Roderick Gordon & Brian Williams

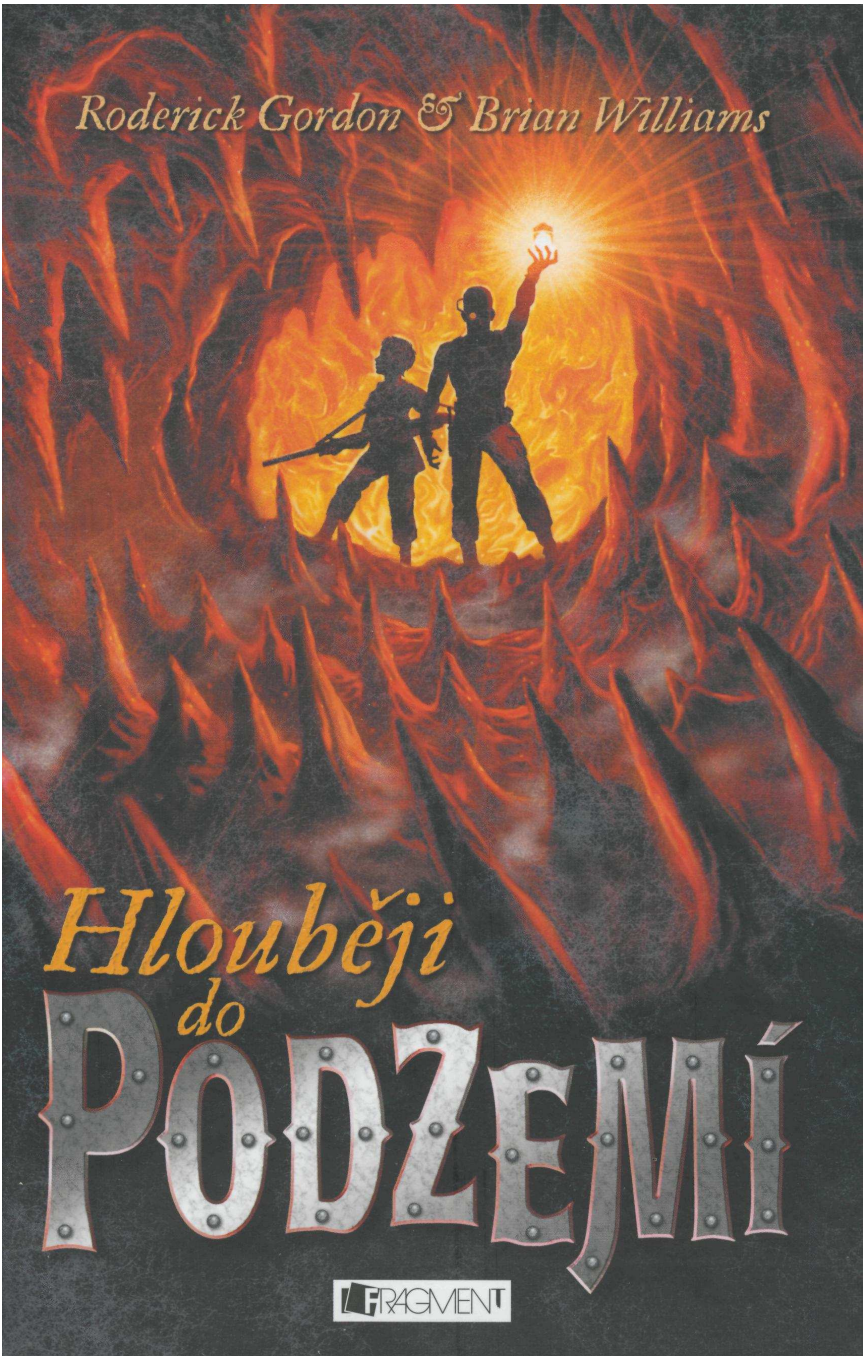

Hlouběji do PODZEMÍ

FRAGMENT

Hlouběji do PODZEMÍ

Roderick Gordon a Brian Williams

FRAGMENT

Hlouběji do PODZEMÍ
Roderick Gordon a Brian Williams

Poprvé vydalo v roce 2008 ve Velké Británii
nakladatelství The Chicken House, 2 Palmer Street Frome, Somerset BA11 1DS.
Translation Copyright © Chicken House Publishing Ltd 2008
Text © Roderick Gordon and Brian Williams 2008
www.deeperthebook.com
Cover illustrations © David Wyatt 2008
Inside illustrations © Brian Williams 2008 except 'The Bridge'
© Roderick Gordon 2008
Roderick Gordon and Brian Williams have asserted their rights under the Copyright, Designs and Patents Act, 1998, to be identified as the authors of this work.
All rights reserved.
ISBN 978-1-905294-62-6

Z anglického originálu Deeper přeložil Zdík Dušek.
Redigoval Štěpán Kovařík
Jazyková korektura Jana Zbirovská
Odpovědný redaktor Jakub Šedivý
Technická redaktorka Alena Suchánková
Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 1643. publikaci.
1. vydání, 2008
Sazbu zhotovilo Nakladatelství FRAGMENT s.r.o.
Vytiskl Finidr, s.r.o., Český Těšín.

České vydání © Fragment, 2008
Translation © Zdík Dušek, 2008

Beletrie pro děti a mládež/Dobrodružství a detektivky
Dobrodrodružství a detektivky pro čtenáře od 12 let/Edice Will Burrows

Po celý den poslouchám
mocných kladiv bušení,
tam kde stojí nový chrám,
jejž v prach záhy promění
mnoha kladiv, tichých kladiv,
kletých kladiv běsnění

Kladiva
Ralph Hodgson (1871-1962)

PRVNÍ ČÁST

Odhalení

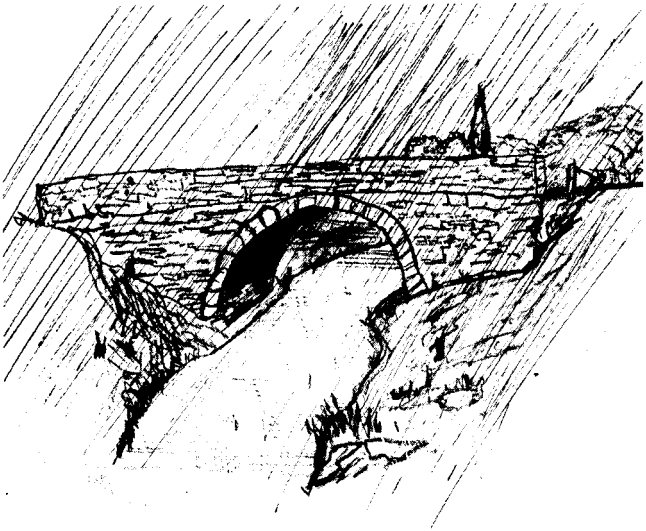

I. kapitola

Dveře autobusu zasyčely a s klapnutím se zavřely. Na zastávce vystoupila jediná žena. Nedbala na silné poryvy větru ani bičující proudy deště a sledovala, jak se vůz opět dává do pohybu a se skřípáním převodovky supí z kopce. Teprve když jí konečně zmizel z očí za živým plotem ze šípkových keřů, obrátila pohled k travnatým svahům po obou stranách silnice, které v lijáku vybledly do šedého odstínu oblohy, takže se dalo jen obtížně určit, kde končí země a začíná nebe.

Přitáhla si ke krku límec kabátu a vydala se na cestu. Opatrně překračovala kaluže dešťové vody na rozpraskaném asfaltu krajnice. Ačkoliv šlo o opuštěné místo, zdála se být ve střehu a pozorně sledovala silnici před sebou a občas se ohlížela přes rameno. Taková obezřetnost na první pohled nevypadala nijak přehnaně: každá mladá žena v podobně odlehlé oblasti by se možná chovala stejně.

Ženin vzhled nabízel pramálo vodítek ohledně její totožnosti. Vítr jí každou chvíli vehnal do tváře hnědé vlasy, které se tak stávaly pohyblivým závojem, zakrývajícím její široké čelisti i další rysy, a ani na jejím oblečení nebylo nic pozoruhodného. Případný kolemjdoucí by soudil, že je místní a zřejmě se vrací domů k rodině. To by se ovšem hluboce mýlil.

Ve skutečnosti se jednalo o Sáru Jeromeovou, uprchlou Kolonistku, o jejíž život usilovali Styxové.

O kousek dál náhle vkročila do travnatého okraje silnice a proklouzla mezerou v živém plotě. Ocitla se na malém plácku mezi keři, přikrčila se a otočila, aby měla dobrý výhled na silnici. Plných pět minut tak naslouchala s napjatými smysly a pozorovala okolí. Kromě šumění deště a skučení větru nic neslyšela. Byla doopravdy sama.

Zavázala si přes hlavu šátek a vylezla ze svého úkrytu. Rychle se vzdalovala od silnice a na závětrné straně rozpadající se kamenné zídky přešla přes pole. Poté vystoupala do prudkého svahu a nezpomalila ani na hřebeni kopce. Věděla, že se tu její silueta rýsuje proti obloze, a neztrácela proto čas. Ihned pokračovala dolů do údolí, jež se před ní otvíralo na druhé straně.

Členitý reliéf krajiny měnil směr větru, který tak na mnoha místech vytvářel neuspořádané dešťové víry připomínající miniaturní tornáda. Sára však zachytila koutkem oka i nějaký jiný pohyb. Ztuhla a otočila se. Na okamžik zahlédla cosi světlého. Po zádech jí přeběhl mráz... Ten pohyb nesouvisel s pohupováním vřesu ani stébel trávy..., měl úplně jiný rytmus.

Zahleděla se na ono místo, dokud nerozeznala, co to je. Na opačné straně údolí vyšlo z keřů malé jehně a nemotorně poskakovalo mezi trsy trávy. Sára přihlížela, jak se ovce náhle vrhá za větvoví zakrslých stromků, jako kdyby ji něco vystrašilo. Na pažích jí naskákala husí kůže. *Co ji polekalo! Je tu nablízku ještě někdo? Ještě nějaký člověk?* Celá ztuhla, ale opět se uvolnila, když jehně znovu vyšlo na otevřené prostranství. Tentokrát ho doprovázela jeho matka: nepřítomně žvýkala, zatímco se jí mládě tisklo k boku.

Byl to falešný poplach, ale na Sářině tváři se neobjevilo žádné ulehčení ani pobavení. Nedívala se na jehně, které znovu začalo dovádět kolem své matky, s rounem čistým jako vata, jež se o to více vyjímalo vedle hrubé, zablácené vlny dospělé ovce. Sára neměla v životě čas pro podobné kratochvíle, ani teď, ani *kdykoliv jindy*. Už se rozhlížela po opačné straně údolí a hledala známky čehokoliv, co sem nezapadalo.

Vzápětí se opět vydala na cestu keltským klidem sytě zelené vegetace a přes hladké plochy kamenů, dokud nedospěla k potůčku, který protékal ohbím údolí. Bez sebemenšího zaváhání vstoupila do křišťálově čiré vody a vykročila korytem. Tu a tam přitom šlápla na lišejníkem porostlé kameny, aby mohla jít rychleji.

Když se koryto prohloubilo a hrozilo, že jí začne voda přetékat přes okraje bot, vyskočila zpátky na břeh s kobercem svěží, ovcemi spasené trávy. Stále udržovala svižné tempo a zanedlouho před sebou spatřila zrezivělý drátěný plot i vyvýšenou farmářskou cestu, o které věděla, že tudy probíhá.

Poté uviděla i to, kvůli čemu sem přišla. V místě, kde cesta křižovala potůček, stál hrubý kamenný most, který se po stranách rozpadal. Vydala se přímo k němu, a dokonce se rozběhla, aby k mostu dorazila co nejdříve. Za pár minut byla u něj.

Schovala se pod mostem a na chvilku se zastavila, aby si šátkem otřela vlhkost z očí. Poté přešla k druhé straně, chvíli stála bez hnutí a rozhlížela se po obzoru. Pomalu se blížil večer a za řadou dubů začínala prosvítat narůžovělá záře právě rozsvícených pouličních lamp z nedaleké vesnice, která, až na kostelní věž, byla celá skryta za stromy.

Kus se vrátila a zhruba v polovině mostu se přikrčila tak, aby se vlasy nedotýkala spodní strany mostních kamenů. Našla nepravidelný kus žuly, který mírně vyčníval z okolního zdiva, a snažila se ho oběma rukama vytáhnout ven. Cloumala jím doleva a doprava i nahoru a dolů, až se nakonec uvolnil. Byl veliký, vážil jako několik obyčejných cihel a Sára hekla námahou, když ho pomalu pokládala na zem u svých nohou.

Narovnala se a nahlédla do dutiny. Vzápětí do ní vsunula paži až po rameno a zašmátrala uvnitř. S tváří přitisknutou ke kamenům nahmatala řetěz a pokusila se jej vytáhnout. Byl však zaseknutý a nedokázala s ním pohnout, i když se snažila sebevíc. Zaklela, zhluboka se nadechla a zkusila to ještě jednou. Tentokrát řetěz povolil.

Vteřinu se nic nedělo a Sára jednou rukou dál táhla za řetěz. Pak uslyšela zvuk připomínající vzdálené hromobití, který však vycházel z útrob mostu.

Dosud neviditelné spoje se otevřely a k zemi se snesl prach z malty a vyschlých lišejníků. Přímo před ní se objevil nepravidelný otvor o velikosti dveří. S posledním zaduněním, jež rozechvělo celý most, se kamenné dveře zarazily a všechno ztichlo. Znělo tu jen zurčení potůčku a šumění deště.

Sára vešla do šerého nitra a rozsvítila malou baterku, kterou měla připevněnou na kroužku ke klíčům. Kruh mdlého světla odhalil místnost o ploše přibližně patnácti metrů čtverečních a se stropem dostatečně vysokým, aby se zde mohla postavit. Rozhlédla se po smítkách prachu, líně se vznášejících vzduchem, a po pavučinách připomínajících girlandy ze zpuchřelých gobelínů, jež visely v horních rozích stěn.

Místnost postavil Sářin prapradědeček v roce, kdy odešel s celou rodinou do podzemí vstříc novému životu v Kolonii. Jako zednický mistr využil veškerého svého umu a zkušeností, aby zamaskoval

komnatu do rozpadajícího se a zchátralého mostu. Úmyslně vybral místo na míle vzdálené od nejbližších usedlostí, ležící na zřídka využívané farmářské stezce. Rodiče Sáře nedokázali vysvětlit, proč to vlastně jejich předek dělal. Ať už ale prapradědečkova snaha měla jakýkoliv smysl, nyní toto místo představovalo jedno z mála útočišť, kde se Sára cítila skutečně v bezpečí. Věřila, možná oprávněně a možná také ne, že ji tu nikdo nemůže najít. Stáhla si šátek z hlavy a rozpustila si vlasy. Konečně se uvolnila.

Hrobové ticho narušovaly pouze její kroky, když se přesunula k úzké kamenné římse na protější stěně. Po obou stranách římsy se nacházely zrezivělé železné hroty s konci povlečenými silnou vrstvou kůže.

„Budiž světlo," pronesla Sára tiše. Vytáhla hřeby ze zdi a současně z nich sňala obě pochvy, aby odhalila dvojici světélkujících koulí, přidržovaných na špici hrotů několika železnými úchytkami.

Skleněné koule nepřesahovaly svou velikostí nektarinky, ale z obou ihned vyšlehlo světlo takové intenzity, že si před ním Sára musela zakrýt oči. Jako kdyby pod koženými pouzdry postupně střádaly energii a nyní hýřivě oslavovaly nově získanou svobodu. Přejela po jedné kouli konečky prstů, a když se dotkla jejího ledově chladného povrchu, jemně se zachvěla, jako kdyby tento dotyk zosobňoval jakési spojení s tajným podzemním městem, kde byly běžnou součástí života.

Té bolesti a utrpení, jež pod tímto světlem prožila...

Spustila ruku na římsu a přejela dlaní po silné vrstvě špíny.

Jak doufala, nahmatala malý umělohmotný sáček. Usmála se, sevřela ho a setřásla z něj vrstvu prachu. Váček byl uzavřen uzlem, který Sára studenými prsty rychle rozvázala. Vytáhla zevnitř list papíru a zvedla si ho k nosu, aby jej očichala. Byl vlhký a zatuchlý. Poznala, že zde tento vzkaz leží několik měsíců.

I když tu na ni nečekala zpráva při každém příchodu, v duchu si vynadala za to, že nepřišla dřív. Zřídkakdy se však k „mrtvé schránce" vypravovala častěji než jednou za půl roku, neboť tento způsob komunikace představoval pro všechny zúčastněné jisté nebezpečí. Jedině v tyto okamžiky přicházela do nepřímého styku s lidmi ze svého bývalého života. Vždycky tu existovalo riziko, jakkoliv malé,

že posla z Kolonie někdo sledoval do Highfieldu. Také nemohla pominout možnost, že posla někdo zpozoruje cestou ze samotného Londýna. Nic se nedalo brát jako samozřejmost. Nepřátelé byli nevýslovně trpěliví a lstiví a Sára věděla, že se nikdy nepřestanou snažit, aby ji dopadli a potom zabili. Musela být lepší než oni, a to v jejich vlastní hře.

Podívala se na hodinky. Vždycky k mostu chodila po jiné cestě než od něj a nyní jí nezbývalo mnoho času k túře do nejbližší vesnice, kde chytí zpáteční autobus.

Už by měla vyrazit, ale touha po novinkách o její rodině byla silnější. Tento list papíru ztělesňoval jediné spojení s matkou, bratrem a dvěma syny – něco na způsob záchranného lana.

Musela vědět, co je na něm napsáno. Znovu ke zprávě přičichla.

Toužila se o nich dozvědět něco nového. To však nebyl jediný popud, který ji nutil porušovat pečlivě naplánované postupy, jež neochvějně dodržovala při každé návštěvě mostu.

Jako kdyby z papíru vyzařoval jasný a nevítaný zápach, který se mísil s pachem plísně a zatuchliny ve vlhké místnosti. Zápach byl ostrý a nepříjemný. Takhle jsou cítit *špatné zprávy*. Neblahé předtuchy jí posloužily už v minulosti a Sára je nehodlala brát na lehkou váhu ani teď.

S rostoucí obavou se zahleděla do světla bližší koule a neklidně si pohrávala s papírem. Přitom bojovala s nutkáním si ho okamžitě přečíst. Pak, zahanbená vlastní slabostí, se zašklebila a rozložila vzkaz. Prozkoumala ho v nazelenalé záři před římsou.

Zamračila se. Prvním překvapením bylo, že zprávu nepsal její bratr vlastní rukou. Tohle dětské písmo neznala. Všechny dosavadní vzkazy psal *přímo* Tam. Její předtucha ji tedy neoklamala, okamžitě věděla, že se něco děje. Obrátila papír v ruce a podívala se na konec dopisu, aby zjistila, jestli tam není nějaký podpis. „Joe Waites," přečetla nahlas a s rostoucí nejistotou. Takhle to být nemělo. Joe tu a tam sehrál úlohu posla, ale vzkaz samotný měl být od Tama.

Nervózně se kousla do rtů a začala číst. Přejela očima první řádky.

„Ach, drahý bože," zalapala po dechu a zavrtěla hlavou.

Znovu si přečetla první stranu dopisu, ale nedokázala se smířit s tím, co tu bylo napsáno. Přesvědčovala samu sebe, že vzkazu nějak špatně rozumí nebo že jde o omyl. Jednoduše formulovaná slova však byla jasná jako den a neponechávala žádný prostor pro nedorozumění. Také neměla žádný důvod pochybovat o jejich pravdivosti, neboť tyto zprávy byly jedinou jistotou, na niž se spoléhala, jedinou kotvou v neustále se měnícím, bouřlivém životě. Představovaly důvod, proč odmítala svůj boj vzdát. „Ne, Tam ne... *Tam ne“* zaúpěla.

Zapotácela se, jako kdyby dostala ránu, a opřela se o římsu před sebou.

Zhluboka, rozechvěle se nadechla a přiměla se otočit dopis. Při čtení zbytku vzkazu rozhodně vrtěla hlavou a opakovala: „Ne, ne, ne, ne... To nemůže být pravda...“

Jako kdyby první stránka nebyla už sama o sobě dost špatná. Informace ze zbytku dopisu nedokázala vůbec strávit. Se vzlykem se odstrčila od římsy a přešla do středu místnosti. Zakymácela se, objala se pažemi a zvedla pohled ke stropu.

Najednou musela odtud pryč. V horečném spěchu vyběhla ven a most nechala za sebou. Jako slepá se potácela po břehu potůčku. Kolem rychle padal soumrak a nepřestávalo mrholit. Nevěděla, kam jde, a bylo jí to jedno. Klouzala a vrávorala po vlhké trávě.

Ušla jenom kousek a svezla se z břehu přímo do vody. Večerem zaznělo hlasité šplouchnutí. Sára klesla na kolena a čistá voda jí dosahovala až k pasu. Její zármutek byl však tak silný, že vůbec necítila ledový chlad. Hlava se jí kývala na ramenou, jako kdyby s ní smýkala ta nejmučivější trýzeň.

Pak udělala něco, co se jí nestalo ode dne, kdy utekla na Povrch, ode dne, kdy opustila své dvě malé děti a manžela. Dala se do pláče. Nejprve jí z očí skanulo několik slz, ale brzy jich vytryskl neovladatelný proud, jako když se protrhne hráz přehrady.

Plakala a plakala, až jí nezbývaly žádné další slzy. Obličej se jí zkřivil vztekem. Pomalu se zvedla na nohy a odolávala zesilujícímu proudu potůčku. Ruce, z nichž odkapávala voda, zaťala v pěst. Zahrozila jimi k obloze a zařvala ze všech sil. Byl to drásavý, zvířecí zvuk, který se ještě dlouho nesl liduprázdným údolím.

2. kapitola

„Takže zítra nejdeme do školy," vykřikl Will na Chestera, zatímco je Důlní vlak odnášel od Kolonie a nořil se hlouběji do útrob Země. Oba vyprskli hysterickým smíchem, ale ten neměl dlouhého trvání. Za pár vteřin zmlkli a užívali si svého shledání. Parní lokomotiva supěla po kolejích a oni nehybně seděli v otevřeném vagonu, kde Will objevil Chestera schovaného pod nepromokavou plachtou.

Po několika minutách si Will promnul koleno, které ho stále bolelo po trochu tvrdém přistání ve vlaku. Chester po něm střelil tázavým pohledem, ale Will mu ukázal vztyčený palec a nadšeně přikývl.

„Jak ses sem dostal?" vykřikl Chester, aby ho bylo slyšet přes dunění soupravy.

„Jsem tu s Calem," zavolal Will v odpověď a ukázal přes rameno k přední části vlaku, kde nechal svého bratra. Potom mávl rukou k ubíhajícímu stropu tunelu nad nimi. „Skočili jsme..., Imago nám pomohl."

„Cože?"

„Imago nám pomohl," zopakoval Will.

„Imago? Co je to?" Chester ještě přidal na hlase a přiložil si dlaň k uchu.

„To je fuk," naznačil Will rty, mírně potřásl hlavou a přál si, aby oba uměli odezírat. Zazubil se na Chestera a zavolal: „Hlavně že jsi v pořádku!"

Chtěl v Chesterovi vyvolat dojem, že se není čeho bát, i když se mu v hlavě honily starosti o jejich budoucnost. Uvažoval, jestli si jeho kamarád vůbec uvědomuje, že míří do Hlubin, na místo, o němž lidé z Kolonie hovořili s hrůzou v hlase.

Natočil se tak, aby viděl na zadní desku za sebou. Jak si zatím stačil všimnout, tento vlak i každý z jeho vagonů několikrát svou velikostí překonávaly ty, s nimiž se kdy setkal na Povrchu. Nijak se netěšil na návrat ke svému bratrovi. Cesta sem nebyla nijak snadná. Will věděl, že sebemenší chyba mohla mít za následek pád na koleje a pravděpodobně také pod obří kola, jež hlasitě skřípěla a od nichž na silných kolejnicích občas odlétaly sprškyjisker. Raději na to nemyslet. Zhluboka se nadechl.

„Jsi připravený vyrazit?" vykřikl na Chestera.

Jeho kamarád přikývl a nejistě se zvedl na nohy. Přidržoval se okraje vagonu a opatrně vyrovnával neustálé pohupování v zatáčkách tratě.

Na sobě měl krátký kabát a kalhoty z hrubé látky, které představovaly obvyklý oděv v Kolonii, ale když se kabát rozevřel, Willa poděsilo, co spatřil pod ním.

Chesterovi kvůli mohutné postavě ve škole přezdívali Almara, ale nyní se doslova ztrácel před očima. Pokud to nebyl pouhý klam vyvolaný zdejším osvětlením, měl daleko propadlejší tváře a výrazně zhubl. I když to Willovi připadalo neuvěřitelné, musel si přiznat, že Chester vypadá téměř křehce. Nedělal si žádné iluze o tom, jaké podmínky v šatlavě panovaly. Brzy poté, co spolu s Chesterem objevili podzemní svět, je oba zadržel policista z Kolonie a uvrhl je do jedné z nevětraných a tmavých vězeňských cel. Will v ní ovšem strávil pouze nějakých čtrnáct dnů, kdežto Chester v šatlavě trpěl podstatně déle – celé měsíce.

Will si uvědomil, že na kamaráda zírá s otevřenými ústy, a rychle odvrátil pohled. Hlodaly v něm výčitky svědomí, protože věděl, že vše, čím Chester prošel, zavinil on. On a jenom on Chestera zatáhl do tohoto dobrodružství a také všechno způsobil vlastní zbrklostí a umanutým odhodláním najít ztraceného otce.

Chester něco řekl, ale Will nezachytil ani jediné slovo. Hleděl na svého kamaráda ve světle vrhaném zářící koulí a pokoušel se mu číst myšlenky. Každičký kousek jeho obličeje byl pokrytý vrstvou mouru ze sirnatého dýmu, jež se neustále valil kolem nich. Vrstva špíny na Chesterově tvářích byla tak silná, že ji narušovalo jen bělmo jeho očí.

Bylo zřejmé, že Chester vůbec nevypadá zdravě. Mezi prachem prosvítaly nachové skvrny, a dokonce se zdálo, že má na několika místech porušenou kůži. Vlasy mu dorostly do takové délky, že se na koncích kroutily, byly mastné a lepily se mu k lebce. Podle toho, jak se Chester díval na něj, ovšem Will odhadoval, že sám musí vypadat stejně otřesně.

Projel si dlaní svoje světlé a špinavé vlasy, které nebyly stříhané po řadu měsíců.

Momentálně se však museli věnovat důležitějším věcem. Will se přesunul k zadnímu panelu vagonu a už se na něj chystal vyšvihnout, ale ještě se zastavil a otočil se na svého kamaráda. Chester stál hodně nejistě, i když se dalo jen obtížně určit, do jaké míry za to mohlo neustálé pohupování vlaku.

„Dokážeš to?“ zeptal se Will.

Chester váhavě přikývl.

„Určitě?“ vykřikl Will znovu.

„Jo!“ zaječel Chester v odpověď a tentokrát přikývl o něco rozhodněji.

Přeskakování z jednoho vagonu na druhý ale bylo – mírně řečeno – velice namáhavé a po každém přeskoku musel Chester čím dál více odpočívat. Situaci nijak nezjednodušovala skutečnost, že vlak zrychloval. Chlapci měli pocit, že musejí překonávat sílu vichřice a plíce se jim při každém nádechu plnily smrdutým kouřem. Navíc jim těsně nad hlavou létaly kousky žhnoucího popela jako přerostlé světlušky. Zrychlující lokomotiva jich chrlila stále více, takže temnotu kolem nich prosvětlovala oranžová záře. Aspoň Will nemusel používat zářící kouli.

Pokračovali přes jednotlivé vagony, ale postupovali pomalu. Nakonec měl Chester co dělat, aby se vůbec udržel na nohou, přestože se opíral o postranice.

Brzy už se nedalo nijak zakrývat, že na tento úkol nestačí. Zhroutil se na všechny čtyři a dokázal se jen těžce a se svěšenou hlavou plahočit za Willem. Will nehodlal jen tak přihlížet, objal ho paží kolem pasu a pomohl mu vstát, i když Chester protestoval.

Dostat Chestera přes zbývající postranici vagonu vyžadovalo mimořádné úsilí a Will mu musel neustále pomáhat. Sebemenší chyba či přehmat by je pohřbily pod mohutnými koly.

Willovi se nepředstavitelně ulevilo, když spatřil, že jim zbývá poslední vagon. Vážně totiž pochyboval, že by kamaráda dovlekl o mnoho dál. Společně se dopachtili ke koncové desce a chytili se jí.

Will se několikrát zhluboka nadechl a připravoval se. Chester pletl nohama, jako kdyby je sotva ovládal. Teď už Will podpíral celou jeho váhu a měl co dělat, aby to zvládl. Přeskok byl obtížný sám o sobě, ale pokoušet se o něj s obdobou obřího pytle brambor pod

jednou paží představovalo nadlidský úkol. Will sebral všechny síly a táhl kamaráda s sebou. Nakonec to s hekáním a supěním dokázali a oba se zhroutili na podlahu následujícího vagonu.

Okamžitě je zalilo jasné světlo. Po zemi se kutálela spousta zářících koulí ne větších než kuličky na cvrnkání. Vysypaly se z chatrné bedny, která zpomalila Willův pád, když přistával ve vlaku. Ačkoliv už si jich Will nastrkal několik do kapes, věděl, že musejí něco provést i se zbytkem. Nepotřebovali, aby si někdo z Kolonistů ve vlaku všiml nenadálého světla a přišel náklad zkontrolovat.

Momentálně měl ale plné ruce, když se snažil postavit na nohy malátného Chestera. Objímal ho paží a kopal do zářících koulí, aby o ně neklopýtl. Koule se chaoticky kutálely sem a tam, nechávaly za sebou pruhy světla, narážely do dalších koulí, a uváděly je tím do pohybu, jako kdyby tu probíhala řetězová reakce.

Will sotva popadal dech, když překonávali krátkou vzdálenost, jež jim ještě zbývala, a cítil na sobě účinky nadměrné námahy. Ačkoliv Chester zhubl, rozhodně nepředstavoval lehké břímě. Vrávorali a potáceli se kupředu, obklopovalo je jasné mihotavé světlo a Will vypadal jako voják, který pomáhá zraněnému kamarádovi zpátky do zákopu, když je v zemi nikoho zastihla nepřátelská palba.

Zdálo se, že Chester téměř nevnímá, co se kolem něj děje. Z čela mu stékaly stružky potu a smývaly nánosy špíny na jeho obličeji. Mělce lapal po dechu a Will cítil, jak se celý třese.

„Už to není daleko," řekl mu do ucha a ukázal k opačnému konci vagonu, kde stálo několik dřevěných beden. „Cal je tamhle."

Když se tam dobelhali, Cal k nim seděl obrácený zády. Ani se nepohnul z místa mezi roztříštěnými krabicemi, kde ho Will zanechal. Willův nedávno nalezený bratr byl o několik let mladší a neuvěřitelně se mu podobal. Byl také albín a měl stejně bílé vlasy a široké lícní kosti. Obojí zdědili po své matce, kterou si ani jeden z nich nepamatoval. Nyní však měl svěšenou hlavu a jemně si mnul zátylek, takže mu nebylo vidět do obličeje. Když dopadli do rozjetého vlaku, neměl takové štěstí jako Will.

Will pomohl Chesterovi k jedné bedně, na kterou se jeho kamarád těžce zhroutil. Pak přistoupil ke svému bratrovi a poklepal mu lehce na rameno. Doufal přitom, že ho moc nevyleká. Imago jim ře-

kl, aby si dávali dobrý pozor, protože ve vlaku jedou i nějací Kolonisté. Will si ale nemusel dělat starosti: Cal byl tak ponořen do vlastní bolesti, že se sotva pohnul. Teprve po několika vteřinách a řadě neslyšitelných kleteb se konečně otočil. Pořád si přitom mnul krk.

„Cale, našel jsem ho! Našel jsem Chestera!“ zaječel Will, ale jeho slova bylo sotva slyšet. Cal s Chesterem se po sobě podívali, ale ani jeden nepromluvil, protože vzdálenost mezi nimi stejně neumožňovala žádný rozhovor. V minulosti už se krátce setkali, ovšem za těch nejhorších okolností, se Styxy za patami. Tehdy nebyl čas na žádné zdvořilosti.

Oba sklopili oči a Chester se sesunul z bedny na podlahu vagonu, kde si opřel hlavu do dlaní. Cesta s Willem ho zjevně stála veškerou zbývající energii. Cal si znovu začal masírovat krk, jako by ho Chesterova přítomnost ve vlaku ani v nejmenším nepřekvapila; možná mu však byla jen úplně lhostejná.

Will pokrčil rameny. „Bože, vy jste ale dvojka lazarů,“ poznamenal normálním hlasem, aby ho ani jeden neslyšel přes dunění vlaku. Když se ale zamyslel nad budoucností, útroby se mu okamžitě sevřely úzkostí.

Podle toho, co slyšel, se právě řítili k místu, o kterém samotní Kolonisté hovořili šeptem a s bázní. Vždyť vypovězení do nehostinné pustiny Hlubin v Kolonii představovalo jeden z nejtvrdších trestů. A Kolonisté přitom byli pozoruhodně houževnatí a zocelení lidé, kteří v podzemním světě po staletí snášeli ty nejhorší životní podmínky. Jestli je tedy místo, kam je unáší vlak, tak hrozné, jakou šanci mají oni? Will nepochyboval, že na všechny tři čekají další těžké zkoušky a nemohl zavírat oči nad tím, že jeho bratr ani kamarád nejsou připraveni jim čelit. Přinejmenším ne teď.

Will si protáhl paži a sáhl si pod kabát, aby se dotkl pokousaného ramene. Napadl ho jeden z krvelačných styxských stopařských psů, a i když mu Imago zranění ošetřil, pořád se necítil úplně fit. Automaticky se podíval na bedny s čerstvým ovocem kolem sebe. Aspoň tu mají dostatečné zásoby potravin. Jinak se ale nedalo říct, že by byli dobře vybaveni.

Padla na něj obrovská odpovědnost, jako kdyby mu na obě ramena položili těžká závaží a on je nemohl setřást. Zatáhl Chestera i

Cala do svého bláznivého pátrání po ztraceném otci, který se i nyní nacházel kdesi v neznámém podzemním světě, do něhož se blížili s každou zatáčkou a záhybem těchto klikatých tunelů. Pokud je tedy doktor Burrows ještě vůbec naživu... Will zavrtěl hlavou.

Ne!

Takhle nesměl uvažovat. Musel i nadále věřit, že se s otcem shledá a pak bude všechno dobré, přesně jak o tom snil. Všichni čtyři – doktor Burrows, Chester, Cal a on – budou pracovat jako tým, objeví nepředstavitelné a úžasné věci..., ztracené civilizace..., možná nové formy života... a pak... co pak?

Neměl sebemenší představu.

Tak daleko dopředu neviděl. Ať se snažil sebevíc, nedokázal dohlédnout na konec toho všeho. Jen věřil, že na ně čeká šťastný konec, a aby ho dosáhli, musejí najít jeho otce. Jiné vyústění si nepřipouštěl.

3. kapitola

Na několika místech v hale klapaly šicí stroje a v odpověď na ně syčely parní lisy, jako kdyby se s nimi snažily dorozumět. Tam, kde seděla Sára, se mechanický hukot marně pokoušely prorazit tóny z neustále puštěného rádia. Chodidlem stiskla pedál a její stroj se probudil k životu. Do látky se zanořila jehla s nití. Všichni se tu činili, seč mohli, protože šaty musely být hotové do dalšího dne.

Sára vzhlédla, když zaslechla nějaký křik. Jakási žena kličkovala mezi pracovními stoly k hloučku dalších, jež na ni čekaly u východu. Jakmile se k nim připojila, všechny pomalu odcházely za hlučného hovoru, který připomínal kejhání hejna rozrušených hus, a všechny vyšly ven.

Jen co se za nimi zavřely dveře, Sára zvedla oči ke špinavým tabulkám vysokých továrních oken. Viděla, jak se obloha venku zatahuje. Stmívalo se jako k večeru, byť bylo teprve poledne. V továrně stále zůstávala řada dělnic, každá ve svém kuželu světla, a neúnavně pokračovaly v práci.

Sára stiskla pod pracovním stolem tlačítko, kterým vypnula šicí stroj, popadla kabát a kabelku a vydala se ke dveřím. Proklouzla jimi, nehlučně je za sebou zavřela a pustila se chodbou. Okénkem ve dveřích do kanceláře viděla vedoucího směny, jak nahrbeně sedí v křesle, ponořený do četby novin. Sára mu správně měla sdělit, že odchází, ale musela chytit vlak, a kromě toho, čím méně lidí bude vědět o jejím odchodu, tím lépe.

Jakmile se ocitla před budovou, rozhlédla se po chodníku na obě strany, jestli tu není někdo, kdo sem nezapadá. Udělala to zcela automaticky, aniž by si toho byla vědoma. Instinkty jí napovídaly, že je v bezpečí, a tak se vydala z kopce. Zahnula z hlavní silnice a pokračovala v cestě oklikou.

Během těch let, kdy žila jako psanec, měnila zaměstnání po několika měsících a se stejnou pravidelností se i stěhovala. Pohybovala se mezi „neviditelnými“ lidmi: nelegálními přistěhovalci a drobnými zlodějíčky. Přestože ale vlastně sama byla také svým způsobem přistěhovalec, nikdy se nepouštěla do křížku se zákonem. Kromě těch několika falešných totožností, pod nimiž během let vystupovala, ji

nikdy ani ve snu nenapadlo porušovat zákony, a to ani když zoufale potřebovala peníze. Ne, to s sebou neslo riziko zatčení a záznamu do systému. Od té chvíle by se za ní táhla stopa, kterou by bylo možné sledovat.

Prvních třicet let Sářina života neprobíhalo tak, jak byste očekávali.

Narodila se pod zemí, v Kolonii. Její prapradědeček byl s několika stovkami dalších lidí vybrán, aby pracoval v tajném městě, a přísahal věrnost siru Gabrielu Martineauovi, muži, kterého tito lidé považovali za svého zachránce.

Sir Gabriel oznámil svým ochotným následovníkům, že blíže neurčeného dne v budoucnosti rozzlobený a trestající Bůh smete vše z povrchu zkaženého světa. Všichni lidé, kteří žijí nahoře, Površáci, budou vyhlazeni a pak se jeho stádečko, mravně čistí obyvatelé podzemí, navrátí do svých domovů, na něž mají nezadatelné právo.

Sára se bála toho, čeho se báli ostatní: Styxů. Tato náboženská policie vládla v Kolonii krutě a cílevědomě. Sáře se podařil husarský kousek: utéct z Kolonie. Bylo jasné, že Styxové se nezastaví před ničím, aby ji chytili a exemplárně potrestali.

Vstoupila na náměstí a obešla ho celé dokola, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje. Než se vrátila na hlavní ulici, na chvíli se skrčila za zaparkovanou dodávkou.

O chvilku později se zpoza vozu vynořila úplně jiná osoba. Otočila si kabát naruby, takže nahradila zelenou barvu nenápadným odstínem šedé, a na hlavu si uvázala průsvitný černý šátek. Cestou k nádraží ji toto nové oblečení činilo na pozadí ponurých fasád kancelářských budov a obchodů takřka neviditelnou, jako kdyby byla nějaký lidský chameleón.

Vzhlédla, když zaslechla přijíždějící vlak. Usmála se – načasovala si to dokonale.

4. kapitola

Zatímco Chester s Calem spali, Will přemýšlel o jejich situaci. Rozhlédl se po vlaku a uvědomil si, že nejprve musí zamaskovat svoji přítomnost. Během jízdy sice bylo vysoce nepravděpodobné, že by se někdo z Kolonistů vydal na obhlídku, ale je třeba se připravit na to, až souprava zastaví. *Co má ovšem udělat?* Moc se toho podniknout nedalo, nicméně Will usoudil, že bude nejlepší využít nepoškozené bedny. Začal je tahat a skládat kolem ležících druhů, pokládal jednu na druhou a za chvíli vystavěl provizorní úkryt, do něhož se mohli všichni tři schovat.

Přitom si všiml, že vagon před nimi má vyšší postranice než ten jejich i než všechny vagony, které přelezl při své výpravě, na níž objevil Chestera. Imago, ať už šťastnou náhodou nebo záměrně, jim přikázal skočit na poměrně chráněné místo, kde je částečně zakrýval dým a saze stoupající z lokomotivy vepředu.

Will zvedl poslední bednu a ustoupil, aby se pokochal pohledem na svoje dílo. V duchu už se ale zabýval dalším úkolem: najít vodu. Ze začátku mohou vydržet jen o ovoci, ale zanedlouho budou potřebovat skutečné pití a také se jim mohou hodit zásoby, které si s Calem nakoupili na Povrchu. To znamenalo, že se někdo bude muset vydat do přední části vlaku, kam Imago shodil jejich batohy. A Will dobře věděl, že tím někým bude on.

Rozkročil se a udržoval rovnováhu rozpaženýma rukama, jako kdyby stál na palubě lodě pohupující se na rozbouřené hladině. Hleděl na železnou stěnu, kterou bude muset zdolat. Zvedl oči k jejímu hornímu okraji, jasně se rýsujícímu v oranžové záři drobných kousků žhnoucího popela, které se mu míhaly nad hlavou. Odhadoval, že stěna měří čtyři nebo pět metrů – téměř dvojnásobek výšky ostatních postranic.

„No tak, ty srabe, dej se do toho," řekl si a vyběhl plnou rychlostí ke konci vagonu. Skočil na postranici a chytil se vysoké stěny před sebou.

Na chvíli měl dojem, že všechno chybně odhadl a sklouzne dolů. Křečovitě se držel rukama a nohama tápal po nějaké lepší opoře. Konečně se mu ji podařilo nalézt.

Povolil si krátké vydechnutí, ale vzápětí mu došlo, že není na místě, kde by bylo bezpečné se zdržovat. Oba vagony se divoce pohupovaly a pohazovaly jím, takže hrozilo, že ho shodí z jeho vratké pozice. Netroufal si sklopit pohled ke kolejnicím pod sebou, aby neztratil nervy.

„Nic to není!" vykřikl a s vypětím všem sil v rukou i nohou se vytáhl přes okraj železné stěny. Sklouzl do vagonu a dopadl tvrdě na podlahu. Dokázal to. Je uvnitř.

Sáhl do kapsy pro zářící kouli, aby se pořádně rozhlédl. Zklamalo ho, když zjistil, že se vagon zdá být až na malou hromádku uhlí prázdný. Vydal se kupředu a po chvilce v duchu poděkoval vyšší moci: na protějším konci vagonu totiž ležely jejich batohy. Zvedl je a odnesl zpátky. S největší přesností, jaké byl schopen, je hodil přes železnou stěnu do následujícího vagonu.

Když se vrátil k Chesterovi a Calovi, našel je oba stále v hlubokém spánku. Ani si nevšimli batohů, které se zázračně objevily těsně za jejich skrýší. Will věděl, jak zesláblý Chester je, a okamžitě mu proto ze zásob připravil sendvič.

Když se mu ho po vytrvalém cloumání podařilo vzbudit, ještě chvíli trvalo, než si Chester uvědomil, co mu nabízí, ale pak se ihned hladově pustil do jídla. Mezi jednotlivými sousty se na Willa usmíval, zapíjel sendvič vodou z láhve, a jen co ho zhltnul, znovu usnul.

Tak trávili následující hodiny: spali a jedli. Připravovali si roztodivné sendviče z bílého chleba, krysího masa a zeleného salátu. Dokonce si dali i oplatky se silnou vrstvou másla a poněkud nechutnými plátky hub, jakýchsi obřích hřibů, jež představovaly základní složku potravy Kolonistů. Každé jídlo završili takovým množstvím ovoce, že brzy vybrali všechno z okolních rozbitých beden a museli si otevřít nové.

Po celou dobu vlak burácel a odnášel je stále dál a hlouběji do zemského pláště. Will si uvědomil, že nemá smysl pokoušet se dorozumět s ostatními, a tak si místo toho lehl na záda a prohlížel si strop tunelu, který pro něj představoval zdroj neustálých překvapení, jak vlak projížděl jednotlivými vrstvami. Hleděl na různé metamorfované horniny, které míjeli, a pečlivě si svým roztřeseným rukopisem zaznamenával všechna pozorování do zápisníku. Tohle bude země-

pisná zpráva všech zeměpisných zpráv, která zcela zastínila jeho dosavadní vykopávky v Highfieldu, kde udělal do zemské kůry sotva něco více než nepatrný škrábanec.

Dále si všiml, že se znatelně mění i samotný sklon tunelu – táhly se tu kilometrové úseky, zjevně vytvořené lidmi, kde vlak klesal podstatně mírněji. Často také trať vedla po rovině a projížděli přirozeně vzniklými jeskyněmi s tyčícími se palisádami vápence. Už jen velikost těchto útvarů Willa ohromovala. Nedokázal se zbavit dojmu, že tyto jeskyně připomínají roztavené katedrály. Někdy je z obou stran obklopovaly příkopy tmavé vody, která olizovala samotné koleje. Následovaly prudké úseky tratě jako na horské dráze, kdy chlapci, pokud zrovna spali, naráželi jeden do druhého.

Najednou se ozvala hlasitá rána, jako kdyby se vlak zřítil ze skalní římsy. Všichni si rychle sedli a polekaně se rozhlíželi, když tu je shora zalily přívaly vody. Byla teplá a zaplavovala celý vagon, jako kdyby projížděli pod vodopádem. Na kost promočení se na sebe smáli a mávali rukama, dokud příval nepominul právě tak náhle, jako se objevil. Všichni ztichli.

Z jejich těl i z podlahy vagonu stoupala lehká pára, kterou ihned strhával proud vzduchu. Willovi neuniklo, že se otepluje. Zpočátku to bylo sotva znatelné, ale v posledních minutách teploty stoupaly vskutku závratně.

Po chvíli si všichni rozepnuli košile a sundali si boty i ponožky. Panovalo tu takové horko a sucho, že se střídali na hromadě nepoškozených beden, aby zachytávali trochu více větru. Will přemítal, jestli to takové bude už napořád. Bude v Hlubinách nesnesitelné vedro jako u otevřených dvířek pece? Jako by se ocitli na hlavní lince přímo do pekla.

Jeho myšlenky brzy přerušilo skřípění brzd tak hlasité, že si všichni museli zacpat uši. Souprava zpomalila a nakonec trhavě zastavila. O několik minut později někde zepředu zaslechli řinčení a zvučný náraz kovu o kámen. Will se spěšně obul a přešel k přední části vagonu. Vytáhl se nahoru a vyhlédl nad postranici, aby zjistil, co se děje.

Ničeho tím nedosáhl. V chodbě před sebou viděl matnou rudou záři, ale všechno ostatní halily líně se převalující chuchvalce kouře. Chester s Calem se k němu přidali a pokoušeli se něco zahlédnout. Lokomotiva jen tiše supěla, takže se snížila celková hladina hluku. Každý zvuk, který vydali, ať už zakašlání či zašoupání botou, jim oproti dosavadnímu hlomozu připadal nepatrný a sotva slyšitelný. I když jim okamžik klidu poskytl příležitost k hovoru, zprvu se na sebe jen tak dívali a nikdo nevěděl, co říct. Nakonec se jako první ozval Chester.

„Vidíte něco?“ zeptal se.

„Už vypadáš líp!“ řekl mu Will. Jeho kamarád se pohyboval s větší jistotou a vytáhl se vedle něj bez sebemenších potíží.

„Jenom jsem měl hlad,“ zahučel Chester vyhýbavě a tiskl si dlaň k uchu, jako kdyby se snažil uvolnit tlak způsobený nenadálým tichem.

Ozval se výkřik, jakýsi hluboký mužský hlas, který vepředu něco volal. Všichni ztuhli. Ten zvuk jim připomněl, že nejsou ve vlaku sami. Samozřejmě tu musel být strojvůdce – patrně s nějakým společníkem, jak je varoval Imago – a dále pak Kolonista v posledním vagonu jako stráž. I když tito muži věděli o Chesterovi, kterého měli vyložit v Důlní stanici, Cal s Willem představovali černé pasažéry a s největší pravděpodobností navíc byla na jejich dopadení vypsána peněžní odměna. Za žádných okolností je tu nesměl nikdo objevit.

Vyměnili si nervózní pohledy a Cal se vytáhl ještě o kousek výš.

„Nic nevidím,“ postěžoval si.

„Zkusím to tady,“ navrhl Will a přeručkoval k rohu vagonu, kde se snažil najít lepší výhled. Vyklonil se a podíval se podél boku soupravy, ale přes hustý dým a tmu nedokázal rozeznat vůbec nic. Vrátil se k ostatním. „Myslíte, že prohledávají vlak?“ zeptal se Cala, který jen pokrčil rameny a znepokojeně se ohlédl za sebe.

„Kristepane, to je pařák,“ ulevil si Chester.

Poté se parostroj opět probudil k životu a vlak se pomalu, skřípavě rozjel. Chlapci zůstávali na svých místech a vzápětí je znovu zavalil ohlušující hluk i dým, ztěžklý sazemi.

Usoudili, že už toho mají dost, seskočili z postranice a vrátili se do svého úkrytu, ale občas opatrně vyhlíželi přes okraje beden. Will nakonec zjistil, proč zastavovali.

„Tamhle!“ vykřikl a ukázal ke stěnám, kolem nichž pomalu projížděli a o které se opírala mamutí železná vrata, otevřená dokořán. Všichni si stoupli, aby lépe viděli.

„Bouřná brána,“ zaječel na něj Cal. „Za námi ji zase zavřou, uvidíte.“

Ještě než domluvil, zaskřípaly brzdy a opět se trhavě zastavili. Všichni tři měli co dělat, aby udrželi rovnováhu. Po chvilce znovu uslyšeli ten řinčivý zvuk, tentokrát zezadu. Vyvrcholil hromovým zaduněním, které je rozechvělo až do morku kostí, a celá chodba se otřásla, jako kdyby došlo k nějakému výbuchu.

„Já to říkal,“ poznamenal samolibě Cal v nastalém tichu. „Je to bouřná brána.“

„Ale k čemu slouží?“ zeptal se ho Chester.

„Aby ztlumila plnou sílu Černého větru před tím, než se vrhne na Kolonii.“

Chester se na něj nechápavě díval.

„Mluvím o tom vichru, co fouká z nitra Země,“ odpověděl Cal na nevyřčenou otázku a dodal: „To je přece jasný, ne?“ Obrátil oči v sloup, jako kdyby Chesterův dotaz považoval za slabomyslný.

„Asi ještě žádný neviděl,“ zasáhl rychle Will. „Chestere, je to něco jako hustá prachová bouře, která fouká z místa, kam máme namířeno, z Hlubin.“

„A jo,“ odpověděl jeho kamarád a odvrátil se. Willovi však neušel krátký podrážděný záblesk, který se Chesterovi mihl v obličeji. V tu chvíli začal Will tušit, že cesta s Chesterem a Calem nebude nijak jednoduchá. Aspoň pokud budou ti dva pohromadě.

Jakmile se vlak dal znovu do pohybu, všichni tři zaujali původní místa mezi bednami. Během následujících dvanácti hodin projížděli mnoha dalšími bouřnými branami. Pokaždé dávali pozor, jestli některého z Kolonistů nenapadne zajít zkontrolovat Chestera. Nikdo se ale neobjevil a po každém vyrušení se chlapci vrátili ke svému programu sestávajícímu z jídla a spánku. Po nějaké době však Willovi

bylo jasné, že se jejich cíl blíží, a začal se připravovat na opuštění soupravy. Kromě všech uvolněných zářících koulí, které uklidil do obou batohů, ještě přibalil tolik ovoce, kolik dokázal. Netušil, kde či kdy najdou další potravu, jakmile se ocitnou v Hlubinách, a byl rozhodnutý, že s sebou vezmou vše, co poberou.

Z hlubokého spánku ho hrubě vytrhlo hlasité zvonění. Ve stavu omámeného zmatku ho nejprve napadlo, že to zvoní budík a on musí vstávat do školy. Automaticky se překulil na bok a zašmátral rukou po nočním stolku, ale místo budíku nahmatal jen špinavou podlahu vagonu. Naléhavé vyzvánění ho konečně probralo a on vyskočil na nohy. Promnul si oči. První, co spatřil, byl Cal, který si horečně natahoval ponožky a boty, zatímco ho Chester nechápavě sledoval. Zvonění se odráželo ozvěnou od stěn a neslo se do tunelu za nimi.

„Hoďte sebou, vy dva!“ zakřičel Cal z plných plic.

„Proč?“ naznačil Chester rty směrem k Willovi a tvářil se vyčerpaně.

„Už tam jsme! Připravte se!“ pokračoval Cal a utáhl přezku na svém batohu.

Chester se na něj tázavě podíval.

„Musíme vypadnout!“ zaječel na něj mladší chlapec a pokynul k přední části soupravy. „*Dřív* než vjedeme do stanice.“

5. kapitola

V úplně jiném vlaku, než byl ten, který unášel její dva syny, Sára zatím mířila do Londýna. Nedopřála si spánek, ale po většinu času ho předstírala. Zpola zavřela oči, aby se vyhnula rozhovoru s ostatními pasažéry. Kupé se postupně plnilo v četných stanicích a zastávkách a na posledním úseku už bylo přecpané, z čehož neměla vůbec radost. Na poslední stanici přistoupil jakýsi muž v roztrhaném tartanovém plášti, s rozcuchaným plnovousem a různorodou směsicí igelitových tašek v ruce.

Musela být opatrná. I oni se občas převlékali za vandráky a zkrachovalé existence. Obličeji průměrného Styxe s propadlými lícemi stačilo pár týdnů bez holení a štědrý nános špíny, aby se stal nerozeznatelnou nápodobou vzhledu těch ubohých nešťastníků, které člověk nachází v koutech všech větších měst.

Šlo o chytrou lest. V takovém převleku se Styxové mohli dostat prakticky kamkoliv, aniž by si je Površáci nějak prohlíželi. A nejlepší na něm bylo, že jim umožňoval držet mnohadenní hlídky na hlavních nádražích, kde pak sledovali procházející cestující.

Sára už si ani nepamatovala, kolikrát viděla ve dveřích nádražních budov lelkující pobudy, jejichž lesklé oči s vševidoucími černými zorničkami se na okamžik zpod rozcuchaných vlasů zadívaly jejím směrem.

Je ale tenhle vagabund jedním z nich? Potají sledovala jeho odraz v okně. Muž si vytáhl z umouněné nákupní tašky plechovku piva, otevřel ji a zhluboka si přihnul. Značnou část pití si vybryndal na plnovous. Sára ho několikrát přistihla, jak se zastřeným pohledem dívá přímo na ni. Jeho oči se jí nelíbily, měl je černé jako uhel a mžoural jimi, jako kdyby nebyl plně zvyklý na denní světlo. Samá neblahá znamení, ale Sára se nepřesunula do jiného kupé vlaku, i když si moc přála to udělat. Nechtěla vyvolávat žádnou nežádoucí pozornost.

A tak jen tiše skřípala zuby a seděla, dokud vlak konečně nezastavil na nádraží St. Pancras. Vystoupila mezi prvními, a jakmile sešla z nástupiště, pokračovala zvolna k nádražním stánkům. Měla neustále skloněnou hlavu, aby jí bezpečnostní kamery, rozmístěné po

celé budově, nemohly zabrat tvář. Navíc si před obličejem držela kapesník, kdykoliv měla pocit, že je nějaká kamera nablízku. Zastavila se u výlohy obchodu a pozorovala, jak tulák z vlaku prochází přes hlavní halu.

Pokud to je Styx nebo jeden z jejich agentů, bude o mnoho lepší, když se Sára bude držet v davu. Zvažovala možnosti úniku. Právě se rozmýšlela, jestli má skočit do rozjíždějícího se vlaku, když tu se vandrák zastavil pouhých patnáct metrů od ní a začal se přehrabovat v jedné z igelitek. Nerudně zavrčel na muže, který se o něj náhodou otřel, a náhle se nejistě, vrávoravě vydal k hlavnímu východu z budovy. Paže držel před sebou, jako kdyby tlačil neviditelný nákupní vozík s rozbitým kolečkem. Sára přihlížela, jak vychází z nádraží.

To už si byla téměř jistá, že se jednalo o skutečného pobudu, a rozhodla se pokračovat v cestě. Vybrala si zcela náhodný směr, vykročila s davem a vyklouzla z nádraží postranním východem.

Bylo hezké počasí a ulice Londýna se hemžily lidmi. Výtečně. Přesně tak to měla ráda. Je lepší vmísit se do zástupu lidí, protože v takovém mumraji je v bezpečí. Styxové si před tolika svědky patrně nic nezkusí.

Vyrazila energicky směrem na sever, k Highfieldu. Dunění husté dopravy splývalo v jednolitý hukot, který vnímala i chodidly, a měla dojem, že ho cítí až v žaludku. Z nějakého zvláštního důvodu ji to uklidňovalo. Šlo o konejšivý a neutichající tep, jako kdyby samo město žilo.

Cestou si prohlížela nové domy a odvracela hlavu, kdykoliv si na nich všimla nainstalované bezpečnostní kamery. Ohromilo ji, jak moc se Londýn od její první návštěvy změnil. *Jak je to dlouho? Skoro dvanáct let?*

Říká se, že čas hojí rány. Ale asi záleží na tom, co se během té doby stane.

Sářin život již dlouho připomínal bezútěšnou pustinu. Měla pocit, že vlastně doopravdy nežije. I když z Kolonie utekla před mnoha lety, pamatovala si na ten den, jako kdyby to bylo včera.

Nyní za chůze zjišťovala, že nedokáže potlačit příval vzpomínek, které se vracely s nečekanou jasností a zaplavovaly jí mysl. Znovu prožívala drtivé pochybnosti, že unikla jedné noční můře, jen

aby se vrhla přímo do středu další, do této cizí země, kde slunce zářilo s palčivou intenzitou a vše bylo tak jiné a neznámé. Navíc ji trýznily výčitky svědomí, že opustila své dva syny.

Jenže neměla na výběr. Musela odejít. Její dítě, sotva týden staré, dostalo hroznou, stravující horečku, která ho rozechvívala v prudkých záchvatech zimnice. I teď ještě slyšela neustávající dětský pláč a vzpomínala si, jak si s manželem připadali bezmocní. Žadonili o nějaký lék, ale lékař jim odpověděl, že ve svém černém kufříku nemá nic, co by jim mohl dát. Sára málem dostala hysterický záchvat, ale on jen důrazně vrtěl hlavou a odmítal se jí podívat do očí. Věděla, co jeho odmítnutí znamená. Znala pravdu. V Kolonii představovaly léky, jako například antibiotika, nedostatkové zboží. Ta trocha, kterou měli, byla určena výhradně pro vládnoucí elitu: pro Styxe a snad i pro nejvýznamnější představitele z Komise správců.

Existovala jiná možnost: Sára navrhla, že penicilin koupí na černém trhu, a chtěla požádat svého bratra Tama, aby pro ni nějaký sehnal. Její manžel ale neoblomně trval na svém. „Takový čin nemohu přecházet mlčením," opakoval, zatímco sklíčeně hleděl na ubohé nemluvně, které každou hodinou sláblo. Pak ještě nějakou dobu vykládal cosi o svém společenském postavení a o tom, že je jeho povinností prosazovat zákonnost. Sáře na ničem z toho ani za mák nezáleželo. Chtěla jen, aby se její chlapeček uzdravil.

Nemohla dělat nic jiného, než ječícímu miminku neustále otírat lesklý, zrudlý obličej ve snaze trochu mu srazit horečku. A modlit se. V následujících dvaceti čtyřech hodinách se dětský pláč ztišil v žalostné, tiché lapání po dechu, jako kdyby už i samotné dýchání představovalo usilovnou námahu. Bylo zbytečné pokoušet se chlapce krmit. Vůbec se nesnažil sát mléko. Umíral a ona s tím nemohla nic, naprosto nic dělat.

Myslela si, že snad zešílí.

Popadaly ji záchvaty sotva potlačovaného vzteku, při nichž ustupovala od kolébky do rohu místnosti a zraňovala sama sebe tím, že si zarývala nehty do předloktí a kousala se do jazyka, aby nezačala křičet a nerušila nemocné dítě, které pomalu upadalo do bezvědomí. Jindy se zase zhroutila na podlahu, přemožená tak hlubokým zoufal-

stvím, že se modlila, aby směla zemřít spolu se svým maličkým synem.

V poslední hodině bledé dětské oči zeskelnatěly a zlhostejněly. Pak Sáru z její beznadějné sklíčenosti vedle kolébky vytrhl jakýsi zvuk. Zněl jako sotva slyšitelné zašeptání, jako kdyby se jí někdo snažil něco připomenout. Naklonila se nad kolébku. Instinktivně věděla, že právě slyšela poslední výdech, který vyšel ze suchých dětských rtů. Nemluvně se nehýbalo. Bylo po všem. Zvedla jeho drobnou paži a nechala ji klesnout zpátky na slamník. Jako kdyby se dotýkala nějaké luxusní panenky.

Tehdy ale neplakala. V očích jí zaplanulo nezvratitelné odhodlání. V tu chvíli se rozplynula jakákoliv oddanost či věrnost, kterou dosud cítila ke Kolonii, k manželovi a ke společnosti, v níž strávila celý dosavadní život. A v tu chvíli také všechno spatřila tak jasně, jako kdyby jí v hlavě kdosi rozsvítil oslnivý reflektor. Věděla, co musí udělat, a věděla to s takovou jistotou, že ji nikdo od jejího úmyslu nemohl zradit. Druhé dvě děti musela za každou cenu ušetřit takového osudu.

Onen večer, kdy v postýlce chladlo tělo jejího mrtvého, bezejmenného dítěte, si Sára naházela do batohu pár nejnutnějších věcí a vzala své dva syny. Zatímco manžel někde zařizoval pohřeb, odešla z domova směrem k jedné z únikových cest, které jí jednou popsal její bratr.

Všechno se ale rychle zvrtlo, jako kdyby Styxové hlídali každý její krok. Odchod z domova se změnil ve hru kočky s myší. Plahočila se bludištěm větracích chodeb a Styxové jí byli neustále v patách. Vzpomínala si, jak se na okamžik zastavila, aby popadla dech. Opírala se o stěnu a krčila se v temnotě s dětmi – s každým pod jednou paží – a vnímala, jak se hýbají. Hluboko ve svém nitru věděla, že nemá jinou možnost než tu jednoho z nich nechat. S oběma to nemohla dokázat. Pamatovala si i svou tehdejší mučivou nerozhodnost.

Krátce poté na ni narazil Kolonista, jeden z jejích vlastních lidí. V divokém zápase, který následoval, ho Sára omráčila prudkou ránou. Při potyčce utrpěla těžké zranění paže a teď již bezpochyby neměla na vybranou.

Věděla, co musí udělat.

Opustila Cala. Ještě mu nebyl ani rok. Něžně položila kojence mezi dva kameny na písčitou zem chodby. Obrázek úhledného zámotku s dítětem, potřísněného její vlastní krví, se jí nesmazatelně vryl do paměti, stejně jako broukavé zvuky, které vydávalo. Věděla, že ho brzy najdou a vrátí jejímu manželovi, který se o něj postará. To však představovalo jen skrovnou útěchu. Utíkala dál s druhým synem a spíše šťastnou náhodou než díky svým schopnostem nějak unikla Styxům na Povrch.

V časných ranních hodinách kráčeli po highfteldské High Street. Její dva a půl roku starý syn se batolil vedle ní na dosud nejistých nožkách. Byl to její nejstarší a jmenoval se Seth. Rozhlížel se kolem sebe po neznámém okolí doširoka otevřenýma, vyděšenýma očima.

Neměla žádné peníze ani místo, kam by se mohla uchýlit, a zanedlouho si uvědomila, že se bude mít co ohánět, aby se postarala i o jediné dítě. Navíc se jí začínala ze ztráty krve točit hlava.

V dálce zaslechla hlasy lidí a odvedla Setha dál od hlavní silnice. Procházeli postranními uličkami, až spatřila kostel. Schovali se na zarostlém hřbitově, seděli na mechem pokrytém hrobě, poprvé si vychutnávali vůni nočního vzduchu a užasle hleděli na oblohu osvětlenou sodíkovou září. Sára chtěla jen na pár minut zamhouřit oči, ale obávala se, že pokud bude odpočívat příliš dlouho, už se nezvedne. Točila se jí hlava, sebrala však všechny zbývající síly a vstala, aby našla nějaký úkryt a – bude-li mít štěstí – také něco k jídlu a pití.

Pokusila se vysvětlit svému synovi, co má v úmyslu udělat, jenže on chtěl jít s ní. Ubohý, malý, zmatený Seth. Ten výraz na jeho tváři, v němž se zračilo nepochopení, které jí trhalo srdce na kusy. Rychle od něj odcházela a on se držel zábradlí nejpřepychovější hrobky na hřbitově, která byla z nějakého záhadného důvodu ozdobená dvěma kamennými postavičkami, z nichž jedna držela krumpáč a druhá rýč. Seth za ní volal, ale ona se na něj nesměla otočit. Každičký instinkt v jejím těle ji nabádal, aby nikam nechodila.

Odešla ze hřbitova a dala se nazdařbůh ulicemi. Bojovala s mdlobou, která v ní při každém kroku vyvolávala pocit, jako kdyby se vznášela na tanečním parketu nějakého snového bálu.

Dál si toho moc nepamatovala.

Probrala se k vědomí, až když do ní něco strčilo. Otevřela oči, ale to světlo se nedalo snést. Bylo tak oslnivě jasné, že sotva rozeznala obrysy ustarané ženy, která se nad ní skláněla a ptala se jí, co se stalo. Sára zjistila, že omdlela mezi dvěma zaparkovanými vozy. Dlaněmi si zaclonila oči, vyhrabala se na nohy a utekla.

Nakonec se jí podařilo najít cestu zpátky k Sethovi, ale zarazila se, když si kolem něj všimla postav v černém. Nejprve si pomyslela, že jde o Styxe, ale pak se jí slzícíma očima podařilo přečíst na jejich autě nápis „Policie“. Odplížila se.

Od toho okamžiku si miliónkrát opakovala, že udělala to nejlepší, co mohla, že by se ve svém stavu nedokázala postarat o malé dítě a už vůbec by s ním nedokázala prchat před Styxy. To ale v její paměti nijak nerozptýlilo obraz plačícího chlapce, který za ní vztahoval ručku a neustále ji volal, zatímco ona mizela do noci.

Drobná ručka, která nejistě mávala ve světle pouličních lamp a natahovala se po ní.

Cítila, jak se v její mysli něco pohnulo, jako vyděšené, raněné zvíře, které se choulí před světem do klubíčka.

Vzpomínky byly tak živé a jasné, že se na ni jeden z kolemjdoucích podezřívavě zadíval, a Sára přemítala, jestli mimoděk nemluvila nahlas.

„Dej se dohromady,“ povzbuzovala se. Musí se soustředit. Potřásla hlavou, aby se zbavila obrázku té dětské tváře. Stejně už je to tak dávno a všechno se nevratně změnilo, podobně jako okolní budovy. Jestli ten vzkaz v mrtvé schránce nelhal – stále se nedokázala přimět k tomu, aby mu bezvýhradně věřila – ze Setha se stal *Will*, někdo úplně jiný.

Po několika kilometrech narazila na rušnou ulici s obchody a cihlovým kvádrem supermarketu. Zabručela si něco pro sebe, když se musela zastavit na křižovatce uprostřed hloučku lidí čekajících na přechodu. Necítila se příjemně a přitáhla si kabát blíže k tělu. Vzápětí se na semaforu s pípáním rozsvítil zelený panáček a Sára přešla ulici před ostatními lidmi, obtěžkanými nákupy.

Obchodů postupně ubývalo, začalo pršet a lidé pospíchali pod střechu nebo zpátky do auta. Ulice se částečně vyprázdnily. Pokračovala dál a nepřestávala si bedlivě prohlížet kolemjdoucí, kteří si jí nevšímali. Slyšela Tamův hlas tak zřetelně, jako kdyby kráčel vedle ní.

„Dívej se, ale sama se nenech spatřit.“

To ji naučil. Jako malé děti drze nedbali na rodičovské pokyny a často se tajně plížili z domu. Převlékali se do hadrů, začerňovali si obličeje opáleným korkem a brali svůj život do vlastních rukou, když se odvažovali do té nejnebezpečnější a nejdrsnější čtvrti v celé Kolonii: *do Havranova*. Ještě dnes si dokázala vybavit Tama, jak tehdy vypadal: jeho usměvavou mladou tvář s černými šmouhami a oči zářící vzrušením, když se jim podařilo těsně vyváznout z dalšího průšvihu. Moc jí chyběl.

Z myšlenek ji vytrhlo cinkání poplašného zvonečku v hlavě. Proti ní šel jakýsi vychrtlý mladík v pomačkané a umaštěné kožené bundě. Mířil přímo k ní. Sára neuhýbala a mladík se jí v poslední chvíli vyhnul. Přitom do ní tvrdě vrazil loktem a zašklebil se jí do obličeje. Ztuhla na místě a oči se jí zaleskly, jako kdyby za nimi vzplál skrytý oheň. Mladík kráčel dál a přitom si mumlal něco sprostého. Na zádech bundy se mu skvěl popraskaný nápis z velkých bílých písmen: I HATE YOU. Po několika krocích si zřejmě uvědomil, že ho Sára pořád pozoruje, protože se napůl otočil a zaškaredil se na ni.

„Couro,“ vyštěkl.

Celé tělo se jí napjalo jako tělo pantera před skokem na kořist.

Ty šupácká nulo, pomyslela si, ale nic neřekla.

Mladík neměl sebemenší tušení, kdo je nebo čeho je schopná. Nevěděl, do jak nebezpečné situace se dostal. Sára zrovna prahla po krvi a měla sto chutí mu udělit lekci, na jakou nikdy nezapomene. Toužila po tom tolik, až ji to bolelo. Teď si ale nemohla dovolit takový přepych. Ne v tomto okamžiku.

„Jen počkej jindy a jinde...,“ zahučela, zatímco se mladík odvrátil a pokračoval ve své nahrbené chůzi, při níž tahal odřené sportovní boty po zemi. Už se neotočil a vůbec si neuvědomoval, čemu právě těsně unikl.

Sára chvíli zůstala stát a uklidňovala se. Pozorovala mokrou ulici a okolní provoz. Podívala se na hodinky. Je tu brzy, kráčela příliš rychle.

Její pozornost přilákal hlasitý rozhovor v řeči, které nerozuměla. O několik obchodů dál vycházeli dva dělníci z kavárny, jejíž okna zevnitř ozařovaly pruhy světla. Sára k ní okamžitě zamířila a vstoupila.

Objednala si šálek kávy, zaplatila za něj u pultu a odnesla si ho ke stolku u okna. Srkala řídkou tekutinu bez chuti a znovu vytáhla z kapsy několikrát přehnutý papír. Opět si pomalu přečetla vzkaz psaný dětským rukopisem. Stále nedokázala uvěřit jeho obsahu. *Jak může být Tam po smrti! Jak je to možné!* Ať už se situace v nadzemním světě vyvíjela sebehůře, Sára vždycky čerpala alespoň drobnou útěchu z toho, že bratrovi se v Kolonii pořád dobře daří. Ta myšlenka představovala mihotavé světélko svíčky na konci neuvěřitelně dlouhého tunelu, naději, že ho jednoho dne třeba znovu uvidí. Teď ale byl mrtvý a i tato naděje se rozplynula.

Obrátila papír a opakovaně si přečetla druhou stranu. Zavrtěla hlavou.

To nemohla být pravda. Joe Waites se musel mýlit. Jak mohl její vlastní syn Seth, její prvorozený, který byl kdysi její pýchou a radostí, zradit Tama Styxům? Její vlastní krev že zabila jejího bratra? *A jestli to je skutečně pravda, jak se mohl takhle zkazit!* Co *ho přimělo k takovému činu!* V posledním odstavci však čekala další, obdobně šokující novinka. Sára si ty řádky četla znovu a znovu. Popisovaly, jak Seth unesl jejího mladšího syna Cala.

„Ne," řekla nahlas a zavrtěla hlavou. Odmítala uvěřit, že by za to mohl být odpovědný *Seth*. Její syn byl *Seth*, nikoliv *Will*, a nic takového rozhodně nemohl způsobit. I když vzkaz pocházel ze zdroje, o němž věděla, že je zcela důvěryhodný, někdo ho třeba pozměnil. Někdo možná přišel na mrtvou schránku. Jenže jak? Proč? A co by si sliboval od toho, že jí zanechal falešnou zprávu? Nic z toho jí nedávalo smysl.

Uvědomila si, že zrychleně dýchá a chvějí se jí ruce. Přitiskla je ke stolu a zmačkala dopis v dlani. Zápasila se svými emocemi a vrhala kradmé pohledy přes místnost na ostatní zákazníky kavárny.

Dělala si starosti, že si jí někdo mohl všimnout. Všichni – podle pracovních oděvů většinou stavaři – si ale hleděli svých rychlých smažených pokrmů a nevěnovali jí žádnou pozornost. Majitel kavárny si za skleněným pultem broukal jakousi melodii.

Opřela se a rozhlédla se, jako kdyby tu místnost viděla poprvé v životě. Prohlížela si stěny z falešných dřevěných panelů i vybledlý plakát mladé Marilyn Monroe opírající se o velké americké auto. V pozadí hrálo rádio, ale pro Sáru představovalo jen nepříjemnou zvukovou kulisu, kterou nevnímala.

Pak otřela kousek zamlženého okna a vyhlédla na ulici. Pořád bylo příliš brzy. Ještě nepadl soumrak a Sára se rozhodla, že tu počká další chvíli. Rohem papírového ubrousku si nepřítomně črtala do kávové skvrny na povrchu stolu z poškrábané červené melaminové pryskyřice. Když jí káva vyschla pod rukama, dívala se před sebe, jako kdyby upadla do transu. O několik okamžiků později sebou trhla a všimla si jednoho knoflíku na kabátě, který visel na poslední niti. Zatáhla za něj a knoflík jí zůstal ležet v ruce. Bez přemýšlení ho hodila do prázdného šálku a nepřítomným pohledem se zadívala na zamlžená okna, za nimiž se míhaly nezřetelné obrysy pospíchajících lidí.

Nakonec se k ní došoural majitel kavárny, který cestou bez nadměrné horlivosti otíral neobsazené stoly umolousanou utěrkou a rovnal židle. Zastavil se u okna a několik vteřin hleděl spolu se Sárou ven. Pak se jí co možná nejpřirozenějším tónem zeptal, jestli si nedá ještě něco. Sára se na něj ani nepodívala, vstala a vydala se přímo ke dveřím. Majitel rozezleně zvedl šálek od kávy a všiml si na jeho dně utrženého knoflíku.

To byla poslední kapka. Ta ženská není pravidelnou zákaznicí a bez takových jednorázových kunčoftů, kteří mu ušpiní stůl a nenechají skoro žádnou útratu, se dokáže docela dobře obejít.

Než za ní ale stačil vykřiknout „držgrešle“, hlas mu odumřel na rtech.

Náhodou se podíval na desku stolu. Zamrkal a natočil hlavu, jako kdyby si myslel, že jde pouze o nějaký optický klam. Ze stolu mu pohled oplácel překvapivě propracovaný a realistický obrázek.

Deset centimetrů dlouhá tvář, načrtnutá do několika vrstev vyschlé kávy, jako kdyby byla namalována temperami. Majiteli však nepřejel mráz po zádech z uměleckého provedení portrétu, ale proto, že ta tvář měla ústa otevřená ve zvířecím skřeku. Zamrkal. Ten pohled byl tak skličující a nečekaný, že se muž několik vteřin ani nepohnul a jen hleděl na malbu. Nedokázal si spojit tu tichou, zakřiknutě vypadající ženu, která právě opustila jeho kavárnu, s takovým šokujícím výlevem muk a bolesti. Vůbec se mu to nelíbilo. Rychle zakryl obrázek utěrkou a začal ho stírat.

Sára se mezitím snažila nekráčet příliš rychle, protože jí pořád zbývalo dost času. Před vstupem do Highfieldu se ještě zastavila v jedné ubytovně a objednala si pokoj. Takových levných hotýlků bylo na jediné ulici několik a Sára si náhodně vybrala ten, který sídlil v oprýskaném viktoriánském domě s terasami. Takhle musela postupovat, pokud chtěla přežít.

Nikdy nespat dvakrát na stejném místě.

Nikdy nedělat totéž dvakrát.

Věřila, že kdyby upadla do jakékoliv rutiny, Styxové by ji co nevidět vypátrali.

Udala vymyšlené jméno i adresu a zaplatila hotově na jednu noc. Převzala klíč od recepčního, vrásčitého starce s páchnoucím dechem a zplihlými šedinami, a cestou do pokoje se podívala, kde tu mají požární schodiště. Zároveň si uložila do paměti i polohu druhých dveří, o kterých soudila, že vedou na střechu. *Pro všechny případy.* Na pokoji za sebou zavřela dveře, zamkla je a zajistila kliku opěradlem židle. Zatáhla závěsy vybledlé od slunce, sedla si na kraj postele a pokoušela se přemýšlet.

Ze zahloubání ji vytrhl nosový smích z ulice. Ihned se vymrštila, trochu poodhrnula závěsy a rozhlédla se na obě strany podél husté řady zaparkovaných vozů. Znovu zaslechla ten smích a uviděla dva muže v tričkách a džínech, jak kráčejí k hlavní ulici. Vypadali docela neškodně.

Vrátila se k posteli, lehla si na záda a skopla z nohou boty. Zažívala. Připadala si více než jen trochu ospalá. Nemohla si ale dovolit usnout, a proto si místo toho otevřela výtisk místního deníku *Highfield Bugle*, který si přinesla z recepce. Jako vždy vzala do ruky pero

a otočila noviny na poslední stránku. Zakroužkovala inzeráty s nabídkou dočasného zaměstnání, které by jí mohlo vyhovovat. Poté si prolistovala zbytek a bez většího zájmu četla nadpisy článků.

Mezi sloupky probírajícími výhody a nevýhody uzavření starého náměstí pro automobilovou dopravu a navrhujícími umístění nových retardérů i zřízení další autobusové linky ji zaujal jeden titulek.

TAJEMNÁ HIGHFIELDSKÁ ŠELMA?

T. K. Martin, místní zpravodaj

O víkendu došlo k dalšímu spatření záhadného, psu podobného zvířete tentokrát přímo v centru Highfteldu. Paní Croft-Hardingeová z clockdownské zástavby zrovna v sobotu večer venčila svého baseta Goldyho, když si všimla zvířete sedícího na jedné z nižších větví stromu. „Zrovna obíralo hlavu něčemu, co jsem nejdřív pokládala za dětskou hračku, ale pak mi došlo, že je to králík. Všude kolem byla krev," sdělila našim novinám. „Ta šelma byla obrovská, měla hrozné oči a nebezpečně vyhlížející zuby. Když si mě všimla, vyplivla králičí hlavu a přísahala bych, že se dívala přímo na mě."

Zprávy o podivném zvířeti bývají dosti zmatené. Někteří je popisují jako jaguára či pumu podobnou velké kočce, kterou od osmdesátých let opakovaně spatřili na Bodminském vřesovišti, zatímco jiní je přirovnávají spíše ke psu. Správce highfieldských parků, pan Kenneth Wood, před nedávnem dohlížel na pátrání vyvolané tvrzením jednoho místního obyvatele, že mu šelma vytrhla z ruky vodítko a odnesla jeho trpasličího pudla. V posledních měsících opravdu došlo v Highfieldu k nárůstu počtu hlášení o zmizelých psech.

Záhada zatím zůstává nerozřešena...

Bezmyšlenkovitě si začala rozmáchlými tahy k okraji článku o divokém zvířeti čmárat. I když kreslila jen starým kuličkovým perem, zanedlouho se jí pod rukama vynořil podrobný obrázek hřbitova zalitého měsíčním světlem, podobného tomu v Highfieldu, kde se ukryla, když poprvé utekla na Povrch. Zde však podobnosti končily, ne-

boť ho Sára přizdobila velkým náhrobním kamenem v popředí. Chvíli na něj hleděla a poté ho doplnila površáckým jménem svého syna, *Will Burrows*, zakončeným otazníkem.

Zamračila se. Zlost nad smrtí bratra, která se v ní vzdouvala, byla tak silná, až měla Sára pocit, jako kdyby ji unášela mohutná příbojová vlna. Věděla, že se nakonec bude muset nahromaděného vzteku zbavit. Až dorazí na místo, kam má namířeno, bude potřebovat viníka. Jistě, v pozadí toho všeho stáli Styxové, ale nyní si poprvé povolila pomyslet na nemyslitelné: jestli to byla skutečně pravda, pak za to Seth zaplatí i s úroky.

Dívala se na svůj obrázek a svírala prsty tak, že pero prasklo a kusy umělé hmoty odletěly přes celou postel.

6. kapitola

Chlapci se se zakaboněnými tvářemi drželi postranic vagonu a sledovali, jak se kolem zběsile míhají rozmazané stěny tunelu, i když souprava zpomalovala před ostrou zatáčkou.

Batohy už vyhodili ven a Chester se jako poslední přehoupl přes postranici. Po chvilce šmátrání našel oporu pro nohy a tiskl se k vagonu jako klíště. Will se zrovna chystal vykřiknout, když si jeho bratr usmyslel, že půjde jako první.

„HEJ HOP!“ zaječel Cal a s hlasitým zavýsknutím se odrazil. Will sledoval, jak jeho bratr mizí do tmy, a ohlédl se, protože dobře věděl, že Chester se tohoto okamžiku děsí.

Neměl však jinou možnost než následovat Cala. Pevně stiskl zuby a odrazil se ke skoku. Za letu se otočil. Zlomek vteřiny mu připadalo, že volně visí ve vzduchu, ale poté dopadl prudce na nohy a setrvačnost ho přiměla k bláznivému sprintu s roztaženýma rukama, kterýma udržoval rovnováhu.

Vnímal jen chuchvalce štiplavého kouře a mamutí kola, která se otáčela pouhých několik metrů od něj. Běžel ale šíleně rychle a sotva urazil několik kroků, zapletly se mu nohy a upadl. Narazil nejprve na jedno koleno a pak se rozplácl na břicho, klouzal po prsou a rozrýval silnou vrstvu prachu. Nakonec se zastavil, pomalu se překulil na záda a sedl si. Vykašlal plná ústa špíny. Opodál se stále valila obří kola a Will poděkoval své šťastné hvězdě, že se nezřítil pod ně. Vytáhl z kapsy zářící kouli a rozhlédl se po ostatních.

Po chvilce zaslechl hlasité sténání, vycházející odněkud kousek před ním. Vzápětí se z kouřové clony vynořil Chester, lezoucí po všech čtyřech. Zvedl hlavu jako mrzutá želva a zrychlil, jakmile si Willa všiml.

„Všechno v pořádku?“ zavolal na něj Will.

„Přímo skvělé,“ zaúpěl Chester a svalil se vedle něj.

Will pokrčil rameny a mnul si koleno, na které upadl.

„Co Cal?“ zeptal se Chester.

„Nevím. Raději na něj počkáme tady.“ Will nepoznal, jestli ho Chester slyšel, ale vypadalo to, že se mu stejně nechce nikam chodit a pátrat po něm.

O několik minut později, zatímco kolem nich stále rachotil zdánlivě nekonečný vlak, vyšel z šera Willův bratr s oběma batohy. Kráčel vesele a křepče, jako kdyby neměl na světě jedinou starost. Sedl si vedle Willa do dřepu.

„Mám naše věci. Jste oba celí?“ vykřikl. Na čele měl dlouhý škrábanec, z něhož mu na špičku nosu stékaly kapky krve.

Will přikývl a podíval se za Cala. „K zemi! Vagon se strážným!“ varoval bratra a strhl ho k sobě.

Přitiskli se ke stěně chodby a přikrčeni sledovali, jak se k nim blíží záře, která vycházela z okének posledního vagonu a vrhala ven obdélníky světla. V dalším okamžiku se vagon mihl kolem nich a na kratičkou chvilku je zalil jas. Souprava pokračovala v cestě kupředu a světlo se vzdálilo. Bylo stále menší a menší, až z něj nezbylo vůbec nic. Will si náhle uvědomil, že jsou u konce cesty.

V neobvyklém tichu vstal a protáhl si nohy. Už si tak zvykl na kolébání soupravy, že mu připadalo zvláštní znovu stát na *pevné zemi*.

Začichal a zrovna se chystal něco pronést, když v dálce dvakrát zahoukala píšťala vlaku.

„Co to znamená?“ zeptal se nakonec.

„Blíží se ke stanici,“ odpověděl Cal a stále upíral oči do tmy, v níž vlak zmizel.

„Jak to víš?“ zajímal se Chester.

„Můj... strýček mi to řekl.“

„Tvůj strýček? Nemůže nám pomoct? Kde je?“ Chester pálil na Cala otázky v rychlém tempu a obličej mu projasnila naděje, že by je snad někdo mohl přijít zachránit.

„Ne,“ odsekl Cal a zamračil se na něj.

„Proč ne? Proč by...“

„Ne, Chestere,“ přerušil ho Will ostře a naléhavě zavrtěl hlavou. Chester pochopil, že by měl zmlknout.

Will se obrátil na svého bratra. „A co se stane teď? Až vlak dorazí do nádraží a zjistí se, že je Chester pryč. Co dál?“

„Dál nic,“ pokrčil Cal rameny. „Úkol splněn. Řeknou si, že někde vyskočil. Budou vědět, že o samotě dlouho nepřežije..., koneckonců je to jenom Površák.“ Pochmurně se zasmál a pokračoval,

jako kdyby tam Chester nebyl. „Nevyšlou žádnou pátrací skupinu ani nic podobného.“

„Jak si tím můžeš být tak jistý?“ vyptával se Will. „Nebudou předpokládat, že se vydá rovnou zpátky do Kolonie?“

„Prima nápad, jenže i kdyby se mu podařilo urazit po svých celou tu štreku zpátky, Černohlavci ho zadrží, jakmile se ukáže.“

„Černohlavci?“ zopakoval Chester.

„Styxové – tak jim Kolonisté říkají za jejich zády,“ vysvětlil Will.

„Aha,“ přikývl Chester. „Já na to hrozné místo v žádném případě už nikdy nevkročím. Ani za nic!“ dodal pevně směrem ke Calovi.

Cal neodpověděl a hodil si batoh přes rameno. Will zvedl za popruhy druhý a vyzkoušel jeho váhu. Byl těžký, napěchovaný až po okraj vybavením a navíc zářícími koulemi a dalším jídlem. Navlékl si ho na záda a zamrkal, když se mu popruh zařízl do zraněného ramene. Imagův obklad sice dokázal zázraky, ale jakýkoliv tlak na ránu stále vyvolával silnou bolest. Pokusil se upravit batoh tak, aby většinu váhy nesl na zdravém ramení, a vyrazili.

Zanedlouho se Cal dostal do čela a rázoval rychlými kroky kupředu, zatímco Will s Chesterem následovali jeho pohupující se siluetu do kalné tmy, jež ležela před nimi. Kráčeli spolu mezi obrovskými kovovými kolejnicemi.

Chtěli si toho tolik říct, ale když nyní osaměli, ani jeden nevěděl, kde by měl začít. Nakonec si Will odkašlal.

„Musíme si promluvit o spoustě věcí,“ řekl neobratně. „Stalo se toho plno, zatímco jsi byl v šatlavě.“

Začal vypravovat o své rodině, *skutečné* rodině, se kterou se seznámil v Kolonii, a o tom, jaký život s nimi vedl. Pak vylíčil, jak se strýčkem Tamem plánovali Chesterův útěk. „Bylo to hrozné, jak se pak všechno tak zvrtlo. Nedokázal jsem tomu uvěřit, když jsem viděl, že Rebecca je Styx...“

„Ta mrňavá bestie!“ vybuchl Chester. „To tě nikdy nenapadlo, že je na ní něco divného? Copak jste spolu nevyrůstali?!“

„No, myslel jsem si, že je trochu zvláštní, ale říkal jsem si, že takové jsou všechny mladší sestry,“ odpověděl Will.

„Trochu zvláštní?“ zopakoval Chester. „Je úplně praštěná. Přece jsi musel vědět, že nejde o tvoji *pravou* sestru.“

„Ne, proč bych měl? Vždyť... vždyť jsem ani nevěděl, že jsem adoptovaný já. A neměl jsem ponětí, odkud ve skutečnosti pocházím.“

„Nevzpomínáš si, jak si tě rodiče poprvé přinesli domů?“ zeptal se Chester trochu překvapeně.

„Ne,“ odvětil Will zamyšleně. „To mi mohly být tak asi čtyři roky. Kolik si toho z té doby pamatuješ ty?“

Chester si odfrkl, jako kdyby ho tento argument příliš nepřesvědčil, a Will pokračoval ve vyprávění. Chester mu dychtivě naslouchal. Konečně se Will dostal k rozhovoru s Imagem, kdy se s Calem museli rozhodnout, jestli se vrátí na Povrch, nebo zda se vydají do Hlubin.

Chester přikývl.

„A tak jsme se ocitli s tebou v Důlním vlaku,“ zakončil Will svůj příběh.

„Jsem moc rád, že jste se rozhodli takhle,“ usmál se jeho kamarád.

„Nemohl jsem tě tady nechat,“ řekl Will. „Musel jsem se ujistit, že jsi v pořádku. To je to nejmenší, co jsem...“

Zlomil se mu hlas. Snažil se nějak vyjádřit svoje pocity a výčitky svědomí za všechno, čím Chester musel projít.

„Mlátili mě,“ řekl náhle Chester.

„Co?“

„Když mě podruhé chytili,“ odpověděl Chester tak tiše, že ho Will sotva slyšel, „odvlekli mě zpátky do šatlavy a tloukli mě obušky... Mockrát,“ dodal. „Někdy se na to chodila dívat i Rebecca.“

„Proboha,“ zamumlal Will.

Několik kroků ušli přes mamutí pražce mlčky.

„Ubližovali ti hodně?“ zeptal se konečně Will, i když se bál odpovědi, kterou uslyší.

Chester zůstal chvíli zticha. „Byli naštvaní..., hlavně na tebe. Když mě bili, často křičeli, že kvůli tobě vypadají jako pitomci.“ Chester si slabě odkašlal a polkl. Začal mluvit přerývaně a nesouvisle. „Bylo to... já... oni...“ Prudce se nadechl koutkem úst. „To bití ale

nikdy nebylo tak strašné a já jsem pořád musel myslet na to, že mě určitě čeká něco daleko horšího.“ Odmlčel se a otřel si nos. „Pak mě ten starý Styx odsoudil do vyhnanství a to mi připadalo ještě daleko strašnější. Byl jsem tak vyděšený, že jsem se úplně sesypal.“ Chester sklopil oči k zemi, jako kdyby udělal něco špatného a měl se za to stydět.

Když opět promluvil, do hlasu se mu vplížila sotva ovládaná zuřivost a chladné odhodlání. „Víš, Wille, kdybych mohl, já bych je *zabil*..., myslím Styxe. Strašně jsem je chtěl zabít. Jsou to zlí a odporní parchanti..., všichni do jednoho. *Všechny bych je zabil, i Rebeccu.*“ Zahleděl se na Willa s rozhodností, z níž Willovi přeběhl mráz po zádech. Zachvěl se. Právě spatřil Chestera, jakého dosud neznal.

„Je mi to moc líto, Chestere.“

Chesterovi ale právě došlo něco důležitého. Náhle se zastavil na místě, jako kdyby ho někdo udeřil do tváře. „Jak jsi mluvil o Styxech a jejich..., jak se jim říká..., jejich lidem na povrchu?“

„Agenti,“ pomohl mu Will.

„Jo..., jejich *agenti*...,“ Chester přimhouřil oči. „I kdyby se mi podařilo dostat zpátky nahoru, nemůžu jít domů, co?“

Will stál před ním a nevěděl, co odpovědět.

„Kdybych se vrátil domů, odvlekli by mamku i tátu, stejně jako tu rodinu, cos o ní mluvil, ty Watkinsovy. Ty zatracený Styxové by nešli jenom po mně. Unesli by moje rodiče a udělali by z nich otroky, nebo by je rovnou zavraždili, nemám pravdu?“

Will pořád nenacházel žádná slova, ale jeho výraz Chesterovi stačil.

„A co můžu udělat? Kdybych se pokusil rodiče varovat, myslíš, že by mi uvěřili? Nebo policie? Řekli by, že beru drogy nebo něco podobného.“ Svěsil hlavu a vzdychl. „Po celou dobu, kdy mě věznili v šatlavě, jsem myslel na to, jak se spolu vrátíme zpátky nahoru. Chtěl jsem jenom jít domů. To mě udržovalo všechny ty měsíce nad vodou.“ Rozkašlal se, možná proto, aby zamaskoval vzlyk, ale tím si Will nebyl jistý. Chester ho popadl za paži a zahleděl se mu do očí. Ve tváři měl to nejhlubší zoufalství. „Už nikdy neuvidím denní světlo, viď?“

Will stále mlčel.

„V každém případě jsme tu uvízli napořád, je to tak? Teď už nemáme kam jít. Wille, co *sakra* budeme dělat?“ zeptal se Chester.

„Je mi to moc líto,“ vypravil ze sebe Will přiškrceně.

Zepředu k nim dolehly Calovy vzrušené výkřiky.

„Hej!“ volal na ně stále dokola.

„Počkej!“ obořil se na něj Will zlostně. „Teď ne!“ Podrážděně mávl světlem. Potřebovali ještě chvíli soukromí a náhlé vyrušení přišlo mimořádně nevhod. „Chvíli vydrž!“

„Něco jsem objevil!“ zařičel Cal ještě hlasitěji. Buď Willovu odpověď neslyšel, nebo se na ni rozhodl nedbat.

Chester se otočil k mladšímu chlapci a rozhodně prohlásil: „Doufám, že to není to nádraží, protože se *nehodlám* nechat znovu chytit.“ Vykročil po kolejích.

„Ne, Chestere,“ začal Will, „počkej vteřinku. Chci ti něco říct.“

Chester měl oči stále zarudlé od únavy. Will si nervózně pohrával se zářící koulí v ruce a v jejím světle jasně rozeznával bouři emocí na kamarádově obličeji pokrytém sazemi a špínou.

„Vím přesně, co chceš říct,“ ozval se Chester. „Není to tvoje vina.“

„Ale je,“ vykřikl Will. *Je to moje vina*... Nechtěl jsem tě do toho všeho zatáhnout. Ty máš *normální* rodinu, kdežto já... já se nemám ke komu vrátit. Já nemám co ztratit.“

Chester se mu pokusil skočit do řeči a natáhl k němu ruku, ale Will se nedal zastavit. Pokoušel se vyjádřit slovy pocity, které se v něm svářely, a všechnu tu lítost, která v něm hlodala v uplynulých měsících.

„Nikdy ses do toho všeho neměl tak namočit... Jenom jsi mi pomáhal. ..“

„Podívej...,“ začal Chester a pokoušel se Willa uklidnit. „Můj táta určitě všechno spraví, ale jestli ho nenajdeme... Já...“

„Wille!“ Chester se ho znovu snažil přerušit, ale pak ho nechal pokračovat.

„Nevím, co budeme dělat, ani co se s námi stane... Možná nikdy... Možná umřeme...“

„Zapomeň na to," řekl Chester jemně, když se Willův hlas ztišil do šepotu. „Ani jeden z nás netušil, jak se to vyvrbí, a kromě toho...," Will viděl, jak se na kamarádovu tvář vrací široký úsměv, „už se to nemůže zhoršit, nebo jo?" Chester ho škádlivě bouchl do ramene a nevědomky zasáhl přesně to místo, které ve Věčném městě ošklivě potrhal styxský stopař.

„Díky, Chestere," vydechl Will a pevně stiskl rty, aby nevykřikl bolestí. Předloktím si otřel z očí čerstvé slzy.

„Pospěšte si!" pokřikoval na ně Cal. „Našel jsem postranní chodbu! Tak pojďte!"

„Co s ním je?" zeptal se Chester.

Will se pokoušel dát se trochu dohromady. „Pořád se do všeho vrhá bez rozmyslu rovnou po hlavě," řekl, ohlédl se za mladším bratrem a obrátil oči v sloup.

„Fakt? A nepřipomíná ti to někoho?" zeptal se Chester s povytaženým obočím.

Will zahanbeně přikývl. „Jo..., trochu." Podařilo se mu oplatit Chesterovi úsměv, i když mu momentálně vůbec nebylo do smíchu.

Došli ke Calovi, který se doslova chvěl vzrušením a drmolil něco o světle.

„Já vám to říkal! Podívejte se sem!" Poskakoval na místě a ukazoval do velké chodby, která se vzdalovala od železničního tunelu. Will do ní nahlédl a spatřil tlumenou modrou záři, která se mihotala, jako kdyby byla hodně daleko.

„Neloudejte se tak daleko za mnou," napomenul je Cal, a aniž by počkal na Willovu či Chesterovu odpověď, spěšně vyrazil chodbou. Will na něj zavolal, ale Cal se nezastavil.

„Kdo si myslí, že je?" zeptal se Chester a podíval se na Willa, který jen pokrčil rameny. Oba vyrazili za Calem. „Nemůžu uvěřit, že mi takovej skrček dává rozkazy," hartusil Chester potichu.

Postřehli, že náhle prudce stoupla teplota. V nastalém horku lapali po dechu a okolní vzduch byl tak palčivě suchý, že jim vysával z kůže kapky potu, jakmile se objevily.

„Kristepane, tady je ale pařák. Jako ve Španělsku nebo tak," stěžoval si Chester za chůze, rozepnul si několik knoflíčků košile a poškrábal se na hrudi.

„Podle toho, co tvrdí geologové, teplota zemské kůry stoupá s každým kilometrem směrem k jádru o pětadvacet stupňů," řekl Will.

„A co z toho plyne?" zeptal se Chester.

„Že už by z nás měly být *topinky*."

Zatímco Will s Chesterem pospíchali za Calem a uvažovali, kam vlastně právě jdou, světlo sílilo. Zdálo se, že nežhne rovnoměrně. Čas od času zalévalo hrbolaté stěny kolem nich a pak postupně mizelo, až z něj zbýval jen namodralý opar kdesi před nimi.

Cala dohonili až na konci chodby, za níž se otvíral rozlehlý prostor.

Uprostřed jeskyně vyrážel ze země jediný plamen, přibližně dva metry vysoký. Všichni tři se na něj upřeně zahleděli. Plamen s hlasitým syčením rostl a jeho modrý jazyk se prodlužoval na čtyřnásobek původní velikosti. Nakonec začal olizovat kruhový otvor ve stropě přímo nad sebou. Z plamene sálalo takové horko, že chlapci byli nuceni ustoupit a zakrýt si tváře pažemi.

„Co to je?" zeptal se Will, ale nikdo mu neodpověděl. Nikdo z nich nespouštěl oči z ohně. Byli očarováni jeho nadpozemskou krásou. Základna plamene u začernalého otvoru ve skále byla téměř průhledná, ale pokračovala spektrem barev přes blikavé odstíny žluté a červené až po ohromující paletu zelených, až se u vrcholu nakonec změnila v tu nejtmavší rudou. Výsledné světlo, vzniklé složením všech dílčích odstínů, však bylo modré – právě to je sem přivedlo. Stáli těsně u sebe a v očích se jim odrážela duhová podívaná, dokud syčení neztichlo a plamen se nezmenšil na původní velikost.

Jako kdyby se naráz probrali z okouzlení, začali se rozhlížet po okolí. Ve stěnách místnosti rozeznávali větší množství otvorů, nořících se do stínů.

Will s Chesterem se vypravili k nejbližšímu z nich. Opatrně do něj vstoupili a světlo ze zářících koulí, které drželi v rukách, se mísilo s modravou září plamene v ústřední jeskyni. Kam se podívali, všude ležely u stěn balíky velké zhruba jako člověk, někdy i ve dvou či třech řadách.

Všechny halila zaprášená látka, mnohonásobně omotaná jakýmsi motouzem. Některé z balíků vypadaly novější a jejich povrch dosud nepokrývalo tolik skvrn a taková vrstva prachu, kdežto jiné byly

tak špinavé, že se téměř nedaly odlišit od skály za nimi. Will následovaný Chesterem přešel k jednomu z nich a posvítil si na něj. Široké pruhy látky už byly shnilé, takže oba chlapci viděli dovnitř balíku.

„Panebože " vyjekl Chester. Will se ostře nadechl.

Ke kostlivému obličeji, který jim oplácel pohled prázdnými očními důlky, těsně přiléhala vysušená kůže. Několika prasklinami pod ní prosvítala slonovinová kost. Když Will pohnul světlem, spatřili další části kostry. Z látky vyčnívala žebra a na pánvi s kůží napjatou jako starodávný pergamen spočívala vychrtlá ruka.

„Předpokládám, že to budou mrtví Koproliti," zahučel Will a přešel s Chesterem podél stěny s dalšími balíky.

„Panebože," zopakoval Chester, tentokrát klidněji, „jsou jich tu stovky."

„Určitě jsme na nějakém druhu pohřebiště," promluvil Will tlumeně, jako kdyby nechtěl rušit mrtvé. „Jako u amerických Indiánů. Ti ale mrtvé nepohřbívali do země, ale nechávali je na dřevěných plošinách na svazích hor."

„Jestli jsme ale narazili na nějaké posvátné místo, neměli bychom co nejrychleji zmizet? Nechceme přece naštvat tyhle Hadrolity, nebo jak se jmenují," zašeptal Chester naléhavě.

„Koprolity," opravil ho Will.

„Koprolity," vyslovil pečlivě Chester. „Jasně."

„Ještě jedna věc," poznamenal Will.

„Jaká?" obrátil se k němu Chester.

„To označení *Koproliti*," pokračoval Will a jen s obtížemi potlačoval úsměv. „Víš přece, že jim tak jenom říkají Kolonisté, ne? Jestli se s nějakým setkáš, rozhodně ho tak neoslovuj, ano?"

„Proč?"

„Protože nezní moc uctivě. Jako kdybys jim říkal, že jsou dinosauří bobky. Koprolit znamená *zkamenělý zvířecí trus*." Will se zašklebil a vydal se dál podél stěny mumifikovaných těl, dokud jeho pozornost nepřilákala mrtvola, jejíž obal se už zcela rozpadl.

Přejel pomalu světlem celé tělo až k nohám a poté zpátky k hlavě. I když byl tento člověk za života na první pohled vyšší než Will nebo Chester, nyní se scvrkl natolik, že vůbec nepřipomínal mrtvolu dospělé osoby. Kolem zápěstí měl silný zlatý náramek s velkými

drahokamy různých barev: červené, zelené, tmavě modré doplňovalo několik bezbarvých. Jejich matový povrch odrážel světlo tlumeně jako stará klovatina.

„Vsadím se, že to je zlato, a ty kameny budou rubíny, smaragdy a safíry... a taky diamanty," pronesl Will se zatajeným dechem. „Není to neuvěřitelné?"

„Jo," odpověděl Chester bez velkého nadšení.

„To si musím vyfotit."

„Nemohli bychom raději vypadnout?" naléhal Chester, když si Will sundal batoh ze zad a vytáhl z něj fotoaparát. Vtom si Chester všiml, jak Will natahuje ruku k zápěstí s náramkem.

„Co chceš sakra udělat?!"

„Musím s ním trochu pohnout," vysvětloval Will, „abych měl lepší záběr."

„Wille!"

Will ho však neposlouchal. Uchopil náramek palcem a ukazováčkem a jemně s ním otáčel.

„Nedělej to, Wille! Wille, prosím tě. Neměl bys..."

Celé tělo se zachvělo a zhroutilo se k zemi v oblaku prachu.

„Jejda!" řekl Will.

„No super. To je prostě skvělé!" vyjekl Chester a oba rychle ustoupili. „Podívej se, co jsi provedl!"

Když se oblak usadil, Will se zahanbeně podíval na rozházenou hromádku kostí a našedlý popel. Ostatky se podobaly otýpce starých větví a letitého klestí, které zbylo po táboráku. Tělo se jednoduše rozpadlo.

„Pardon," omluvil se mu. Se zachvěním si uvědomil, že pořád drží v prstech zlatý náramek, a upustil ho na vrchol hromádky.

Na pořizování snímků už neměl ani pomyšlení. Dřepl si, aby fotoaparát uklidil, a zrovna zajišťoval postranní kapsu batohu, když si všiml, že má zaprášené ruce. Okamžitě se podíval na zem, po níž tu s Chesterem chodili. Protáhl obličej, rychle se narovnal a oprášil si ruce o kalhoty. Uvědomil si, že se boří do několikacentimetrové vrstvy prachu a kostěných úlomků z rozložených těl. *Šlapou po ostatcích spousty mrtvých.*

„O kousek se vrátíme," navrhl. Nechtěl Chestera zbytečně rozrušovat. „Kus dál od těchhle těl."

„To mi vyhovuje," odpověděl Chester vděčně, aniž by pátral po důvodu Willova náhlého rozhodnutí. „Tady je to fakt hodně strašidelné."

Oba vykročili zpátky, ale Will se ještě po chvíli zastavil a prohlížel si mlčenlivě řady balíků.

„Musely jich tu být pohřbeny tisíce. Celé generace," řekl zamyšleně.

„Opravdu bychom se měli..."

Chester se zarazil v půlce věty a Will neochotně odtrhl pohled od mumifikovaných těl. Zahleděl se na kamarádovu ustaranou tvář.

„Nevíš, kam šel Cal?" zeptal se Chester.

„Ne," odpověděl Will polekaně.

Spěchali k ústřední síni, kde se zastavili a nahlíželi do všech zákoutí. Potom se pomalu vydali po jejím obvodu, aby viděli protější stranu za plamenným jazykem, který právě znovu začínal hlasitě syčet a natahoval se jemnou špičkou ke stropu.

„Tamhle je!" vykřikl Will s úlevou, když si všiml osamělé postavy cílevědomě mířící ke vzdálenému rohu velké síně. „Proč nikdy nezůstane aspoň chvilku na jednom místě?"

„Víš, znám tvého bratra teprve..., kolik..., čtyřicet osm hodin, ale musím říct, že už ho mám plné zuby," postěžoval si Chester a bedlivě přitom sledoval, zda tím Willa neurazil.

Willovi to podle všeho ani v nejmenším nevadilo.

„Třeba bychom ho mohli k něčemu přivázat," navrhl Chester s úsměvem.

Will na vteřinku zaváhal. „Podívej, raději půjdeme za ním. Určitě něco našel..., možná další východ," řekl a vyrazil za svým bratrem. Chester se ohlédl po prostoře s vyrovnanými řadami mrtvých těl. „Dobrý nápad," zahučel, bezděky zavzdychal a vydal se za Willem.

Širokým obloukem se vyhnuli plameni, který zrovna dosáhl maximální výšky a vyzařoval ohromné množství tepla, a rychle klusali kupředu. Zahlédli Cala, jak opouští nejvzdálenější zákoutí ústřední jeskyně a prochází pod velkým, nahrubo vytesaným obloukem. Jakmile ho dohonili, spatřili, že tady nejde o další pohřebiště. Ocitli

se v síni velké jako fotbalové hřiště s vysokým klenutým stropem. Cal k nim stál otočený zády a zřejmě se na něco díval.

„Nemůžeš se takhle někam vrhat sám," pokáral ho Will.

„Je tu řeka," odpověděl Cal a vůbec si nevšímal bratrova podráždění. Před nimi skutečně tekla široká řeka. Teplou vodní tříšť cítili na tvářích, i když stáli kus od břehu.

„Hele! Podívejte se na tohle!" ukázal jim Cal.

Z vody čnělo jakési molo, přibližně dvacet metrů dlouhé, složené ze zrezivělých kovových traverz; vzhledem k jejich nepravidelnému tvaru byly nejspíš ručně kované. Molo sice nepůsobilo nijak krásným dojmem, ale zdálo se jim dostatečně pevné, a tak neváhali a došli na jeho konec, kde se nacházela kruhová plošina obehnaná zábradlím vytvořeným z podivně tvarovaných kusů kovu.

Jejich světla sotva dosáhla k protějšímu břehu prudce plynoucího toku a ozařovala bílé skvrnky pěny na jinak neporušené hladině, které vytvářely iluzi, že řeka stojí a kupředu se řítí oni. Proud narážel do podpěr na spodní straně mola a tu a tam je zalila sprška vody.

Cal se naklonil přes zábradlí.

„Nevidím břeh ani...," začal říkat.

„Opatrně," varoval ho Will. „Nespadni tam."

„...ani žádné místo, kde bychom se mohli dostat na druhou stranu," dokončil Cal.

„Ne!" okamžitě se ozval Chester. „Tudy rozhodně nehodlám pokračovat. Ten proud vypadá pěkně nebezpečně."

Nikdo mu neodporoval. Všichni tři stáli na molu a vychutnávali si teplé kapky vody, jež jim dopadaly na tváře a odhalený krk.

Will zavřel oči a zaposlouchal se do hučení řeky. Pod zdánlivě klidným zevnějškem se v něm svářely emoce. Část jeho já ho ponoukala, aby trval na překročení řeky, i když neměli sebemenší tušení, jak je hluboká nebo co je čeká na druhé straně.

K čemu by to ale bylo? Nevěděli, kam jít, a neexistoval žádný konkrétní cíl, k němuž by měli namířeno. V tomto okamžiku se nacházeli hluboko v zemském plášti, patrně podstatně hlouběji, než kdy byl kterýkoliv člověk z Povrchu, a proč vlastně? Kvůli Willovu otci, který nakonec mohl být klidně po smrti. I když to pro něj bylo obtíž-

né, musel brát v úvahu i možnost, že ztrácejí čas honbou za přeludem.

Vnímal, jak mu vlasy čechrá lehký vánek, a otevřel oči. Podíval se na svého kamaráda Chestera i svého bratra Cala a všiml si, jak jim v ukoptěných tvářích jasně svítí oči, uchvácené pohledem na podzemní řeku. Nepamatoval si, že by kteréhokoliv z nich někdy viděl takhle rozzářeného. Přes všechny obtíže, jimiž prošli, teď vypadali šťastně. Jeho pochybnosti se rozplynuly a znovu se cítil být pánem vlastního osudu. Náhle věděl, že to všechno za to stojí.

„Nepůjdeme na druhý břeh," oznámil jim. „Vrátíme se k železnici. Souhlasíte?"

„Jo," odpověděli okamžitě a jednohlasně Cal s Chesterem.

„Dobrá, takže je rozhodnuto," řekl, sám pro sebe si kývl a otočil se. Všichni tři se společně vydali po molu zpátky na pevnou zem.

7. kapitola

Sára se procházela po High Street a budila dojem člověka, který nikam nespěchá. Nedokázala si to nijak vysvětlit, ale návrat na místo, kde se poprvé ocitla na Povrchu, ji z nějakého důvodu uklidňoval a konejšil.

Jako kdyby se příchodem sem ujišťovala, že přízrak v podobě Kolonie hluboko v podzemí, před nímž už tak dlouho prchá, skutečně existuje. V minulosti občas přemítala, jestli si to celé jen nevysnila a jestli nepodlehla nějaké pomatené iluzi.

Bylo krátce po sedmé hodině a vnitřek poněkud nudné viktoriánské budovy, která se prohlašovala za Highfieldské muzeum, zůstával ponořený do tmy. Kousek od muzea si s určitým překvapením povšimla, že obchod s ovocem a zeleninou bratří Clarkeů je podle všeho zavřený. Okenice, pomalované mnoha vrstvami hráškově zelené barvy, byly pečlivě zabedněné patrně už drahně dlouho, alespoň podle silného povlaku nalepených letáků, z nichž poslední ohlašovaly vystoupení jakési chlapecké skupiny, která se opět dala dohromady, a konání bleších trhů.

Zastavila se a hleděla na obchod. Po celé generace se obyvatelé Kolonie spoléhali na Clarkeovy jako na zabezpečovatele pravidelného přísunu čerstvého ovoce a zeleniny. Kolonii sice navštěvovali i jiní dodavatelé, ale tito bratři a jejich předkové odnepaměti představovali důvěryhodné spojence. Sára věděla, že pokud oba bratři nezemřeli, nikdy by obchod dobrovolně nezavřeli.

Naposledy se zamyslela nad zavřenými okenicemi a pokračovala v cestě. Bylo to další potvrzení informace, kterou uváděl dopis v mrtvé schránce, že došlo k neprodyšnému uzavření Kolonie a k přerušení většiny zásobovacích linek, jež ji spojovaly s Povrchem. Věci dole zašly opravdu daleko.

O několik kilometrů dál zatočila na Broadlands Avenue. Když se přiblížila k domu Burrowsových, uviděla zatažené závěsy a nikde žádnou známku toho, že by dům někdo obýval. Právě naopak, pod přístřeškem stála zapomenutá bedna a zarostlá předzahrádka svědčila o mnohaměsíčním zanedbávání. Sára prošla kolem, aniž by zpomalila, a koutkem oka zaznamenala v dlouhé trávě za drátěným plotem

převrácenou ceduli s kontaktem na realitní kancelář. Dala se podél řady stejných domků až na konec ulice, odkud se průchodem dostala na obecní pozemky.

Zaklonila hlavu a zhluboka vdechla nosem do plic vzduch, v němž se mísily pachy města s vůní venkova. Výfukové plyny a nakyslý pach lidských davů zápasil s vůní vlhké trávy a čerstvé zeleně.

Pořád bylo příliš světlo, a tak si Sára zkrátila dlouhou chvíli procházkou do středu obecních pozemků. Sotva však vyrazila, obloha se zatáhla těžkými šedými mraky a nastal předčasný soumrak. Usmála se a okamžitě se vydala zpátky po cestičce, která vedla po obvodu pozemků.

Držela se této pěšiny několik set metrů a poté se protáhla mezi stromy a keři k zadním stranám domů stojících na Broadlands Avenue. Pokradmu postupovala od jednoho domu k druhému a pozorovala přes zahrady jednotlivé obyvatele. V jednom domku prkenně seděl postarší manželský pár u jídelního stolu a jedl polévku. V dalším jakýsi obtloustlý muž ve vestě a spodkách kouřil a četl noviny.

Obyvatele dalších dvou domů neviděla, protože měli zatažené závěsy, ale v následujícím si jakási mladá žena hrála u okna s dítětem a pohupovala jím nahoru a dolů. Sára se zastavila a něco ji přimělo, aby se pozorně zahleděla ženě do tváře. Cítila však, jak se v ní opět zvedá vlna smutku a pocitu ztráty, takže raději spěšně odtrhla oči od matky s dítětem a pokračovala v cestě.

Konečně dospěla k cíli. Stála na tom samém místě za domem Burrowsových, kde v minulosti čekala už tolikrát v naději, že alespoň na prchavý okamžik zahlédne svého syna, který vyrůstal mimo její dosah a vliv.

Poté, co ho tenkrát musela opustit na hřbitově u kostela, propátrala celý Highfield. Dva a půl roku pročesávala ulice a v době, kdy končilo vyučování, postávala před místními školami. Nosila sluneční brýle, dokud si postupně nezvykla na oslnivé denní světlo. Pořád ale nikde nemohla Setha najít. Rozšířila oblast hledání a odvažovala se stále dál a dál, až obcházela i sousední čtvrti.

Pak, krátce po synových pátých narozeninách, se jednou znovu náhodou ocitla v Highfieldu a zahlédla ho, jak pobíhá s hračkou dinosaura před hlavní poštou. Hodně se změnil od té doby, co ho opus-

tila. Přesto ho okamžitě poznala. Nemohla si splést tu neukázněnou kštici jasně bílých vlasů, stejných, jaké měla ona. Ona si je ale nyní musela barvit, aby je zamaskovala.

Sledovala Setha a jeho matku s nákupními taškami, aby zjistila, kde její syn bydlí. Měla sto chutí ho ukrást zpátky, ale to by bylo příliš nebezpečné, když měla stále v patách Styxe. A tak se rok po roce vracívala do Highfieldu, byť třeba jen na pár hodin, a zoufale dychtila alespoň nakrátko zahlédnout svého syna. Dívala se přes zahradu, která pro ni představovala obdobu nepřekročitelné propasti. Seth rostl a byl jí čím dál podobnější, takže si chvílemi říkala, že se v tabulkách francouzských oken dívá na odraz vlastní tváře.

Při takových příležitostech na něj toužila z té svůdně malé vzdálenosti zavolat. Pokaždé se však ovládla. To nemohla. Často uvažovala, jak by asi reagoval, kdyby prošla zahradou do obývacího pokoje a přivinula ho k sobě. Hrdlo se jí svíralo, když si tu scénu představovala jako nějaké televizní melodrama. Jejich oči by se zalily slzami, jakmile by se náhle vzájemně poznali. Jeho rty by opakovaly stále dokola: „Mami, mami...“

To je teď ale všechno pryč.

A pokud se dalo věřit vzkazu Joea Waitese, z jejího dítěte se stal vrah a ten musí zaplatit za své zločiny.

Duši ji nemilosrdně trhaly dva protikladné city: láska, kterou ke svému synovi chovala, a chladná nenávist, probublávající na jejích okrajích. Oba pocity byly tak silné, že Sáru uvrhovaly do stavu zmatku a naprosté, nepřekonatelné otupělosti.

Přestaň! Pro rány boží, prober se! Co se to s ní děje? Její život, jejž měla tolik let plně pod kontrolou, jí náhle unikal mezi prsty a měnil se ve vír zmatku. Musela se nějak vzpamatovat. Přejela si nehty jedné ruky po hřbetu druhé a udělala to ještě několikrát. Pokaždé přitom přitlačila o něco více, až si nakonec rozdrásala kůži a palčivá bolest jí poskytla hořké rozptýlení.

Její syn byl v Kolonii pokřtěn jako Seth, ale na Povrchu ho přejmenovali na Willa. Adoptoval ho místní manželský pár, jmenovali se Burrowsovi. Paní Burrowsová, která trávila celý život usazená před

televizí, byla pouhou karikaturou ženy. Willovi očividně učaroval jeho nevlastní otec, správce místního muzea.

Sára mnohokrát sledovala Willa při jeho výletech na kole, kdy měl přes rameno pověšený nablýskaný rýč. Dívala se na tu osamělou postavu s baseballovou čepicí přes neobvykle světlé vlasy, jak se pachtí na okrajích města nebo u městské skládky. Pozorovala, jak její syn hloubí pod vedením svého nevlastního otce překvapivě hluboké jámy. Jaká ironie osudu, opakovala si. Jako kdyby se její chlapec poté, co unikl tyranii Kolonie, do ní snažil vrátit – jako losos, který umíněně plave proti proudu ke svému trdlišti.

Měl změněné jméno, ale jak se změnil on? Jako jí a jejímu bratru Tamovi mu v žilách kolovala krev Macaulayů, jedné z nejstarších zakladatelských rodin v Kolonii. Jak se mohl během těch let na Povrchu natolik pokřivit? Co s ním zdejší život udělal? Je-li ten vzkaz pravdivý, musel se Will snad úplně zbláznit, jako vzteklý pes, který napadne svého pána.

Někde nad hlavou jí zavřeštěl pták a Sára sebou trhla. Krčila se za nízkými větvemi jehličnatého stromu a ostražitě naslouchala. Slyšela však jen tichý vítr, který šuměl v korunách, a přerušované houkání poplašného zařízení nějakého vozu o pár ulic dál. Naposledy se ohlédla na obecní pozemek a opatrně se vyplížila na zahradu Burrowsových. Prudce se zastavila, protože měla dojem, že zahlédla zpoza zatažených závěsů obývacího pokoje vycházet světlo. Po chvíli ale usoudila, že šlo pouze o odraz osamoceného měsíčního paprsku, který pronikl mezi mraky, a podívala se k oknům v prvním patře, z nichž jedno, jak věděla, vedlo do Willova pokoje. Byla si docela jistá, že v domě nikdo není.

Proklouzla mezerou v živém plotě, kde se kdysi otvírala zahradní branka, a přešla po trávníku k zadnímu vchodu. Zarazila se a znovu se zaposlouchala. Pak odkopla cihlu vedle rohožky u dveří. Vůbec ji nepřekvapilo, když zjistila, že tu stále je náhradní klíč. Burrowsovi byli pěkně lehkomyslná rodina. Odemkla si s ním a vstoupila do domu.

Zavřela za sebou dveře, zvedla hlavu a vdechla zatuchlý a nehybný vzduch. Ne, tady nikdo už měsíce nebydlel. Nerozsvítila si, i

když její citlivé oči měly co dělat, aby v šeru něco rozeznaly. Bylo by to příliš riskantní.

Pokradmu došla chodbou do přední části domu a vstoupila do kuchyně. Hmatem zjistila, že pracovní plochy jsou čisté a kredence někdo vyprázdnil. Vrátila se do chodby a zamířila do obývacího pokoje. O něco zakopla – o kotouč balicího materiálu. Jinak byl dům zcela prázdný.

Takže je to pravda. Zpráva uváděla, že události nabraly překotný spád, a Sára tu v inkoustové tmě našla potvrzení informace o rozdělení rodiny Burrowsových. Přečetla si, že doktor Burrows pod Highfieldem náhodou objevil vstupní šachtu do Kolonie a Styxové ho odeslali do Hlubin. S největší pravděpodobností už byl po smrti. Cestu do nitra Země nikdo nepřežil. Sára netušila, kam zmizela paní Burrowsová či její dcera Rebecca, a příliš ji to nezajímalo. Největší starosti si dělala o Willa.

Její pozornost přilákalo cosi na podlaze u předních dveří, shýbla se a přejela kolem sebe rukou. Našla hromádku dopisů, okamžitě je zvedla a zastrčila si je do kabelky. Vtom zaslechla jakýsi hluk..., bouchnutí dveří auta..., plíživé kroky... a nepatrný náznak tichého šepotu.

Ztuhla, s nervy napjatými k prasknutí, a ani nedutala. Ty zvuky zvenčí zněly tlumeně a Sára nedokázala poznat, z jaké dálky se k ní donesly, ale nemohla si dovolit riskovat. Napínala uši, jestli zaslechne ještě něco. Ticho. Usoudila, že zřejmě jen někdo procházel po ulici kolem domu nebo k ní dolehl hlas některého ze sousedů, a sebrala ze země poslední dopisy. Byl nejvyšší čas, aby odtud odešla.

Když tu jí několik centimetrů od ucha zaržál sebevědomý a vítězoslavný mužský hlas.

„Mám tě!“ vykřikl.

Na levé rameno jí dopadla těžká dlaň a smýkla s ní od dveří. Otočila hlavu k útočníkovi. Ve sporém světle zahlédla trojúhelník štíhlé, ostře řezané líce a záblesk bílého límce, jenž kontrastoval s tmavší látkou na mužově rameni. Z toho pohledu se jí na chvilku zastavilo srdce.

Celou mysl ji ovládla jediná myšlenka.

To je Styx!

Byl silný a mohl využít momentu překvapení, ale Sára zareagovala takřka okamžitě. Máchla paží a smetla jeho ruku ze svého ramene. Přitom se ale nezastavila, zaklesla svou paži kolem jeho a chytila ji do bolestivého sevření. Slyšela, jak se muž prudce nadechl, když mu došlo, že se mu situace doslova vymkla z rukou.

Prohnula záda, aby chvat ještě zesílila, a cítila, jak se muž předklání, aby zmírnil tlak na loketní kloub. Tím se jeho hlava dostala do jejího dosahu. Sára ho zasáhla jediným úderem do spánku, takže nestačil ani otevřít ústa, aby volal o pomoc. Zhroutil se v bezvědomí k zemi.

Zneškodnila ho s nemilosrdnou přesností a vražednou hbitostí, ale nehodlala se tu zdržovat a obdivovat výsledek svého zápasnického umění. Existovala poměrně vysoká pravděpodobnost, že někde nablízku bude druhý Styx. Musela co nejrychleji zmizet.

Vyběhla do zahrady a přitom zalovila v kabelce pro nůž. U mezery v živém plotu už zadoufala, že se jí podařilo vyváznout, a uvažovala, kudy se má vydat přes obecní pozemek.

„CO JSI MU TO UDĚLALA?“ ozval se náhle zuřivý výkřik a na pěšině před ní se vynořil mohutný stín.

Vytrhla z kabelky nůž a s ním se kolem rozletěly i sebrané dopisy. Něco ji však udeřilo do paže a vyrazilo jí to nůž z ruky.

V měsíčním svitu zahlédla odlesk odznaku, Čísla a písmena na mužově uniformě. Až příliš pozdě si uvědomila, že to nejsou Styxové, ale policisté z Povrchu. Jednoho už přitom složila k zemi. Měl smůlu, že se jí připletl do cesty, a ona se musela bránit. I kdyby věděla, o koho jde, pravděpodobně by se nezachovala jinak.

Chtěla druhému muži utéct, ale rychle jí zablokoval cestu. Pokusila se o výpad pěstí, ale policista na něj byl připravený.

„Kladení odporu při zatýkání,“ zavrčel a ohnal se proti ní. Spatřila to, co držel v ruce – obušek – těsně před tím, než ji zasáhl mocnou ranou do čela. Před očima se jí vyrojily jiskřičky jasného světla. Podařilo se jí zůstat na nohou, ale obušek ji vzápětí zasáhl podruhé, tentokrát přes ústa. Teď už se jí podlomila kolena.

„Máš dost, ty děvko?“ ulevil si zuřivě policista a sklonil se k ní, takže jí na tvář dopadly drobné kapičky jeho slin. Ze všech sil se ho

opět pokusila udeřit. Její pokus byl ale trapně chabý a muž se mu bez potíží vyhnul.

„Na víc už se nevzmůžeš?“ ušklíbl se neradostně a klekl na ni. Koleno jí zabořil do hrudi a přitiskl ji k zemi. Neměla dostatek sil, aby se jakkoliv bránila, a policista byl příliš vzteklý a těžký. Měla pocit, že na ni právě dupl dospělý sloní samec.

Snažila se mu vykroutit, ale nikam to nevedlo. Cítila, jak ji obestírají mrákoty, a pomalu ztrácela vědomí. Všechno se měnilo v pokřivené výjevy z kaleidoskopu: odlesk kovového obušku na pozadí temných mraků a tmavě modrého nebe, zamlžený kruh měsíce zakrytý policistovou tváří, připomínající masku z hororu. Čekala, že každou chvíli omdlí a vlastně se na to docela těšila. Aspoň unikne bolesti a dalším ranám, na místo, kde už na ničem nebude záležet.

Včas se vzpamatovala.

Teď se přece nemůže vzdát.

U domu zasténal zraněný policista a to na okamžik rozptýlilo pozornost jeho kolegy. S paží napřaženou k dalšímu úderu se ohlédl po svém společníkovi a současně s tím trochu pominul tlak kolena opřeného o Sářinu hruď. Drtivá tíha se na zlomek vteřiny zvedla a umožnila Sáře hluboký nádech, s nímž se jí vrátila chuť bojovat.

Zašmátrala rukama po zemi kolem sebe a pokoušela se nahmatat svůj nůž, nějaký kámen, větev, cokoliv, co by mohla použít jako zbraň. Pod prsty však nacházela jen dlouhá stébla trávy. Nemohla se nijak bránit. Policista se opět otočil k ní, křičel na ni a nadával jí. Pozvedl obušek ještě výš. Připravila se na nevyhnutelné. Smířila se s tím, že je po všem.

Prohrála.

Znenadání se nocí mihl jakýsi rozmazaný stín a zachytil se na mužově paži. Sára zamrkala, ale v dalším okamžiku policistova ruka poklesla a jeho koleno se o ni již neopíralo s takovou úporností. Muž přestal křičet a nastalo podivné ticho.

Jako kdyby se zastavil sám čas.

Nerozuměla tomu. Přemýšlela, jestli nakonec přece jen neztratila vědomí. Pak zahlédla dvě velké oči a řady zubů připomínajících naostřené kolíky. Znovu zamžikala a pomyslela si, že po těch dvou ranách do hlavy vidí přeludy.

Čas se opět rozběhl. Policistovi se z hrdla vydralo pronikavé zaječení a v další chvíli se sesul stranou. Nemotorně se pokoušel zvednout se na nohy, jedna paže mu visela bezvládně podél těla a druhou se snažil bránit. Sára mu neviděla do tváře. Ať už ho napadlo cokoliv, zakrývalo mu to hlavu a ramena. Viděla jen míhající se drápy a lysé končetiny bez chlupů. Viděla, jak policistovi drásají obličej dlouhé, šlachovité zadní nohy. Muž nevydržel stát dlouho a padl na záda.

Sára zápasila s mdlobami a posadila se. Odsunula si z očí ofinu nasáklou krví a snažila se rozeznat, co se děje.

Mraky se rozestoupily a na scénu dopadla slabá měsíční záře. Sára zahlédla siluetu útočícího zvířete.

TO PŘECE NEMŮŽE BÝT PRAVDA!

Znovu se podívala. Nemohla uvěřit vlastním očím.

Byl to lovec, zástupce velkého kočičího plemena vyšlechtěného v Kolonii.

CO ALE V VŠECH VŠUDY DĚLÁ TADY?

S nadlidskou námahou se odplazila k nedaleké brance a s její pomocí se zvedla na nohy. Vestoje ji málem přemohl nával slabosti a Sára musela počkat několik okamžiků, než se svět kolem ní trochu ustálil.

„Na tohle není čas," pokárala se, jakmile jí došla tvrdá realita její situace. „Koukej se vzchopit!"

Nedbala na sténání a přidušené prosby policisty, který se zmítal na zemi pod běsnícím zvířetem, a vydala se klopýtavě do zahrady k místu, kam podle jejího odhadu dopadl nůž. Našla ho a zvedla ho spolu s rozsypanými dopisy. I když se dokázala soustředit jen s obtížemi, byla pevně rozhodnutá nenechat tu po sobě jedinou stopu. Už si připadala poněkud jistější, a tak přistoupila k prvnímu policistovi, aby ho zkontrolovala. Ležel nehybně před zadním vchodem, kde ho srazila k zemi, a na první pohled pro ni nepředstavoval žádnou hrozbu.

Na druhém konci zahrady ležel druhý policista na boku, tiskl si dlaně k obličeji a úpěnlivě naříkal. Lovec už ho pustil, seděl vedle něj a lízal si packu. Přestal, když se přiblížila Sára, stočil ocas úhled-

ně kolem nohou a upřeně ji pozoroval. Loupl očima po sténajícím muži, jako kdyby neměl nic společného s jeho bědným stavem.

Sára se musela rozhodnout, co udělá, a to rychle. Skutečnost, že oba zranění policisté potřebovali pomoc, ji příliš neznepokojovala. Necítila vůči nim lítost ani soucit. Stali se jen oběťmi jejího vlastního boje o přežití, nic více, nic méně. Přešla k druhému policistovi, který byl stále při vědomí, a sklonila se k němu, aby mu vzala z kapsy vysílačku.

S překvapivou mrštností ji popadl za zápěstí. Byl ale slabý a mohl používat jen jednu ruku. Sára se mu bez větších nesnází vysmekla a vytrhla mu vysílačku z uniformy. Veškerá bojechtivost ho opustila a tentokrát se ji nijak nepokusil zastavit. Hodila přístroj na zem a rozšlápla ho botou.

S určitým neklidem vykročila k lovci. Jednalo se sice o rozené zabijáky, ale lidi napadali jen zcela výjimečně. Kolovaly ovšem historky o lovcích, kteří se pomátli a obrátili se proti svým pánům a všem, kteří se jim náhodou připletli do cesty. Po tom, co šelma provedla policistovi, Sára netušila, jestli se tomuto zvířeti dá věřit. Podle jeho vzhledu – vystouplá žebra potažená kůží připomínala špatně postavený stan – trpělo podvýživou a nebylo v nejlepším stavu. Sára přemítala, jak dlouho už se tady nahoře asi stará samo o sebe.

„Kde ses tu vzal?“ zeptala se ho tiše a držela se v uctivé vzdálenosti.

Zvíře k ní natočilo hlavu, jako kdyby se jí pokoušelo porozumět, a jednou mrklo. Sára se k němu odvážila blíž a pomalu natáhla ruku. Kocour se k ní naklonil a očichal jí špičky prstů. Temeno hlavy mu dosahovalo téměř k jejímu pasu. Sára už zapomněla, jak velká zvířata to jsou. Náhle se o ni opřel. Sára ztuhla a napůl očekávala to nejhorší, ale kocour si jen láskyplně začal otírat hlavu o její dlaň. Slyšela, jak z jeho hrdla vychází hluboké předení, hlasité jako přívěsný motor člunu. Na lovce šlo o neobvykle přátelské chování. Buď ho mírně vykolejil život na Povrchu, nebo si z nějakého důvodu myslel, že ji zná. Sára ovšem nyní neměla čas hloubat nad touto záhadou. Potřebovala se co nejrychleji rozhodnout, jaký bude její další tah.

Musela se dostat co nejdál odtud, a když drbala dosti šupinovitou a strupovitou kůži pod neuvěřitelně širokou tlamou zvířete, uvě-

domila si, že je jeho dlužníkem. Kdyby ji nezachránilo, téměř jistě by ji zatkli. Nemohla ho tu nechat. Nepochybovala o tom, že by ho chytili při rozsáhlém pátrání, k němuž se dozajista schyluje.

„Tak pojď," řekla kocourovi a vykročila k obecnímu pozemku. Jen co se před ní otevřel volný prostor, začala se jí pomalu projasňovat mysl. Lovec proklouzl kolem ní a Sára si všimla, že trochu kulhá. Zrovna přemítala, kde se asi zvíře zranilo, když tu zaslechla zvýšené hlasy a v dálce si všimla skupiny lidí. Rychle opustila stezku a skrčila se za dvěma vzrostlými keři rododendronů. V boku a na krku ucítila ostrou bolest, ale pevně stiskla zuby a nehýbala se.

Lidé se blížili a Sára se přitiskla čelem do vlhké trávy. Zvedal se jí žaludek a doufala, že se jí neudělá špatně. Neviděla, kam zmizel lovec, ale předpokládala, že je dostatečně chytrý, aby ji napodobil a schoval se.

Uběhlo několik vteřin a pak uslyšela hovor zřetelněji. Šlo o mladé hlasy, patřící patrně teenagerům. Přímo před ní zarachotila na cestě plechovka a následně se ozvalo tlumené bouchnutí, jak ji někdo nakopl. Plechovka přeletěla Sáře jen několik centimetrů od hlavy a dopadla do keřů těsně za ní. Netroufala si pohnout jediným svalem a modlila se, aby se výrostci nepokoušeli tu plechovku hledat. Naštěstí pokračovali dál a Sára slyšela, jak se hlahol postupně vzdaluje.

Počkala, dokud nebyli z dohledu, vytáhla z kabelky šátek a otřela si s ním zranění v obličeji. Brzy to ale vzdala, protože vnímala, jak jí po tváři stéká čerstvá krev. Prohmatala si zbytek těla: kromě několika boulí na hlavě musela při prudkém nadechnutí překonávat bodavou bolest v boku. Nedělala si s ní však přílišné starosti. Ze zkušenosti poznala, že nemá zlomené žádné žebro.

Vyhlédla ze svého úkrytu a přemýšlela, jestli se mezitím zraněným policistům podařilo doplazit za stezku. Potřebovala více času, než někdo spustí poplach. Teenageři už ale zmizeli a vše vypadalo klidně.

Jakmile se odvážila vylézt zpoza rododendronů, po boku se jí objevil lovec, tichý jako duch. Společně vyběhli po pěšině ke kovovému oblouku, který označoval vstup na obecní pozemek. Sára se vydala přes ulici ve směru High Street, ale prudce se zastavila, když se ohlédla, aby se ujistila, že ji kocour stále sleduje. Zvíře sedělo na

chodníku u brány a upřeně se dívalo doprava na ulici, jako kdyby jí chtělo něco sdělit.

„Tak pojď! Tudy!“ řekla netrpělivě a ukázala prstem do centra města, ke svému hotelu. „Na tohle nemáme čas...“ Nejistě ztichla, protože jí došlo, jak obtížné bude dostávat zvíře ulicemi a propašovat ho přes recepci do pronajatého pokoje, aniž by si ho někdo všiml.

Kocour tvrdošíjně hleděl doprava, jako kdyby oznamoval majiteli, že ucítil kořist. „Copak? Co tam je?“ zeptala se a vrátila se k němu. Připadala si poněkud pošetile, že se pokouší hovořit s kočkou.

Podívala se na hodinky a zvažovala svoje možnosti. Na jednu stranu někdo jistě zanedlouho objeví policisty u domu Burrowsových a policie obklíčí celý Highfield. Na druhou stranu se mohla utěšit tím, že se teprve nedávno setmělo. Ocitla se tak ve svém živlu a mohla tmu využít ke svému prospěchu. Především se ale musela dostat co nejdál od toho domu a úprk po rušných ulicích patrně nepředstavoval ten nejlepší nápad. Byla si dobře vědoma, že s potlučenou tváří bude notně nápadná.

Snažila se rozeznat, co se nachází ve směru kocourova pohledu. Třeba neuškodí, když za sebou nechá falešnou stopu a v případě potřeby se vrátí do hotelu oklikou. Zatímco zvažovala pro a proti, lovec zahrabal packou do chodníku. Očividně chtěl vyrazit dál. Podívala se na něj a uvědomovala si, že se ho možná cestou bude muset zbavit. Jen by k ní přitahoval pozornost a snižoval by její šance na únik.

„Dobře, ať je po tvém,“ rozhodla se náhle. Přísahala by, že se na ni kocour usmál. Vzápětí vyrazil tak rychle kupředu, že Sára měla co dělat, aby mu stačila. Zdálo se, že míří k okraji starého města.

O dvacet minut později vstoupili do ulice, kterou neznala, a podle ukazatele pochopila, že mají namířeno k nějaké městské skládce. Kocour se krátce zarazil u vstupu na konci dlouhé řady desek sloužících jako plot a poté zatočil dovnitř. Sára ho následovala a v šeru rozeznala neupravený pozemek zarostlý plevelem a obklopený nízkými keři.

Kocour proběhl kolem vraku auta k jednomu z rohů pozemku. Vypadalo to, že ví naprosto přesně, kam míří. Smykem se zastavil a zvedl čenich, aby nabral vzduch do nozder. Sára se držela těsně za ním.

Opatrně se ohlédla, aby se ujistila, že je nikdo nesledoval. Když se ale otočila k místu, kde před chviličkou stál lovec, nikde ho nespatřila. Sice v noci viděla dobře, ale teď neměla sebemenší tušení, kam zvíře zmizelo. Viděla jen trsy keříčků vyrůstajících z rozbahněné půdy. Vyndala z kabelky baterku na kroužku od klíčů a rozsvítila ji. Vtom si pár metrů před sebou všimla kocouří hlavy, která poněkud komicky vykukovala ze země.

Pak se hlava znovu schovala a zmizela jí z očí. Sára přešla blíž a zpozorovala jakýsi výkop krytý vrstvou z prken. Strčila ruku do otvoru, aby zjistila, co leží za ním. Zdálo se, že tu je docela velká dutina. Odsunula několik prken stranou, aby otvor zvětšila. Hekala přitom bolestí, která jí vystřelovala z pohmožděných žeber.

Opatrně spustila nohy do tmy, ale na sypké půdě ztratila oporu a začala rychle sjíždět dolů. Bezmocně rozhodila paže a pokoušela se něčeho chytit. Marně. Sjela téměř o osm metrů a dopadla s hlasitým křupnutím do sedu. Tiše zaklela, počkala, až trochu ustoupí bolest, a znovu rozsvítila svoji malou baterku.

S překvapením konstatovala, že se zřítila do jámy poseté hromádkami kostí. Na podlaze jich ležela silná vrstva. Všechny byly dočista ohlodány a ve světle baterky zářily neposkvrněnou bělostí. Hrst jich zvedla, vzala do prstů drobnou stehenní kost a prozkoumala ji. Když se rozhlédla, všimla si několika malých lebek a na všech objevila stopy od zubů. Podle velikosti mohly kosti patřit králíkům či veverkám. Pak zpozorovala větší lebku s vystouplými špičáky.

„Pes," vydechla. U lebky dosud ležel mohutný kožený obojek, zčernalý od zaschlé krve.

Ocitla se v jámě lvové!

Vybavila si novinový článek, který četla v hotelu.

„Tak to ty jsi lovil všechny ty psy!" řekla. „To ty jsi Highfieldská šelma," dodala s užaslým smíchem směrem do tmy, odkud slyšela kocourovo pravidelné dýchání.

Vstala. Kosti jí zapraskaly pod nohama. Vydala se chodbou vedoucí dále do podzemí. Stěny byly podepřené dřevěnými trámy, které jejímu zkušenému zraku nepřipadaly příliš bytelné. Ve vlhku se postupně rozkládaly a byly pokryté vrstvou nazelenalé plísně. Navíc jich tu ani nebylo dost, jako kdyby je odtud někdo namátkou odebí-

ral, aniž by si dělal těžkou hlavu s tím, co může způsobit. Zavrtěla rozbolavělou hlavou. Rozhodně nešlo o to nejbezpečnější místo, ale momentálně měla důležitější starosti. Potřebovala se někde zotavit z čerstvých zranění.

Chodba vedla stále níž a nakonec se rozšířila do větší místnosti. Na zemi si všimla jakéhosi chodníčku z prken, porostlých bílou plísní. Za nimi stála bok po boku dvě zchátralá křesla. Na jednom z nich seděl naprosto nehybně kocour, jako kdyby tu na ni už nějakou dobu čekal.

Posvítila si kolem sebe a zalapala překvapeně po dechu. V nejširším bodě měřila místnost přibližně patnáct metrů, ale stěna na opačné straně se očividně zhroutila a kousky hlíny dosahovaly až téměř ke křeslům. Ze stropu nepřetržitě kapala voda, a když Sára vykročila podél stěny, vstoupila přímo do kaluže, která byla daleko hlubší, než se první pohled zdálo, a ona ztratila rovnováhu.

Do boty jí natekla bahnitá voda. Zaklela a chytila se nejbližší stropní opory. Místo pevného dřeva se jí však prsty sevřely jen kolem chuchvalce třísek nasáklých vodou. Padla ke stěně a nohou se zabořila ještě hlouběji do kaluže. Vzpěra, které se snažila přidržet, se naklonila a v prohnutých prknech, jež tvořily strop, se otevřela mezera, z které se na ni začala sypat kaskáda mokré hlíny. Sára se před ní pokoušela uhnout a současně se snažila postavit.

„Proboha!“ soptila. „Které *nemehlo* tohle stavělo?!“

Vylezla z kaluže a otřela si hlínu z očí. Aspoň že neupustila baterku, s jejíž pomocí si nyní pozorněji prohlížela nejbližší okolí. Opatrně místnost obešla a zkoumala stav vzpěr, které se všechny zdály být v různém stupni rozkladu.

S našpulenými rty se ptala sama sebe, co ji to popadlo, že se vydala sem dolů. Otočila se ke kocourovi, který po celou dobu nepohnul jediným svalem. Stále trpělivě seděl v křesle a pozoroval ji se vztyčenou hlavou. Přísahala by, že v jeho výrazu vidí jisté pobavení nad tím, jak zápasila s kaluží a zpuchřelou vzpěrou.

„Až se mě příště zase někam pokusíš odvést, raději si to napřed dobře rozmyslím,“ poznamenala zlostně.

Brzdi! Stiskla rty a připomněla si, s kým zde má tu čest. Kocour sice vypadal klidně, ale lovci, zejména ti žijící volně, bývají často

dosti prchliví. Neměla by ho raději moc dráždit. Přiblížila se k prázdnému křeslu a dávala si pozor, aby neudělala žádný prudký pohyb.

„Vadilo by ti, kdybych si tady sedla?“ zeptala se jemně a pozvedla ke kocourovi zablácené dlaně, jako kdyby mu chtěla ukázat, že ho nijak neohrožuje.

Když se spustila do sedu, začala jí v mysli hlodat neodbytná myšlenka. Rozhlížela se po místnosti a snažila se přijít na to, co jí dělá takové starosti. Vtom k ní kocour skočil. Sára si pořád nebyla jistá, jestli mu může plně důvěřovat, a proto sebou trhla, ale zase se uklidnila, když viděla, že si jen otírá čenich o zadní stranu křesla.

Všimla si, že tam je něco připevněno, a pomalu pro to natáhla ruku. Vypadalo to jako kus promočené látky. Opřela se a rozprostřela před sebou sportovní tričko s černými a žlutými proužky. Přičichla k němu.

Přes silný zápach plísně a vlhkosti, který visel ve vzduchu, rozeznala slabý, sotva patrný náznak jakési vůně. Znovu k tričku přičichla, aby se ujistila, že se neplete, a soustředěně se zahleděla na kocoura. Zamračila se. Dosud mlhavá myšlenka získávala jasnější obrysy, stoupala ke světlu a náhle jako bublina, která se vynořila z hloubky k hladině, pukla a zaplavila ji naprostou jistotou.

„Tohle patřilo *jemu*, viď?“ řekla a přidržela tričko před kocourovým zjizveným čenichem. „Nosil to můj syn Seth..., takže... tohle místo vyhloubil taky on! Můj bože, neměla jsem tušení, že se prokopal tak hluboko!“

Několik vteřin se rozhlížela po místnosti s oživeným zájmem. Pak ji ale opět zavalila lavina svářících se emocí. Před tím posledním vzkazem by byla bez sebe nadšením, že našla synův výkop, jako kdyby ji to k němu nějakým způsobem přibližovalo. Nyní si ale svůj objev nedokázala vychutnat. Pomyšlení na ruce, které vyhloubily zdejší prostor, ji naplňovalo nepříjemným neklidem.

Trhla sebou, když ji napadla další věc. Obrátila se ke zvířeti, které ji neustále bez mrkání pozorovalo svýma obrovskýma očima. „Znáš Cala? Byl jsi snad Calův lovec?“

Při vyslovení toho jména se kocourovi zachvěly koutky tlamy a v matném světle se zaleskly kapky na jeho dlouhých vouskách.

Sára povytáhla obočí. „Dobrý bože," vyhrkla. „Je to pravda, viď?"

Na několik vteřin se zamračeně zahloubala. Jestli ten kocour skutečně patřil Calovi, dokládá to další informaci z dopisu Joea Waitese, podle níž Seth přiměl Cala, aby s ním šel na Povrch, ještě než ho odtáhl do Hlubin. Tím by se vysvětlila zdejší přítomnost zvířete – doprovázelo Cala při cestě sem.

„Takže ses nějak dostal z Kolonie se Sethem?" přemítala nahlas. „Jenže jsi ho znal jako Willa, je to tak?" Pečlivě vyslovila jméno „Will" ještě jednou a bedlivě sledovala, jestli na zvířeti nezpozoruje další reakci. Tentokrát ale nic.

Zmlkla. *Pokud je pravda, že Cal navštívil Povrch, je pravda i všechno ostatní o Sethovi?* Ta představa pro ni byla příliš bolestná. Jako kdyby z ní něco pomalu vysávalo lásku k nejstaršímu synovi a na její místo pronikala ošklivá Pomstychtivost.

„Cal," řekla v naději, že tím u kocoura opět vyvolá nějakou odezvu. Zvíře naklonilo hlavu ke straně a zahledělo se k východu z místnosti.

Sára si přála, aby jí kocour dokázal zodpovědět stovky otázek, jež jí vířily zmatenou myslí, a unaveně si opřela hlavu o křeslo. Byla z toho všeho zmožená, a tak se postupně poddávala svému vyčerpání.

Slyšela drobné pohyby a praskání prken i příležitostné zašustění padající hlíny. Krátce si všimla kořínků rostlin, které visely ze stropu, ale pak jí ztěžkla oční víčka. Prst jí sklouzl z tlačítka baterky, místnost se ponořila do tmy a ona takřka okamžitě usnula.

8. kapitola

Chlapci se vrátili stejnou cestou kolem pulzujícího modrého plamene a zpátky do železničního tunelu. Za dvacet minut dospěli k místu, kde se vlak zastavil.

Krčili se za strážním vagonem, v jehož prachem pokrytých oknech se nyní nesvítilo, a vyhlíželi podél dlouhé řady vozů směrem k lokomotivě. Nikoho však nespatřili – souprava byla zřejmě ponechána zcela bez dozoru.

Obrátili svou pozornost k okolí. Podle toho, co viděli, mohla jeskyně rozkládající se před nimi měřit na šířku nejméně dvě stě metrů.

„Tohle je tedy Důlní stanice," vydechl Will tiše a soustředil se na oblast s řadou světel po levé straně jeskyně. Stálo tu několik docela obyčejně vyhlížejících přízemních chatrčí.

„Nevypadá to zrovna jako nástupiště devět a tři čtvrtě, co?" zamumlal Chester.

„Ne..., čekal jsem to tu mnohem větší," připustil Will zklamaně. „Tohle sotva stojí za povšimnutí," zopakoval větu, kterou jeho otec často používal, když na něj něco neudělalo valný dojem.

„Nikdo se tu nezdržuje dlouho," vysvětlil Cal.

Ozval se tlumený hřmot připomínající vzdálené hromobití a vzápětí hlasité řinčení.

„Co to sakra je?" vykřikl poplašeně Chester a všichni ustoupili zpátky do chodby.

Cal ukazoval někam nad vlak. „Podívejte, jenom se připravují na zpáteční cestu."

Nad vagony s vyššími postranicemi spatřili obrovské skluzavky s průměrem velké popelnice. Zdálo se, že je tvoří kusy plechu spojené dohromady nýty. Něco se z nich vysokou rychlostí a s hromovým rachotem sypalo do vagonů.

„Teď máme šanci!" pobídl Cal ostatní. Vstal, oběhl zadní stranu vlaku a vyrazil, než Will stačil něco namítnout.

„Už je to tu zase," zasténal Chester, ale přesto se s Willem vydali za Calem. Drželi se v úkrytu za dlouhou soupravou stejně jako on.

Proběhli kolem řady nižších vagonů, minuli ten, v němž strávili cestu sem, a pokračovali za vyšší částí vlaku. Nad hlavami se jim zvedala oblaka prachu a mouru a všichni tři museli čas od času zastavovat, aby si promnuli oči. Trvalo jim minutu, než překonali celou délku soupravy. Za tuto dobu byla dokončena nakládka. Ze skluzavek se dosypaly poslední zbytky materiálu, ať už se jednalo o cokoliv, a ve vzduchu se vznášel hrubý prach.

Parní lokomotiva stála o kousek dál na trati odpojená od zbytku soupravy a Cal se krčil za posledním z vyšších vagonů. Jakmile se k němu připojili Will s Chesterem, Will se napřáhl a vyťal svému bratrovi pořádný políček.

„Jau!“ zasykl Cal a pozvedl zaťaté pěsti, jako kdyby hodlal ránu oplatit. „Za co?“

„Zase jsi utekl, ty potřeštěnče,“ huboval mu Will tichým, vzteklým hlasem. „Jestli v tom budeš pokračovat, ještě nás chytí.“

„Ale nikdo nás neviděl... A jak jinak bychom se sem dostali?“ bránil se Cal vášnivě.

Will neodpověděl.

Cal pomalu zamrkal, jako kdyby chtěl dát najevo, že je jeho bratr pěkně únavný, a jednoduše se odvrátil, aby se podíval do dálky. „Potřebujeme se dostat...“

„Na to zapomeň,“ přerušil ho Will. „Než kdokoliv cokoliv udělá, já s Chesterem obhlédnu situaci. Ty zůstaň tady na místě!“

Cal neochotně poslechl a s nevrlým povzdechem si sedl na zem.

Když za sebou Will zaslechl hlasité popotáhnutí, otočil se na Chestera. „Jsi v pohodě?“

„Ten prach vleze úplně všude,“ stěžoval si Chester a střídavě si zacpával nosní dírky prsty a prudce z nich vyfukoval, aby si pročistil nos.

„To je nechutné,“ zamumlal Will tiše, když Chester vytáhl z nosu kývající se smrkanec a odhodil ho na zem. „Musíš to dělat?“

Chester mu nevěnoval pozornost. Zamžoural na něj a prohlížel si ruce. „Rozhodně jsme dobře maskovaní,“ poznamenal. Jestli měli špinavé tváře a oblečení už předtím z neustávajícího černého uhelného dýmu vlaku, teď po proběhnutí mračny prachu z nakládání byli ještě ukoptěnější.

„Jo. Jestli jsi už skončil," řekl Will, „můžeme vyrazit na průzkum nádraží." Společně s Chesterem se po loktech vyplížili před soupravu, odkud měli dobrý výhled k domkům. Nikde však neviděli žádné známky nějaké činnosti.

Cal se neřídil Willovým pokynem a připojil se k nim. Nijak se přitom nesnažil držet hlavu při zemi. Nedokázal zůstat na místě a doslova se chvěl netrpělivostí. „Poslouchejte, ti železničáři jsou zrovna uvnitř, ale brzy vyjdou ven a do té doby odsud prostě *musíme* zmizet," naléhal.

Will se znovu zahleděl ke staničním domkům. „Tak dobře, ale budeme se držet pohromadě a nikdo nepůjde dál než k lokomotivě. Rozumíš, Cale?"

Spěšně vyrazili zpoza soupravy a přikrčeni doběhli vedle obrovské lokomotivy, z níž každou chvíli vyrazil syčivý sloupec páry. Připomínala spícího draka. Cítili horko sálající z jejího mamutího kotle. Chester bezmyšlenkovitě položil dlaň na jeden z gigantických jamkovaných ocelových plátů, které tvořily protáhlý bok lokomotivy, a rychle ucukl. „Jau!" řekl. „Pořád je pekelně horká."

„Nepovídej," utrousil Cal jízlivě, zatímco se přesouvali kupředu.

„Je skvělá! Vypadá úplně jako tank," řekl Chester obdivně. Ohromný stroj s překrývajícími se pancéřovými pláty a rozměrným smetadlem se skutečně podobal nějakému vojenskému vozidlu, jakémusi starému bitevnímu tanku.

„Chestere, opravdu nemáme čas slintat nad mašinkou!" vyjel na něj Will.

„Já neslintám," ohradil se Chester, ale pořád si užasle prohlížel obří stroj.

Začali se domlouvat o dalším postupu.

„Měli bychom jít tamhle," tvrdil Cal energicky a ukazoval palcem do tmavého prostoru.

„Bla, bla, bla," zahučel si Chester tiše a přejel Cala přezíravým pohledem. „Už zase začíná."

Will si prohlížel část jeskyně, k níž ukazoval jeho bratr. Za zhruba padesátimetrovým otevřeným úsekem bylo cosi jako otvor ve stěně, po jehož stranách stoupaly kovové rampy k nějaké konstrukci

nad ním. Will toho ve zdejším šeru neviděl dost, aby si byl jistý, že opravdu jde o cestu ven.

„Nedokážu rozeznat, co tam je " řekl Calovi. „Je tu moc velká tma."

„A právě *proto* bychom se tam měli vypravit," odsekl mu bratr.

„Ale co když Kolonisté vyjdou ze stanice dřív, než tam doběhneme?" zeptal se Will. „Na tom otevřeném prostranství nás nemůžou přehlédnout."

„Teď si určitě dávají na chvilku pohov," odpověděl Cal a zavrtěl hlavou. „Jestli vyrazíme hned, nic se nám nestane."

Do debaty se vmísil Chester. „Což se takhle vrátit... zpátky do tunelu, kde počkáme, dokud vlak neodjede?"

„To může trvat hodiny. Musíme jít *hned*!" Calův hlas překypoval podrážděním. „Dokud máme šanci!"

„Počkáme," okamžitě odporoval Chester a otočil se ke Calovi.

„Půjdeme," hádal se Cal nedůtklivě.

„Ne, poč...," nedal se Chester, ale Cal zvýšil hlas a nenechal ho domluvit.

„Ty tady ničemu nerozumíš," ušklíbl se na něj.

„On někdo zemřel a udělal z tebe šéfa?" Chester se otočil k Willovi a hledal u něj podporu. „Tohle přece nebudeš poslouchat, že ne? Je to fakt namyšlenej fracek."

„Buďte zticha," zasykl Will mezi stisknutými zuby. Neokřikoval nikoho konkrétního a oči stále upíral na staniční domky.

„Já říkám, že musíme...," ozval se Cal hlasitě.

Will natáhl ruku a přitiskl ji bratrovi na ústa. „Buď zticha. Dva Kolonisté. Tamhle," zašeptal Calovi naléhavě do ucha a pomalu ruku zase spustil.

Cal s Chesterem si teprve teď všimli dvou železničářů stojících pod přístřeškem, který probíhal před několika nádražními domky. Zřejmě zrovna vyšli z jednoho z nich a otevřenými dveřmi se k chlapcům linula podivná hudba.

Muži na sobě měli neforemné modré uniformy s nějakým dýchacím přístrojem, jehož náustek si momentálně sundali, aby si mohli přihýbat z rozměrných korbelů. I ze svého místa chlapci slyšeli jejich bručivé hlasy, když železničáři udělali několik kroků kupředu

a zahálčivě se rozhlíželi po soupravě. Pak zaklonili hlavy a ukazovali si něco na sloupu vysoko nad vlakem.

Po několika minutách se otočili a vrátili se do budky. Přibouchli za sebou dveře.

„Dobře! Tak můžeme vyrazit!“ řekl Cal. Hleděl pouze na Willa a Chesterovi se pečlivě vyhýbal.

„Nech toho,“ zavrčel Will. „Vyrazíme, až se pro to všichni rozhodneme. Jsme v tom společně.“

Cal se už už chystal odpovědět a horní ret se mu poodhrnul v rozzlobeném šklebu.

„Tohle není žádná pitomá hra, chápeš?“ vyštěkl na něj ještě Will. Mladší chlapec si hlasitě odfrkl a přenesl svůj zuřivý pohled na Chestera.

„Ty... ty Površáku!“ zasyčel na něj.

To Chestera zmátlo. Povytáhl obočí a mírně pokrčil rameny směrem k Willovi.

A tak prozatím zůstali na místě. Will s Chesterem bedlivě pozorovali nádraží, zatímco Cal si črtal do prachu obrázky postav, které se pozoruhodně podobaly Chesterovi – měly čtvercová těla a hranaté ruce. Každou chvíli se sám pro sebe ošklivě zasmál, smazal je a začal kreslit znovu.

Po pěti minutách, během nichž se nikdo neobjevil, promluvil Will: „Dobrá, myslím, že se usadili. Asi bychom měli hned vyrazit. Souhlasíš, Chestere?“

Chester krátce přikývl, ale tvářil se notně nespokojeně.

„Konečně,“ utrousil Cal, vyskočil na nohy a oprášil si ruce o sebe. Rychle vyšel do plného světla na otevřené prostranství a provokativně si to rázoval pryč.

„Co s ním je?“ zeptal se Chester Willa. „Takhle nás všechny zabije.“

V šeru u stěny jeskyně vkročili mezi dvě rampy a zjistili, že tu je opravdu průchod tvořený poměrně velkou trhlinou ve skále. Cal měl šťastnou ruku a nehodlal to přejít mlčením.

„Měl jsem p...,“ začal.

„Jo, já vím, já vím,“ skočil mu Will do řeči. „Tentokrát.“

„Co to je?“ ozval se Chester, když si v dalším úseku tunelu všiml u jedné stěny několika staveb, téměř pohřbených pod velkými nánosy bahna. Některé připomínaly velké hranaté kabiny a jiné měly kruhový tvar. Po zemi kolem nich ležely zvláštní kusy kovu a různé trosky. Chlapci se přiblížili k jedné stavbě, která zblízka vypadala jako plástev medu vybudovaná ze šedých cihel. Když se k ní Will brodil blátem, o něco zavadil nohou. Zastavil a sklonil se, aby předmět zvedl. Byl velký přibližně jako jeho ruka, byl tvrdý, plochý a měl zvlněné okraje. Will tu věc podržel v dlani a vykročil znovu k plástvovité stavbě.

„Tady bude otvor,“ ozval se Cal a protáhl se kolem bratra. Očistil botou nános bahna u základny stavby. Skutečně se objevila malá dvířka, zabírající zhruba půl čtverečního metru. Cal se k nim shýbl a pootevřel je. Panty hlasitě zavrzaly a ven se vysypal tmavý popel.

„Jak jsi to věděl?“ zeptal se Will.

Cal se narovnal, vzal bratrovi z ruky onen podivný předmět a udeřil s ním tvrdě do povrchu stavby za sebou. Předmět vydal dutý zvuk a odštíplo se z něj několik kousků. „Tohle je struska.“ Kopl nohou do hromady prachu, který se rozletěl na všechny strany. „A vsadím se, že pod tím budou zbytky uhlí.“

„A co z toho plyne?“ otázal se Chester.

„Že to jsou vysoké pece,“ odvětil Cal sebejistě.

„Opravdu?“ podivil se Will a sklonil se, aby nahlédl dvířky dovnitř.

„Jo, už jsem je viděl ve slévárnách v Jižní jeskyni Kolonie.“ Cal vysunul výbojně bradu a bojovně se díval na Chestera, jako kdyby právě dokázal svoji nadřazenost. „Koproliti tu zřejmě tavili železnou rudu.“

„Ale podle toho, jak to tady vypadá, už nejspíš hezky dávno,“ dodal Will.

Cal přikývl. Vzhledem k tomu, že tu nebylo nic dalšího, co by stálo za povšimnutí, pokračovali mlčky v cestě chodbou.

„Je chytrej jako rádio,“ poznamenal Chester, když se Cal ocitl mimo doslech.

„Podívej, Chestere," odpověděl Will šeptem, „určitě je z tohohle místa vyděšený až do morku kostí jako všichni Kolonisté. A nezapomínej, že je mladší než my. Je to teprve dítě."

„To není omluva."

„Ne, není, ale musíš na to trochu brát ohledy," upozornil ho Will.

„Tady dole na tom houby záleží a ty to víš, Wille!" vybuchl Chester. Když si všiml, že ho Cal zaslechl a zvědavě se k nim otočil, okamžitě ztišil hlas do šepotu. „Tady si nemůžeme dovolit žádnou chybu. Nebo si myslíš, že Styxe poprosíme o opravný pokus a dostaneme druhý život jako v nějaké hloupé počítačové střílečce? Vzpamatuj se!"

„On nás nezklame," řekl Will.

„Jsi na to ochotný vsadit vlastní život?" zeptal se ho Chester.

Will jen potřásl hlavou a všichni se plahočili dál. Věděl, že nemůže kamaráda přimět ke změně názoru, a ostatně měl Chester možná pravdu.

Za vysokými pecemi a hromadami nánosů byla zem udusaná, jako kdyby tudy kdysi kráčelo velké množství nohou. Drželi se sice hlavní chodby, ale každou chvíli z ní odbočovaly menší průchody. Některé z nich byly natolik velké, že v nich mohli stát, ale většinou by se jimi dalo pouze plazit. Chlapci ovšem neměli v úmyslu opustit hlavní trasu. Pomyšlení na postup jednou z nizoučkých nor ani jednoho nelákalo a zatím stejně netušili, kam vlastně jdou. Nakonec však dorazili k místu, kde se tunel větvil.

„Tak, a kudy teď?" zeptal se Chester, když se s Willem přiblížil ke Calovi, který si všiml něčeho u základny stěny, zastavil se a dloubal do toho špičkou boty. Jednalo se o ukazatel z vybledlého, zpuchřelého dřeva na zlomeném sloupku a ve tvaru dvou rukou namířených opačnými směry. Na každé ruce zbývalo několik sotva čitelných písmen. Cal ukazatel zvedl, aby si ho Will mohl přečíst.

„Tady se píše *Trhlinov* a tam se určitě jde tou pravou chodbou. Tohle...," Will zaváhal. „Nedokážu to přečíst... Konec úplně chybí... Myslím, že tu je napsáno *Velká* a ještě něco."

„Velká pláň," doplnil okamžitě Cal.

Will s Chesterem se na něj překvapeně podívali.

„Jednou jsem slyšel, jak si o ní povídají strýčkovi kamarádi," vysvětlil.

„A co jsi ještě slyšel? Jak vypadá ten Trhlinov? Žijí tam Koproliti?" vyptával se Will.

„Nevím."

„No tak, měli bychom se tam vydat?" naléhal Will.

„Nic víc už opravdu nevím," odpověděl Cal lhostejně a odhodil ukazatel zpátky na zem.

„Líbí se mi jméno toho místa. Vsadím se, že by se tam vypravil i můj otec. Co myslíš, Chestere, půjdeme tam?"

„To máš fuk," řekl Chester a neustále si podezřívavě měřil Cala.

Už po chvíli ale vyšlo najevo, že si na rozcestí vybrali tu méně používanou trasu. Zem tu byla hrubší, a ne tak ušlapaná a vyčnívaly z ní velké kusy kamenů. Navíc museli přelézat velké hromady spadlých kamenů v místech, kde se zhroutila část stropu či stěn.

V okamžiku, kdy začali zvažovat, zda by se neměli vrátit, zatočili za roh a jejich zářící koule osvětlily pravidelný a na první pohled umělý útvar, který jim blokoval cestu.

„Takže tu přece jenom něco je," poznamenal Will s ulehčením.

Když se přiblížili k překážce, chodba vyústila do větší místnosti. Světla odhalila vysokou strukturu připomínající hradby se dvěma přibližně desetimetrovými věžemi, které tvořily jakousi bránu. Po dalších několika krocích zjistili, že je mezi věžemi zavěšena kovová cedule *Trhlinov* z hrubě vyřezaných písmen.

Chlapci opatrně přistoupili k bráně. Pod botami jim křupaly oharky a štěrk. Vysoké hradby se po obou stranách táhly až ke stěnám a blokovaly průchod jeskyní. Asi nezbývalo než projít otevřenou bránou. Všichni tři na sebe kývli a opatrně se vplížili dovnitř. Okamžitě se jim naskytl pohled na spoustu domů.

„Vypadá to jako město duchů," podotkl Chester a pozoroval řady chatrčí podél obou stran ulice, po které právě šli. „Tady určitě nikdo nebydlí," dodal s nadějí v hlase.

I kdyby snad někdo z nich přemítal, zda zdejší město není náhodou obydlené, při pohledu na zchátralé domky by tuto myšlenku rychle opustil. Jakmile přišli blíž, bylo zřejmé, že mnoho z nich se jednoduše zhroutilo a ty, jež pořád stály, měly dveře otevřené doko-

řán, nebo jim zcela chyběly. Také tu nezůstalo snad jediné nerozbité okno.

„Jenom se mrknu dovnitř," řekl Will u jedné z chatrčí. Chester neklidně přihlížel, jak si jeho kamarád klestí cestu hromadou dřevěných trosek na prahu a opírá se o dveřní sloupek. Varovně vykřikl, když celá stavba zasténala a nebezpečně se naklonila.

„Buď opatrný!" nabádal Willa a ustoupil do bezpečné vzdálenosti pro případ, že by se chatrč zřítila. „Ten domek vypadá dost vachrlatě."

„Jo," zahučel Will, ale nenechal se rozptylovat. Vešel dovnitř a posvítil si po okolních stěnách. Šlapal přitom po dalších hromádkách trosek rozházených po podlaze.

„Je tu plno paland," oznámil ostatním.

„Paland?" zopakoval Cal tázavě zvenku, zatímco Will pokračoval v obhlídce. Ozvalo se hlasité zapraštění a noha mu projela podlahou.

„Kruci!" Vyprostil nohu z otvoru a vydal se pozpátku k východu. Ještě se zarazil a zahleděl se na jakýsi předmět v temném koutě, který mohl představovat určitý typ kamen. Pak se ale rozhodl, že už toho vzhledem k nebezpečnému stavu podlahy viděl dost. „Nic tu není," vykřikl a vrátil se ven.

Mlčky pokračovali v chůzi ulicí, dokud ticho nenarušil Cal.

„Cítíš to?" zeptal se najednou Willa. „Ostrý pach, jako..."

„Čpavek. Ano," přerušil ho Will a posvítil na zem těsně před ně. „Jako by vycházel... přímo z půdy. Je tu trochu vlhko," všiml si, vyzkoušel pevnost země chodidlem a sedl si do dřepu. Nabral špetku hlíny mezi prsty a zvedl si ji k nosu. „Fuj, ten pach jde opravdu z toho. Smrdí to jako starý ptačí trus. Neříká se tomu náhodou guáno?"

„Ptáci? Tak to je v pohodě," poznamenal Chester s úlevou, když si vzpomněl na neškodné hejno, které viděli v Kolonii.

„Ne, ptáci ne. Tohle je jiné," opravil se vzápětí Will. „A taky je to docela čerstvé a měkké."

„A jejda," sykl Chester a divoce se rozhlížel kolem sebe.

„Hele! Něco v tom je," poznamenal Will a ve dřepu přenesl váhu z jedné nohy na druhou.

„A co?" Chester málem nadskočil.

„Hmyz. Vidíte?“

Chester s Calem si posvítili na zem a ihned spatřili, o čem Will mluví. Po slizkém povrchu nahromaděného trusu neobratně lezli brouci velikosti dobře živených švábů. Měli smetanově bílé krunýře a podobně zbarvená tykadla, která se jim za chůze chvěla. Kolem nich se hemžil ještě jiný, tmavší hmyz, ale ten byl očividně citlivý na světlo, protože se rychle rozutekl, nez si ho stačili pořádně prohlédnout.

Chlapci přihlíželi, jak v kruhu jejich světla jeden velký brouk právě rozkládal křídla. Will se okouzleně zasmál, když jimi brouk začal mávat se zvukem připomínajícím klapání hodinového strojku a v další chvíli se těžkopádně odlepil od země jako nějaký opuchlý čmelák. Ve vzduchu se zakymácel ze strany na stranu a zmizel ze světla do šera.

„Je tu celý ekosystém,“ řekl Will, ohromený rozmanitostí hmyzu, kterou právě objevil. Prohrabal se trusem a odkryl larvu, velkou jako palec.

„Seber to. Třeba se tím budeme moct živit,“ poradil mu Cal.

„Fuj!" zachvěl se Chester a dupl nohou. „Nebuď nechutný!“

„Ale ne, on to myslí vážně,“ odpověděl Will bezvýrazně.

„Co kdybychom raději pokračovali v cestě?“ žadonil Chester.

Will se neochotně zvedl od hmyzu a vydali se dál po hlavní ulici. Dospěli až k posledním chatrčím, když jim Will pokynul, aby se znovu zastavili. Zápach sílil a Will ukázal dopředu. Všichni tři ucítili na tvářích jemný vánek.

„Cítíte to? Mám dojem, že fouká shora,“ podotkl Will. „Celou jeskyni pokrývá nějaká síť. Podívejte se na ty otvory.“

Zvedli oči nad střechy domků, kde rozeznali vrstvu pletiva, které původně považovali za přirozený strop jeskyně. Síť zatěžovala váha sutin a místy se pod nimi prohýbala tak, že se téměř dotýkala střech domků, zatímco jinde zcela chyběla. Pokoušeli se posvítit do jednoho z otvorů a do prázdného prostoru nad ní. Zářící koule však nevydávaly dostatek světla a Will se svými společníky hleděl jen do hrozivé temnoty.

„Nemohla by to být ta trhlina, podle které pojmenovali celé město?“ zauvažoval Will nahlas.

„HEJ!“ zaječel Cal co nejhlasitěji směrem vzhůru. Will s Chesterem sebou škubli. Ozvěna Calova výkřiku se převalovala v prázdnotě. „Je tam dost velký prostor,“ dodal Cal zbytečně.

Vtom uslyšeli jakýsi zvuk, zprvu tichý a jemný, jako když někdo listuje stránkami knihy, který ale znepokojivou rychlostí sílil.

Něco se probudilo ze spánku.

„Další brouci?“ zeptal se Chester s lichou nadějí, že nepůjde o nic horšího.

„Ehm, ne, asi ne,“ odpověděl Will a rozhlížel se po jeskyni nad jejich hlavami. „To možná nebyl nejšťastnější nápad, Cale.“

Chester se na Cala okamžitě obořil: „Co jsi zase provedl, ty mamlasi?“ zašeptal zlostně.

Cal se jen ušklíbl.

Hluk už bylo jasně slyšet a náhle se z otvorů v síti nad jejich hlavami vynořily černé tvary, které se vrhly střemhlavým letem přímo na ně. Zvířata měla obrovské rozpětí křídel a jejich skřeky se odrážely od okolních stěn jako děsivé pištivé ozvěny na hranici slyšitelnosti.

„Netopýři!“ vykřikl Cal, který ten zvuk ihned poznal. Chester v panice vykvikl a zůstal i s Willem stát na místě jako přikovaný. Oba je hypnotizoval pohled na míhající se stíny.

„Utíkejte, troubové!“ zařval na ně Cal a vzal nohy na ramena.

Během vteřiny bylo všude tolik netopýrů, že se ani nedali spočítat. Připomínali hejno rozzlobených a pomstychtivých vos. Prolétávali kolem tak rychle, že si Will nestačil prohlédnout jediného z nich.

„Tohle se nevyvíjí dobře!“ vyjekl, zatímco jim křídla rozvířovala suchý vzduch kolem hlav. Netopýři na ně začali nalétávat a uhýbali vždycky až na poslední chvíli.

Will s Chesterem sprintovali po ulici za Calem. Neuvažovali, kam utíkají, a bylo jim to jedno, hlavně aby se dostali z dosahu těch létajících příšer. Netušili, jestli pro ně netopýři představují hrozbu nebo ne, ale ovládala je jediná utkvělá myšlenka: niterný strach a touha uniknout těm přerostlým, pekelným zvířatům.

Vtom se před nimi ve tmě objevil patrový dům, jehož strohé průčelí se tyčilo nad nízkými chatrčemi. Byl postaven ze světlých

kamenů a všechny okenice měl zavřené. Obklopovaly ho kůlny, do kterých Cal na útěku spěšně nahlédl, jak se snažil najít nějaký úkryt.

„Rychle sem!“ vykřikl, když si všiml, že přední dveře domu jsou pootevřené.

Will se uprostřed hejna nalétávajících bestií jako ze zlého snu ohlédl právě včas, aby spatřil, jak mimořádně velký netopýr útočí na Chesterův týl. Uslyšel tlumený náraz. Netopýří tělo, černé a pevné, mělo velikost ragbyového míče a srazilo Chestera k zemi. Will mu vyběhl na pomoc a přitom se Pokoušel chránit si obličej paží.

S křikem postavil Chestera na nohy. Jeho kamarád byl trochu omráčený a nejistě se za běhu kymácel. Will ho odváděl k tomu zvláštnímu domu a mával před sebou druhou rukou, jak se snažil odhánět nejdotěrnější zvířata. Vzápětí jedno narazilo do jeho batohu. Úder ho vychýlil stranou, ale podařilo se mu udržet rovnováhu, protože svíral stále trochu omámeného Chestera.

Will viděl, jak netopýr padl na zem a bezmocně škube jedním křídlem. V mžiku se na padlého tvora vrhl jiný netopýr a ve zlomku vteřiny druhý. Následovali další a další, dokud zcela nezakryli tělo zraněného druha. Lezli jeden po druhém a vřeštěli na sebe, jako kdyby se hašteřili. Zraněný netopýr se jim marně pokoušel uniknout a odplazit se do bezpečí, ale Will spatřil, jak se do něj ostatní zakusují jehličkovými zuby, které se jim teď barvily krví do ruda. Nemilosrdně útočili na hrdlo a břicho, zatímco jejich oběť vydávala hrůzné skřeky.

Přikrčený Will se potácel s Chesterem po boku a vrávoravě vyběhl po předních schodech na verandu domu. V další chvíli vpadli do dveří, které jim Cal otevřel. Jakmile se ocitli uvnitř, Cal je za nimi zase přibouchl. Slyšeli několik nárazů netopýřích těl a potom šustění, jak se o ně jiní otřeli křídly. Tyto zvuky však brzy utichly a dovnitř doléhalo jen zvláštní pisklavé volání, tak vysoké a tiché, že je sotva slyšeli.

V nastalém klidu chlapci lapali po dechu a rozhlíželi se kolem sebe. Zjistili, že se ocitli v rozlehlé hale vybavené velkým, zdobným lustrem, na němž ležela silná vrstva šedého prachu. Po obou stranách chodby se zvedala elegantně zakřivená schodiště, která se spojovala na odpočívadle uprostřed. Jinak vypadal dům prázdný, nikde žádný

nábytek, jen cáry tapet visící z tmavých stěn. Vše nasvědčovalo tomu, že zde nikdo nebydlel už řadu let.

Will s Calem se začali brodit silnou vrstvou prachu na zemi. Stále otřesený Chester se opíral o přední dveře a těžce oddechoval.

„Nestalo se ti nic?“ zavolal na něj Will. Jeho hlas zněl v tomto podivném domě tiše a tlumeně.

„Myslím, že ne.“ Chester se narovnal a zaklonil hlavu. Přitom si promnul bolavý krk. „Mám pocit, jako kdyby mě trefili kriketovým míčkem.“ Když hlavu opět sklonil, něčeho si všiml.

„Poslouchej, Wille, na tohle by ses měl podívat.“

„Co máš?“

„Vypadá to, že se sem někdo vloupal,“ odpověděl Chester nervózně.

9. kapitola

Plaménky ohně olizovaly kousky dřeva a vyplňovaly podzemní místnost blikavým světlem. Sára nad nimi otáčela provizorním rožněm se dvěma drobnými tělíčky. Pohled na pomalu zlátnoucí maso a jeho vůně jí připomněly, jak ukrutný má hlad. Kocour na tom byl patrně stejně, aspoň pokud se dalo soudit podle provázků mléčně zakalených slin, které mu vytékaly z obou koutků.

„Dobrá práce," poznamenala Sára a vrhla na zvíře letmý pohled. Kocour nepotřeboval nijak pobízet, aby se vypravil ven a ulovil jim oběma potravu. Vlastně se naopak zdálo, že ho to potěšilo. Konečně mohl dělat to, k čemu byl vycvičen. V Kolonii měl za úkol lovit škůdce, zejména krysy bez očí, jež platily za mimořádnou lahůdku.

Ve světle ohně si Sára mohla svého společníka prohlédnout podrobněji. Kocour seděl vedle ní v druhém křesle. Holou kůži, připomínající starý vyfouknutý balon, mu křižovaly jizvy. Ty na krku měly jasně červenou barvu a evidentně byly způsobeny nedávno.

Vedle krku se mu táhla ošklivá rána obklopená ohavně žlutými skvrnami. Kocourovi toto zranění očividně působilo starosti, protože se je neustále pokoušel čistit přední packou. Místo začalo nepěkně hnisat a Sára věděla, že mu je bude muset brzy ošetřit, pokud by tedy chtěla kocoura udržet naživu. Ovšem ještě se nerozhodla, i když pro ni představoval jakési spojení s rodinou a cítila, že ho nemůže jen tak opustit.

„Komu jsi vlastně patřil? Calovi, nebo mému... mému... *manželovi*!" zeptala se. To slovo jí nějak nešlo ze rtů. Jemně hladila kocoura po lících, zatímco zvíře nespouštělo zrak z otáčejících se pečínek. Nemělo žádný obojek s nějakým označením totožnosti, ale to Sáru ani v nejmenším nepřekvapovalo. V Kolonii se lovcům nic podobného obvykle nedávalo, protože se od nich čekalo, že se budou protahovat úzkými skulinami a dírami, a obojek by se mohl zachytávat o stěny a zpomalovat zvíře při lovu.

Sára se rozkašlala a promnula si oči. Nebylo vhodné rozdělávat oheň v podzemí. Musela držet dříví na podpal, už tak vlhké, mimo všudypřítomné kaluže, čehož dosáhla tak, že ho naskládala na jednoduchou plošinu z několika kamenů. A vzhledem k tomu, že tu nebyl

žádný větrací otvor, kterým by mohl kouř unikat, zaplňoval místnost tak hustě, až jí vhrkly slzy do očí.

Hlavně doufala, že jsou dost daleko od všech obydlí, aby nikoho neupoutala vůně pečeného masa. Podívala se na hodinky. Od potyčky u domu Burrowsových uplynul skoro celý den a bylo nepravděpodobné, že by jakékoliv pátrání, zejména s použitím psů, zasáhlo až na zdejší úhor. Policie se bude soustředit na bezprostřední okolí zločinu a na vlastní obecní pozemek.

Ne, nepovažovala za pravděpodobné, že by ji tu objevili. Nikdo z policistů každopádně nebude mít tak jemně vyvinutý čich jako většina Kolonistů. Došlo jí, jak bezpečně se cítí zde v tom výkopu, a dobře věděla, že podstatná část pocitu bezpečí plyne ze skutečnosti, že se nachází pod zemí. Tato místnost pro ni představovala náhražku domova.

Zvedla nůž a bodla do obou těl.

„Dobrá, večeře je hotová," oznámila kocourovi po svém boku. Zvíře rychle, s pravidelností metronomu, těkalo vyčkávavým pohledem mezi ní a potravou. Stáhla z rožně první porci – holuba – a položila si ho do klína na složené noviny.

„Opatrně. Je to horké," dodala varovně a podržela před kocourem veverku, dosud nabodnutou na rožni. Mohla si ale ušetřit dech, protože kocour se vrhl kupředu, stiskl čelisti kolem porce masa a strhl je dolů. Okamžitě si ho odnesl do tmavého kouta, odkud se k ní donesly zvuky dunivého předení a hlasitého mlaskání.

Přehodila si pečeného holuba z jedné ruky do druhé a foukala na něj jako na horkou bramboru. Jakmile trochu vychladl, pustila se do jednoho křidélka, z něhož zuby strhávala maso. Když přešla na prsíčka a hltala dlouhá vlákna svalů, začala dumat o své současné situaci.

Základní pravidlo přežití znělo: Nikdy nezůstávej na jednom místě déle, než musíš. Neustále se přesunovala, zejména pokud jí hořela půda pod nohama. I když měla zle potlučený obličej od toho zápasu s policisty, otřela si krev a pokusila se co nejlépe zamaskovat pohmožděniny. Použila k tomu účelu líčidla, která měla za všech okolností u sebe, protože její albínsky světlá pokožka bez pigmentu ji nutila, aby se chránila před slunečním světlem silnými vrstvami smě-

si opalovacího a podkladového krému. Byla si tedy celkem jistá, že pokud se rozhodne opustit podzemní úkryt, její vzhled nevyvolá žádné pozdvižení.

Zamyšleně cucala malou kůstku a vzpomněla si na papíry, které sesbírala na prahu domu Burrowsových. Kapesníkem si otřela mastnotu z prstů a vytáhla z kabelky štos dopisů. Byly mezi nimi obvyklé reklamní letáky na instalatérské služby a výrobce tapet v kovbojském stylu, které si jeden po druhém prohlédla ve skomírajícím světle ohně, než je přihodila k plamenům. Poté ale narazila na něco podstatně zajímavějšího: na úřední obálku s chybně napsanou adresou. Dopis byl určen pro paní C. *Burrowsovou* a zpáteční adresa udávala sídlo místního úřadu sociální péče.

Sára neztrácela čas a ihned obálku roztrhla. Zatímco si četla dopis, ve tmě se ozvalo suché prasknutí, jak kocour rozlouskl veverčí lebku ve svých čelistech a začal dychtivě vylizovat obnažený mozek.

Sára zvedla oči od dopisu. Najednou jí bylo jasné, jaký další krok musí učinit.

10. kapitola

Will s Calem došli skrz prach k předním dveřím a namířili světla na místo, kam ukazoval Chester. Nemýlil se – okraje dveří byly vylomené, a to poměrně nedávno, pokud se dalo soudit podle světlejších dřevěných třísek.

„Připadá mi to docela čerstvé," podotkl Chester.

„My jsme to nebyli, že ne?" zeptal se Will svého bratra, který zavrtěl hlavou. „Tak to bychom se tu měli pro jistotu raději rozhlédnout," usoudil.

Společně se přesunuli chodbou k mohutným dvojitým dveřím. Otevřeli je. Do vzduchu se zvedaly mraky prachu jako viditelné zobrazení každého jejich kroku. Ještě než se prach začal opět usazovat, rozhlíželi se chlapci po rozlehlé místnosti a její působivé výzdobě. Výrazné římsy a stropní lišty, jež nad nimi tvořily jemnou omítnutou mřížku, svědčily o původní majestátnosti pokoje. Podle rozměrů a umístění v domě se mohlo jednat o taneční sál či o jídelnu určenou pro oficiální příležitosti. Všichni tři stáli uprostřed místnosti a nedokázali potlačit chichot vyvolaný tímto nečekaným a nevysvětlitelným pohledem.

Willa podráždil vznášející se prach k několikerému kýchnutí. „Něco vám povím," řekl, popotáhl a otřel si nos.

„Co?" zeptal se Chester.

„Je tu děsný binec. Takhle nevypadala ani moje ložnice doma."

„Jo, za tuhle místnost pokojská rozhodně spropitné nedostane," usmál se Chester. Naznačil rukama, že luxuje, a oba s Willem zahýkali smíchy. Cal potřásl hlavou a vrhl po nich pohled, jako kdyby se dočista pomátli.

Po chvilce chlapci pokračovali v průzkumu a opatrně prošli prachem k přilehlým pokojům. Většinou šlo o menší, prázdné komory, a tak se všichni vrátili do chodby. Will otevřel dveře u úpatí jednoho schodiště.

„Hele, knihy!" řekl. „Je tu knihovna!"

Až na dvě velká okna se zabedněnými okenicemi stěny zcela zakrývaly police s knihami, které dosahovaly až k vysokému stropu.

Místnost měřila přibližně třicet čtverečních metrů a na protějším konci stál stůl, kolem něhož ležely převrácené židle.

Stop si všimli všichni současně. V jinak neporušeném koberci z prachu se daly těžko přehlédnout. Cal do jedné vložil botu a změřil velikost šlápoty. Jeho noha byla o několik centimetrů kratší. Podívali se s Willem po sobě, Will na něj kývl a začal neklidně zkoumat temné kouty místnosti.

„Stopy míří tam," zašeptal Chester. „Ke stolu."

Kročeje vedly od dveří, v nichž nyní stáli chlapci, k policím knih, několikrát obkroužily stůl a mizely v neuspořádané změti za ním.

„Ať už tu byl kdokoliv," poznamenal Cal, „vyšel zase ven." Shýbl se k další, méně výrazné řadě šlápot, které procházely kolem polic a vracely se zpátky ke dveřím.

Will vkročil do místnosti a zvedl ruku se zářící koulí, aby si posvítil do rohů pokoje. „Jo, nikdo tu není," potvrdil, když se k němu u dlouhého stolu připojili ostatní.

Zmlkli a poslouchali příležitostné zašumění křídel či pištivé skřeky netopýrů za okenicemi.

„Já ven nejdu, dokud ty zatracený šmejdi zase neodletí," řekl Chester a opřel se o stůl. Ztěžka vydechl a svěsil ramena.

„Jo, myslím, že bychom se tu měli na chvíli zabydlet," souhlasil Will, sundal si ze zad batoh a položil ho na stůl vedle Chestera.

„Tak půjdeme konečně prozkoumat ten zbytek domu?" naléhal na něj Cal.

„Nevím, jak vy dva, ale já bych si nejdřív dal něco k jídlu," ozval se Chester.

Will si všiml, že Chester náhle špatně vyslovuje a pohybuje se jen s největší námahou. Dlouhý pochod a nečekaný útok netopýrů ho zjevně vyčerpaly. Will si připomněl, že jeho kamarád patrně dosud trpí následky špatného zacházení v šatlavě.

Vykročil ke dveřím, ale ještě se otočil na Chestera. „Co kdybys zatím dával pozor tady a my s Calem...," řekl, ale zarazil se, když si všiml knih na jedné polici. „To jsou ale krásné vazby," vydechl a přejel po nich světlem. „Taky asi budou pěkně staré."

„Fakt?“ zeptal se Chester lhostejně, rozepnul Willův batoh a vylovil si jablko.

„Jo. Tahle je zajímavá. *Jmenuje se Vzestup a rozvoj náboženství duše* od... é...“ Smetl prach a naklonil se k několika posledním pozlaceným písmenům na hřbetu knihy z tmavé kůže. „Od reverenda *Philipa Doddridgea*.“

„To zní napínavě,“ komentoval to Chester s plnou pusou.

Will opatrně vytáhl knihu z řady dalších velkolepě vyhlížejících spisů a otevřel ji. Do tváře se mu zvedly útržky zpuchřelých stránek a zbytek se vysypal v podobě prachu na podlahu.

„Kruci!“ zaklel a držel prázdnou vazbu knihy s výrazem hlubokého zklamání. „Taková škoda. To je určitě tím horkem.“

„Těšil ses, jak si počteš?“ zachichtal se Chester, odhodil ohryzek jablka přes rameno a zalovil v batohu pro další potraviny.

„Ha ha. Moc vtipné,“ odsekl Will.

„Měli bychom pokračovat v obhlídce, nemyslíš?“ připomněl se Cal netrpělivě.

Will se vydal s bratrem po schodech nahoru, aby zkontroloval, zda je zbytek domu skutečně neobydlený. Mezi všemi prázdnými místnostmi Cal narazil na malou koupelnu, kde vápencem pokrytý kohoutek vystupoval z kachlové stěny nad starou měděnou mísou usazenou do dřevěné police. Když Cal otočil páčkou, ozvalo se zasyčení vzduchu, za několik vteřin následované mocným klepáním, jež jako kdyby vycházelo ze samotných zdí.

Rachot pokračoval, ale postupně se měnil v tiché, kvílivé škrundání. Will se vyřítil z místnosti, kterou právě zkoumal, a rozběhl se chodbou na odpočívadlo nad schody. Na chvilku se zastavil, aby se podíval přes roztříštěné sloupkové zábradlí do haly, a vzápětí pokračoval za Calem. Opakovaně volal bratrovo jméno a nakukoval do všech dveří, dokud ho nenašel v malé komůrce úplně na konci chodby.

„Co se děje? Co jsi zase provedl?“ spustil na něj zhurta.

Cal neodpovídal a upřeně hleděl na kohoutek. Will si všiml, že z něj vytéká tmavá hustá kapalina. Chroptění zcela ustalo. Několik vteřin se nic nedělo a poté se k jejich překvapené radosti z kohoutku vytryskl mohutný proud čisté vody.

„Myslíš, že je pitná?“ zeptal se Will.

Cal si ji okamžitě nabral do úst, aby ji ochutnal.

„Hmmm, výborná. Nic s ní není. Určitě je z nějakého místního pramene.“

„Aspoň jsme vyřešili problém s vodou,“ pochválil ho Will.

Chester se pořádně najedl a prospal několik hodin na stole v knihovně. Jakmile se konečně vzbudil a dozvěděl se od Willa o Calově objevu, odešel se přesvědčit na vlastní oči. Nějakou dobu se potom nevracel.

Když se konečně znovu objevil, kůži na krku měl zarudlou a šupinkovitou od toho, jak si podráždil svoji vyrážku, když se ze sebe pokoušel smýt zažranou špínu, a mokré vlasy mu držely přilepené u lebky. Jeho současný vzhled připomněl Willovi, kým kdysi byli. Zaplavily ho vzpomínky na méně neklidné časy prožité v Highfieldu, než narazili na Kolonii.

„Takhle je to lepší,“ zahučel Chester nesměle a vyhýbal se pohledům ostatních. Cal, který právě dřímal na podlaze, se zvedl do sedu a rozespale si Chestera prohlížel kalným zrakem, do něhož postupně pronikalo pobavení.

„Co tě to napadlo?“ zeptal se jízlivě.

„Přivoněl sis k sobě někdy v poslední době?“ odsekl mu Chester.

„Ne.“

„Já ano,“ řekl Chester a nakrčil nos. „A nebyl to zrovna příjemný pocit.“

„Myslím, že to je výborný nápad,“ ozval se honem Will, aby Chestera ušetřil dalších posměšků. Calovy poznámky ale jeho kamarádovi zřejmě pranic nevadily. Byl právě zcela zaujatý něčím na špičce malíčku, jímž si před chvilkou důkladně čistil ucho.

„Jdu se taky umýt,“ pokračoval Will, zatímco Chester přesunul pozornost k druhému uchu a opakovaně se v něm šťoural prstem. Will zavrtěl hlavou a prohrabal se v batohu, aby vytáhl nějaké čisté oblečení.

Jakmile je vyndal, rozhodl se zkontrolovat zraněné rameno. Uvažoval, jestli není čas, aby si je převázal. Dírami v roztrhané košili

si jemně prohmatal okolí obvazu, ale zjistil, že takhle toho moc nepozná a že se musí svléknout.

„Proboha, Wille, co se ti stalo?“ zalapal Chester po dechu a na chvíli úplně zapomněl na očistu uší. Spatřil velkou, tmavě rudou skvrnu na Willově obvazu a zbledl jako stěna.

„Pokousal mě pes,“ vysvětlil Will. Kousl se do rtu a zasténal, když si nadzvedl obvaz, aby se podíval pod něj. „Fuj!“ zvolal. „Asi bych si měl dát nový obklad.“ Obrátil se k batohu a vyhledal v postranních kapsách čerstvé obvazy spolu s malými balíčky léčivého prášku, které mu dal Imago.

„Já nevěděl, že to je tak zlé,“ řekl Chester. „Mám ti pomoct?“

„Ne, opravdu ne... Teď už to je skoro dobré,“ lhal Will přes pevně stisknuté zuby.

„Tak fajn,“ přikývl Chester. Pokusil se na Willa usmát, ale podařilo se mu vykouzlit jen jakýsi škleb.

Když se Will vrátil, šel se ve vlažné vodě opláchnout i Cal, přestože se předtím Chesterovým pokusům o osobní hygienu posmíval.

V domě ubíhaly hodiny o něco pomaleji, jako kdyby byl oddělen neprodyšnou přepážkou od okolního světa. Ničím nenarušované ticho navíc vzbuzovalo dojem, že budova spí. Zdejší klid ovlivnil i všechny současné obyvatele. Vůbec se spolu nepokoušeli hovořit, dřímali na dlouhém stole v knihovně a podkládali si přitom hlavy batohy místo polštářů.

Nakonec se ale Willa zmocnil neklid. Zjistil, že už nedokáže usnout. Aby se nějak zabavil, pokračoval v průzkumu knihovny a přemítal, kdo asi v domě kdysi bydlel. Přecházel od jedné police k druhé a četl si tituly na starobylých, ručně vázaných hřbetech. Většinou se týkaly náboženství, měly těžko srozumitelné názvy a jistě byly sepsány před několika staletími. Další prohlídka však jen prohlubovala jeho zklamání, protože věděl, že ze všech stránek uvnitř nezbylo nic než papírová drť a prach, podivná jména autorů a směšně dlouhé názvy knih ho však přesto okouzlovaly. Zrovna se snažil najít alespoň jednu knihu, o které by už někdy slyšel, když tu narazil na něco zvláštního.

Na jedné z nižších polic bylo seřazeno několik stejných svazků, které nenesly žádný název. Když z nich setřel vrstvu prachu, uviděl, že jsou vázané v karmínově červených deskách, a na každém hřbetu si všiml trojice rovnoměrně rozmístěných pozlacených hvězdiček.

Okamžitě se jeden ze svazků pokusil vytáhnout, ale na rozdíl od ostatních knih, které ho počastovaly obvyklou lavinou prachu z rozpadlých stránek, tahle odolávala, jako kdyby byla něčím přilepena na místě. Ještě zvláštnější mu připadalo, že kniha je na omak pevná. Zkusil to znovu, ale svazek se nepohnul, a tak si Will vybral jiný spis z řady, ovšem se stejným výsledkem. Všiml si nicméně, že celá řada, která na polici zabírala přibližně půl metru, se při použití větší síly trochu posunula. Zaradoval se, že konečně patrně objevil něco, co si bude moci doopravdy přečíst, a zabral oběma rukama, zmatený z toho, jak všechny svazky odolávají jeho úsilí.

Vtom vyklouzly z police všechny díly společně jako jeden blok a Will si je položil k nohám. Potěšilo ho, že stránky při pohledu shora skutečně vypadají neporušeně. Nedokázal ale pochopit, proč se mu nepodařilo oddělit jednotlivé spisy od ostatních. Pak přejel špičkou prstu po horní straně knih, aby vyzkoušel, jestli půjdou stránky odlepit od sebe, ale bez úspěchu. Poklepal na ně kloubem prstu. Knihy zněly dutě a Willovi došlo, že nejsou z papíru, ale ze dřeva, jemně vyřezávaného tak, aby se podobalo stránkám starých knih. Sáhl za svazky z druhé strany, nahmatal přezku a rozepnul ji. Horní strana schránky se s tichým zaskřípěním zvedla. Tvořilo ji víčko s neviditelným pantem. To vůbec nejsou knihy. *Byla to krabice.*

Will vzrušeně prohrábl vrstvu starých látek, které objevil uvnitř, a nahlédl pod ně. Tmavé dubové nitro obsahovalo jakési podivné předměty. Jeden z nich vytáhl ven a prozkoumal ho.

Zjevně šlo o nějakou lampu s válcovitým trupem, přibližně osm centimetrů dlouhým, k němuž byl připojen kruhový plášť se silnou skleněnou čočkou. V zadní části válce se nacházelo pružinové rameno a za čočkou byl nějaký spínač.

Předmět Willovi silně připomínal reflektor na kolo, jenže daleko masivnější (podle zelených skvrn na povrchu odhadoval, že je vyrobený z mosazi). Zkusil zatáhnout za zadní rameno, k ničemu to ale nevedlo. Poté vzal válec za konec se dvěma mělkými prohlubněmi.

Koncová část se s lupnutím otevřela a odhalila malou dutinu uvnitř. Jestli se jednalo o svítilnu, musela mít nějaký zdroj energie, ale v takovém případě si Will nedokázal představit, jak by mohla stačit tak drobounká baterie, a navíc ani neviděl žádné kontakty či dráty.

Zmateně zavolal na svého bratra: „Hej, Cale, nevíš náhodou, co je tohle? Možná jsou to jenom staré bezcenné krámy."

Cal se k němu ospale přišoural. Jakmile ale předmět spatřil, celý se rozzářil. Vytrhl ho Willovi z ruky.

„Páni, to je senzace!" řekl. „Máš u sebe nějakou zářící kouli?"

„Tady je," ozval se Chester, spustil nohy ze stolu a seskočil na zem.

„Díky," přikývl Cal a vzal si od Chestera kouli. Nejprve z předmětu vyklepal prach a pak ještě foukl dovnitř.

„Sledujte."

Spustil zářící kouli do dutinky a zamáčkl ji dolů, dokud se neozvalo cvaknutí.

„Podejte mi vršek."

Will mu ho podal a Cal přimáčkl konec válce zase zpátky na své místo. Pak očistil čočku předmětu o kalhoty.

„Tímhle," vysvětlil Chesterovi a Willovi, „ovládáte štěrbinu a soustředíte paprsky světla." Natočil věc tak, aby ostatní viděli, jak se pokouší pohnout jakousi páčkou za pláštěm s čočkou. „Jde to trochu ztuha," poznamenal a zatlačil vší silou oběma palci. Páčka nakonec povolila a Cal se zazubil. „A je to!"

Z čočky vyšlehl mocný paprsek světla a tančil po stěnách. I když místnost docela dobře ozařovaly koule, které rozmístili po policích, nyní viděli, jak jasné světlo v porovnání s nimi lampa vyzařuje.

„To je úžasné," vydechl Chester.

„Jo. Říká se jim *styxské lucerny* a jsou docela vzácné. Tohle je ovšem na nich nejlepší," dodal, odklopil pružinové rameno na zadní straně svítilny a připevnil si je ke kapse košile. Svěsil ruce podél těla a poodstoupil pár kroků od nich. Lucerna držela pevně na místě a oslňovala je, až byli nuceni mhouřit oči.

„Člověk má volné ruce," podotkl Will.

„Přesně tak. To se při chůzi hodí.“ Naklonil se nad otevřenou schránkou. „Je jich tu víc! Jestli nejsou rozbité, budeme mít každý jednu.“

„Paráda,“ řekl Chester.

„Takže...,“ začal Will, kterého právě něco napadlo, „takže tenhle dům, až takhle hluboko pod zemí, patřil Styxům!“

„Jistě,“ přitakal Cal. „Já myslel, že to víte!“ Zatvářil se, jako by to bylo celou dobu naprosto jasné. „Dřív tu žili. A v těch chatrčích venku drželi Koprolity.“

Will s Chesterem si vyměnili pohled.

„Drželi? Proč?“ zeptal se Will.

„Jako otroky. Dlouhá léta museli těžit suroviny potřebné pro Kolonii. Teď už to chodí jinak: Koproliti je těží výměnou za potraviny a zářící koule, které nezbytně potřebují. Styxové je nenutí k práci jako kdysi.“

„To je od nich hezké,“ podotkl Will suše.

11. kapitola

Paní Burrowsová seděla ve společenské místnosti Humphrey House, zařízení, jež podle reklamních brožur údajně představovalo zdravotní zotavovnu a poskytovalo „úlevu od každodenních starostí a stresu“. Společenská místnost byla jejím královstvím. Zabrala si to největší a nejpohodlnější křeslo i jedinou zdejší podnožku a přinesla si sem sáček s lízátky, aby nějak vydržela odpolední televizní maratón. Už před časem přemluvila jednoho zdravotníka, aby jí je pravidelně kupoval ve městě, ale jen zřídkakdy se o ně dělila s ostatními pacienty.

Když skončila Esmeralda, začala horečně přepínat kanály. Několikrát je projela a zjistila, že na nich nedávají nic, co by ji zajímalo, byť třeba jen vzdáleně. Zklamaně stiskla tlačítko na ztlumení zvuku a opřela si hlavu dozadu. Chyběla jí rozsáhlá domácí zásoba filmů a oblíbených pořadů a truchlila po ní tak, jako by normální osoba truchlila po ztrátě končetiny.

Dlouze a nešťastně si povzdychla. Podrážděnost ustoupila a nahradila ji neurčitá skleslost. Ponuře si broukala znělku *Pohotovosti*, když tu se otevřely dveře.

„Postrach se blíží,“ zamumlala si paní Burrowsová tiše a sledovala, jak do místnosti vplouvá vrchní sestra.

„Copak, drahoušku?“ zeptala se sestra. Byla to hubená žena s šedými vlasy pečlivě sčesanými do drdolu.

„Ale nic,“ odpověděla paní Burrowsová nevinně.

„Někdo se na vás přišel podívat.“ Vrchní sestra zamířila k oknům a odhrnula závěsy. Pokoj zalilo denní světlo.

„Mám návštěvu? Já?“ ujišťovala se bez nadšení paní Burrowsová a zaclonila si oči před ostrou září. Aniž by vstala z křesla, pokusila se zasunout nohy do nevkusných semišových bačkor se sešlapanou zadní stranou. „Rodina to asi nebude, ne že by mi zbývalo hodně příbuzných,“ pravila poněkud divadelně. „Nepředpokládám ani, že by se Jean obětovala natolik, aby sem přivedla moji dceru... Už jsem o nich neslyšela nejmíň od Vánoc.“

„Nejde o nikoho z rodiny...,“ pokusila se jí sdělit vrchní sestra, ale paní Burrowsová se nedala přerušit. „A pokud jde o moji druhou sestru, Bessie, nemluvíme spolu...“

„Nejde o nikoho z *rodiny*. Je to nějaká paní ze sociálky," zopakovala sestra o něco hlasitěji, aby ji paní Burrowsová vnímala, otevřela jedno okenní křídlo a několikrát si zamručela jako nějaké zaklínadlo: „Tak je to lepší."

Paní Burrowsová na tuto novinku nijak nereagovala. Vrchní sestra přerovnala květiny ve váze na okenním parapetu a sesbírala několik opadaných okvětních lístků. Poté se znovu otočila k pacientce. „Jakpak se dneska máme?"

„Nic moc," odvětila paní Burrowsová trpitelsky a doprovodila svoji odpověď krátkým zasténáním.

„To mě nepřekvapuje. Není zdravé trávit celé dny zavřená uvnitř. Měla byste vyjít na čerstvý vzduch. Co kdybyste si po té návštěvě dopřála procházku po zahradě?"

Sestra se zarazila a otočila se zpátky k oknu. Rozhlédla se po zahradě, jako kdyby něco hledala. Paní Burrowsová si toho ihned všimla a roznítilo to její zvědavost. Vrchní sestra trávila veškerý čas tím, že organizovala lidi nebo rovnala věci, jako kdyby její hlavní úlohou v životě bylo vnutit nedokonalému světu alespoň přibližné zdání pořádku. Byla jako dynamo v lidské podobě, které se *nikdy nezastavovalo* – vlastně přesný protiklad k paní Burrowsové, která nyní odložila zápas s odmlouvající bačkorou na neurčito a sledovala nečinnou sestru.

„Stalo se něco?" zeptala se paní Burrowsová, když už nevydržela mlčet.

„Ale o nic nejde, opravdu... Jen paní Perkissová přísahá, že zase viděla toho muže. Byla z toho celá vedle."

„Á," přikývla moudře paní Burrowsová. „Kdy to bylo?"

„Dneska ráno." Sestra se obrátila do místnosti. „Nemůžu si to pořád srovnat v hlavě. Zdálo se, že se její stav zlepšuje, a najednou zničehonic začaly tyhle podivné příhody." Zamračeně se zadívala na paní Burrowsovou. „Váš pokoj je přímo pod jejím. Nevšimla jste si venku někoho cizího?"

„Ne, a patrně si ani nikoho nevšimnu."

„Jak to?" podivila se sestra.

„To je snad jasné, ne?" odsekla paní Burrowsová neomaleně a konečně se jí podařilo zasunout nohu do papuče. „Jde o tu osobu,

které se hluboko uvnitř všichni bojíme..., poslední opona..., velký spánek..., říkejte si tomu, jak chcete. Už dlouho nad ní visí Damoklův meč... Chudák ženská.“

„Chcete říct...,“ začala sestra a nechávala si projít hlavou, co paní Burrowsová povídala. Pak si odfrkla, aby dala najevo, co si o její teorii myslí.

Paní Burrowsovou její reakce ani v nejmenším nezastrašila. „Vzpomenete si na moje slova,“ dodala s nezvratným přesvědčením. Oči jí zabloudily ke ztlumené televizi, protože ji napadlo, že každou chvíli začnou *Akta X*.

Vrchní sestra pochybovačně vydechla.

„Odkdy chodí *smrtka* jako muž v černém klobouku?“ zeptala se a se svou obvyklou výkonností se podívala na hodinky. „To už je tolik? Musím běžet.“ Zahleděla se přísně na paní Burrowsovou. „Nenechte návštěvu čekat. A chci, abyste se potom šla pěkně projít po zahradě.“

„Jistě,“ souhlasila paní Burrowsová a horlivě přikyvovala. V duchu ale považovala pomyšlení na jakýkoliv tělocvik za dosti odpudivé. Neměla vůbec v úmyslu vyrážet na „pěknou procházku“. Co nejokázaleji a nejhlasitěji se oblékne a potom jen jednou obejde dům a pak se na chvilku zaleze schovat do kuchyně. Jestli bude mít štěstí, podaří se jí z kuchaře vyrazit i nějaký ten šálek čaje a pár sušenek.

„Prima,“ řekla vrchní sestra a rozhlédla se po místnosti, zda tu není třeba ještě něco uklidit.

Paní Burrowsová se na ni sladce usmála. Velice brzy po příchodu sem se naučila, že pokud bude naoko s vrchní sestrou a dalšími zdejšími zaměstnanci spolupracovat, bude mít zpravidla klid, už proto, že v porovnání s ostatními chovanci nebyla nijak obtížnou pacientkou.

Přebývali tu různí lidé a paní Burrowsová na ně hleděla se stejnou přezíravostí. Humphrey House hostil například pořádný příděl *fňuken*, jak jim říkala. Bylo tu plno těchto trosek, které, pokud jim nikdo nic nenařídil, se rozlezly po celé budově jako ztracené a osamělé děti a zalezly si do nějakého kouta, kde jim mohl nerušeně ubíhat čas. Paní Burrowsová se ale nejednou stala svědkem šokující proměny, která u nich mohla nastat, nejčastěji večer. Po zhasnutí bez

varování prodělaly nějakou přeměnu jako housenky, které se zakuklí a vzápětí se objeví jako zcela jiné stvoření. V časných ranních hodinách se tak z fňuken stávali *hejkalové*.

Tehdy tato jinak nenásilná čeládka začínala skučet, řičet a rozbíjet věci ve svém pokoji, dokud je nepřiběhli uklidnit zaměstnanci s nějakou tou pilulkou. Při východu slunce se opět zázračně proměnili ve fňukny.

Další skupinu pacientů tvořily *mátohy*, které bloumaly po domě jako bezradní komparzisté při filmovém natáčení. Tito lidé nevěděli, co by měli dělat ani kam by měli jít, a rozhodně netušili, co by měli říkat (z větší části se s nimi nedalo jakkoliv rozumně domluvit). Paní Burrowsová je obvykle ignorovala a nezdržovala je v jejich bezcílných obchůzkách.

Nejhorší však podle ní byli *cesťáci*, odporné typy přepracovaných profesionálů ve středních letech, kteří zcela duševně vyhořeli z přemíry tlaků, jež na ně působily během jejich kariéry v účetnictví, bankovnictví a podobně bezvýznamných (alespoň podle názoru paní Burrowsové) odvětvích.

Tihle zkrachovalci v proužkovaných oblecích se paní Burrowsové vážně hnusili. Soudila, že je to tak proto, že jí jejich prázdné výrazy a držení těla připomínaly vlastního manžela, Rogera Burrowse. Pozorovala na něm podobné nebezpečné příznaky ještě předtím, než se sebral a zmizel bůhvíkam.

Paní Burrowsová manžela z celého srdce nenáviděla.

Ani v prvních letech manželství jejich vztah nefungoval hladce. Hlavním problémem byla nemožnost mít vlastní děti a všechny ty nesmysly kolem adoptování způsobily, že se nemohla soustředit na svou práci a musela odejít do domácnosti. Tím se jí zhatil další sen. Když uspěli se žádostmi o adopci dvou malých dětí, chlapce a děvčete, snažila se jim dát všechno, co poznala během vlastního dětství, od hezkého oblečení až po styky se správnými lidmi.

Jenže to nešlo. Po několika letech, kdy se pokoušela učinit jejich rodinu tím, čím se nikdy nemohla stát – rozhodně ne s ubohou almužnou doktora Burrowse – se nakonec vzdala. Zavřela před okolím i vlastní situací oči a hledala útěchu ve světech na opačné straně televizní obrazovky. V tomto narušeném stavu odtržení od reality se

zřekla mateřství a předala odpovědnost za dům, za praní, vaření i všechno ostatní své dceři Rebecce, která se všech úkolů zhostila s překvapivou lehkostí, uvážíme-li, že jí tehdy bylo teprve sedm let.

Paní Burrowsová necítila ovšem žádné výčitky svědomí ani lítost, protože ani její manžel, ten neschopný ztroskotanec, nedostál své části dohody z doby, kdy spolu uzavřeli sňatek. Navíc ještě měl tu drzost, že od ní odešel a vzal i to málo, které jí patřilo.

Zničil jí její zničený život.

Za to ho nenáviděla. A ta nenávist kypěla v jejím nitru těsně pod povrchem, připravená kdykoliv vybublat na hladinu.

„Vaše návštěva," připomněla jí znovu vrchní sestra.

Paní Burrowsová přikývla, odtrhla oči od televize a unaveně se zvedla z křesla. Vyšourala se z místnosti a nechala za sebou sestru, která ještě přerovnávala nějaké krabice se skládačkami. Paní Burrowsová nikoho nechtěla vidět, a už vůbec ne sociální pracovnici, která jí mohla přinášet nechtěné vzpomínky na rodinu a na dřívější život.

Nijak nepospíchala a otupěle šoupala bačkorami po naleštěném linoleu kolem *staré paní L.*, která byla sice v šestadvaceti o deset let mladší než paní Burrowsová, ale měla otřesně málo vlasů. Právě setrvávala v obvyklé poloze v křesle na chodbě a spala. Ústa měla otevřená dokořán, až to vypadalo, jako kdyby se jí někdo pokoušel přeříznout hlavu na dvě poloviny, a všichni se mohli pokochat pohledem na její nápadný hrtan a mandle.

Zrovna vydechla otevřenou pusou a vydala zvuk, který připomínal ucházející vzduch z prořízntuté pneumatiky nákladního vozu. „Odporné!" ulevila si paní Burrowsová a pokračovala chodbou. Dorazila ke dveřím s hrubou černobílou cedulkou z umělé hmoty, která tvrdila, že se za ní skrývá *Šťastný pokoj*, a vstoupila dovnitř.

Místnost se nacházela v rohu budovy a měla na dvou stěnách okna, poskytující výhled do venkovní růžové zahrady. Nějaký chytrolín mezi zdejšími zaměstnanci přišel s nápadem, že by zbývající dvě stěny mohli pacienti ozdobit malbami, ovšem výsledek nedopadl zcela podle očekávání.

Nad několika přízračnými postavami jen vzdáleně lidských tvarů se klenula dva metry široká duha složená z pruhů různých odstínů

hnědi. Jeden konec duhy se nořil do moře, kde stál na surfovacím prkně jakýsi zubící se muž s rukama pozvednutýma v klaunském pozdravu a kolem něj kroužila vodou žraločí ploutev. Na obloze nad duhou poletovali rackové, vymalovaní ve stejně naivním stylu jako ostatní obrázky. Měli určitý půvab, dokud si člověk nevšiml trusu, který z nich padal v přerušovaných linkách, připomínajících dětskou kresbu střelby v bitevní scéně a bombardujících hlavy několika postav s nateklými lidskými těly a myšími hlavami.

Paní Burrowsová se v této místnosti necítila dobře, jako kdyby se jí prazvláštní, záhadné obrazy pokoušely sdělovat nějaké skryté informace. Vůbec nechápala, proč takový pokoj slouží k přijímání návštěv.

Obrátila svou pozornost k nechtěné návštěvnici a přezíravě se zahleděla na nevýrazně oblečenou ženu se složkou v klíně. Žena okamžitě vstala a podívala se na paní Burrowsovou nápadně světlýma očima.

„Jsem Kate O'Learyová," představila se Sára.

„To vidím," odtušila paní Burrowsová s pohledem upřeným na štítek připevněný k Sářině svetru.

„Ráda vás poznávám, paní Burrowsová," pokračovala Sára nevzrušeně, zběžně se usmála a podávala paní Burrowsové ruku.

Paní Burrowsová zamručela pozdrav, ale nabízenou ruku nepřijala.

„Raději se posadíme," řekla Sára a znovu usedla. Paní Burrowsová se rozhlédla po umělohmotných židlích a schválně si vybrala tu, která stála blízko dveří, jako kdyby očekávala, že bude muset spěšně odejít.

„Kdo jste?" zeptala se paní Burrowsová odměřeně a přejela Sáru očima od hlavy k patě. „Neznám vás."

„Ne, jsem z úřadu sociálních služeb," odpověděla Sára a krátce pozvedla dopis, který sebrala v domě Burrowsových. Paní Burrowsová natáhla krk a pokoušela se dopis přečíst. „Patnáctého jsme vás informovali o této schůzce," řekla Sára a rychle uklidila zmačkaný dopis do složky na svém klíně.

„Nikdo mi o vás nic neřekl. Ukažte mi to," požadovala paní Burrowsová a natáhla ruku po dopisu.

„Není třeba... Na tom teď nezáleží. Předpokládám, že vám to zapomněli oznámit, ale má návštěva stejně nepotrvá dlouho. Jen jsem se chtěla ujistit, že je s vámi všechno v pořádku a...“

„Nejde o žádné poplatky, že ne?“ přerušila ji paní Burrowsová, opřela se a přehodila nohu přes nohu. „Pokud vím, náklady za můj zdejší pobyt jsou hrazeny ze zdravotního pojištění spolu se státním příspěvkem, a až se pojištění vyčerpá, budou pokryty prodejem domu.“

„To je jistě pravda, ale obávám se, že patřím k jinému oddělení,“ řekla Sára s dalším prchavým úsměvem. Otevřela složku na klíně a vytáhla blok papírů. Zrovna snímala víčko z pera, když si všimla kresby plyšového medvídka kávové barvy na stěně kousek od paní Burrowsové. Medvídka obklopovala pečlivě namalovaná vrhací kostka vyvedená v jasných odstínech červené, oranžové a šmolkově modré, z nichž každá znázorňovala jiné číslo. Sára zavrtěla hlavou a znovu se s perem připraveným nad čistou stránkou obrátila k paní Burrowsové.

„Povězte mi, Celio, kdy vás sem přijali.? Nevadí vám, když vás budu oslovovat Celia?“

„Vůbec ne. Přijali mě v listopadu loňského roku.“

„A jak se vám tu daří?“ vyptávala se Sára a předstírala, že si dělá poznámky.

„Velmi dobře, děkuji,“ řekla paní Burrowsová. Vzápětí poněkud obranně dodala: „Ale pořád jsem se úplně nezbavila svého..., ehm..., traumatu a budu tu muset strávit ještě nějaký čas. Potřebuji odpočinek.“

„Jistě,“ přikývla Sára bezvýrazně. „Co vaše rodina? Máte o ní nějaké zprávy?“

„Ne, žádné. Policie tvrdí, že stále vyšetřují manželovo a synovo zmizení, ale jsou úplně neschopní.“

„Myslíte policii?“

Paní Burrowsová odpověděla beznadějným, monotónním hlasem: „Dokonce měli tu drzost, že za mnou včera přišli. Asi jste slyšela, co se stalo před pár dny..., o tom incidentu v mém domě?“ Netečně se podívala na svou návštěvnici.

„Ano, něco jsem o tom četla,“ řekla Sára. „Ošklivá událost.“

„To rozhodně. Dva policisté překvapili před mým domem nějakou bandu a došlo k divokému boji. Oba policisté při něm byli těžce zraněni, a na jednoho z nich ti rošťáci dokonce poštvali psa.“ Zakašlala a vylovila z rukávu zašlý kapesník. „Předpokládám, že to byli ti zatracení tuláci. Jsou horší než zvířata!“ prohlásila paní Burrowsová.

Kdybyste tak znala pravdu, pomyslela si Sára. Potřásla hlavou, aby dala najevo, že s paní Burrowsovou zcela souhlasí, zatímco jí myslí probleskl obrázek policisty, ležícího v bezvědomí za zadním vchodem do domu.

Paní Burrowsová mohutně zatroubila do kapesníku a zastrčila ho zpátky do rukávu. „Opravdu nevím, kam tahle země spěje. Tentokrát si ale vytipovali špatné místo. V celém domě nezůstalo nic, co by se dalo ukrást... Všechno je ve skladu a dům je na prodej.“

Sára znovu zavrtěla hlavou a paní Burrowsová pokračovala.

„Policie ale není o moc lepší. Nenechají mě na pokoji. Můj lékař se jim to snažil vymluvit, ale oni trvali na tom, že mě musejí pořád dokola vyslýchat. Chovají se, jako kdybych za všechno mohla já..., za zmizení své rodiny..., dokonce i za ten útok na policisty... Představte si to, jako kdybych v tom mohla mít prsty, když jsem dvacet čtyři hodin denně tady, pod neustálým dohledem, pro rány boží!“ Zavrtěla se na židli a prohodila si zkřížené nohy. „A to bych měla odpočívat! Tohle všechno mě pořád rozptyluje, víte?“

„Ano, jistě, to chápu,“ souhlasila rychle Sára. „Už jste si užila dost.“ Paní Burrowsová mírně přikývla a pozvedla hlavu, aby vyhlédla z okna.

„Policie ale vašeho manžela a syna nepřestává hledat, viďte?“ vyptávala se Sára jemně. „Nevypátrali opravdu vůbec nic?“

„Ne, vypadá to, že nikdo nemá sebemenší tušení, kam odešli. Určitě víte, že mě nejdřív opustil manžel a potom se slehla zem i po mém synovi,“ pravila sklesle. „Viděli ho prý na několika místech, párkrát dokonce v Highfieldu. Jednou se podařilo nahrát na bezpečnostní kameru v metru někoho, kdo se Willovi podobal..., šel s ním ještě jeden chlapec a velký pes.“

„Velký pes?“ zopakovala Sára.

„Ano, vlčák nebo něco podobného.“ Paní Burrowsová zavrtěla hlavou. „Policie ale říká, že se jí nic z toho nepodařilo ověřit.“ Moc-

ně si povzdychla. „Dcera Rebecca je u mé sestry, ale už měsíce se mi vůbec neozvaly.“ Paní Burrowsová ztišila hlas do šepotu, ale jinak zachovávala zcela bezvýraznou tvář. „Všichni mě opouštějí..., možná si hledají lepší místa k životu.“

„Mohu jen říct, že je mi to moc líto,“ ozvala se Sára jemným, konejšivým hlasem. „Myslíte, že váš syn vyrazil pátrat po vašem manželovi? Četla jsem, že to vyšetřovatel zvažoval jako jednu z možností.“

„To by mu bylo podobné,“ odpověděla paní Burrowsová s pohledem upřeným ven z okna, kde se někdo ledabyle pokoušel přivázat jakési churavějící růže k levné plastové pergole kousek od domu. „Vůbec by mě to nepřekvapilo.“

„Takže jste svého syna neviděla od..., kdy to bylo..., od listopadu?“

„Ne, Will zmizel ještě dřív, a ne, neviděla jsem ho,“ vydechla paní Burrowsová.

„Jaký byl... V jakém duševním stavu byl, než odešel?“

„To vám neumím říct. Tehdy jsem na tom sama nebyla příliš dobře a nedávala jsem...“ Paní Burrowsová se zarazila uprostřed věty a přenesla pohled z růžové zahrady na Sáru. „Heleďte, musela jste přece číst moje záznamy, tak proč se mě na to všechno ptáte?“ Zničehonic se její chování změnilo, jako kdyby v ní někdo zažehl jiskru ohně. Do hlasu jí pronikl obvyklý netrpělivý a nevrlý tón. Zvedla se ze židle, napřímila ramena a pozorovala Sáru s nečekanou prudkostí.

Sáře tato změna neušla. Okamžitě sklopila oči a předstírala, že se dívá do svých nesmyslných poznámek, které si dělala do notesu na kolenou. Několik vteřin počkala a pak znovu promluvila tím nejvyrovnanějším a nejklidnějším hlasem, jakého byla v tuto chvíli schopná.

„To je velice jednoduché. Vaši složku jsem dostala přidělenou nově a je vždycky užitečné, když člověk má nějaké bezprostřední informace o případu. Omlouvám se, jestli je to pro vás příliš bolestivé.“

Cítila, jak se do ní oči paní Burrowsové vpíjejí a analyzují ji jako dva rentgenové paprsky. Sára se pomalu opřela. Navenek sice

vypadala uvolněně, ale uvnitř se připravovala na nápor. Ten také o několik okamžiků později přišel.

„O'learyová... Jste Irka, viďte? Nemáte moc výrazný přízvuk."

„Ne, moje rodina se přistěhovala do Londýna už v šedesátých letech. Každých čtrnáct dní ale jezdím do..."

Paní Burrowsová ji nenechala domluvit. V očích jí jiskřilo a obličej odrážel sotva potlačované vzrušení.

„Tohle není vaše přirozená barva vlasů, kořínky máte jiné," všimla si. „Vypadají bílé. Barvíte si vlasy, že ano?"

„Ehm..., ano, barvím. Proč?"

„A máte něco s okem – není to monokl? A váš ret – vypadá trochu nateklý. Někdo vás zmlátil?"

„Ne, spadla jsem ze schodů," odvětila Sára stručně a přidala do svých slov trochu rozhořčení a podráždění, aby zněla uvěřitelně.

„To je ale hloupá výmluva! Jestli se nemýlím, jste silně nalíčená a vaše přirozená pleť je mimořádně bledá."

„É..., asi ano," vykoktala Sára. Pozorovatelský talent paní Burrowsové ji ohromil. Ta žena pomalu ale jistě odkrývala její převlek, jako kdyby loupala z květu jeden okvětní plátek po druhém, a snažila se přijít na to, co je schováno uvnitř.

Sára zrovna přemítala, jak by mohla přerušit výslech paní Burrowsové, která nejevila žádné známky toho, že by chtěla brzy přestat, když tu jí padl zrak na shluk balónků, vymalovaných na stěně těsně nad levým ramenem paní Burrowsové. Někdo je překreslil pruhem modré oblohy, která je takřka zcela zakrývala a pohlcovala, takže se jejich syté barvy měnily v matné duchy. Sára se mělce nadechla, odkašlala si a řekla: „Musím vám položit ještě několik otázek, Celio." Snažila se maskovat vlastní rostoucí neklid. „Mám dojem, že začínáte být trochu..., ehm..., osobní..."

„Trochu osobní?" Paní Burrowsová se suše zasmála. „Nemyslíte, že i ty vaše idiotské otázky jsou *trochu osobní*?"

„Potřebovala jsem..."

„Máte velice výrazný obličej, Kate, přestože se ho snažíte co nejvíc zakrýt. Když o tom tak přemýšlím, vaše tvář je mi velice *povědomá*. Kde už jsem vás jenom mohla vidět?" Paní Burrowsová se zamračila a naklonila hlavu ke straně, jako kdyby si chtěla vzpome-

nout. Její gesta v sobě nesla jasné divadelní prvky. Očividně si celou scénu užívala.

„To nemá nic společného s...“

„Kdo jste, Kate?“ skočila jí paní Burrowsová do řeči. „Ani náhodou nejste ze sociálky. Znám úřednické typy a to na vás nesedí. Takže kdo *přesně* jste?“

„Myslím, že toho bylo prozatím dost. Měla bych jít.“ Sára se rozhodla schůzku ukončit, srovnala si papíry a vrátila je do složky. Spěšně vstala a zvedla kabát z opěradla židle, když tu náhle paní Burrowsová s překvapivou čilostí vyskočila ze svého místa a postavila se před dveře, aby zablokovala Sáře ústupovou cestu.

„Ne tak rychle!“ zvolala. „Nejdřív položím několik otázek já vám.“

„Vidím, že jsem udělala chybu, když jsem sem přišla, paní Burrowsová,“ řekla Sára rázně a přehodila si kabát přes předloktí. Vykročila k paní Burrowsové, ta však neustoupila, a tak stály tváří v tvář jako dva zápasníci, kteří se před bojem navzájem odhadují. Sáru už ta hra přestávala bavit a paní Burrowsová zjevně neměla nejmenší tušení, kde je Will. Nebo pokud měla, nehodlala je sdělovat.

„Můžeme náš rozhovor dokončit někdy jindy,“ pravila Sára s nakyslým úsměvem a pohnula se ke straně, jako kdyby se hodlala protáhnout mezi paní Burrowsovou a zdí.

„Stůjte a ani se nehněte,“ přikázala jí paní Burrowsová. „Vy si určitě myslíte, že jsem úplně vygumovaná. Přijdete sem v těch ošoupaných šatech a s podprůměrným vystoupením a očekáváte, že vám na to skočím?“ Z očí, přimhouřených do dvou úzkých štěrbin, jí sálalo uspokojení z toho, jak Sáru *odhalila*.

„Opravdu jste se domnívala, že nepřijdu na to, kdo jste? Jste podobná Willovi a žádné množství barvy na vlasy ani mizerné herecké rekvizity...,“ klepla hřbetem ruky do složky v Sářině rukou, „to nemůžou schovat.“ Lstivě zamrkala. „Jste jeho *matka*, viďte?“

Něco takového Sára vůbec nečekala. Ta ženská měla přímo neskutečný pozorovací talent. „Nevím, o čem to mluvíte,“ odpověděla tak chladně, jak jen dokázala.

„Willova biologická matka.“

„To je absurdní. Já...“

„Z jaké díry jste vylezla?“ ušklíbla se paní Burrowsová jízlivě.

Sára zavrtěla hlavou.

„Proč vám trvalo tak dlouho, než jste se vrátila? A proč zrovna teď?“ pokračovala paní Burrowsová.

Sára nic neříkala a probodávala druhou ženu pohledem.

„Opustila jste svoje dítě..., dala jste ho k adopci... Co vám dává právo chodit sem čmuchat?“ vyptávala se paní Burrowsová.

Sára prudce vydechla. Mohla tu ochablou a línou ženu hravě odstrčit, ale rozhodla se, že to zatím neudělá. Stály proti sobě v tísnivém tichu, adoptivní a pravá matka, s neúprosně propojenými osudy, a obě instinktivně znaly totožnost té druhé.

Ticho nakonec prolomila paní Burrowsová. „Předpokládám, že ho hledáte. Jinak byste se tu neukázala,“ obvinila Sáru a povytáhla obočí jako televizní detektiv, který právě dospěl k důležitému závěru v nějakém případě. „Nebo jste za jeho zmizení odpovědná *vy*.“

„S jeho zmizením nemám nic společného. Jste blázen.“

Paní Burrowsová si odfrkla. „Ach..., blázen, říkáte... Tak proto jsem na *tomhle* otřesném místě?“ pravila s přehnanou melodramatičností a obrátila oči v sloup jako hrdinka v němém filmu. „To mě podržte.“

„Nechte mne projít, prosím,“ požádala ji Sára se zdvořilou rozhodností a vykročila kupředu.

„Ne, ještě ne,“ zarazila ji paní Burrowsová. „Možná jste se rozhodla, že chcete Willa zpátky.“

„Ne...“

„Možná jste ho unesla vy?“ naléhala paní Burrowsová.

„Ne, já...“

„Myslím si, že v tom máte prsty. Přestaňte strkat nos do mých věcí. Je to moje rodina!“ Paní Burrowsová se zaškaredila. „Podívejte se na sebe. Vy nemůžete *nikomu* dělat matku!“

Sára toho měla právě dost.

„Skutečně?“ procedila přes pevně stisknuté zuby. „A co jste pro něj kdy udělala vy?“

Paní Burrowsové přeletěl po tváři vítězoslavný výraz. Konečně přiměla Sáru k reakci, kterou se prozradila. „Co jsem pro něj udělala *já?* Snažila jsem se mu dát to nejlepší. To vy jste ho pohodila,“ od-

sekla zlostně, aniž by si uvědomovala, že Sára přemáhá takřka neodolatelné pokušení ji zabít. „Proč jste se na něj nepřišla podívat dřív? Kde jste se po všechny ty roky schovávala?“

„Táhněte k čertu,“ vybuchla Sára a naráz odhalila opovržení i zášť, jež cítila k druhé ženě. Tvář se jí zrůznila vztekem, který jasně dokládal, jakého násilí je schopná.

Paní Burrowsovou to vůbec nezastrašilo. Ustoupila od dveří, nikoliv proto, aby uvolnila cestu, ale aby položila dlaň na velké červené tlačítko alarmu přidělané na zdi. Sára nyní mohla odejít z místnosti a okamžitě přešla ke dveřím. Stiskla kliku a pootevřela dveře. Z chodby se ozvaly zvuky jakési hádky – hlasitého rachotu a hysterického křiku. Paní Burrowsová okamžitě pochopila, že jde o záchvat jednoho z hejkalů, kterému se pochroumaly vnitřní hodiny. Tohle bylo divné, většinou si svoje výstupy schovávali na časné ranní hodiny.

Sáru na kratičkou chvilku hluk rozptýlil, ale poté opět soustředila plnou pozornost na paní Burrowsovou, která zůstávala stát s rukou nad tlačítkem.

Sára ji propalovala pohledem a vrtěla hlavou. „Tohle byste neměla,“ varovala ji.

Paní Burrowsová se nepříjemně zasmála. „Opravdu? Já hlavně chci, abyste vypadla...,“ řekla.

„Nebojte se, už odcházím,“ zavrčela Sára, a přerušila ji tak v půli věty.

„...a už nikdy sem nevkročila. Nikdy!“

„Nemějte obavy... Viděla jsem všechno, co jsem potřebovala,“ odsekla Sára kousavě a prudce otevřela dveře, které narazily do stěny pokryté prapodivnými malbami. Od nárazu zadrnčelo jedno okno. Sára vykročila do chodby, ale ještě zaváhala. Došlo jí, že neřekla všechno, co chtěla. Obě ženy si už dávno přestaly brát servítky a v zápalu boje Sára sama sobě přiznala, co se tak dlouho pokoušela potlačit, že vzkaz Joea Waitese může být pravdivý.

„Povězte mi, co jste udělala Sethovi...“

„Sethovi?“ přerušila ji paní Burrowsová ostře.

„Říkejte si mu, jak chcete, Seth nebo Will, na tom nezáleží. To vy jste z něj udělala zvráceného a zlého člověka!“ vykřikla paní Burrowsové do tváře. „Udělala jste z něj špinavého vraha!“

„Vraha?“ zopakovala paní Burrowsová s daleko menší sebejistotou. „O čem to sakra mluvíte?“

„Můj bratr je po smrti! Zabil ho Will!“ zaječela Sára a oči se jí zalily slzami. V tuto vypjatou chvíli si konečně sama pro sebe plně připustila, že se události zmiňované v dopise mohly odehrát tak, jak je Joe Waites popisoval. Jako kdyby jí setkání s paní Burrowsovou dodalo chybějící kousek skládanky, znázorňující tu nejodpornější představitelnou scénu. Sářin výbuch v sobě nesl takové přesvědčení a tolik syrových emocí, že paní Burrowsová vůbec nepochybovala o jeho upřímnosti. Sára říkala pravdu, nebo tomu alespoň sama věřila.

Paní Burrowsová se začala třást. Poprvé ji něco zcela vyvedlo z míry. *Proč ta ženská obviňuje Willa z vraždy? A proč mu říká Seth?* To pro ni představovalo větší šok než stažení slibné a poutavé telenovely po několika prvních řadách. *Nedávalo to smysl*. Zmateně oddálila ruku od tlačítka na stěně a prosebně ji vztáhla k Sáře.

„Will… zavraždil... vašeho bratra? Cože...?“ vykoktala a pokoušela se pochopit, co právě slyšela. Sára ale na ni jen vrhla poslední zničující pohled a vyběhla z místnosti. Řítila se chodbou kolem dvou podsaditých ošetřovatelů, kteří mířili opačným směrem.

Směřovali ke zdroji pištivého kvílení, ale když viděli prchající Sáru, zastavili se a nerozhodně zaváhali, jestli ji nemají zadržet.

Sára jim však nedala šanci, aby si to mohli rozmyslet. Prudce zatočila za roh. Boty jí na přehnaně naleštěném linoleu podklouzly a měla co dělat, aby udržela rovnováhu, ale nehodlala se zastavovat kvůli nikomu a ničemu. Ošetřovatelé pokrčili rameny a pokračovali původním směrem.

Sára rozrazila prosklené dveře do vstupní haly. Vtom si všimla bezpečnostní kamery na stěně. Byla natočená přímo na ni. *Kruci!* Sklopila hlavu, ale věděla, že je příliš pozdě. S tím ovšem nyní nemohla nic dělat.

Za pultem seděla stejná recepční, která si zapsala Sářin příchod. Zrovna telefonovala, ale okamžitě sluchátko spustila a zavolala na ni:

„Haló, jste v pořádku? Slečno O'Learyová, co se stalo?“

Recepční nedostala žádnou odpověď a konečně jí došlo, že se něco děje. Vyskočila z křesla a vykřikla na prchající návštěvnici, ať se zastaví.

Sára sprintovala přes parkoviště a neustále za ní doléhal křik recepční. Proběhla příjezdovou cestou a zatočila na silnici. Zpomalila teprve na hlavní ulici. Na zastávce spatřila autobus a rychle do něj naskočila. Musela se co nejrychleji dostat pryč pro případ, že recepční zavolala policii.

Sedla si na zadní sedadla, daleko od ostatních cestujících, přerývaně oddechovala a nedokázala se zklidnit. V hlavě jí vířily nesouvislé myšlenky a pocity. Za všechna ta léta na Povrchu ještě nikdy nikomu neodhalila tolik jako teď. A ze všech lidí právě *paní Burrowsové.* Měla se držet své smyšlené historky. Měla zachovat klid. Všechno to hrozně pokazila. Na co myslela?

Z celého výstupu jí bušila krev v uších. Přehrávala si tu scénu znovu a znovu. Vztekala se na sebe, protože se nedokázala ovládnout, a zároveň ji zneklidnila hádka s tou směšnou, nanicovatou ženou, která tvořila tak podstatnou součást života jejího syna..., která mohla sledovat jeho růst... a která musela přijmout odpovědnost za to, kým se stal. Řekla paní Burrowsové věci, jimž si dosud zakazovala věřit, že Will vskutku může být zrádce a vrah.

Jakmile se dostala do Highfieldu, musela poslední úsek cesty k úhoru doběhnout. Teprve když zvedla zamaskovaný poklop a seskočila do jámy, začala se zase trochu ovládat. Přivítalo ji obvyklé uklidňující zapraskání kostiček pod nohama.

Sáhla do kapsy pro baterku, ale rozhodla se, že ji nerozsvítí a místo toho dojde tunelem do hlavní místnosti potmě.

„Kocoure, jsi tu?“ zavolala a konečně stiskla tlačítko baterky.

„Předpokládám, že jste Sára Jeromeová,“ ozval se hlas a místnost zalila ostrá záře, daleko silnější, než mohla vycházet ze Sářiny svítilny. Sára si zaclonila oči. Pohled, který se jí naskytl, ji ohromil, ale nebyla si jistá tím, co vidí, protože ji náhlé světlo oslnilo.

Zoufale se snažila najít zdroj toho hlasu.

„Kdo...?“ vyhrkla a začala ustupovat.

Kdo to je?

V jednom z křesel spočívala dívka asi třináctiletá, měla přehozenou nohu přes nohu a na rtech jí pohrával koketní úsměv. To však nebylo nejhorší. Sářiny útroby se sevřely děsem, když si všimla, že děvče je oblečené jako Styx.

Do černých šatů se širokým bílým límcem.

Styxské dítě?

Za dívkou stál mohutný zamračený Kolonista. V ruce držel vodítko zakončené škrticím obojkem kolem kocourova krku a držel vzpínající se zvíře na místě.

Sára se zachovala čistě reflexivně. Otevřela kabelku a vytrhla z ní nůž, jehož ostří se v jasném světle hrozivě zalesklo. Odhodila kabelku na zem, zašermovala před sebou nožem a ustoupila ještě o kousek zpátky. Horečně se rozhlédla a spatřila, odkud vychází tolik světla. Podél všech stěn místnosti stáli nehybně jako sochy ramenatí, svalnatí Kolonisté a drželi v rukách zářící koule. Kolik jich bylo, to Sára nedokázala honem spočítat.

Zaslechla skřípavou a nesrozumitelnou řeč Styxů a střelila pohledem do tunelu, jímž přišla. Zpáteční cestu jí odřízla řada Styxů v černých kabátech a bílých košilích. Tohoto zátahu se účastnily rovněž v plné síle i Bílé límce.

Byla obklíčená ze všech stran. Odsud se nemůže dostat. Ocitla se ve slepé uličce. Příliš pospíchala, myšlenky se jí zatoulaly a nedbale skočila do podzemí bez obvyklých bezpečnostních opatření.

Ty pitomá, hloupá huso.

A teď za svou chybu draze zaplatí.

Upustila baterku, pozvedla nůž a přiložila si ostří ke krku. Ještě je čas. Nemohou ji zastavit.

Dívka znovu promluvila jemným hlasem.

„To byste neměla.“

Sára zakrákala cosi nesrozumitelného a hrdlo se jí sevřelo strachem.

„Víte, kdo jsem. Jsem Rebecca.“

Sára potřásla hlavou, jako kdyby se přeslechla. Část její mysli uvažovala, proč styxské děvče používá površácké jméno. Jejich skutečná jména nikdo nikdy neznal.

„Viděla jste mě ve Willově domě.“

Sára znovu zavrtěla hlavou a ztuhla. Na tom dítěti jí opravdu bylo něco povědomého. Uvědomila si, že se dívka určitě vydávala za Willovu sestru. *Ale jak to?*

„Položte ten nůž," naléhala Rebecca.

„Ne," pokusila se říct Sára, ale vyšlo z ní jen zachroptění.

„Máme toho tolik společného. Spojuje nás stejný zájem. Měla byste si mě vyslechnout."

„Tady není co říct," vykřikla Sára, která konečně našla svůj hlas.

„Pověz jí to, Joe," řekla styxská dívka a napůl se otočila.

Kdosi vykročil od stěny. Byl to člověk, který napsal onen vzkaz, Joe Waites, jeden ze skupiny jejího bratra Tama. Joe pro ni i pro Tama představoval rodinu, věrného přítele, který by šel s Tamem až na konec světa.

„No tak," přikázala mu Rebecca. „Pověz jí to."

„Sáro, to jsem já," řekl Joe Waites. „Joe Waites," dodal spěšně, protože Sára nedávala najevo, že ho poznala. Postoupil o krok kupředu. Vztahoval k ní rozechvělé dlaně a hlas mu hystericky přeskakoval. „Ach, Sáro," drmolil prosebně, „prosím..., prosím, odlož to..., odlož ten nůž... kvůli svému synovi..., kvůli Calovi... určitě jsi četla můj dopis..., je to pravda, jako že je Bůh nade..."

Sára si přitiskla ostří ke kůži nad krční tepnou a Joe se zastavil jako zkamenělý, se zvednutými pažemi, ale roztaženými prsty, a celý se třásl tak divoce, jako kdyby měl každou chvíli upadnout do mdlob. „Ne, ne, nedělej to, nedělej to… poslouchej mě..., musíš mě poslechnout. Rebecca ti může pomoct."

„Nikdo na vás nezaútočí, Sáro. Máte mé slovo," řekla dívka klidně. „Aspoň mě vyslechněte." Mírně pokrčila rameny a naklonila hlavu ke straně. „Ale klidně pokračujte, jestli chcete... Podřízněte si hrdlo... Nemohu vám v tom nijak zabránit." Zhluboka si povzdychla. „Byla by to ovšem škoda, taková hloupá a tragická oběť. Copak nechcete Calovi zachránit život? Potřebuje vás."

Sára těkala očima sem tam a lapala po dechu jako zvíře zahnané do kouta. Nakonec upřela pohled na Joa Waitese a nechápavě mrkala na jeho nezaměnitelnou tvář pod těsnou čepičkou i na jediný zub vyčnívající z horní dásně.

„Joe?“ zašeptala chraptivě s tichou odevzdaností člověka, který je připraven zemřít.

Zanořila si ostří hlouběji do krku. Joe Waites zamával zběsile rukama a vykřikl, když po jejím bledém krku stekly první kapky krve.

„SÁRO! PROSÍM!“ zvolal. „NE! NEDĚLEJ TO! NE! NE!“

12. kapitola

Will se dobrovolně nabídl, že si vezme první hlídku, aby si ostatní mohli trochu odpočinout. Chtěl si zapsat něco do deníku, ale zjistil, že mu dělá potíže se soustředit, a po chvilce ho odložil. Chvíli chodil kolem stolu, poslouchal Chesterovo pravidelné chrápání a nakonec se rozhodl, že čas využije k podrobnější prohlídce domu. Kromě toho umíral touhou vyzkoušet novou lucernu, kterou mu Cal sestavil. Hrdě si ji zasunul do kapsy košile, jak mu to jeho bratr ukázal, a upravil sílu paprsku. Naposledy se ohlédl po spících kamarádech, tiše otevřel dveře a vyšel z knihovny.

Jeho první zastávkou se stal pokoj na opačné straně chodby, který dosud s Calem při první prohlídce domu prozkoumali jen velice zběžně a ledabyle.

Po špičkách prošel prachem, otevřel dveře a vstoupil dovnitř.

Místnost měla stejné rozměry jako knihovna, ale chyběl v ní jakýkoliv nábytek nebo police. Obešel ji po obvodu a díval se na zbytky proužků světle zeleného papíru, kterým byl dříve pokoj vytapetován.

Zamířil k oknům se zavřenými okenicemi, ale potlačil nutkání je otevřít a místo toho se ještě několikrát prošel sem a tam. Kužel světla protínal temnotu kolem něj. Nespatřil tu nic zajímavého a už pomalu kráčel ke dveřím, když tu koutkem oka něco zahlédl. Při první krátké návštěvě, když byli vybaveni pouze zářícími koulemi, si toho nevšiml, ale se silnějším zdrojem světla měl větší štěstí.

Do stěny vedle dveří přibližně ve výšce hlavy byla vyryta následující slova:

PROHLAŠUJI TENTO DŮM ZA SVŮJ NÁLEZ
PODEPSANÝ DR. ROGER BURROWS

O kousek níž následovala douška:

PS. VAROVÁNÍ - STĚNY JSOU OBLOŽENY OLOVEM - ZVÝŠENÁ RADIOAKTIVITA VENKU?!

Will užasle natáhl ruku a přejel prsty po několika slovech, která odrážela světlo, jako kdyby byla vyškrábána do kovu.

„Táta! Byl tu táta!“ dal se do křiku. Měl takovou radost, že úplně zapomněl, že se snažili zachovávat během pobytu v domě co největší klid. „Můj táta byl tady!“

Na chodbu se vyřítili Chester s Calem, vzbuzení jeho halekáním.

„Wille? Co je, Wille?“ zavolal Chester od dveří. Zjevně si dělal o svého kamaráda starosti.

„Podívejte se! Byl tu!“ drmolil Will, zcela přemožený vzrušením.

Oba si přečetli nápis, ale zdálo se, že na Cala neučinil valný dojem. Chlapec se opřel o stěnu, zažíval a ospale si promnul oči.

„Zajímalo by mě, jak je to dlouho, co tady byl,“ poznamenal Will.

„To je neuvěřitelné!“ vydechl Chester, jakmile dočetl vzkaz. „Úžasné!“ Široce a radostně se na Willa zazubil. Vzápětí mu ale na čele naskákalo několik vrásek. „Takže myslíš, že v té knihovně to byly *jeho* stopy?“

„To se vsaď,“ odpověděl Will bez dechu. „Ale není to strašně zvláštní? Tomu říkám shoda okolností – zvolili jsme si stejnou cestu jako on.“

„Jaký otec, takový syn,“ řekl Chester a poklepal Willovi na rameno.

„Vždyť to není jeho otec,“ ozval se nakvašený hlas ze stínů za Chesterem. Cal zrovna vrtěl hlavou. „Aspoň ne *pravý* otec,“ dodal nesouhlasně. „A ani neměl odvahu ti to říct, nebo snad ano, Wille?“

Will nereagoval. Nechtěl, aby mu bratr zkazil tento okamžik. „No, nemůžeme se tu zdržovat moc dlouho, jestli má *táta* pravdu s tou radioaktivitou.“ Pečlivě zdůraznil slovo *táta*, aniž by se přitom podíval na Cala. „A stěny jsou opravdu obložené olovem. Myslím, že se nemýlí. Jen se přesvědčte sami.“ Dotkl se zdi pod nápisem a Chester ho napodobil. „Určitě je tu kvůli stínění.“

„Jo, na omak je to studené jako olovo. Předpokládám, že zbytek domu na tom bude podobně,“ souhlasil Chester a rozhlédl se po místnosti.

To je jasné. Já vám říkal, že je v Hlubinách špatný vzduch, vy mamlasové," sykl Cal pohrdavě, vypochodoval z místnosti a nechal Willa s Chesterem o samotě.

„Zrovna když jsem si začínal myslet, že není takový osel," zabručel Chester a zavrtěl hlavou.

„Nevšímej si toho," řekl Will.

„Sice vypadá trochu jako ty, ale to je tak všechno," supěl Chester. Calovo chování mu lezlo na nervy. „Ten skrček se stará akorát sám o sebe! A taky jsem prokoukl tu jeho hru – pořád se mě snaží vytočit..., při jídle mlaská, jen aby mě..." Chester se zarazil uprostřed lamentování, protože si všiml nepřítomného výrazu na kamarádově tváři. Will ho neposlouchal a díval se na nápis na stěně, zcela pohroužen do vzpomínek na otce.

Dalších dvacet čtyři hodin chlapci strávili odpočinkem, příležitostným spánkem na stole v knihovně a procházením rozlehlého domu. Když Will prohledával další pokoje, neustále ho zneklidňovalo vědomí, že tu bydleli Styxové, byť před dlouhou dobou. Přes veškeré pátrání však už nenalezl žádný další doklad o otcově přítomnosti a čím dál netrpělivěji chtěl vyrazit na další cestu. Poháněl ho pomyšlení, že doktor Burrows může být pořád někde nablízku, a toužil ho dohonit. Jeho neklid se s každou hodinou zvyšoval, až se nakonec nedokázal ovládnout. Zavolal své dva společníky a řekl jim, ať si sbalí věci a počkají venku na chodbě.

„Neumím to popsat přesně, ale na tomhle místě je něco zvláštního," řekl Will, když se k němu Chester připojil u vchodových dveří. Opatrně je pootevřel a posvítil si lucernou k bezútěšným obrysům zchátralých chýší. Oba čekali na Cala. Od té doby, co vyjel na Willa kvůli jeho otci, byl nevrlý a zamlklý a Will s Chesterem ho nechávali na pokoji.

„Cítím se tu... tak nějak nesvůj," pokračoval Will. „To kvůli těm chatrčím. Když si představím, že v nich Styxové nutili žít Koprolity jako otroky... Vsadím se, že s nimi zacházeli hrozně."

„Styxové jsou ti nejhorší darebáci," souhlasil Chester, ostře sykl a zavrtěl hlavou. „Ne, Wille, mně se to tu taky nelíbí. Je divné, že...," rozvažoval.

„Co je divné?"

„No, že ten dům byl prázdný spoustu let, možná dokonce století, dokud sem nepřišel tvůj táta. Jako kdyby se do něj nikdo ani neodvážil vkročit.“

„Jo, to je pravda,“ přitakal Will zamyšleně.

„Myslíš, že se lidé drží stranou, protože to tady bylo tak hrozné?“ zeptal se ho Chester.

„Ti netopýři jsou rozhodně masožraví. Viděl jsem, jak útočí na jednoho zraněného. Ale nemyslím si, že by představovali zase takové nebezpečí,“ odpověděl Will.

„Cože?“ protestoval Chester znepokojeně a pobledl ve tváři. „My jsme přece taky z masa.“

„Ano, ale mám dojem, že se zajímají spíš o hmyz,“ začal Will, „nebo o zvířata, která se nemůžou bránit.“ Zavrtěl hlavou. „Máš pravdu, lidi se tomu tady určitě nevyhýbají jenom kvůli netopýrům,“ řekl.

Během jeho řeči se chodbou mrzutě přišoural Cal, hodil batoh na zem do prachu a sedl si na něj.

„Jo, ti netopýři,“ vmísil se nevrle do rozhovoru. „Jak kolem nich projdeme?“

„Momentálně po nich není nikde ani stopy,“ odvětil Will.

„Bezva,“ zavrčel Cal uštěpačně. „Takže nemáš žádný plán.“

Will se nenechal vyprovokovat a vyrovnaně odpověděl: „Tentokrát ztlumíme světla a nebudeme dělat vůbec žádný hluk. A hlavně nebudeme křičet. Je to jasné, Cale? Pro všechny případy jsem si připravil pár rachejtlí. Těch by se ti zatracení netopýři určitě polekali.“ Otevřel postranní kapsu batohu, kde měl uložené dvě rakety, které mu zbyly po průchodu Věčným městem.

„To je ono? To má být plán?“ zeptal se Cal útočně.

„Ano,“ řekl Will a pořád se snažil zůstat v klidu.

„Velmi důmyslné,“ odfrkl si Cal.

Will po něm vrhl zničující pohled a opatrně otevřel dveře ještě o něco více.

Cal s Chesterem se vyplížili ven a Will jim kráčel v patách. V jedné ruce držel ohňostroje a v druhé měl připravený zapalovač. Každou chvíli zaslechli vřeštění netopýrů, ale přicházelo z takové dálky, že

se jím necítili být bezprostředně ohroženi. Kráčeli tiše a rychle a světla ztlumili na nejnižší výkon, jen aby viděli na cestu. Ve stínech kolem nohou zkoušely jejich odhodlání stovky hemžících se drobných tvorů a všem třem fantazie vykreslovala divoké obrazy toho, co se asi skrývá ve tmě.

Nechali bránu za sebou a vrátili se kus cesty hlavním tunelem, když tu se Cal zastavil a ukázal do postranní chodby. Jak Will s Chesterem očekávali, rázoval vepředu a zachovával mlčení, které neporušil ani nyní.

„Chce nám ten skrček snad něco říct?“ zeptal se Chester jízlivě Willa, zatímco se blížili k trucujícímu chlapci. Will přikročil těsně k bratrovi, takže se jejich nosy skoro dotýkaly.

„Proboha, nechovej se jako malej. Jsme v tom všichni společně.“

„Značka,“ řekl pouze Cal.

„Dopravní?“ zeptal se Chester.

Cal mlčky ustoupil, aby jim neblokoval výhled na dřevěný ukazatel umístěný přibližně v metrové výši. Byl ebenově černý, s popraskaným povrchem, jako kdyby prošel prudkým ohněm, a navrchu měl vyřezávanou šipku, která mířila do chodby. Cestou k městu si ho nevšimli, protože byl schovaný v ústí odbočky.

„Myslím, že tudy se dobře dostaneme k Velké pláni,“ řekl Cal Willovi a pečlivě se vyhýbal Chesterovu útočnému pohledu.

„Ale proč bychom tam měli chodit?“ zeptal se ho Will. „Co je na ní tak zvláštního?“

„Právě tam nejspíš šel tvůj táta,“ odtušil Cal.

„Pak tedy pojďme,“ řekl Will, odvrátil se od svého bratra a bez dalšího slova vstoupil do chodby.

Postranním tunelem se jim postupovalo poměrně snadno – byl docela velký a zem tu byla rovná. S každým krokem ovšem stoupala teplota. Will následoval Chesterova a Calova příkladu a svlékl si bundu, ale přesto cítil, že má košili na zádech pod batohem zcela promáčenou potem.

„*Jdeme* správným směrem, viď?“ oslovil Cala, který pro tentokrát kráčel spolu s nimi.

„Doufám. Ty ne?“ odsekl jeho bratr drze a odplivl si.

Změna nastala zcela náhle. Objevil se záblesk světla daleko jasnějšího než záře luceren, které si všichni tři připjali ke kapsičkám košil. Jako by povrch skal i samotné země vyzařoval čistě žluté světlo, které se nevyskytovalo jen na místě, kde stáli, ale šířilo se ve vlnách chodbou na obě strany, jako kdyby někdo otočil vypínačem. Jako kdyby jim někdo – nebo něco – svítilo na cestu.

Ohromeně se zastavili.

„Tohle se mi nelíbí, Wille,“ hlesl Chester.

Will sundal bundu z batohu, přes který ji měl přehozenou, a prohrabal se jím, dokud nenašel svoje rukavice, a jednu si nasadil.

„Co to děláš?“ zeptal se Cal.

„Jenom mám takové tušení,“ odpověděl Will a shýbl se, aby zvedl jasně zářící kámen o velikosti kulečníkové koule. Sevřel ho v dlani, takže záře pronikala pouze škvírami mezi prsty, poté ruku opět otevřel a pečlivě si kámen prohlédl.

„Podívejte se na to,“ řekl. „Vidíte, jak je něčím porostlý? Vypadá to jako lišejník.“ Pak na kámen plivl.

„Wille?“ vyjekl Chester.

Kámen se rozzářil silněji. Willa ten pohled okouzlil a mozek se mu rozběhl na plné obrátky. „Na omak je teplý. Ten organismus, ať už je to cokoliv, možná nějaká bakterie, probouzí k životu vlhkost a on potom vydává světlo. Kromě několika mořských druhů jsem o ničem podobném ještě neslyšel.“ Znovu plivl, ale tentokrát na stěnu chodby.

V místech, kde přistály kapky slin, se zvýšila intenzita záře, jako kdyby Will na stěnu stříkl nějakou světélkující barvu.

„Prokristapána, Wille!“ napomenul ho Chester naléhavě a v hlase mu zněl strach. „Může to být nebezpečné!“

Will ho neposlouchal. „Vidíte, co s tím dělá voda. Je to jako semínko, které spí..., dokud ho něco nezvlhčí.“ Obrátil se ke svým dvěma společníkům. „Raději dávejte pozor, ať to nepřijde do styku s vaší kůží. Bůh ví, co by to s ní udělalo. Možná by z ní ten organismus vysál veškerou vlhkost...“

„Děkujeme za přednášku, pane profesore. Teď bychom se ale odtud mohli pohnout, a to co nejrychleji, co říkáte?“ ozval se podrážděně Chester.

„Jasně, už jsem skončil,“ souhlasil Will a odhodil kámen stranou.

Po zbytek cesty nedošlo k žádným příhodám a po mnoha hodinách jednotvárného putování došli k otevřenému prostoru, který zprvu Will považoval jen za další jeskyni.

Vkročili do ní, ale brzy se ukázalo, že tato místnost je zcela odlišná od ostatních, v nichž se dosud ocitli.

„Počkej, Wille, mám pocit, že vidím světla,“ řekl Cal.

„Kde?“ zeptal se Chester.

„Tamhle... a tamhle taky. Vidíte je?“

Will s Chesterem hleděli do zdánlivě ničím nenarušené černoty.

Světélka bylo možné zahlédnout, jedině pokud se člověk nedíval přímo na ně – v takovém případě matné světlé tečky okamžitě zmizely.

Mlčky otáčeli hlavami ze strany na stranu a zaznamenávali jednotlivá světla, která byla rozmístěna v nepravidelných rozestupech po celém obzoru. Zdálo se, že jsou hodně daleko, že jemně pulzují a mění barvu podobně jako hvězdy za teplé letní noci.

„Tohle bude *Velká pláň*“ oznámil zničehonic Cal.

Will mimoděk o krok ustoupil. Začal si uvědomovat, že tento prostor je skutečně ohromný. Ve tmě se to ovšem dalo jen obtížně poznat, protože nedokázal určit, zda jsou ona světla skutečně tak vzdálená, nebo zda se nacházejí podstatně blíž, než jim to připadá.

Společně se vydali kupředu. Dokonce i Cal, který strávil celý život v obrovských jeskyních Kolonie, se dosud nesetkal s takhle gigantickým prostorem. Strop sice zůstával v poměrně stálé výši přibližně patnáct metrů od země, ale zbytek – stěny nekonečné zející planiny – nebyl vidět, ani když chlapci nastavili paprsky svých luceren na maximum. Obklopovalo je moře jednolité černoty, kterou nenarušoval jediný pilíř či krápník. Nejpozoruhodnější byly jemné poryvy větru, jež je ovívaly a o stupeň či dva je ochlazovaly.

„Ta je teda sakra velká!“ vydechl Chester, a zformuloval tak do slov Willovy myšlenky.

„Jo, táhne se pořád dál,“ opáčil Cal netečně.

Chester se k němu obrátil. „Jak to myslíš, *pořád dál?* Jak je ve skutečnosti veliká?“

„Asi tak sto mil,“ odpověděl Cal bezvýrazně. Poté vyrazil kupředu a nechal své dva společníky jen tak stát.

„Sto mil!“ zopakoval Will.

„Kolik to je kilometrů?“ zeptal se Chester, ale Will byl natolik ohromený, že nevěnoval pozornost tomu, nač se jeho kamarád ptá, a neodpovídal.

Chester najednou vybuchl: „To je všechno zatraceně krásné, ale proč nám tvůj brácha rovnou nepoví všechno, co ví? Tahle jeskyně se netáhne ‚pořád dál'. To je ale pitomec! Buď všechno přehání, nebo nám nikdy neřekne všechno,“ soptil. S mimořádně kyselým výrazem nakláněl hlavu k jedné a potom ke druhé straně, zatímco napodoboval Cala. „Tohle je Trhlinov... blablabla..., tady máme Velkou pláň... dýjadýjadá…,“ prskal vztekle. „Víš, Wille, mám čím dál větší dojem, že si pořád nechává něco pro sebe, aby mohl přede mnou dělat ramena.“

„Před *námi*,“ opravil ho Will. „Ale věřil bys tomu? Tohle místo je úplně úžasné.“ Ze všech sil se snažil změnit téma a vychýlit Chestera z dráhy, která by nakonec vedla k prudké srážce s jeho bratrem.

„Jo, jsem z něj celej nakřivo,“ odsekl Chester a začal si do okolní tmy svítit lucernou, jako kdyby se snažil dokázat, že se Cal mýlil.

Opravdu to ale vypadalo, že se prostor táhne pořád dál. Will okamžitě začal spřádat teorie, jak asi tato jeskyně vznikla. „Když působíš na dvě jen volně spojené vrstvy bočním tlakem..., tlakem tektonického pohybu,“ vykládal a přiložil k sobě vodorovně dlaně, aby Chestrovi názorně ukázal, co má na mysli, „může se jedna vrstva zvednout z druhé.“ Vyklenul horní ruku. „A je to, získáš něco podobného tomu, co jsme objevili tady. Trochu to připomíná dřevěná vlákna, která se od sebe ve vlhku oddělují.“

„Hm, to je všechno prima,“ řekl Chester, „ale co když se ty dvě vrstvy zase připlácnou k sobě? Co potom?“

„To by se asi skutečně mohlo stát – po mnoha tisíciletích.“

„Jak se tak znám, budu mít tu děsnou smůlu, že k tomu určitě dojde zrovna dneska,“ zamručel Chester smutně, „a rozmačká mě to jako mravence.“

„Ale no tak, pravděpodobnost, že se to stane právě teď, je zanedbatelně malá.“

Chester si pouze nevěřícně odfrkl.

13. kapitola

Sára vstoupila do dovedně maskovaného výtahu v prázdném sklepě starého chudobince v Highfieldu nedaleko od High Street. Shodila si tašku k nohám, objala si tělo pažemi a přikrčila se, jako kdyby se chtěla zmenšit. Zacouvala do jednoho rohu a utrápeně se rozhlížela kolem sebe. Nesnášela pomyšlení, že je zavřená v tak těsném prostoru bez možnosti úniku. Kabina měla plochu přibližně čtyř čtverečních metrů, strop tvořily panely z těžkých železných mříží a vnitřek výtahu kdysi pokrývala vrstva vazelíny, jejíž zbytky se mísily s prachem a špínou.

Slyšela, jak si Styxové tlumeně povídají s Kolonisty ve zděné místnosti před výtahem, a poté se k ní připojila Rebecca. Nikdo další ji nedoprovázel. Dívka věnovala Sáře sotva letmý pohled a otočila se k ní zády. Jeden ze Styxů za nimi zabouchl dveře a Rebecca stiskla mosaznou páčku po straně. Kabina se dala do pohybu s trhnutím a skřípavým zvukem, jenž k nim dolehl odněkud shora.

Během klesání železná klec vrzala a rachotila o stěny šachty a čas od času se ozvalo skřípění kovu o kov.

Pomalu se blížili ke Kolonii.

Ať se to Sára snažila jakkoliv potlačovat, pomalu v ní vedle strachu a úzkosti rostl další pocit: dychtivé očekávání. *Vrací se do Kolonie! Do svého rodiště!* Jako kdyby se najednou směla vrátit v čase. S každým metrem, o který výtah sestoupil níže, se ručičky hodinek protáčely opačným směrem a odčítaly hodinu za hodinou i rok za rokem. Ani v těch nejdivočejších snech si nepředstavovala, že by kdy znovu spatřila svůj domov. Tuto možnost vyloučila tak nezvratně, že nyní měla co dělat, aby plně chápala, co se děje.

Několikrát se zhluboka nadechla, spustila paže podél těla a narovnala se. Slyšela o existenci takových zdviží, ale žádnou dosud ani neviděla, natož aby se s ní svezla.

Opřela si hlavu o mříž klece a vyhlížela do šachty, osvětlené září svítilny, kterou držela Rebecca. Ve stěnách šachty Sára viděla nespočetné nerovnosti představující hmatatelnou památku na pracovní čety, které se před třemi staletími s pomocí jen toho nejzákladnějšího nářadí prokopaly dolů do podzemí.

Zatímco kabina míjela různé skalní vrstvy hnědých, červených a šedých odstínů, Sára myslela na krev a pot, prolité při zakládání Kolonie. Tolik lidí, generace za generací, se celé životy dřelo, jen aby ji postavili. A ona pohrdla jejich dílem a místo toho utekla na Povrch.

Kvílení navijáku několik set metrů nad ní zesílilo a klec začala klesat rychleji.

Tento způsob přepravy mezi Kolonií a Povrchem se výrazně lišil od jejího útěku před dvanácti lety. Tehdy musela celou trasu vyšlapat pěšky po kamenném točitém schodišti v obrovské cihlové šachtě. Byla to dlouhá a obtížná cesta zejména proto, že s sebou vlekla malého Willa. Nejhorší úsek cesty představoval okamžik, kdy se konečně vynořila ze starého komína na střeše domu. Zatímco se drápala mezi stěnami pokrytými sazemi s křičícím a zmateným chlapcem na zádech, musela vynakládat poslední zbytky sil, aby nesklouzla do propasti pod sebou.

Na to teď nemysli, pokárala se v duchu a zavrtěla hlavou. Uvědomovala si, jak ji vyčerpaly události posledního dne, ale musela se držet. Den ještě zdaleka nekončil. *Soustřeď se*, pobídla se a pohlédla na styxskou dívku, která cestovala s ní.

Rebecca k ní po celou dobu stála otočená zády hned u dveří kabiny. Tu a tam zašoupala nohou o ocelovou podlahu vrzajícího výtahu. Očividně se nemohla dočkat, až dojedou dolů.

Mohla bych ji vyřídit teď a tady, pomyslela si najednou Sára. Styxské děvče s sebou nemělo doprovod, takže by jí v tom nemohl nikdo zabránit. Ten nápad na ni začal naléhavě dotírat, protože dobře věděla, že zanedlouho dorazí do Kolonie.

V kabelce měla pořád nůž: Styxové jí ho z nějakého důvodu nevzali. Podívala se na tašku, která jí ležela u nohou, a přemítala, jak dlouho by jí trvalo vytáhnout nůž. Ne, to je moc riskantní. O moc lepší by byla rána do hlavy. Sevřela ruce v pěst, ale pak je znovu povolila.

NE!

Ovládla se. Tím, že ji Styxové vyslali výtahem o samotě s Rebeccou, jí dávali najevo svou důvěru. Vše, co Sára dosud slyšela, do sebe zapadalo, všechny informace se zdály být pravdivé, a tak se rozhodla, že bude se Styxy prozatím spolupracovat. Snažila se uklid-

nit a znovu se zhluboka nadýchla. Zvedla si ruku ke krku a opatrně se dotkla otoku kolem rány, kterou si způsobila sama při prvním setkání.

Bylo to jen tak tak – už začala vrážet nůž do krční tepny se zoufalým úmyslem zanořit si jej do krku až po rukojeť, ale Joe Waites začal ječet a žadonit jako šílenec, a tak se Sára zarazila. Po celou dobu útěku byla na podobnou situaci připravena. Žila s jistotou, že ji dříve či později Styxové dostihnou, a snad tisíckrát si dopředu představovala vlastní sebevraždu, tím či oním způsobem.

S nožem přiloženým k hrdlu a s tichým obecenstvem z řad Kolonistů a Styxů si vyslechla, co jí Joe a Rebecca chtěli sdělit. Usoudila, že několik dalších vteřin nepředstavuje pro člověka, který je už beztak v koncích, žádný významný rozdíl.

Neměla co ztratit, neboť byla hluboce přesvědčená, že už je *vlastně mrtvá*. Smrt jí připadala jako jediné, nevyhnutelné řešení. Jenže příběh, který jí vyprávěli, se shodoval s obsahem dopisu a vypadal pravdivě. Styxové ji koneckonců mohli popravit hned na místě. Proč by se měli pracně snažit o její záchranu?

Rebecca jí řekla, co se stalo onoho osudného dne, kdy Tam přišel o život. Věčné město halil neproniknutelný závoj mlhy a Will zákeřně podpálil několik rachejtlí, aby přilákal pozornost styxských vojáků. V nastalém zmatku se Tam připletl přímo doprostřed vřavy a byl zabit, než mohlo vyjít najevo, že nejde o Površáka. Podle Rebeccy navíc existovala docela pravděpodobná možnost, že Tama zranil několika údery mačetou samotný Will, aby ho za sebou nechal jako návnadu pro styxské vojáky. V Sáře se pěnila krev. Ať už se stalo cokoliv, Will si zachránil vlastní šupáckou kůži a přinutil Cala, aby šel s ním.

Rebecca jí také oznámila, že u zmíněné události byl přítomen také Imago Freebone, Tamův a Sářin kamarád z dětství. Poté se prý po něm slehla zem, takže se dá pouze předpokládat, že Will má prsty i v jeho zmizení. Sára viděla, jak se během dívčina vyprávění Joeovi lesknou v očích slzy. Imago patřil k Tamově skupině, takže to byl i Joeův přítel.

Sára vůbec nedokázala pochopit Willovo vražedné chování ani jeho krutou bezohlednost vůči životu vlastního bratra. *Co se to z něj stalo za zvrácenou, pokřivenou bestii?*

Jakmile Rebecca domluvila, Sára ji požádala, aby mohla strávit chvíli o samotě s Joem Waitesem. Styxská dívka jí kupodivu vyhověla a spolu se všemi Styxy i Kolonisty odešla z podzemní místnosti. Sára s Joem tak zůstali sami.

Teprve tehdy Sára spustila ruku s nožem. Sedla si do prázdného křesla vedle Joea a oba si rychle promluvili, zatímco Rebecca s doprovodem čekala v chodbě vedoucí k jámě s kostmi. Joe nesouvisle a šeptem oddrmolil stejný příběh a potvrdil vše, co napsal v dopise a co před chvilkou říkala Rebecca. Sára to potřebovala slyšet ještě jednou od někoho, komu mohla důvěřovat.

Jakmile se Rebecca vrátila, přednesla jejich nabídku. Pokud bude Sára souhlasit se spoluprací se Styxy, poskytnou jí prostředky, aby mohla vystopovat Willa. Získá tak možnost napravit hned dvě věci naráz: pomstí vraždu svého bratra a zachrání Cala.

Takovou věc Sára nemohla odmítnout. Bylo toho třeba vykonat tolik.

A tak nyní klesala v železné kleci výtahu se zapřisáhlým nepřítelem z řad Styxů! Co ji to jenom napadlo?

Zkusila si představit, jak by se v podobné situaci zachoval Tam. To jí však nijak nepomohlo, naopak se znovu rozrušila a nepřítomně si strhávala sraženou krev z krku, aniž by dbala na to, že si tím může opět ránu otevřít a způsobit další krvácení.

Rebecca zpola otočila hlavu, jako kdyby vycítila Sářinu bouři emocí, ale nepodívala se na ni. Odkašlala si a jemně se zeptala: „Jak se držíte, Sáro?“

Sára hleděla na dívčin týl, na její havraní vlasy, které splývaly přes neposkvrněný bílý límec, a odsekla s nově nalezenou útočností.

„Skvěle. Takovéhle věci se mi stávají každou chvíli.“

„Vím, jak je to pro vás těžké,“ pokračovala Rebecca konejšivě. „Nechtěla byste si o něčem promluvit?“

„Chtěla,“ odpověděla Sára. „Vetřela jste se do rodiny Burrowsových. Byla jste spoustu let v jednom domě s mým synem.“

„S Willem – ano, to je pravda,“ přikývla Rebecca bez zaváhání a přestala šoupat nohou po železné podlaze.

„Povězte mi o něm více,“ požádala ji Sára.

„Co vyroste křivé, nejde narovnat,“ pravila styxská dívka a nechala tu větu chvíli jen tak viset ve vzduchu. „Od samého začátku na něm bylo něco divného. Měl problémy s navazováním přátelství a postupem času byl čím dál odtažitější.“

„Nepochybuji o tom, že byl samotář,“ souhlasila Sára a vzpomněla si, kolikrát Willa sledovala, jak míří na svoje archeologické výkopy.

„Nevíte ani polovinu věcí,“ odvětila Rebecca mírně rozechvělým hlasem. „Občas z něj šla docela hrůza.“

„Jak to myslíte?“ zeptala se Sára.

„Očekával, že mu všichni pokaždé vyhoví a budou pro něj všechno dělat, od praní prádla až po přípravu jídla..., a vždycky vyletěl při sebemenší prkotině, která nebyla podle jeho gusta. Měla jste ho vidět – jednu chvíli byl v pohodě a v další vztekle vybuchl, řval jako šílenec a rozbíjel všechno, co se mu dostalo pod ruku. Každou chvíli se dostal do potíží ve škole. V jedné rvačce minulý rok ošklivě potloukl pár spolužáků, kteří mu nic neudělali. Will se prostě přestal ovládat a pustil se do nich lopatou. Několik jich museli odvézt do nemocnice, ale on neprojevil sebemenší lítost nad tím, co provedl.“

Sára zůstávala potichu a vstřebávala, co právě slyšela.

„Ne, nemáte ani tušení, čeho byl schopen,“ pokračovala Rebecca tiše. „Jeho nevlastní matka věděla, že potřebuje pomoc, ale byla příliš líná, než aby něco podnikla.“ Přejela si přes čelo dlaní, jako kdyby jí vzpomínky působily bolest. „Možná... možná za to, co z něj vyrostlo, mohla paní Burrowsová. Zanedbávala ho.“

„A co vy... Proč jste tam byla? Abyste ho sledovala..., nebo abyste chytila mě?“

„Kvůli obojímu,“ odpověděla Rebecca věcně, otočila se a zadívala se Sáře pevně do očí. „Hlavním úkolem ale bylo přivést vás zpátky. Výbor vás chtěl dopadnout, protože pro Kolonii mělo vaše nevysvětlitelné zmizení nepříjemné důsledky. Otevřené konce nemá nikdo rád.“

„Nakonec se vám to podařilo. Dokonce jste mě dostala živou. Budou z vás určitě mít velkou radost.“

„Tak to není. Stejně jste se k návratu domů rozhodla sama.“ Dívka nedávala ničím najevo, že by se škodolibě radovala z vlastního úspěchu. Znovu se obrátila ke dveřím klece. Každou chvíli míjeli osvětlení v jiných úrovních, jež se odráželo od lesklé záplavy jejích vlasů.

Po chvilkové odmlce pokračovala: „Ale byl to docela výkon, vydržet tak dlouho, neustále se mít na pozoru před námi a stýkat se dennodenně s pohany. ..“ Na několik vteřin ztichla. „Muselo pro vás být těžké žít tak daleko od všeho, co jste znala?“

„Někdy ano,“ připustila Sára. „Říká se, že za svobodu se platí.“ Věděla, že by se neměla svěřovat styxské dívce, ale cítila k ní jakousi zdráhavou úctu. To kvůli ní byla Rebecca vržena na cizí místo zvané Povrch, a navíc v tak útlém věku. Téměř celý život strávila v rodině Burrowsových, rozhodně tedy měly leccos společného. „A co vy?“ zeptala se jí Sára. „Jak jste to vydržela vy?“

„Moje situace se s tou vaší nedá srovnávat,“ řekla Rebecca. „Život ve vyhnanství byl mou povinností. Chvílemi to připomínalo hru, ale ani na okamžik jsem nezapomněla, na čí straně stojím.“

Sára se zachvěla. Zdálo se sice, že dívka svá slova nemyslela jako výtku, ale přesto zasáhla Sářino svědomí jako prudká rána. Znovu se schoulila do kouta a objala si hruď pažemi.

Chvíli ani jedna nepromluvila, zatímco výtah skřípavě pokračoval v sestupu.

„Už to není daleko,“ oznámila nakonec Rebecca.

„Mám ještě jednu otázku,“ ozvala se Sára.

„Ptejte se,“ odpověděla Rebecca nepřítomně a podívala se na hodinky.

„Až bude po všem..., až vykonám, co je třeba..., necháte mě naživu?“

„Jistě.“ Rebecca se elegantně otočila a upřela na Sáru své jasné oči. Široce se usmála. „Vrátíte se zpátky ke Calovi a své matce. Jste pro nás důležitá.“

„Ale proč?“ zamračila se Sára.

„Proč? Copak to není zřejmé, Sáro? Jste tou biblickou *marnotratnou dcerou.“* Rebecca se usmála ještě více, ale Sára jí úsměv neoplatila. V hlavě měla obrovský zmatek. Možná prostě jen chtěla věřit tomu, co to děvče tvrdilo. Vnitřní hlas ji však neustále nabádal k obezřetnosti. Byla kvůli němu nervózní, ale nepokoušela se ho umlčet. Z vlastních špatných zkušeností věděla, že pokud něco vypadá příliš dobře, než aby to mohla být pravda, pak to také obvykle pravda není.

Konečně klec výtahu dosedla na zarážky umístěné na dně šachty a otřásla oběma cestujícími. Venku se pohybovaly nějaké stíny. Sára zahlédla černý rukáv paže, která odsunula mřížové dveře kabiny, a Rebecca cílevědomě vykráčela ven.

Není to past? Nevrhnou se na mě? dunělo Sáře v hlavě.

Zůstávala ve zdviži a dívala se do chodby obložené kovem na dva Styxe, kteří se drželi v šeru. Stáli po obou stranách silných kovových dveří přibližně deset metrů od ní. Rebecca pozvedla svítilnu a pokynula Sáře, aby ji následovala. Jediný východ z chodby představovaly dveře s leskle černým nátěrem a s hrubě namalovanou nulou. Sára věděla, že jsou v nejnižším patře a že za dveřmi bude vzduchotěsná komora k vyrovnávání tlaků, pak poslední přepážka a za ní... Čtvrť.

Právě se chystala udělat poslední krok: projde-li přetlakovou komorou, vrátí se s konečnou platností zpátky a ocitne se znovu v jejich spárech.

Jeden ze Styxů vykročil do světla, dlouhý kožený kabát mu při tom pohybu zavrzal a on uchopil okraj dveří hubenými bílými prsty. Otevřel dveře dokořán, až se zařinčením narazily na stěnu za nimi. Nikdo nepromluvil a ticho narušovala jen ozvěna kovového úderu. V černých vlasech, které měl Styx sčesané k lebce, se na spáncích třpytily stříbrné nitky a jeho nažloutlé líce brázdily hluboké vrásky. Jednalo se o tak nezvykle hluboké rýhy, že vytvářely dojem, jako kdyby se jeho tvář měla každou chvíli složit sama do sebe.

Rebecca sledovala Sáru a čekala, až vstoupí do přetlakové komory.

Sára ale váhala a všechny instinkty na ni křičely, ať těmi dveřmi neprochází.

Druhý Styx zůstával ve stínech za dívkou, takže se nedaly rozeznat jeho rysy. Když na něj konečně dopadlo trochu světla, Sářin první dojem byl, že je mnohem mladší než druhý muž. Měl hladkou pleť a úplně černé vlasy. Když se ale podívala pozorněji, zjistila, že je ve skutečnosti starší, než se jí zprvu zdál: měl velice hubenou tvář s propadlými lícemi a jeho oči v tlumeném světle připomínaly dvě záhadné tmavé jeskyně.

Rebecca z ní nespouštěla zrak. „My půjdeme. Připojíte se k nám, až budete připravená," pravila. „Ano, Sáro?" dodala jemně.

Starší ze Styxů si s Rebeccou vyměnil pohled a nepatrně přikývl. Všichni tři poté prošli přetlakovou komorou. Sára slyšela, jak jejich kroky duní po hřebenovité podlaze místnosti, ozvalo se zasyčení, když otevřeli druhé vzduchotěsné dveře, a Sára ucítila na tváři poryv teplého vánku.

Pak všechno ztichlo.

Vešli do Čtvrtě, tvořené řadou velkých jeskyní propojených tunely, kde směli žít jen ti nejdůvěryhodnější z občanů. Několik málo z nich dokonce mohlo pod dohledem Styxů obchodovat s Površáky a nakupovat od nich základní zboží, které se nedalo vypěstovat či vytěžit v Kolonii či pod ní, v obávaných Hlubinách. Čtvrť se podobala jakémusi pohraničnímu městu a životní podmínky tu nebyly nijak růžové, protože neustále hrozily závaly a záplavy z površáckých stok.

Sára zaklonila hlavu a zamžourala do temnoty výtahové šachty. Uvědomila si, že si jen něco nalhávala, pokud si myslela, že má jinou možnost. Nemohla nikam utéct, i kdyby nakrásně chtěla. Už neměla svůj osud ve vlastních rukou. Od okamžiku, kdy spustila ruku s nožem, rozhodovali o její budoucnosti Styxové. Alespoň je ale pořád naživu. Co nejhoršího jí mohou udělat? Zabít ji po hrozném mučení? Výsledek bude nakonec stejný. *Má zemřít hned, nebo o něco později?* Neměla co ztratit.

Naposledy přejela pohledem výtahovou klec a vydala se do prašného nitra přetlakové komory s hlubokým kovovým vrásněním. Místnost byla přibližně pět metrů dlouhá a její půdorys tvořil ovál.

Nohy jí klouzaly po naolejovaných rýhách v podlaze a musela se přidržovat stěn, zatímco se pomalu blížila k otevřeným dveřím na druhé straně místnosti. Po celou dobu v ní rostla neblahá předtucha.

Vyklonila se ven. Zaslechla odporné skřehotání Styxů, jejichž pištivá, úsečná rozmluva ustala, jakmile ji spatřili. Čekali na ni o kousek dál na opačném konci velkého tunelu. V nejbližším okolí, ozařovaném svítilnou styxské dívky, nikdo jiný nebyl. Sára viděla jen úsek dlážděné cesty a pruh kamenného chodníku, na němž stála Rebecca se dvěma Styxy. Nikde žádné domy. Okamžitě poznala, že vystoupili v chodbě, kterou probíhá hlavní silnice, patrně vedoucí do jedné ze skladištních jeskyní rozmístěných po okraji Čtvrtě.

Pomalu zvedla nohu přes práh a položila ji na vlhké dlažební kostky. Poté, stále stejně pomalu, totéž učinila i s druhou nohou, takže se konečně ocitla za přetlakovou komorou. Nedokázala uvěřit, že je skutečně zpátky v Kolonii. Postoupila o další krok a zaváhala. Ohlédla se přes rameno na stěnu, která stoupala v elegantním oblouku ke stropu, kde se stýkala s obdobně vyklenutou protější zdí, i když samotný vrchol chodby se ztrácel v šeru. Natáhla ruku, aby se dotkla stěny vedle dveří, a přitiskla dlaň k jednomu z velkých bloků dokonale opracovaného pískovce. Vnímala vzdálené hučení mohutných větráků, které zajišťovaly oběh vzduchu jeskynním systémem. Jeho rytmus se zásadně lišil od vibrací v městě na Povrchu, byl stálý a pravidelný, a Sára z něj čerpala stejnou útěchu, jakou čerpá dítě z tlukotu matčina srdce.

Zhluboka se nadechla. Ve vzduchu se vznášela známá, typicky zatuchlá vůně, linoucí se ze všech lidí žijících ve Čtvrti i ve větší oblasti Kolonie pod ní. Byl to zcela osobitý pach, který Sára necítila po tak dlouhou dobu.

Je doma.

„Jste připravena?“ zavolala na ni Rebecca, a přerušila tak tok jejích myšlenek.

Sára se otočila k trojici Styxů.

Přikývla.

Rebecca luskla prsty a ze stínů se vynořil černý, hranatý kočár tažený párem čistě bílých koní, jehož železná kola rachotila po dláždění. Takové kočáry nebyly v Kolonii nijak vzácné.

Zastavil se vedle Rebeccy. Koně netrpělivě podupávali kopyty a dychtivě zvedali nozdry, lační dalšího pohybu.

Prostý kočár se rozhoupal, když do něj nastupovali Styxové, a Sára se pomalu vydala přes ulici. Na kozlíku seděl Kolonista, starý muž v ošoupaném plstěném klobouku, který se na Sáru přísně zadíval. Když procházela před koňmi, zuřivost jeho pohledu ji zneklidnila. Instinktivně věděla, co si o ni myslí: patrně netušil, *kdo* přesně je, ale stačilo mu, že je oblečená v površáckých šatech a že má styxský doprovod. Znamenala pro něj nenáviděného nepřítele.

Vstoupila na chodník, kočí si chraplavě odkašlal a vzápětí se naklonil, aby si odplivl. Slina ji těsně minula. Sára se okamžitě zastavila a rozhodně stoupla na vychrchlaný plivanec. Zatočila na něm botou, jako kdyby drtila obtížný hmyz. Potom zvedla zrak ke kočímu a vyzývavě mu oplatila pohled. Uběhlo několik dlouhých sekund. Muži se v očích blýskala zlost, ale nakonec zamrkal a sklopil zrak.

„Takže vzhůru do toho," pravila Sára nahlas a nastoupila do kočáru.

14. kapitola

„Nechceš se napít?“ zeptal se Will. „Umírám žízní.“

„Dobrý nápad,“ zazubil se Chester a trochu se rozveselil. „Musíme dohonit toho skautíka.“

Blížili se ke Calovi, který rychle kráčel ve směru jednoho ze vzdálených světel, ale náhle se k nim otočil. „Strýček Tam říkal, že Koproliti žijí přímo v zemi... jako krysy v norách. Prý mají celá města a sklady potravin, které jsou zakopané do...“

„Pozor!“ vykřikl Will.

Cal se na poslední chvíli zarazil na okraji černé temnoty v místě, kde měla být zem. Zavrávoral a padl zpátky. Nohama shrnul trochu volné půdy přes okraj jámy před sebou. Slyšeli, jak kamínky šplouchají do vody.

Will s Chesterem opatrně přistoupili ke srázu a nahlédli dolů. Ve světle luceren viděli přibližně čtyři metry pod sebou hladinu inkoustově tmavé, zčeřené vody, která odrážela paprsky světla a vysílala k nim mihotavé světelné kruhy. Vypadalo to, že voda zvolna teče jedním směrem. Síla proudu se vůbec nedala srovnat s podzemní řekou, na niž předtím narazili.

„Tohle je umělé koryto,“ poznamenal Will a ukázal na pravidelně opracované okraje srázu. Vyklonil se, co nejdál se odvážil, a prohlížel si, co leží pod ním. Stěnu kanálu lemovaly kamenné desky, které dosahovaly až k vodní hladině. Opačný břeh vypadal podobně.

„Koprolití kanál,“ zahučel si Cal sám pro sebe.

„Co jsi říkal?“ obrátil se na něj Will.

„Tohle postavili Koproliti,“ odpověděl Cal o něco hlasitěji. „Strýček Tam mi jednou vyprávěl, že tu mají obrovský systém kanálů, po kterém přepravují vytěženou hmotu.“

„To je užitečná informace, kterou by se hodilo mít *předem*,“ postěžoval si Chester potichu. „Nemáš pro nás ještě nějaká další překvápka, Cale? Nějaké moudré rady?“

Will rychle zasáhl, aby předešel jejich hádce, a navrhl, že by si měli udělat přestávku a odpočinout si. Tím se zmírnilo napětí a všichni tři se pohodlně usadili na okraji kanálu. Opřeli se o batohy a popíjeli vodu z polních láhví. Dívali se na vodní hladinu pod sebou a

přemýšleli o stejné věci: nikde nebylo vidět žádný most, po němž by přešli na druhou stranu. Budou muset kráčet podél břehu a nechat se překvapit, kam je tok dovede.

Seděli nějakou dobu v tichosti, ale z ní je vyrušil tichý zurčivý zvuk. Neklidně vstali, upřeli oči do tmy a namířili lucerny ve směru, z něhož podle jejich odhadu zvuk přicházel.

Do světelného kuželu vzniklého ze tří paprsků vplula příď lodi jako duch. Byla strašidelně tichá s výjimkou podivného bublání vody, až chlapci začali mrkat a uvažovali, jestli je nešálí zrak. Loď vplouvala do ostrůvku světla a postupně rozeznávali více podrobností. Šlo o nákladní říční člun pokrytý hnědou rzí, nepravděpodobně široký a s hlubokým ponorem. Během několika vteřin spatřili, proč je loď tak ponořená: vezla jakýsi těžký a vysoký náklad.

Will nedokázal uvěřit, jak je člun dlouhý – objevovaly se stále další a další části trupu. Okraj člunu nebyl od břehu, na němž chlapci stáli, vzdálený ani dva metry, takže mohli klidně skočit na palubu, kdyby se jim zachtělo. Všechny ale přimrazila na místě směs úžasu a strachu.

Po chvilce se vynořila záď lodě a chlapci spatřili krátký komín, z něhož se valily chuchvalce dýmu. Poprvé také uslyšeli hluboké a tlumené supění motoru, které připomínalo zrychlený, ale pravidelný tlukot srdce a ozývalo se někde zpod čáry ponoru. Pak spatřili i něco dalšího.

„Koproliti," zašeptal Cal.

Na zádi stály nehybně tři postavy, z nichž jedna držela v ruce páku kormidla. Chlapci omámeně sledovali, jak se k nim postavy pomalu blíží. Když projížděly těsně vedle nich, mohl si Will i jeho společníci prohlédnout všechny detaily těchto opuchlých lidských karikatur, připomínajících larvy s oblými břichy a kulovitými končetinami. Měly slonovinově zbarvené obleky s matným povrchem, který pohlcoval paprsky světla, a helmy o rozměrech malých nafukovacích míčů. Nejpozoruhodnější na nich však bylo, že v místech, kde by člověk očekával oči, zářila dvojice reflektorů. Díky tomu se také dalo přesně poznat, kam se podivné bytosti dívají.

Chlapci je pozorovali s otevřenými ústy, ovšem trojice Koprolitů se tvářila, že nemá tušení o jejich přítomnosti, přestože je vzhledem k zářícím lucernám naprosto nemohli přehlédnout.

Ani jeden z Koprolitů nedal žádným posunkem najevo, že by o chlapcích věděl nebo že by ho sebeméně zajímali. Míjeli je s neuspěchanou lhostejností pasoucího se dobytka a jejich reflektory osvětlovaly člun jako majáky, které se ani na krátký okamžik neobrátily směrem k vetřelcům. Dvě z oněch podivných bytostí se nemotorně otočily, aby jejich světla ozářila pravý a levý bok člunu, ale poté opět spočinuly jejich paprsky na přídi.

Vtom se třetí Koprolit obrátil čelem k chlapcům. Pohyboval se rychleji než jeho společníci a paprsky jeho reflektorů chvilku poskakovaly od jednoho chlapce k druhému. Will slyšel, jak se Cal vedle něj ostře nadechl a něco zamumlal. Koprolit si přejel buclatou rukou přes oči a druhou přitom pozvedl v pozdravu či zamávání. Zakýval hlavou ze strany na stranu, jako kdyby si chtěl návštěvníky lépe prohlédnout, a po celou dobu z nich nespouštěl světelné kužely.

Tichý kontakt mezi chlapci a tímto Koprolitem byl jen krátký, protože člun pokračoval neměnným, vytrvalým tempem ve své pouti do polostínu. Koprolit pořád hleděl jejich směrem, ale zvětšující se vzdálenost spolu s kouřem stoupajícím z lodního komína rozmlžovala světla jeho očních reflektorů stále více, až nakonec zcela zmizely ve tmě.

„Neměli bychom odsud vypadnout?“ promluvil Chester. „Nespustí poplach nebo tak něco?“

Cal pohrdavě mávl rukou. „Ne, ani náhodou... Vůbec si cizinců nevšímají. Jsou to strašní tupci... Jenom dolují a vyměňují natěžené materiály s Kolonií za takové věci, jako je ovoce a zářící koule, které jsme viděli ve vlaku.“

„Jenže co se stane, jestli o nás řeknou Styxům?“ nedal se Chester odbýt

„Vždyť povídám, že jsou hloupí. Koproliti nemluví, takže nic takového uehrozí,“ odpověděl Cal unaveně.

„Ale co jsou zač?“ zeptal se Will.

„Jsou to lidé..., tak trochu... Nosí ty obleky kvůli zdejšímu horku a špatnému vzduchu,“ vysvětlil Cal.

„Radioaktivitě,“ opravil ho Will.

„Jasně, když tomu chceš tak říkat. Je to v kamenech,“ Cal rozmáchlým gestem ukázal kolem sebe. „Proto se tu nikdo z našich lidí nezdržuje moc dlouho.“

„No to je tedy vynikající. Čím dál tím líp,“ žbrblal Chester. „Nemůžeme se vrátit do Kolonie a nemůžeme ani zůstat tady. Radioaktivita! Tvůj táta měl pravdu, Wille, a my se na tomhle zpropadeném místě uškvaříme.“

„Nějakou dobu se nám určitě nic nestane,“ řekl Will, aby zaplašil kamarádovy obavy, ale bez úspěchu.

„Skvělý, skvělý, vážně moc skvělý,“ zavrčel Chester a odvlekl se k opuštěným ruksakům. Pořád si přitom něco bručel pod nos.

„Jedna věc byla fakt divná,“ sdělil Cal důvěrně Willovi, když nyní osaměli.

„Co tím myslíš?“

„Viděl jsi, jak nás ten poslední Koprolit sledoval?“ zeptal se Cal a zmateně potřásl hlavou.

„Ano, viděl,“ odpověděl Will. „A ty jsi nám právě tvrdil, že si nevšímají cizinců.

„Povídám ti, že si jich opravdu nevšímají. V Jižní jeskyni jsem je viděl nejmíň tisíckrát a nikdy to nedělají. Nikdy se nedívají přímo na tebe. A pohyboval se nějak divně..., na Koprolita byl moc rychlý. Nechoval se normálně.“ Cal se odmlčel a hloubavě se poškrábal na čele. „Třeba se na domácí půdě chovají trochu jinak, ale i tak je to divné.“

„To jo,“ přitakal Will zamyšleně. Netušil, jak blízko se právě ocitl svému otci.

15. kapitola

Doktor Burrows se pohnul. Měl dojem, že slyší tiché zvonění – budíček, jenž bez výjimky každé ráno zněl osadou Koprolitů. Chvíli upřeně poslouchal a pak se zamračil. Doléhalo k němu jen naprosté ticho.

„Určitě jsem zaspal," usoudil a promnul si rukou bradu. Překvapeně shledal, že je zarostlá strništěm. Už si za ty dlouhé týdny docela oblíbil svůj řídký plnovous, a když si ho nyní oholil, zjistil, že mu chybí. Hluboko uvnitř byl spokojený s dojmem, který ten vous budil. Umínil si, že si ho nechá narůst pro svůj velkolepý návrat na povrch, ať už k němu dojde kdykoliv. Bude se pěkně vyjímat na prvních stránkách všech novin. Před očima mu probíhaly titulky: *Robinson Crusoe podzemního světa, Divoch z hlubin, Doktor Hádes...*

„To by stačilo," napomenul se a rázně ukončil chvilku opojného snění.

Odhrnul hrubou deku a sedl si na krátkou matraci, která byla napěchována jakousi hmotou připomínající slámu. Matrace byla příliš krátká i pro průměrně vysokého muže jako on a nohy mu z ní přečnívaly téměř o půl metru.

Nasadil si brýle a poškrábal se na hlavě. Před časem se pokusil sám sobě přistřihnout vlasy a neodvedl příliš kvalitní výkon. Místy byl vyholený téměř k lebce, zatímco jinde mu trčely chomáče několik centimetrů dlouhých vlasů. Drbal se čím dál usilovněji a postupoval při tom přes celou hlavu, na hruď a do podpaží. Nespokojeně se zachmuřil a zadíval se rozostřeným pohledem na špičky prstů.

„Deník!" vyhrkl náhle. „Včera jsem nic nezapsal!" Vrátil se tak pozdě, že úplně zapomněl na zápis o událostech dne. Nespokojeně mlaskl jazykem, vytáhl zpod postele zápisník a otevřel ho na stránce, kde nebylo nic kromě nadpisu:

141. den

Pod něj pak začal psát. Po celou dobu si nerytmicky a nelibozvučně pískal.

V noci jsem se málem udrbal k smrti.

Zarazil se, zamyšleně olízl špaček tužky a pokračoval:

Zdejší vši jsou jednoduše nesnesitelné a otravují mě čím dál více.

Rozhlédl se po nevelké kruhové místnosti s přibližně čtyřmetrovým průměrem a zvedl oči k vypouklému stropu. Stěny měly nepravidelný povrch, jako kdyby je kdosi ručně pomazal vrstvou vysychající sádry či bahna, nebo z čeho to vlastně byla místnost postavena. Pokud šlo o její tvar, budila v doktoru Burrowsovi dojem, že se nachází ve velkém džbánu, a pobavilo ho pomyšlení, že teď už ví, jak si připadá džin v láhvi. Tento dojem ještě zesilovala skutečnost, že jediný východ z místnosti se nacházel pod ním, uprostřed podlahy. Zakrýval ho kus sešlapaného kovu, který se podobal starému víku od popelnice.

Podíval se na svůj oblek, který splýval z dřevěného věšáku na stěně jako svlečená kůže ještěrky, avšak se dvěma světelnými kužely, vycházejícími ze zářících koulí umístěných u otvorů pro oči. Měl by si ho navléknout, ale považoval za svoji povinnost nejprve dokončit záznam z předchozího dne, a tak pokračoval v psaní:

Cítím, že dozrál čas, abych pokračoval v cestě. Koprolité...

Zaváhal a uvažoval, jestli má použít jméno, jež sám pro tyto lidi vymyslel. Předpokládal, že představují jiný druh než *Homo sapiens*, ale dosud se mu to nepodařilo určit přesně. *„Člověk jeskynní“* pronesl nahlas, ale pak zavrtěl hlavou a tento nápad zavrhl. Nechtěl vyvolávat zbytečný zmatek, dokud nebude mít jasno. Začal znovu psát.

Koprolité se mi podle mého názoru snaží naznačit, že bych měl odejít, ačkoliv nevím proč.

Nemyslím, že by to mělo něco společného se mnou nebo, mám-li být konkrétnější, s něčím, co jsem udělal. Mohu se mýlit, ale jsem si celkem jistý, že se nálada v táboře změnila. Za posledních dvacet čtyři hodin tu docházelo k větší aktivitě, než jakou jsem viděl za celé uplynulé dva měsíce. Vzhledem k dalším skladům potravin, jež jsem je viděl zřizovat, i k omezení pohybu žen a dětí venku to téměř vypadá, jako kdyby je někdo obléhal. Samozřejmě se může jednat jen o preventivní opatření, která čas od času přijímají. Domnívám se však, že se k něčemu schyluje.

Nastal tedy patrně čas, abych se opět vydal na cesty. Bude se mi po zdejších lidech nemálo stýskat. Přijali mě do své mírumilovné společnosti, kde všichni vycházejí se všemi a kupodivu i se mnou. Možná proto, že nejsem Kolonista ani Styx, a oni pochopili, že pro ně ani pro jejich děti nepředstavuji žádné nebezpečí.

Zejména jejich potomci mne neustále nepřestávají ohromovat, jsou dobrodružní a hraví. Pořád si musím připomínat, že mladí netvoří zcela jiný druh než dospělí.

Na chvilku si přestal hvízdat a tiše se zasmál. Vzpomněl si, jak se mu zpočátku dospělí dokonce i odmítali dívat do očí, když se s nimi marně pokoušel dorozumět. Vždycky sklopili své nevelké šedé oči k zemi, jako kdyby mu dávali najevo podřízený postoj. Povahové rozdíly mezi ním a těmito skromnými lidmi dosahovaly takového rozměru, že si doktor Burrows občas představoval sám sebe jako hrdinu ze Západu, osamělého pistolníka, který doputuje prérií k městečku vyděšených farmářů, horníků nebo někoho podobného. Doktor Burrows pro ně byl chrabrý rek bez bázně a hany. *Cha! On!*

„Pokračuj, ano?“ napomenul se a dal se znovu do psaní.

Celkem vzato jde o neskutečně mírné a zdrženlivé lidi a já se neodvažuji tvrdit, že jsem je dokázal doopravdy poznat. Pokorní snad skutečně nakonec zdědili Zemi.

Nikdy nezapomenu na jejich milosrdenství, když mne zachránili. Psal jsem o tom již dříve, ale když se nyní chystám k odchodu, nemohu na to přestat myslet.

Doktor Burrows se zarazil, zvedl oči od papíru a nějakou dobu hleděl jen tak do prázdna jako člověk, který se snaží na něco si vzpomenout, ale zapomněl, proč se o to vlastně vůbec pokouší.

Zalistoval stránkami deníku, dokud neobjevil první záznam po vstupu do Hlubin, a přečetl si ho.

Kolonisté se ke mně chovali nepřátelsky a odtažitě. Spěšně mě odvedli od Důlního vlaku do chodby, o které říkali, že se jedná o lávový tunel. Přikázali mi, abych jím pokračoval až na Velkou pláň. Vše, co jsem chtěl vidět, prý spatřím cestou. Když jsem se jich snažil vyptávat, začali se mnou jednat velice příkře.

Nechtěl jsem se s nimi hádat, a tak jsem učinil, co mi řekli. Vydal jsem se rázným krokem pryč, ale jakmile jsem jim zmizel z očí,

zastavil jsem se. Nebyl jsem si vůbec jistý, že kráčím správným směrem. Měl jsem podezření, že Kolonisté chtějí, abych zabloudil v labyrintu chodeb, a tak jsem se vydal nazpět. Při tom...

V tuto chvíli doktor Burrows opět mlaskl jazykem a potřásl hlavou.

Při tom jsem se úplně ztratil.

Otočil prudce list, jako kdyby se na sebe ještě pořád zlobil, a přejel očima popis prázdného domu i okolních chatrčí, na které narazil.

Přeskočil další záznam, jako kdyby ho příliš nezajímal, a zastavil se na umazané, špinavé stránce. Jeho rukopis, jenž nebyl ani za těch nejlepších okolností příliš čitelný, se tu ještě zhoršil a vlákna spěšně načmáraných vět protínala stránku v různých úhlech, nedbajíce ani v nejmenším na předtištěné linky. Někdy dokonce věty křižovaly jedna druhou v jakémsi opilém literárním baletu. Na konci tří po sobě jdoucích stránek se skvělo slovo **BLOUDÍM,** vyvedené postupně stále většími a rozevlátějšími tiskacími písmeny.

„To je ale úprava," pokáral se. „Ale tehdy jsem na tom byl skutečně mizerně.

Jeho pozornost zaujal další záznam, který si vzápětí přečetl nahlas.

Nedokážu vůbec odhadnout, jak dlouho jsem se toulal bludištěm chodeb. Chvílemi mne opouštěla veškerá naděje a už jsem se začínal smiřovat s tím, že se nikdy nevrátím na povrch. Všechno to ale stálo za to...

Kousek pod tím dílčí nadpis hrdě hlásal KAMENNÝ KRUH. Na dalších stránkách následovaly nákresy kamenů tvořících v podzemí pomník, na který náhodou narazil. Nezaznamenal si jen rozmístění a tvary jednotlivých kamenů, ale na každou stránku také do rohu nakreslil kruh jako pohled přes zvětšující sklo, kam do nejmenších podrobností zanesl všechny vytesané symboly a podivné nápisy. Po tomto objevu se mu výrazně zvedla nálada, i přes rostoucí hlad a žízeň. Nevěděl, jak dlouho mu nakonec vydržely zásoby, ale každý den se nutil k tomu, aby spotřeboval co nejméně.

Při pohledu na tyto listy mu na tváři pohrával spokojený úsměv a doktor Burrows si obdivně prohlížel každý nákres.

„Dokonalé, dokonalé.“

Nad další stránkou se opět zarazil, přečetl si nadpis a mimoděk našpulil rty do nevyřčeného „Óóóó!“

TABULKOVÉ JESKYNĚ

O několik řádků níže poznamenal:

Po objevu kamenného kruhu jsem se domníval, že jsem si jím vyčerpal příděl štěstí. Netušil jsem, že zanedlouho odhalím něco, co má podle mého soudu stejný, ne-li ještě větší význam. Tyto jeskyně byly plné tabulek pokrytých písmem, které není nepodobné písmu vytesanému do oněch kamenů uspořádaných v kruhu.

Následovaly desítky stránek s nákresy tabulek a pečlivě překreslenými nápisy. Jak ale doktor Burrows listoval deníkem, náčrty byly stále ledabylejší, až nakonec vypadaly, jako by je kreslilo malé dítě.

MUSÍM POKRAČOVAT V PRÁCI, stálo napsáno na okraji stránky tak důrazně, že se tahy tužky obtiskly hluboko do papíru, a na několika místech jej dokonce protrhly.

MUSÍM TYTO NÁPISY ROZLUŠTIT! JDE O DŮLEŽITÉ VODÍTKO. ZJISTÍM TAK, KDO V TĚCHTO HLUBINÁCH ŽIL! MUSÍM TO VĚDĚT! MUSÍM...

Doktor Burrows přejel prstem po zběsile vyrytých slovech a pokoušel si vybavit svůj tehdejší stav mysli. Vzpomínal si na všechno jen matně. Nezbývaly mu žádné potraviny a pokračoval v horečné činnosti, aniž by věnoval pozornost tenčícím se zásobám vody. Zjištění, že mu došlo i pití, ho zastihlo zcela nepřipraveného.

Podíval se na poznámku, kterou naškrábal o něco úhledněji doprostřed obrysu kamenné tabulky, jejíž nákres ve svém zoufalství nikdy nedokončil.

Musím pokračovat v práci. Opouštějí mě síly. Kamenné tabulky jsou stále těžší a těžší, když je zvedám z hromádek, abych je prozkoumal. Neustále se bojím, že nějakou tabulku upustím. Musím zůs...

Zde zápis končil. Doktor Burrows si nepamatoval, co se odehrálo poté, jen věděl, že se v deliriu vrávoravě vydal hledat nějaký pramen vody, a když žádný nenašel, nějak se mu podařilo doklopýtat zpátky do Tabulkových jeskyní.

Po jedné prázdné stránce následoval nadpis: **den?** a slova: *Koprolité. Pořád přemítám, zda bych byl ještě naživu, kdyby mě náho-*

dou neobjevily dvě děti a nepřivedly dospělé. Patrně nikoliv. Musel jsem na tom být hodně špatně. V hlavě se mi vznáší nejasná vzpomínka na podivné postavy sklánějící se nad mým deníkem. S křižujícími se světly si prohlížely stránky s mými náčrty, ale je pravda, že si vůbec nejsem jistý, viděl-li jsem je doopravdy, či zda si pouze má paměť vymýšlí, co se asi mohlo stát.

„Odbočuji od tématu. To není dobře," zamručel přísně doktor Burrows a zavrtěl hlavou. „Včerejší zápis! Musím dokončit včerejší zápis!" Zalistoval stránkami, dokud nenarazil na tu, kam začal psát poslední záznam, a přiložil tužku k papíru.

Napsal:

Ráno jsem se oblékl a vydal se ke skladům jídla, abych si vyzvedl snídani. Kráčel jsem přes veřejné prostranství, na kterém si skupinka dětí Koprolitů hrála hru poněkud podobnou kuličkám. Byla tu více než desítka dětí různého věku, které seděly v podřepu na uhlazeném kousku půdy a cvrnkaly do velkých kuliček, jež se zdály být zhotoveny z naleštěné břidlice. Snažily se jimi porazit kuželku vyřezávanou z kamene, která se vzdáleně podobala člověku.

Jedno po druhém cvrnkalo kuličky na kuželku, ale ta po prvním kole pořád stála. Jedno z menších dětí mi podalo kuličku. Byla lehčí, než jsem očekával, a zpočátku jsem ji několikrát upustil (dosud jsem si nezvykl na rukavice), ale nakonec se mi ji s jistými obtížemi podařilo vmanipulovat do pozice mezi palcem a ukazováčkem. Snažil jsem se s ní neobratně zamířit, když tu – k mému úžasu – šedá kulička náhle ožila! Rozvinula se a zašmátrala mi po dlani nožkami! Šlo o velikou svinku, jakou jsem ještě nikdy neviděl.

Musím přiznat, že jsem ji v tom ohromení opět upustil. Ten živočich se podobal druhu Armadillidium vulgare, svince obecné, ovšem nebývale narostlé! Měl mnoho párů článkovaných končetin, po nichž se dokázal pohybovat překvapivou rychlostí. Několik dětí se členovce jalo ihned pronásledovat a slyšel jsem, jak se ostatní ve svých oblecích hihňají. Považovaly to za ukrutnou švandu.

Později toho dne jsem viděl dva ze starších obyvatel zdejší osady, kteří se zrovna připravovali k odchodu. Dotýkali se helmami a pravděpodobně se spolu domlouvali, ale jejich jazyk jsem doposud nikdy neslyšel. Nemohu dokonce ani vyloučit, že jde o angličtinu.

Vyrazil jsem za nimi a zdálo se, že jim to nevadí – ostatně jako vždycky. Vystoupali jsme z tábora a někdo za námi opět přivalil balvan ke vchodu, kterým ho uzavřel. Díky tomu, že jejich obydlí jsou vykopána do Velké pláně, do postranních chodeb, jež z ní vycházejí, ba někdy i do jejího stropu, jsou očím náhodného pozorovatele prakticky dokonale skrytá. Kráčel jsem za oběma Koprolity několik hodin, dokud jsme neopustili Velkou pláň a nevydali se chodbou, jež chvíli klesala prudce dolů. Když byla půda pod našima nohama zase rovná, zjistil jsem, že se nacházíme v jakémsi přístavišti.

Jednalo se o docela velký přístav se širokorozchodnými kolejemi vedoucími podél vodní nádrže. (Soudím, že právě Koprolité zkonstruovali koleje pro Důlní vlak a vyhloubili systém kanálů. Oboje jsou vpravdě úžasná a technicky náročná díla.) K nábřeží byly přivázány tři čluny a velice mne potěšilo, když Koprolité nastoupili do nejbližšího z nich. Dosud jsem se neocitl na palubě žádného zdejšího člunu. Tento byl naložen čerstvě narubaným uhlím. Loď poháněl parní stroj. Přihlížel jsem, jak Koprolité přikládají uhlí do kotle a zapalují ho křesadlem.

Jakmile tlak páry dostatečně vzrostl, vydali jsme se na plavbu z nádrže do míle dlouhých kanálů. Několikrát jsme se zastavili u stavidel, která bylo třeba otevřít, abychom mohli pokračovat v cestě, a při těchto příležitostech jsem mohl vystoupit na břeh a sledovat, jak je moji společníci zručně obsluhují.

Cestou jsem uvažoval o tom, jak jsou na sobě tito lidé a Kolonisté navzájem závislí. Žijí ve stavu jakési volné symbiózy, ale mám pocit, že ovoce a zářící koule jsou chabou odměnou za obrovské objemy uhlí a železné rudy, jež Kolonie oplátkou dostává. Koprolité jsou mistrní horníci, kteří těží zmíněné suroviny těžkými parními stroji (viz Dodatek č. 2 s vyobrazeními).

Proplouvali jsme několika oblastmi velkého horka, které jsem popisoval již dříve. Patrně někde v blízkosti proudí láva. Nechci ani pomyslit, jaké teploty panují vně mého obleku, ani jsem se to nijak nepokoušel zjišťovat. Konečně jsme se vynořili opět na Velké pláni a postupovali jsme slušnou rychlostí kupředu. Začínala mne zmáhat únava (ty obleky jsou po delším užívání zpropadeně těžké), když tu

jsem si na břehu kanálu všiml skupinky lidí, o nichž předpokládám, že pocházeli z Kolonie.

Rozhodně nešlo o Styxe a domnívám se, že jsme je polekali. Byli tři a z toho, co jsem dokázal rozeznat, tvořili značně nesourodou skupinu. Všichni však vypadali neklidně a opuštěně. Více jsem toho bohužel neviděl, protože mi kombinace brýlí a světelných reflektorů u očí poněkud zhoršuje zrak.

Nevypadali jako dospělí Kolonisté a nemám sebemenší tušení, co dělali tak daleko od vlaku. Zírali na nás, zatímco ani jeden z Koprolitů na lodi si jich vůbec nevšímal, jak je pro ně typické. Pokusil jsem se na trojici na břehu zamávat, ale nijak nezareagovali, snad je také vyhostili z Kolonie, jak by se stalo i mně, kdybych se nechtěl do nitra Země vydat ze své svobodné vůle.

Doktor Burrows si po sobě přečetl poslední odstavec a jeho pohled zeskelnatěl, jak začal znovu snít. Představoval si svůj odřený deník, otevřený právě na této stránce, ve skleněné vitríně Britské knihovny, nebo snad dokonce na čestném místě ve slavném americkém Smithsonianském institutu.

„Dějiny," zamumlal si tiše. „Tvoříš *dějiny*."

Konečně si na sebe vzal neforemný oblek, odsunul poklop v podobě víka od popelnice a sestoupil po schodech vytesaných do skály. Dole se narovnal na svažující se půdě a rozhlédl se. V uších mu hlasitě zněl jeho vlastní dech.

Nemýlil se, když cítil ve vzduchu nějakou změnu. Skutečně se něco stalo.

Osada byla neobvykle tmavá a zcela opuštěná.

Uprostřed veřejného prostranství plápolalo mihotavé světlo. Doktor Burrows se k němu vydal podél stěny a neustále zvedal zrak ke střešním obydlím. Dvojité světelné paprsky očních reflektorů odhalovaly, že všechny poklopy jsou otevřené. Takhle je Koprolité normálně nikdy nenechávali.

Jeho tušení se potvrdilo. Zatímco spal, proběhla evakuace celé osady.

Došel ke světlu uprostřed prostranství. Nad stolní deskou z naleštěného vločkového obsidiánu zapuštěnou do zrezivělého železné-

ho rámu visela petrolejová lampička. Lesklý povrch, posetý bílými skvrnami s nejasnými obrysy, odrážel světlo jako zrcadlo a doktor Burrows viděl, že na něm něco leží. Nějaké hranaté balíčky vyrovnané do úhledné řady a pečlivě zabalené do materiálu, který připomínal tenký papír. Jeden balíček zvedl a potěžkal ho v ruce.

„Nechali mi nějaké jídlo," řekl. V nečekaném návalu emocí vůči těmto hodným bytostem, s nimiž strávil tak dlouhou dobu, si chtěl otřít slzy, jež mu vhrkly do očí. Ruka v rukavici však narazila na skleněné čočky baňaté helmy, kterou měl na sobě.

„Budete mi chybět," dodal. Jeho rozechvělý hlas zněl přes silné vrstvy obleku jako tiché mumlání. Rychle potřásl hlavou. Na smutek nebyl čas. Nedůvěřoval takovým výronům sentimentality. Kdyby se jim poddal, věděl, že by ho brzy dostihly výčitky svědomí, že opustil svou rodinu, manželku i obě děti, Willa a Rebeccu.

Ne. Emoce jsou přepychem, který si momentálně nemůže dovolit. Má svůj *úkol* a nic ho nesmí zradit od jeho splnění.

Začal sbírat balíčky. Když zvedl poslední, všiml si, že mu mezi nimi Koprolité nechali ještě nějaký svitek pergamenu. Rychle vrátil balíčky na stůl a rozložil svitek.

Očividně šlo o mapu, nakreslenou ráznými tahy a pomalovanou stylizovanými znaky. Natočil pergamen nejprve jedním směrem a pak druhým, jak se snažil určit, kde právě stojí. S vítězoslavným výkřikem poznal zdejší osadu a poté přejel prstem po nejsilnější čáře na mapě, která představovala hranici Velké pláně. Vedly od ní slabší linky, které zjevně znázorňovaly boční chodby. U každé z nich byly načrtnuty mnohé další symboly, kterým doktor Burrows v tuto chvíli nerozuměl. Zamračil se a pohroužil se do studia mapy.

Ty nemotorné, plaché bytosti mu daly přesně to, co potřeboval. Ukázaly mu *cestu.*

Sepjal ruce a pozvedl je před obličej v gestu vděčné modlitby. „Děkuji vám, moc vám děkuji," řekl a hlavou už se mu honily myšlenky na nadcházející cestu.

DRUHÁ ČÁST

Návrat domů

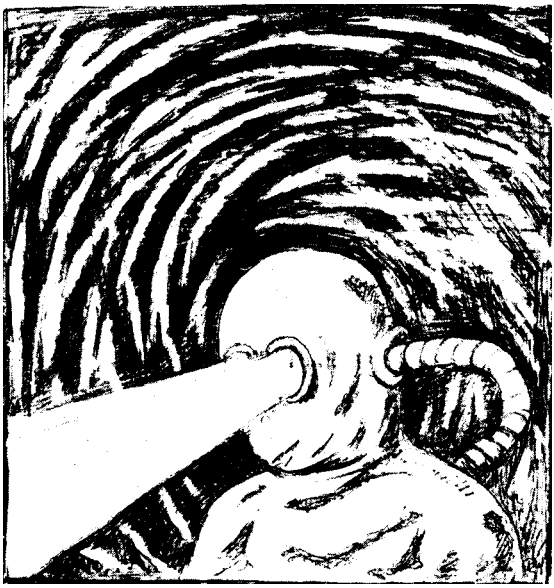

16. kapitola

Sára zahákla kožený závěs u okénka ve dveřích kočáru k jedné straně, aby mohla vyhlížet ven. Projížděli dlouhou řadou tmavých tunelů, až konečně zatočili za roh a ona před sebou spatřila oblast zalitou září.

Ve světlech pouličních lamp viděla první z řad terasovitých domů. Když je míjeli, všimla si, že dveře mnohých z nich jsou otevřené, ale nikde nebyl ani jediný člověk. Malé dvorky před jednotlivými domy zarůstaly vysokými trsy černých lišejníků a planých hub. Chodníky pokrývala vrstva předmětů patřících dřív k domům: hrnce, pánve a kusy rozbitého nábytku.

Kočár zpomalil před závalem v chodbě. Část tunelu se tu zhroutila a masivní bloky vápence pod sebou rozdrtily obydlí, které jim stálo v cestě. Sára se překvapeně ohlédla po Rebecce, jež seděla naproti ní. „Tento úsek bude zasypán, abychom mohli snížit počet šachet vedoucích na Povrch. Jeden z důsledků vniknutí vašeho syna do Kolonie," vysvětlila Rebecca věcně, zatímco kočár opět zrychloval a kymácel s nimi ze strany na stranu.

„To je všechno kvůli Willovi?" zeptala se Sára a představovala si, jak byli zdejší lidé nuceni opustit domovy.

„Vždyť jsem vám říkala, že mu ani v nejmenším nezáleží na tom, koho zraní," pravila Rebecca. „Nemáte tušení, čeho všeho je schopen. Je to psychopat a někdo ho musí zarazit."

Starý Styx vedle dívky rázně přikývl.

Pokračovali v jízdě zatáčejícími chodbami a po dlážděných silnicích, stále níž a níž, až se dostali k řadě obchodů. Podle zabedněných výloh Sára poznala, že spousta z nich je zavřená.

Když zahájili konečný sestup ke Kolonii, nebylo se už nač dívat, a Sára se opřela. Rozpačitě sklopila oči do klína. Jedním kolem najeli na jakousi překážku a kočár se prudce naklonil ke straně. Sára se vyplašeně podívala na Rebeccu, ale ta se na ni jen konejšivě usmála, a kočár vzápětí s hlasitým zapraštěním dopadl opět na obě kola. Druzí dva Styxové zachovali bezvýrazné obličeje jako po celou cestu. Sára na ně vrhla kradmý pohled a nedokázala potlačit zachvění.

Koho by to napadlo?

Nepřátelé, které si bytostně hnusila, teď sedí těsně vedle ní jako její spolucestující. Byli tak blízko, že je Sára doslova cítila. Už po milionté uvažovala, co po ní doopravdy chtějí. Třeba ji jednoduše uvrhnou do cely a pak ji pošlou do vyhnanství nebo ji popraví. Jenže proč by pak podstupovali takovou šarádu? Rostlo v ní nezvladatelné nutkání utéct. Všechno na ni křičelo, ať vezme nohy na ramena, a začala přemýšlet, jak daleko by se asi dostala. Dívala se na kliku u dveří a neklidně si proplétala prsty, když tu se k ní Rebecca natáhla a položila jí dlaň na ruce, aby uklidnila její nervózní pohyby.

„Už to není daleko."

Sára se pokusila o úsměv a v záblesku světla z pouliční svítilny si všimla, že se starý Styx dívá přímo na ni. Neměl tak uhlově černé oči jako ostatní Styxové. Blyštil se v nich ještě nějaký těžko postižitelný odstín mezi červenou a hnědou, který na ni působil dojmem čehosi ještě tmavšího a temnějšího než samotná čerň.

Pod jeho upřeným pohledem se Sára cítila nesvá, jako kdyby věděl přesně, o čem přemýšlela. V další chvíli se ale Styx znovu zahleděl z okénka a po zbytek cesty ani jedinkrát nespustil oči z okolní scenerie, dokonce ani když začal mluvit. Choval se jako člověk, který získal s věkem i moudrost, a nemluvil s pomstychtivou jedovatostí, jakou Sára od starších Styxů obvykle slýchala. Vypadalo to, že pečlivě váží slova, jako kdyby si je nejprve pečlivě rozmýšlel, než je vypustí ze svých tenkých rtů.

„Nejsme tak odlišní, Sáro."

Prudce se k němu obrátila. Okouzlovaly ji jeho hluboké vrásky, které mu pavučinovitě odstupovaly od koutků očí a občas se pohnuly, jako by se Styx hodlal usmát, to se však ani jednou nestalo.

„Máme-li nějaký nedostatek, souvisí s tím, že hrstka zdejších lidí, byť jen velice malá, se příliš neliší od nás, Styxů."

Pomalu zamrkal, když minuli obzvláště velkou lampu, která ozářila všechny kouty kočáru. Sára si všimla, že se ostatní nedívají na starého Styxe, a dokonce ani na ni.

„Žijeme odděleně, ale čas od času se objeví někdo jako vy. Máte v sobě sílu, která vás činí výjimečnou, odoláváte nám s vášní a zápalem, jaké očekáváme od našich vlastních lidí.

Toužíte po uznání, bojujete za něco, čemu věříte – nezáleží na tom za co – a my neposloucháme.“ Odmlčel se a dlouze, uváženě se nadechl.

„Proč? Protože jsme pro obecné dobro museli ovládat lidi v Kolonii až příliš dlouho a máme sklony zacházet s vámi se všemi stejně. Jenže vy nejste všichni stejní. I když jste Kolonistka, Sáro, jste plná odhodlání a kuráže, zkrátka jiná... úplně jiná než ostatní. Možná bychom k vám měli být shovívaví, už kvůli vaší odvaze.“

Sára z něj nespouštěla oči ještě dlouho poté, co domluvil, a přemítala, jestli od ní chtěl slyšet nějakou odpověď. Netušila, co jí vlastně chtěl sdělit. Chtěl tím dát najevo, že s ní soucítí? Jednalo se snad o styxskou verzi vtíravého lichocení protivníkovi?

Nebo jí právě učinil podivnou a neslýchanou nabídku, aby vstoupila do řad Styxů? *To přece není možné.* Něco takového bylo zcela nemyslitelné. Nic podobného se nikdy nestalo a Styxe a Kolonisty od sebe dělila neprodyšná hradba mezi utlačovateli a utlačovanými, jak naznačil i starý Styx. Tyto dvě skupiny se nikdy nemísí..., tak tomu vždy bylo a tak tomu vždy bude, až do skonání světa.

Sára přemítala, co se jí ten Styx pokoušel říct, a po chvilce ji napadla další možnost. Nešlo jednoduše o přiznání chyby a o opožděnou omluvu za to, jak se k ní chovali v okamžiku, kdy jí umíralo dítě? Uvažovala o tom ještě ve chvíli, kdy kočár zastavil před Umrlčí bránou.

Za celý život tudy projížděla snad jen desetkrát, když doprovázela manžela v jakési oficiální záležitosti do Čtvrtě, kde pak musela čekat na ulici, nebo, pokud už byla připuštěna na vlastní schůzku, se od ní očekávalo, že zachová mlčení. Tak to v Kolonii chodilo – ženy nebyly považovány za rovnoprávné mužům a nikdy nemohly získat pozici, která by s sebou nesla jakoukoliv míru odpovědnosti.

K Sáře se donesly zvěsti, že u Styxů je všechno jinak. Nezvratný důkaz v podobě Rebeccy ostatně seděl hned naproti ní. Bylo pro ni obtížné uvěřit, jaký vliv to dítě podle všeho má. Také se od Tama i dalších doslechla, že vrcholem styxské hierarchie je jakýsi uzavřený kruh, cosi jako královský rod, ale to byly jen čiré domněnky. Styxové žili stranou od lidí v Kolonii, takže nikdo nevěděl jistě, jak to me-

zi nimi chodí, přestože se po hospodách šeptem vyprávěly za vlasy přitažené zkazky o jejich prapodivných náboženských obřadech.

Když nyní Sára přenesla pohled z dívky na starého Styxe, přistihla se při myšlence, že ti dva jsou možná nějak spříznění. Pokud se dalo věřit tomu, co se povídalo, u Styxů nefungovaly tradiční rodiny. Děti byly v útlém věku odloučeny od rodičů a vychovávány ustanovenými učiteli v soukromých školách.

Sára ale vnímala, že mezi těmi dvěma rozhodně existuje nějaké pouto. Ve tmě kočáru mezi nimi cítila sounáležitost, která přesahovala obvyklou vzájemnou loajalitu Styxů. Přes pokročilý věk a neproniknutelnou tvář starého Styxe se Sáře zdálo, že se k mladé dívce vedle sebe chová s jistou otcovskou shovívavostí.

Tok jejích myšlenek přerušilo zaklepání a dveře drožky se vzápětí rozletěly dokořán. Dovnitř se vlila nepříjemně oslnivá záře lucerny, před níž si Sára zakryla oči. Následoval ostrý, pištivý rozhovor mezi mladším Styxem po jejím boku a strážným s lucernou. Světlo téměř okamžitě pohaslo a Sára slyšela klapání zvedané mříže v Umrlčí bráně. Nenaklonila se k okénku, aby přihlížela, a místo toho si jen v duchu představila, jak mříž ze surového železa stoupá do obrovské vytesané kamenné lebky nad bránou.

Brána měla za úkol bránit obyvatelům ohromných jeskyní v odchodu. Tam pochopitelně objevil nepřeberné množství cest, jež tuto hlavní překážku obcházely. Bylo to pro něj něco jako hra. Pokaždé když Styxové odhalili jeho pašeráckou trasu, podařilo se mu nějak najít náhradní cestu, kterou se mohl dostat až na Povrch.

Jednu z nich vlastně při svém útěku využila sama – prchala tehdy větrací chodbou. Bodlo ji u srdce a se smutným úsměvem si vzpomněla na bratrovu mohutnou postavu a jeho medvědí ruce, které jí hnědým inkoustem na látkový čtvereček o rozměrech malého kapesníku pracně kreslily podrobnou mapu. Věděla, že tato trasa se teď již nedá použít, protože Styxové ji se svou typickou výkonností uzavřeli pouhých několik hodin po Sářině odchodu.

Kočár se vyřítil neuvěřitelnou rychlostí vpřed a klesal stále níž. Pak ucítila ve vzduchu kouř a všechno se rozechvělo všudypřítomným, hlubokým duněním. Míjeli hlavní stanoviště větráků. V obrovské místnosti vyhloubené vysoko nad Kolonií se ve dne v noci otáče-

ly obří ventilátory, které skryty před zraky obyvatel odčerpávaly smog a vydýchaný vzduch.

Sára začichala a zhluboka se nadechla. Tady bylo vše cítit silněji: kouř z ohňů, vůně připravovaných pokrmů, puch plísně, hniloby a rozkladu i zápach obrovského množství lidských bytostí v řadě propojených jeskyní. Zahuštěná podstata veškerého života v Kolonii.

Kočár ostře zatočil. Sára se chytila okraje dřevěného sedadla, aby nesklouzla po jeho ošoupaném povrchu k sousednímu Styxovi.

Blížili se k cíli.

Za chvíli budou doma.

Zatímco sjížděli ze svahu, netrpělivě se naklonila k okénku.

Vyhlédla ven a nějakou chvíli nedokázala odtrhnout pohled od soumračného světa, který pro ni kdysi představoval celý vesmír, mimo nějž nic neznala.

Z dálky vypadaly všechny kamenné domy, dílny, obchody, zavalité svatostánky i masivní úřední budovy víceméně stejně jako v den, kdy je viděla naposledy. Nijak ji to nepřekvapilo. Život zde dole plynul stále stejně a beze změn jako mdlé světlo koulí, které zářily dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, po celých uplynulých tři sta let.

V další chvíli kočár sjel z úbočí a krkolomně se hnal ulicí. Lidé uskakovali s ručně taženými vozíky a uhýbali do stran, aby nebyli sraženi k zemi.

Sára viděla, jak Kolonisté sledují uhánějící kočár se zmatenými výrazy. Děti si na něj ukazovaly prstem, ale rodiče je odtahovali pryč, jakmile si uvědomili, že uvnitř sedí Styxové. Neslušelo se zírat na příslušníky vládnoucí třídy.

„A jsme tady," oznámila Rebecca a otevřela dveře kočáru, než stačili úplně zastavit.

Sára sebou trhla, když poznala důvěrně známou ulici. Vrací se domů. Ještě si nestačila uspořádat myšlenky, ještě na to nebyla připravená. Rozechvěle následovala Rebeccu, která čiperně seskočila ze schůdku kočáru na chodník.

Sáře se nechtělo opouštět drožku a ve dveřích zaváhala.

„Jen pojďte," povzbuzovala ji Rebecca jemně. „Pojďte se mnou."

Vzala Sáru za ruku a vyvedla třesoucí se ženu do šera jeskyně. Sára se podvolila dívčině vedení a zvedla hlavu, aby se podívala na nesmírnou rozlohu skály, která se táhla nad podzemním městem. Z komínů líně stoupaly kolmé sloupy dýmu, připomínající stužky zavěšené ke stropu. Mírně se vlnily v čerstvém vzduchu přiváděném gigantickými větráky ve stěnách.

Rebecca stále svírala Sářinu ruku ve své a táhla ji kupředu. Zaznělo klapání kopyt a vedle jejich kočáru zastavil další. Sára se zastavila a ohlédla se. Okénkem rozeznala tvář Joea Waitese. Poté se znovu zadívala na jednolitou řadu domů. Na ulici neviděla jediného člověka, což bylo v tuto hodinu neobvyklé, a cítila, jak v ní opět vzrůstá neklid.

„Myslela jsem, že byste nechtěla, aby vás všichni okukovali," poznamenala Rebecca, jako kdyby věděla, co se jí honí hlavou, „a proto jsem nechala celou oblast uzavřít."

„Ach," vydechla Sára. „A *on* tu taky není, že ne?"

„Udělali jsme přesně to, oč jste nás žádala."

Sára si ještě nahoře ve Willově výkopu dala podmínku: po takové době se nedokázala podívat do tváře manželovi. Sama nevěděla, jestli proto, že by ji zaplavily truchlivé vzpomínky na mrtvé dítě, nebo proto, že se nedokázala vyrovnat s tím, jak ho zradila a opustila.

Pořád ho nenáviděla a ve vzácných chvílích nemilosrdné upřímnosti si přiznávala, že ho zároveň stejnou měrou i miluje.

Blížili se k domu a Sára kráčela jako ve snách. Za dobu její nepřítomnosti se nezměnil, jako kdyby odešla teprve včera a těch dvanáct let nikdy neuplynulo. Vrátila se domů po tolika letech, kdy živořila na útěku jako štvané zvíře.

Dotkla se hluboké rány na krku.

„Nebojte se, nevypadá to nijak hrozně," řekla Rebecca a stiskla Sáře ruku.

Už to tu bylo zase: styxské dítě, potěr těch nejhorších kreatur, se ji pokoušelo utěšit! Ta dívka ji drží za ruku a chová se, jako kdyby byly *přítelkyně.* Copak se svět dočista zbláznil?

„Jste připravená?" zeptala se Rebecca a Sára se otočila čelem k domu. Když ho viděla naposledy, chystali v něm její mrtvé dítě na pohřeb... *tamhle v tom pokoji...* Mimoděk stočila oči k oknům ložnice

v prvním patře – k oknům jejího a manželova pokoje, kde probděla u kolébky tu hroznou noc.

A tady dole... obrátila se k oknu do obývacího pokoje a vybavila si výjevy ze svého minulého života se dvěma syny: spravovala jim oblečení, každé ráno čistila rošt ohniště a přinášela manželovi čaj, zatímco si četl noviny, a nad tím vším slyšela Tamův hluboký hlas, který k ní doléhal jakoby z jiného pokoje, doprovázený smíchem a cinkotem sklenic. *Ach, kéž by byl ještě naživu. Drahý, předrahý Tam.*

„Jste připravená?“ zopakovala Rebecca.

„Ano,“ přikývla Sára rozhodně. „Ano, jsem.“

Pomalu se vydaly po přední cestě, ale u vchodových dveří se Sára zarazila.

„To bude dobré,“ vrkala Rebecca konejšivě. „Už na vás čeká vaše matka.“ Otevřela dveře a Sára za ní vkročila do předsíně. „Je uvnitř. Jen za ní jděte. Já počkám venku.“

Sára se podívala na známé tapety se zelenými proužky a na strohé portréty manželových předků, generací mužů a žen, které nikdy nespatřily to, co ona – slunce. Dotkla se tmavě modrého stínítka lampičky na stolku v předsíni, jako kdyby se chtěla ujistit, že je to všechno skutečné a že se neocitla uprostřed nějakého podivného snu.

„Nemusíte pospíchat. Máte tolik času, kolik budete potřebovat.“ S těmito slovy se Rebecca otočila a ráznými kroky vyšla z domu. Sára osaměla.

Zhluboka se nadechla a mechanicky se vydala do obývacího pokoje.

V krbu hořel oheň a místnost vypadala jako vždy, možná trochu omšeleji a vybledleji, ale stále z ní vyzařovalo útulné, domácké teplo. Tiše dokráčela na perský koberec u koženého ušáku a obešla ho, aby se podívala, kdo v něm sedí. Pořád napůl čekala, že se každou chvíli probudí a všechno se rozplyne jako pouhý sen.

„Mami?“

Stařena slabě pozvedla hlavu, jako kdyby dřímala, ale Sára věděla, že matka nespala. Na vrásčitých tvářích se jí leskly slzy. Bílé vlasy měla sčesané do neupraveného drdolu a byla oblečená do černých šatů s jednoduchým krajkovým límcem, sepnutým jedinou brož. Sáře se málem podlomila kolena.

„Mami.“ Zradil ji hlas, takže ze sebe vydala jen jakési zachraptění.

„Sáro,“ řekla stařena a s jistými obtížemi se zvedla z křesla. Vztáhla k ní paže a Sára viděla, že stále pláče. I její oči už se zalily slzami. „Tvrdili, že brzy přijdeš, ale neodvážila jsem se doufat.“

Objaly ji matčiny paže, ale jejich stisk jí připadal nezvykle slabý. Nešlo o pevné sevření, které si pamatovala. Chvíli setrvávaly nehybně ve vzájemném objetí, až nakonec matka promluvila.

„Musím si sednout,“ vydechla.

Jakmile se usadila zpět do křesla, Sára si klekla před ní a stále držela matčiny ruce ve svých.

„Vypadáš dobře, mé dítě,“ řekla matka.

Následoval okamžik ticha, během něhož se Sára pokoušela přijít na nějakou odpověď, ale v silném pohnutí ji nic nenapadalo.

„Život tam nahoře ti zjevně svědčí,“ pokračovala stařena. „Je opravdu tak odporný, jak nám tu říkají?“

Sára už otvírala ústa k odpovědi, ale pak je zase zavřela. Nevěděla, kde by měla začít, a momentálně stejně ani jedné z nich nezáleželo na žádných slovech. Nejdůležitější bylo, že se po letech shledaly a že jsou opět spolu.

„Tolik se toho stalo, Sáro.“ Stařena zaváhala. „Styxové se ke mně chovali pěkně. Každý den za mnou posílají někoho, kdo mi pomůže do kostela, abych se mohla modlit za Tamovu duši.“ Stočila oči k oknu, jako kdyby pro ni byl pohled na Sáru příliš bolestný. „Řekli mi, že se vrátíš domů, ale neodvažovala jsem se věřit, že tě ještě jednou... naposledy... spatřím, než zemřu.“

„Tak nemluv, mami, ještě máš před sebou hezkých pár let,“ odporovala Sára jemně a káravě stiskla matčiny ruce. Stařena se k ní otočila a Sára se jí upřeně zadívala do očí. S bolestným překvapením viděla, že v nich došlo k velké změně, jako kdyby všechen vnitřní oheň vyhasl. Matčiny oči vždy jiskřily živými, čtveráckými světélky, ale nyní působily matně a prázdně. Sára dobře věděla, že za to nemůže jen čas, který uplynul od posledního setkání, a že vina částečně padá i na ni. Cítila potřebu nějak ospravedlnit své jednání.

„Způsobila jsem tolik problémů... Rozdělila jsem rodinu, uvedla jsem vlastní syny v nebezpečí...,“ zašeptala rozechvěle. Hlas jí selhá-

val dojetím. Několikrát se rychle nadechla. „Vůbec nevím, jak se cítí... můj manžel... John...“

„Stará se o mě,“ řekla matka spěšně. „Když teď nemám nikoho jiného.“

„Ach, mami,“ zachraptěla Sára a zalykala se výčitkami svědomí. „Já... nechtěla jsem, abys zůstala sama..., když jsem odešla... Je mi to moc líto...“

„Sáro,“ přerušila ji stařena a po vrásčité tváři jí volně stékaly slzy. Stiskla dceřiny dlaně. „Netrap se tím. Udělala jsi, co jsi považovala za nutné.“

„Ale Tam... Tam je mrtvý... a já tomu pořád nemůžu uvěřit.“

„Ano,“ hlesla matka tak tiše, že ji Sára přes praskání ohně v krbu téměř neslyšela, a sklonila tvář s hluboce vyrytými vráskami žalu. „Ani já ne.“

„Je pravda...,“ Sára uprostřed věty zaváhala, ale nakonec položila tolik obávanou otázku. „Je pravda, že v jeho smrti měl prsty Seth?“

„Říkej mu *Will*, ne Seth!“ vyštěkla matka a prudce zvedla hlavu. Stařenin nečekaný výbuch Sáru polekal. „On není Seth. Už to není tvůj syn,“ dodala matka a přimhouřila oči vztekem. Na krku se jí křečovitě sevřely šlachy. „Ne po tom, jak nám všem ublížil.“

„Víš to jistě?“

Stařena začala nesouvisle blekotat: „Joe... Styxové... policie... všichni to vědí jistě!“ vyrážela ze sebe. „Copak *ty* nevíš, co se stalo?“

Sára toužila slyšet podrobnosti, ale na druhou stranu se obávala svou matku ještě více rozrušovat. Musela se však dozvědět úplnou pravdu. „Styxové mi řekli, že Will nastražil na Tama past,“ řekla Sára a konejšivě pohladila matku po strnule napjatých pažích.

„Tomu bídákovi šlo jenom o to zachránit svou kůži,“ zasyčela stařena. „Jak to mohl udělat?“ Přikrčila se, ale nespouštěla oči ze Sáry. Jako by z ní na okamžik vyprchala zlost a nahradil ji výraz nevěřícného nepochopení. V tu chvíli se více podobala tomu, koho Sára znala – laskavé staré dámě, která celý život tvrdě dřela pro vlastní rodinu.

„Já nevím,“ zašeptala Sára. „Říkají taky, že přinutil Cala, aby šel s ním.“

„Ano!“ Matce se opět zkřivil obličej ohyzdnou maskou pomstychtivosti. Vztekem nahrbila už tak kulatá ramena a vytrhla ruce ze Sářiných dlaní. „Přivítali jsme Willa s otevřenou náručí, ale stal se z něj mizerný, odporný Površák.“ Udeřila pěstí do opěradla křesla a procedila přes pevně stisknuté zuby: „Obelhal nás... nás všechny a Tam kvůli němu zemřel.“

„Já ale pořád nechápu, jak... proč to Tamovi provedl. Proč by chtěl můj syn dělat něco takového?“

„NENÍ TO ŽÁDNÝ TVŮJ SYN, K ČERTU!“ vykřikla matka a její propadlá hruď se divoce dmula.

Sára se odtáhla, neboť ještě nikdy v životě neslyšela matku zaklít. Také se bála o matčino zdraví. Stařena byla v takovém stavu, že si Sára dělala starosti, aby si v rozrušení neublížila.

Pak se však znovu zklidnila a zaprosila: „Za každou cenu musíš zachránit Cala.“ Předklonila se a tvář jí zalily čerstvé slzy. „Přivedeš Cala zpátky, viď, Sáro?“ řekla matka a do hlasu jí pronikl ocelově tvrdý tón. „Slib mi, že ho zachráníš.“

„I kdyby to měla být poslední věc, kterou kdy udělám,“ přikývla Sára a odvrátila hlavu ke krbu.

Okamžik opětovného shledání s matkou, okamžik, o kterém tak dlouho snila, potřísnila a znesvětila Willova licoměrnost. Neochvějnost matčina přesvědčení, že je Will opravdu odpovědný za Tamovu smrt, zahnala v Sářině mysli veškeré pochybnosti. Nejhorší však bylo zjištění, že to nejsilnější pouto, jež ji po dvanáctiletém odloučení spojuje s vlastní matkou, je jejich hladová touha po pomstě.

Obě ženy poslouchaly praskání ohně. Nebylo třeba říkat nic dalšího a ani jedné se nechtělo mluvit. Setrvávaly v tichosti, stravované společnou zlostí a čirou nenávistí k Willovi.

Rebecca před domem pozorovala, jak koně netrpělivě podupávají kopyty a potřásají hlavami, až chrastí postroje. Opírala se o dveře druhého kočáru, v němž neklidně posedával Joe Waites obklopený několika Styxy. Vyhlížel na Rebeccu drobným okénkem, na čele se mu perlil pot a z celé tváře mu vyzařovalo napětí a strach.

U dveří do Jeromeova domu se objevil Styx, který během jízdy kočárem do Kolonie seděl vedle Sáry a poté se nepozorovaně vplížil

zadním vchodem do domu, aby z chodby odposlechl její rozhovor s matkou.

Pozvedl hlavu a zadíval se na Rebeccu. V odpověď mu kývla.

„Dopadlo všechno dobře?“ zeptal se rychle Joe Waites a dychtivě se naklonil k okénku.

„Seď!“ zasyčela Rebecca s podrážděností vyrušené zmije.

„Ale co má žena a moje děti?“ hlesl chraptivě a v očích mu svítilo žalostné zoufalství. „Vrátíte mi je zpátky?“

„Možná. Jestli budeš hodný malý Kolonista a budeš i nadále dělat, co ti řekneme,“ ušklíbla se na něj Rebecca. Pak dodala skřípavým, nosovým jazykem Styxů k Waitesovu doprovodu v kočáře: „Až tu skončíme, odvezte ho k jeho rodině. Jakmile budeme hotovi, vyřídíme si to se všemi najednou.

Joe Waites bázlivě sledoval, jak Styx vedle něj přikyvuje a cynicky se na ni usmívá.

Rebecca se vrátila k prvnímu kočáru. Pohupovala přitom boky, jak to viděla dělat předčasně vyspělé dívky na Povrchu. Byla to její vítězná chůze a ona si plnými doušky vychutnávala vlastní úspěch, který měla na dosah ruky, tak blízko, že ho téměř fyzicky cítila. Otec by na ni byl hrdý. Vzala dva problémy, dva prvky a poštvala je proti sobě. Nejlepší by bylo, kdyby se zrušily vzájemně, ale i kdyby nakonec jeden zůstal ve hře, snadno ho rozdrtí. *Ach, jak elegantní.*

Dospěla k prvnímu kočáru, v němž seděl starý Styx.

„Nějaký pokrok?“ zeptal se.

„Spolkla to i s navijákem.“

„Výborně,“ pochválil ji starý Styx. „Co tahle obtíž?“ řekl a trhl hlavou k druhé drožce.

Rebecce přeběhl přes rty stejně něžný úsměv, který tak účinně použila na Sáru.

„Až bude Sára v Důlním vlaku, rozsekáme Waitese i jeho rodinu na kousky a rozházíme je po polích v Západní jeskyni jako hnojivo.“

Nakrčila nos, jako kdyby ucítila nějaký nepříjemný pach. „A stejně skončí i ta nemožná stará babizna,“ dodala a trhla palcem k domu Jeromeových.

Přidušeně se zasmála, když starý Styx souhlasně přikývl.

17. kapitola

Jídlo... Na beton... Je to jídlo.“ Cal zakláněl hlavu a chřípí se mu chvělo, jak mocně nabíral vzduch do nozder.

„Jídlo?“ zareagoval Chester okamžitě.

„Ne, já nic necítím.“ Will se díval k zemi. Všichni tři se ploužili kupředu, aniž by věděli, kam mají namířeno a proč. Věděli jen to, že ten kanál sledují už mnoho kilometrů a dosud nenarazili na nic, co by se aspoň vzdáleně podobalo nějaké cestě.

„Našel jsem čerstvou vodu. V tom starém domě, pamatujete? A teď najdu i nějaké nové zásoby,“ prohlásil Cal s obvyklou domýšlivostí.

„Ještě pořád nám něco zbývá,“ odpověděl Will. „Neměli bychom spíš pokračovat k tomu světlu před námi a najít cestu nebo něco takového? Asi bychom nemuseli chodit tam, kde by mohli být Kolonisté. Navrhuji, abychom se pokusili nějak dostat ještě o něco hlouběji do podzemí, jako to už zřejmě udělal i můj táta.“

„Přesně tak!“ souhlasil Chester. „Zejména jestli z tohohle pitomého místa nakonec ještě začneme potmě zářit.“

„To by se ovšem docela hodilo,“ podotkl Will.

„Neblbni,“ zazubil se na něj jeho kamarád.

„Promiňte, ale nesouhlasím,“ přerušil Cal jejich žertování. „Jestli je to nějaký sklad potravin, jsme možná docela blízko vesnice Koprolitů.“

„A co jako dál?“ otočil se na něj Will.

„No, ten tvůj takzvaný táta bude přece taky hledat jídlo, ne?“ argumentoval Cal.

„To je pravda,“ připustil Will.

Vydali se dál. Od nohou se jim zvedaly obláčky prachu, když tu Cal zpěvavě oznámil: „Ta vůně sílí.“

„Myslím, že se nepleteš. Něco cítím,“ řekl Will, který se také zastavil a začichal.

„Hm, třeba je tu někde mekáč?“ poznamenal Chester toužebně. „Za pořádného hambáče bych obětoval malíček.“

„Voní to jako něco... sladkého,“ pokračoval Will a s výrazem hlubokého soustředění nabíral do nosu další vzduch.

„Ať už je to cokoliv, neměli bychom se tím zabývat," poznamenal Chester. Obezřetně se rozhlížel na všechny strany, až trochu připomínal naparujícího se holuba. „Nemám zrovna chuť potkat se s těmi Koprolity, jak jim říkáte."

Cal se k němu obrátil. „Podívej, kolikrát ti to ještě mám povídat? Jsou dokonale neškodní. Lidé v Kolonii říkají, že si od nich můžeš vzít, cokoliv chceš. Ovšem nejdřív je musíš najít."

Když Chester neodpovídal, Cal ještě dodal: „Musíme prozkoumat všechny neobvyklé věci. Když jsme si toho všimli my, určitě si toho všiml i Willův otec, a proto tu vlastně jsme, ne?" dokončil jízlivě. „V každém případě jsme museli zůstat na téhle straně kanálu, protože sis nechtěl namočit nohy." Cal se shýbl pro kamínek a bojovně jím mrštil do vody. Ozvalo se hlasité šplouchnutí.

„Bože, ty si nedáš pokoj, co?" zasténal Chester.

„Máš snad něco proti tomu?" odsekl Cal.

„No, je to zvláštní, ale nějak jsem si nevšiml, že by ses sám svléknul a skočil po hlavě do vody." Chester propaloval mladšího chlapce pohledem. „Jak se říká, *vůdce by měl jít příkladem!"*

„Jak to myslíš – *vůdce?* My žádného vůdce nemáme, jsme v tom všichni spolu."

„Málem jsi mě zmátl."

„No tak, kluci," ozval se Will, „nechte toho. Nepotřebujeme se hádat."

Trojice se ponořila do dotčeného ticha a pokračovala v cestě. Hašteření mezi Calem a Chesterem pro tuto chvíli ustalo.

Vtom Cal ostře zatočil a oddělil se od skupinky.

„Přichází to odtud."

Zastavil se, když paprsek jeho lucerny dopadl na skalnatý výběžek, vedle něhož se v zemi nacházela přirozeně vytvořená puklina připomínající velkou schránku na dopisy.

Will s Chesterem nahlédli do otvoru také a Will si přitom koutkem oka všiml kříže, zasazeného do země o kousek dál. Kříž byl vytvořen ze dvou svázaných kusů dřeva, vybledlých až na barvu kosti.

„Co to znamená?" zeptal se a ukázal kříž Calovi.

„Vsadím se, že to je nějaká značka Koprolitů," odpověděl jeho bratr a nadšeně přikývl. „Při troše štěstí pod tím najdeme jejich osadu a tam budou mít určitě nějaké jídlo. Můžeme si ho nabrat, kolik budeme chtít."

„Tím si nejsem tak jistý," zavrtěl Will hlavou.

„Wille, nechme to být a pokračujme raději dál," naléhal Chester a s obavou nahlížel do štěrbiny. „Taky se mi nelíbí, jak to vypadá."

„Tobě se nelíbí nic," vyštěkl na něj Cal. „Tak tu vy dva počkejte a já se zatím podívám dovnitř," dodal a zanořil se do otvoru. Po několika vteřinách na ně zavolal, že objevil průchod.

Will s Chesterem byli příliš unavení, než aby se ho nějak pokoušeli zastavit. Věděli ostatně, že by tím jen vyprovokovali další hádku, a oba ho tedy neochotně následovali dovnitř. Spustili se do otvoru, až se ocitli ve vodorovné chodbě. Cal na ně samozřejmě nečekal a už byl kus cesty před nimi. Vyrazili hned za ním, ale cesta nebyla vůbec jednoduchá. Chodba se záhy zúžila a Will si nakonec musel sundat batoh, který položil na zem vedle Calova.

„Tohle nesnáším," zasténal Chester. Oba s Willem ztěžka oddechovali, protahovali se dál a občas si dokonce museli lehnout, aby se proplazili úsekem se sníženým stropem.

Chester měl s lezením co dělat a Will slyšel jeho supění. Jeho kamarád se ještě plně nezotavil z několikaměsíčního uvěznění v šatlavě. Krátký odpočinek ve vlaku a potom ve starém styxském domě zjevně nestačil.

„Co kdyby ses vrátil? Sejdeme se u východu," navrhl mu Will.

„Ne, to je dobré," odfukoval Chester a hekal námahou, když se protahoval obzvláště úzkou částí chodby. „Dostal jsem se až sem, nebo ne?" dodal.

„Dobře. Jak chceš."

Will sice chtěl postupovat rychleji, aby dohonil bratra, ale schválně se držel zpátky, protože nechtěl opustit Chestera. Ulevilo se mu, když se po několika minutách strop opět zvedl a oni se mohli zase postavit.

Asi dvacet metrů před nimi stál Cal u něčeho, co vypadalo jako vchod do další dlouhé jeskyně. Zamával na ně, zatímco si protahova-

li ztuhlé končetiny V další chvíli vyrazil dál a šermoval před sebou svítilnou. Will s Chesterem se za ním unaveně dívali.

„Musím uznat, že je rychlý. Nejspíš má v sobě trochu králičí krve," poznamenal Chester, který už oddechoval o něco klidněji.

„Je ti líp?" zeptal se ho Will. Neušlo mu, jak si Chester s bolestnou grimasou tře paže a jak mu po obličeji stékají pramínky potu.

„Jasně"

„Tak bychom ho raději měli dohonit," řekl Will. „Nelíbí se mi, jak je to tu cítit. Zvedá se mi z toho žaludek," dodal a nakrčil nos.

Došli k místu, kde na ně před chvilkou čekal Cal, a nahlédli dovnitř.

Na tvářích ucítili závan suchého vzduchu a zápach ještě zesílil. Byl celkem nepříjemný a tak nějak nepřirozený a Willovi se v hlavě rozezněly poplašné zvonky. Instinktivně věděl, že ta nasládlá vůně je falešná.

Cal zkoumal část podlahy, kterou pokrývalo mnoho velkých kulatých balvanů. Směrem vzhůru z nich vycházely shluky výběžků připomínajících potrubí, místy dosahující až dvoumetrové výšky. Will vůbec netušil, na co se dívá. Ty útvary nevytvořila voda jako třeba krápníky, jak soudil podle jejich vzhledu. Byly totiž uspořádány příliš pravidelně. Každý trs měl v centru několik mohutnějších trubic přibližně deseticentimetrového průměru, které pravidelně obkružovaly skupinky menších výběžků. Všechny mířily vzhůru.

Trubice byly nepatrně světlejší než skála, na které stály, a každých několik centimetrů je zdobily jasně patrné kroužky. Will odhadoval, že schránky vznikaly z hmoty, kterou útvary vylučovaly při svém růstu. Také si všiml, že jsou zakotvené u kamenů jakousi pryskyřičnou hmotou připomínající organické lepidlo. *Jde o živé organismy.*

Okouzleně vykročil kupředu.

„Wille, myslíš, že je to bezpečné?" ozval se Chester a popadl ho za loket, aby ho zadržel.

Will pokrčil rameny a podíval se zpátky do jeskyně, takže oba viděli, jak Cal zaškobrtl. Chytil se vršku jedné trubice, ale rychle ruku stáhl, protože se ozval zvuk, jako když někdo luskne prsty, jen o něco ostřejší. Cal našel ztracenou rovnováhu a napřímil se.

„Au,“ řekl tiše a zmateně si prohlížel dlaň.

„Cale?“ zavolal na něj Will.

Chlapec k nim ještě chvilku stál zády a hleděl na svou ruku. Náhle padl k zemi jako podťatý.

„CALE!“

Will s Chesterem si vyměnili zděšené pohledy a znovu se zadívali na nehybně ležícího Cala. Will vykročil kupředu, ale uvědomil si, že mu Chester stále svírá paži.

„Pusť mě!“ řekl a pokusil se mu vymanit.

„Ne!“ vykřikl na něj Chester.

„Musím za ním!“ odpověděl Will a snažil se mu vysmeknout.

Chester ho pustil, ale Will se po několika krocích zastavil. Dělo se něco dalšího. Slyšeli to oba.

„Co to sakra...?“ zalapal Chester po dechu, když se jeskyní rozneslo další klapání, které znělo stále hlasitěji a rychle za sebou. Tlumené, suché ťukání, jež se zrychlovalo a zrychlovalo, až se změnilo v jednolitou, hromovou kanonádu. Vystrašení chlapci se otáčeli na všechny strany a pokoušeli se přijít na to, odkud ohlušující bubnování přichází. Nedokázali to však určit. Zdálo se, že se v jeskyni, kde ležel Cal, nic nezměnilo.

„Musíme ho dostat ven!“ vykřikl Will a vrhl se kupředu.

Společně přispěchali ke Calovi. Chester si opatrně prohlížel okolní útvary, zatímco Will přiklekl k bratrovi a obrátil ho na záda. Cal ležel zcela bezvládně a nereagoval. Otevřené oči měl upřené před sebe.

Will se nejprve domníval, že je jen omráčený, ale vtom spatřil, jak se mu pod oběma očima rozšiřují červené linky, které zvýrazňovaly síť jemných krevních vlásečnic. Připomínalo to šíření inkoustové skvrny vodou. Podlitiny se zvětšovaly hrozivou rychlostí a brzy se mu rozšířily po tvářích. Vypadaly jako dva obrovské monokly.

„Co to je? Co se s ním stalo?“ vyjekl Will a do hlasu mu pronikla panika.

Chester nechápavě přihlížel. „Nevím,“ řekl.

„Neuhodil se o něco do hlavy?“ vykřikl Will.

Chester okamžitě začal Cala prohmatávat a přejel mu prsty po temeni a týlu až ke krku. Nikde žádná známka poranění. „Zkontrolo-

vat, jestli dýchá," zamumlal si pro sebe, jak si pokoušel vybavit postup při poskytování první pomoci. Zaklonil Calovi hlavu a přiložil ucho k chlapcovu nosu a ústům. Zaposlouchal se, ale po chvilce se znepokojeně odtáhl. Pozvedl Calovi bradu ještě více, aby se ujistil, že mu nic neblokuje pusu, a znovu se k němu sklonil s hlavou natočenou ke straně. Vydechl, zvedl se do kleku a položil Calovi dlaň na hrudník.

„Panebože, Wille! Myslím, že nedýchá!"

Will chytil bratra za bezvládnou paži a zatřásl jím.

„Cale! Cale! No tak! Probuď se!" vykřikl.

Přiložil mu dva prsty ke krku a pokoušel se nahmatat tep.

„Tady... ne... kde to je? Nic... DO HÁJE, KDE MÁ TEP?" zaječel. „Dělám to správně?" Podíval se na Chestera vytřeštěnýma očima, v nichž se zračilo děsivé pochopení. Nepřítomnost pulzu mohla znamenat jediné.

Jeho bratr je mrtvý.

V tom okamžiku klapání nahradil jiný zvuk. Tiché lupnutí, jako když se vytáhne korková zátka z láhve šampaňského, jenže tlumené, jako by k nim doléhalo přes zeď.

Vzduch se naplnil vířícími bílými částečkami jako miliony okvětních lístků. Obklopily chlapce, tančily ve světelných kuželech jejich luceren a snižovaly viditelnost téměř na nulu. Stále jich přibývalo. Možná je chrlily ty trubice, ale vzduch natolik zhoustl, že se to nedalo poznat.

„Ne!" vyvřískl Will.

Rukou si zakryl nos i ústa a začal vléct svého bratra za paži směrem k východu z jeskyně. Zjistil však, že se nemůže ani nadechnout. Částečky byly jako písek, ucpávaly mu pusu i nosní dírky.

Narovnal se a přece jen se mu podařilo nasát trochu vzduchu a pokusil se překřičet neustávající lupavé zvuky: „Odtáhni ho ven!"

Chester nepotřeboval nijak pobízet. Už se zvedl na nohy, vrávoral pod prudkým náporem podivných suchých vloček a snažil se před nimi uchránit oči. Vzduch jimi byl natolik prosycený, že když mávl na Willa, udělalo se mu za paží několik divokých bílých vírů.

Will uklouzl a padl k zemi. Kašlal, dusil se a z posledního zbytku vzduchu v plicích zasípal: „Nemůžu dýchat..." Ležel na boku a

pokoušel se nadechnout. V duchu zaklel, když si vzpomněl na plynové masky, které s Calem použili ve Věčném městě. Zahodili je, protože předpokládali, že už je nebudou potřebovat. Mýlili se.

Zakrýval si obličej dlaněmi, lapal po dechu a nedokázal se skoro pohnout. Přes bílou mlhu viděl, jak Chester táhne Cala k východu a jeho tělo zanechává na zemi stopu v bílé vrstvě.

Will se s vypětím všech sil začal plazit vpřed. Plíce ho bolely z nedostatku kyslíku a točila se mu hlava. Teď nemohl myslet na svého bratra. Věděl, že jestli se nedostane ven z jeskyně, podlehne i on *sám.* Hrdlo i nozdry měl ucpané, jako kdyby mu do nich někdo nasypal mouku. S nadlidským úsilím se postavil a podařilo se mu udělat několik kroků. Snažil se zavolat na Chestera, ať co nejrychleji vypadne, ale k ničemu to nevedlo. Nedokázal shromáždit dostatek vzduchu, aby mohl zavolat, a Chester zády k němu stále táhl Calovo neživé tělo.

Will se vrhl kupředu, ale po pěti metrech se znovu zhroutil k zemi. Naštěstí to stačilo. Unikl tomu nejhoršímu běsnění bílých vloček a podařilo se mu nabrat do plic trochu kyslíku.

Pomalu se sunul dál, ale vzápětí ho roztřásl neovladatelný záchvat kašle, při kterém se navíc začal dávit. Vyděsilo ho, když ve vyzvraceném obsahu žaludku viděl záplavu drobných bílých částeček a malé kapky krve. Veden pudem sebezáchovy se po všech čtyřech dovlekl do chodby, poslepu se protáhl zúženým místem a nezastavoval, dokud se nedopachtil až ke štěrbinovitému otvoru.

Vydrápal se na Velkou pláň a klesl k zemi. Kašlal, prskal a dávil odpornou strakatou tekutinu. Jeho utrpení však ještě neskončilo. V místech, kde bílé vločky přilnuly k obnažené kůži na krku a v obličeji, začaly pokožku nejprve mírně dráždit, ale jemné svrbění se brzy změnilo v to nejhorší pálení. Pokusil se částečky setřít rukama, ale jedině tím všechno ještě zhoršil. Odpadávající vločky s sebou strhávaly kousky kůže a Will viděl, že má špičky prstů celé od krve.

Nenapadlo ho nic jiného, než nabrat hrst prachu a třít si jím postižená místa na krku, obličeji i rukou. Kupodivu se zdálo, že tento postup zabírá, a nesnesitelná bolest i svědění o něco polevily. Oči měl však stále v jednom ohni a trvalo několik minut, než si z nich vymnul bílé vločky pomocí vnitřní strany rukávu košile.

Za okamžik se objevil Chester. Prodral se otvorem a slepě se potácel kolem. Po několika vteřinách padl na všechny čtyři, kašlal a zvracel. Will si všiml, že za sebou něco vyvlekl ven. Nejprve se domníval, že jde o Cala, ale když se slzejícíma očima podíval lépe, zjistil, že Chester pouze vytáhl z chodby jejich batohy.

Jeho kamarád naříkal a drápal si rukama po tvářích a kolem očí. Will viděl, že je celý pokrytý bílými částečkami: měl jich plné vlasy i obličej, kde se přichytily na kapkách potu. Chester vyl a divoce si drásal krk, jako kdyby si chtěl strhat kůži. „Svinská práce!“ bědoval přiškrceně hlasem přetékajícím bolestí.

„Setři je hlínou!“ vykřikl na něj Will.

Chester ihned poslechl, nabral si plné hrsti prachu a drhl si s nimi tvář.

„Hlavně je dostaň z očí!“

Chester se prohrabal kapsou u kalhot, vytáhl kapesník a horečně si vytíral oči. Po chvilce se jeho pohyby trochu zklidnily. Z nosu mu visela nudle a z rudě podebraných očí mu stále tekly slzy. Po celém obličeji měl špinavé a krvavé šmouhy, jako kdyby si nasadil nějakou hororovou masku. Utrápeně se podíval na Willa.

„Už jsem to nemohl vydržet,“ řekl. „Nemohl jsem tam zůstat... Nemohl jsem dýchat. Ale musíme... Musíme se vrátit.“ Přepadl ho záchvat dusivého kaše, po kterém vyplivl na zem kousky hlenu.

„Ne. K čemu by to bylo?“ odpověděl Will tiše a kymácivě se postavil. „Je mrtvý,“ zachraptěl a zvedl hlavu, jako kdyby se chtěl podívat na nebe, ačkoliv věděl, že mu ho zakrývá mnoho kilometrů zemského pláště. Ze rtů se mu vydral povzdech, který jako kdyby vycházel z hlubin jeho duše. Pomalu mu docházela pravda. „Cal je mrtvý,“ zopakoval rozechvěle.

Chester si stále otíral obličej kapesníkem a hleděl vlhkýma očima na Willa. Krátce přikývl.

„Je mi to líto, Wille, opravdu. Ale nemohl jsem nic...“

„Cal se nám jenom snažil pomoct. Chtěl nám najít jídlo... a podívej, co se stalo.“ Will svěsil hlavu a nahrbil se.

Podrážděná kůže ho nepřestávala pálit. Promnul si krk a v ruce mimoděk sevřel nefritový přívěsek. Svěřil mu ho Tam pár minut předtím, než ho rozsekali Styxové. „Slíbil jsem strýčkovi Tamovi, že

se o Cala postarám. Dal jsem mu své slovo," hlesl sklíčeně a odvrátil se. „Co tu vlastně děláme? Jak se to všecko mohlo stát?" Rozkašlal se a poté dodal tichým hlasem: „Táta asi umřel na nějakém podobném místě a my jsme idioti, co taky tady nejspíš pojdou. Je mi líto, Chestere, ale hra skončila. Je konec."

Odložil lucernu na zem a potácivě poodešel do tmy k velkému balvanu, sedl si na něj a prázdným pohledem se zadíval do zející černé nicoty.

18. kapitola

Ozvalo se hlasité prásknutí biče a kočár vyrazil od domu Jeromeových. Projel kordonem policistů, kteří spěšně odstraňovali zátaras z ulice. O kousek dál stál shromážděný menší dav lidí, kteří se ze všech sil snažili vypadat, že si jenom obstarávají svoje každodenní obchůzky. To, jak usilovně natahovali krky, aby zahlédli, kdo je uvnitř kočáru, zcela jasně ukazovalo, proč se tu srotili. Stejně zvědavost ostatně projevovali i mnozí policisté.

Sára se nepřítomně dívala z okénka a zvědavé obličeje nevnímala. Shledání s matkou ji naprosto vyčerpalo.

„Uvědomujete si, jak jste tady slavná?“ ozvala se Rebecca, která opět seděla naproti ní vedle starého Styxe. Mladší Styx zůstal u domu. Sára jí věnovala jediný netečný pohled a otočila se zpátky k oknu. Kočár kodrcal ulicemi k nejvzdálenějšímu koutu Jižní jeskyně, kde stálo sídlo Styxů, obehnané desetimetrovým plotem z tepaného železa. Šlo o obrovitou, odpudivou budovu. Jejích sedm poschodí stavitelé vytesali přímo do skály a po obou stranách průčelí se zvedaly dvě čtvercové věže. Strohé sídlo, označované jako Styxská pevnost, bylo přísně účelné a jeho stěny nezdobila jediná dekorace, která by aspoň trochu narušovala geometrickou jednoduchost budovy. Dosud do ní nevkročil žádný Kolonista a nikdo nevěděl, jak velká pevnost je, ani co přesně se nachází uvnitř, protože stavba zasahovala hluboko do skály. Povídalo se, že je propojena několika různými chodbami s Povrchem, takže Styxové mohou vystoupat mezi Površáky, kdykoliv se jim zamane.

Vedle pevnosti stála rovněž velká, ale daleko nižší budova s řadami malých, pravidelně rozmístěných okének ve dvou patrech. Nikdo sice nic nevěděl s jistotou, ale obecně byla považována za středisko vojenských operací Styxů, a proto se jí často říkalo Základna. Do této stavby na rozdíl od pevnosti měli Kolonisté přístup, a mnozí tu dokonce pracovali ve službách Styxů.

Kočár zastavil právě u Základny. Sára vystoupila a bez jediné otázky následovala Rebeccu ke vchodu, kde se policista ve strážní budce uctivě dotkl čepice na pozdrav a odvrátil pohled. Uvnitř Rebecca předala Sáru jednomu z Kolonistů a ihned odešla.

Sáře padala hlava únavou, ale podařilo se jí ještě vrhnout na toho muže zkoumavý pohled. Rukávy košile měl vyhrnuté nad silná, svalnatá předloktí, mohl se pochlubit mohutnou hrudí a byl podsaditý jako mnoho mužů v Kolonii. Na sobě měl dlouhou gumovou zástěru černé barvy s malým bílým křížkem uprostřed. Vlasy si holil do podoby krátkého strniště prokvetlého šedinami a pod huňatým obočím se schovávaly dvě světle modré, ale poněkud malé oči. Barvou pleti se podobal Sáře – byl z „čistého rodu“, jak se tu označovali albíni, potomci prvních zakladatelů Kolonie. Podobně jako policista u vchodu i tento muž se k Rebecce choval velice uctivě a nesměle, ale po Sáře, která se netečně plahočila za ním, nyní vrhal kradmé pohledy.

Vyvedl ji po schodech a pokračovali několika dalšími chodbami. Jejich kroky se rozléhaly nad podlahou z naleštěných kamenů. Stěny tu nezdobily žádné obrazy ani ornamenty a jejich jednolitou plochu narušovaly jedině řady tmavých železných dveří, bez výjimky zavřených. Muž se u jedněch zastavil a otevřel je. Kamenná podlaha pokračovala přes práh do místnosti a v rohu Sára spatřila matraci pod štěrbinovitým okénkem vysoko na zdi. Vedle prostého lůžka stála smaltovaná nádoba s vodou a u ní podobný džbán spolu s několika plátky hřibů vyrovnaných na talíři. Jednoduché a strohé vybavení místnosti budilo dojem kláštera či nějakého náboženského útulku.

Sára stála na prahu, dovnitř nicméně nevkročila.

Muž otevřel ústa, jako kdyby chtěl promluvit, ale zase je zavřel. Tak to opakoval několikrát jako ryba na suchu, až nakonec zřejmě sebral dostatek odvahy.

„Sáro,“ řekl jemně a naklonil k ní hlavu.

Pomalu k němu vzhlédla, s nechápavostí pramenící z naprostého vyčerpání.

Rozhlédl se po chodbě, aby se ujistil, že ho nikdo nemůže slyšet. „Neměl bych si s tebou takhle povídat, ale... nepoznáváš mě?“ zeptal se.

Přimhouřila oči, aby na něj zaostřila pohled, a po tváři se jí pomalu rozlil překvapený výraz.

„Josefe...,“ vydechla sotva slyšitelně. Poznala v něm dávného přítele. Byli stejně staří a v dospívání se velice sblížili. Ztratila s ním

spojení, když na jeho rodinu přišly těžké časy a všichni se museli přestěhovat do Západní jeskyně, aby pracovali na tamějších polích.

Věnoval jí nejistý úsměv, který se příliš nehodil k jeho masité tváři, a proto působil něžněji než u jiných lidí.

„Měla bys vědět, že všichni chápou, proč jsi odešla, a nikdy...," pokoušel se najít správná slova, „nikdy jsme na tebe nezapomněli, aspoň někteří z nás..., třeba já."

Někde v budově bouchly dveře a Josef se bojácně ohlédl přes rameno.

„Díky, Josefe," řekla, dotkla se jeho paže a vbelhala se do místnosti.

Josef jí něco tiše odpověděl a opatrně za ní zavřel dveře, Sára však nic z toho nevnímala. Upustila kabelku na zem a zhroutila se na matraci, kde se schoulila do klubíčka. Hleděla na spojnici ohlazené kamenné stěny s podlahou a rozeznávala v ní obrysy mnoha zkamenělých živočichů, zejména amonitů a jiných měkkýšů, jejichž jemné tvary vypadaly, jako kdyby je namaloval božský návrhář voskovou tužkou.

Když se pokoušela utřídit vířící myšlenky a emoce do něčeho, co by aspoň vzdáleně připomínalo pořádek, nahromaděné zkameněliny, promíchané, ale navěky zamrzlé ve stejné poloze, jí dávaly jakýsi hlubší smysl. Jako kdyby je náhle chápala, jako kdyby v jejich zmateném propletenci spatřila nějaký vzor, tajný klíč, který jí pomůže vysvětlit všechno. Pak ale tento okamžik porozumění minul a ona upadla v naprostém tichu do bezesného spánku.

19. kapitola

Nad obzorem se objevily první paprsky ranního slunce, zalévající úzký proužek oblohy paletou červených a oranžových odstínů. Rodící se světlo během několika minut už olizovalo střechy domů, zahánělo noc a zvěstovalo příchod nového dne.

Na Trafalgarském náměstí vyjížděla od semaforu trojice černých taxíků, mezi nimiž se bezstarostně proplétal osamělý cyklista. Ostře zatočil před prvním vozem, jehož řidič musel prudce dupnout na brzdu, takže se ozvalo pronikavé zaskřípění. Taxikář zahrozil cyklistovi pěstí a zařval na něj otevřeným okénkem, ale mladík ho odbyl nezdvořilým posunkem a plnou rychlostí vyrazil k ulici Pall Mall.

Zpoza protějšího rohu náměstí se vynořily červené dvoupatrové autobusy a vzápětí přibrzdily u zastávek. Takhle brzy ráno ale jejich služby využívalo jen málo cestujících. Dopravní špička měla teprve nastat.

„Ranní ptáče dál doskáče," zasmála se Rebecca nevesele a rozhlížela se po chodnících pod sebou, kde kráčel jediný osamělý chodec. „A chytí více červů."

„Já o nich neuvažuji jako o červech. Ve skutečnosti jsou horší než ta nemyslící stvoření," prohlásil starý Styx a sledoval okolní scenerii stejně pozorným zrakem jako Rebecca.

Za přibývajícího denního světla byla jeho tvář tak bledá a nehybná, jako kdyby ji někdo vyřezal z kusu staré slonoviny. V kožené kabátu a s rukama sepjatýma za zády připomínal generála dobyvatelské armády. Stál s Rebeccou na okraji střechy oblouku Admirality a ani jeden nedával najevo sebemenší obavy z příkré propasti těsně před nimi.

„Někteří se nám postaví na odpor a budou se snažit zvrátit účinek opatření, jež se chystáme provést," řekl starý Styx a nespouštěl oči z náměstí. „Začala jsi čistit Hlubiny od zrádců, ale tím to nekončí. Na Povrchu i v Kolonii jsou další zpátečníci, zejména v Havranově, ke kterému jsme se příliš dlouho chovali až moc tolerantně. Pokračuješ v plánech svého zesnulého otce, a když je nyní všechno tak dokonale připraveno, nesmíme dopustit, aby se do soukolí dostalo sebemenší zrnko písku."

„Souhlasím," přikývla Rebecca, aniž by ji jakkoliv zarazila skutečnost, že právě padlo rozhodnutí zabít tisíce lidí.

Starý Styx přimhouřil oči, ne kvůli stále silnějšímu dennímu světlu, ale protože ho napadla jistá nepříjemná myšlenka.

„To Burrowsovic dítě..."

Rebecca otevřela ústa, ale zůstala zticha, protože starý Styx ještě nedomluvil.

„Odvedly jste se sestrou dobrou práci, když jste dopadly tu Jeromeovou a odzbrojily jste ji. Váš otec také nerad nechával věci nedotažené do konce. Obě jste zdědily jeho instinkty," dodal starý Styx s vlídností, která mohla být chápána téměř jako náklonnost.

Poté se mu do hlasu vrátila obvyklá tvrdost. „Prozatím jsme hadí plány zmařili, ale nezabili jsme jejich původce. Will Burrows je pro tento okamžik vyřízený, ale ještě se z něj může stát falešný idol a loutka v rukou našich nepřátel. Možná se ho pokusí využít při svém odporu proti nám a opatřením, která hodláme učinit. Nesmíme dovolit, aby se i nadále pohyboval volně po podzemí. Musíme ho vylákat z úkrytu a zneškodnit ho." Teprve teď starý Styx pomalu otočil hlavu k Rebecce, která stále hleděla na scenerii pod sebou. „Ten kluk by navíc mohl uhodnout naše plány a hatit jejich naplnění. Nemusím ti jistě říkat, že něčemu takovému je třeba zabránit... za každou cenu," zdůraznil.

„Tento problém bude vyřešen," ujistila ho Rebecca přesvědčivě.

„Dohlédni na to," uzavřel starý Styx, rozpojil ruce za zády a tleskl jimi.

Rebecca jeho gesto pochopila. „Ano," přisvědčila. „Měli bychom začít." Pootočila se ke skupině Styxů, kteří čekali v tichosti za nimi, a její dlouhé černé vlasy zavlály ve větru.

„Jednoho mi dejte," přikázala a panovačně vykročila od okraje střechy k řadě temných postav. Stálo jich tu snad padesát, v dokonale vyrovnané formaci. Po jejích slovech se jeden Styx poslušně probral k životu a vystoupil z řady. Klekl si a vsunul ruku v rukavici do jednoho ze dvou velkých proutěných košíků s víkem, jež měl každý u nohou. Z košíku zaznělo bublavé vrkání a vzápětí muž vytáhl čistě bílou holubici. Pak košík opět zavřel a podal holubici Rebecce. Pták

se pokusil zamávat křídly, ale Rebecca ho pevně chytila oběma rukama.

Položila ho na bok, aby si mohla prohlédnout jeho nohy. Měl kolem nich připevněné cosi na způsob kroužku, ale zde se nejednalo o pouhé kovové obroučky. Tyto byly vyrobeny z našedlé látky, která se matně leskla na slunci. V každém pásku se nacházelo několik drobných kuliček navržených tak, aby se po několikahodinovém vystavení účinkům ultrafialového světla rozpadly a uvolnily svůj obsah. Spouštěcí mechanismus tak vlastně představovalo samotné slunce.

„Jsou připravení?“ zeptal se starý Styx, který mezitím přistoupil k Rebecce.

„Ano, jsou,“ potvrdil jiný Styx o kousek dál v řadě.

„Výborně,“ řekl starý Styx a prošel před vyrovnanými muži, kteří v dosud chabém světle splývali jeden s druhým. Dotýkali se rameny a všichni měli na sobě stejné černé kabáty a dýchací přístroje.

„Bratři,“ oslovil je starý Styx. „Končíme s ukrýváním. Nastal čas, abychom si vzali zpátky, co nám právem náleží.“ Na chvilku zmlkl, aby jeho slova mohla na shromážděné muže dostatečně zapůsobit. „Dnešní den bude připomínán jako počátek slavné nové epochy našich dějin. Je to den, kterým započne náš návrat na Povrch.“

Zastavil se a udeřil pěstí do dlaně druhé ruky. „V posledním století jsme nechali Površáky pykat za jejich hříchy, když jsme mezi ně vypouštěli zárodky choroby známé v jejich světě jako *chřipka*. Poprvé v létě 1918.“ Chraptivě se zasmál. „Tehdy ji označili za španělskou chřipku, ti hloupí ubožáci. Miliony z nich přivedla do hrobu. Další lekce jsme jim udělili v letech 1957 a 1968 v podobě chřipky asijské a hongkongské.“

Udeřil se do dlaně ještě větší silou a plesknutí jeho kožených rukavic se rozneslo po celé střeše.

„Tyto epidemie však nejsou nic než obyčejným nachlazením ve srovnání s tím, co nadchází nyní. Duše Površáků jsou skrz naskrz prohnilé, morálkou připomínají šílence a ničí naši zaslíbenou zemi nadměrnou spotřebou a hamižností. Jejich čas se nachyluje a povrch Země bude záhy očištěn od všech pohanů,“ zabručel dunivě jako raněný medvěd. Přehlédl řadu shromážděných mužů od jednoho

konce k druhému a znovu podél ní vykročil. Klapání jeho bot se rozléhalo po ploše střechy.

„Dnes totiž zkoušíme redukovanou formu *Dominia*, našeho svatého moru. Díky plodům své práce si ověříme, že jej lze rozšířit po tomto městě, po této zemi a pak do zbytku světa.“ Pozvedl ruku s roztaženými prsty k nebi. „Jakmile naši ptáci vzlétnou, samo slunce dohlédne na to, aby vzdušné proudy zanesly náš vzkaz davům těch zkažených zvrhlíků. Vzkaz, který bude do tváře Země vepsán krví a hnisem.“

Dospěl k poslednímu Styxovi, otočil se a vyrazil zpátky. Znovu promluvil teprve v polovině řady.

„Takže, moji druzi, až zde budeme stát příště, vypustíme vpravdě smrtící náklad a naši nepřátelé, Površáci, budou smeteni, přesně jak je psáno v Knize katastrof. Potom my, praví dědicové Země, opět získáme to, co je po právu naše.“

Dramaticky se zastavil a oslovil Styxe tišším, důvěrnějším hlasem. „Nuže, do práce.“ Celá řada se pohnula a připravila se k vypuštění holubic.

Rebecca převzala velení. „Na můj pokyn... Tři..., dva..., jedna..., teď!“ odpočítala a vyhodila svou holubici vysoko do vzduchu. Styxové okamžitě otevřeli ostatní košíky a ze střechy se vzneslo sněhově bílé hejno.

Rebecca hleděla za svou holubicí, dokud ji nedohonily stovky dalších a neztratila se v hejnu. Vypadalo to, že se ptáci chvíli zdržují nad Nelsonovým sloupem, ale potom se rozptýlili do všech směrů jako mrak bílého kouře rozfoukaný větrem.

„Leťte, leťte, leťte!“ volala za nimi Rebecca se smíchem.

TŘETÍ ČÁST

Drake a Elliot

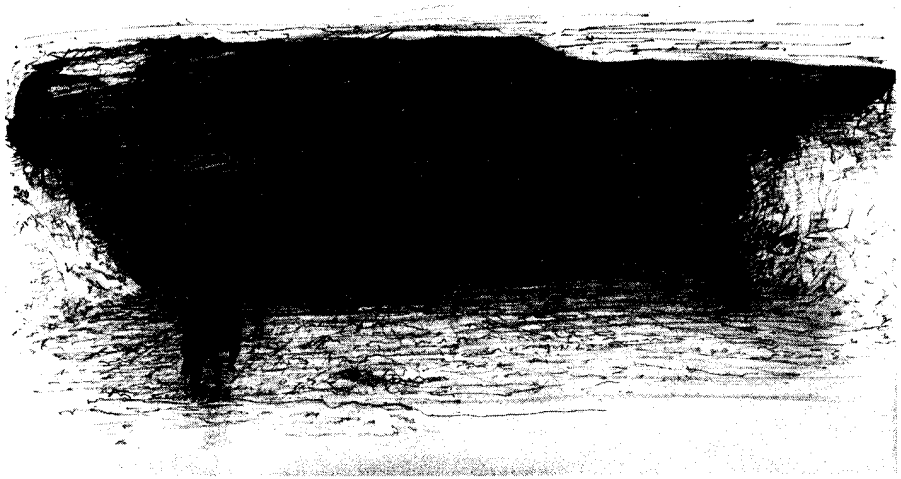

20. kapitola

„To je prostě hrozné," opakoval Chester stále znovu a znovu, jak na něj postupně doléhala hrůznost toho, co se stalo. „Ale nemohli jsme nic dělat. Přestalo mu bušit srdce."

Káral sám sebe a tížily ho stále silnější výčitky svědomí. Věřil, že je svým způsobem za Calovu smrt částečně odpovědný. Možná ho svou přehnanou kritikou a popichováním donutil k tomu, aby tak lehkomyslně vstoupil do té pukliny.

„Nemohli jsme se pro něj vrátit," breptal si Chester sám pro sebe.

Calova smrt jím do hloubi duše otřásla. Ještě nikdy neviděl nikoho takhle zemřít přímo před svýma očima. Připomnělo mu to okamžik, kdy jel s otcem v autě a zrovna míjeli hroznou nehodu motorkáře. Nevěděl tehdy, jestli je zkroucené tělo u krajnice mrtvé – nikdy to nezjistil – ale tohle bylo něco jiného. Tady šlo o člověka, kterého znal a který zemřel, když se na něj Chester díval. Jednu minutu Cal chodil, a v další z něj zůstalo jen bezvládné tělo. *Mrtvé tělo.* Nedokázal se s tím vyrovnat. Jednalo se o tak nezvratný a krutě definitivní konec, jako kdyby s někým mluvil po telefonu a jejich hovor byl jednou provždy přerušen.

Po chvíli ztichl a oba chlapci se dál mlčky vlekli prachem na břehu zdánlivě nekonečného kanálu. Will se se svěšenou hlavou nořil do hlubin sklíčenosti a deprese, nevěnoval pozornost okolí a pouze mechanicky kladl jednu nohu před druhou jako náměsíčník.

Chester po něm ustaraně pokukoval. Měl obavy o něj i sám o sebe. Jestli se z toho Will nevzpamatuje, nevěděl, jak budou schopni pokračovat. Tohle nebylo místo, které se k člověku chová s nějakou shovívavostí. Pokud tu chtějí přežít, musejí se plně soustředit a dávat si dobrý pozor. Jestli Chester potřeboval ještě nějaké potvrzení tohoto faktu, dostalo se mu ho právě v podobě pochmurného Calova konce. Zatím se mohli jen držet břehu kanálu, který změnil směr, takže to teď vypadalo, že je odvádí přímo k jednomu z blikajících světelných bodů. Každou hodinou se světlo zjasňovalo a sílilo. Chester nevěděl, kam je jejich kroky zavedou, ale neměl v úmyslu pokoušet se překonávat kanál, hlavně vzhledem k Willovu současnému stavu.

Druhý den se přiblížili ke světlu natolik, že dokázali rozeznat stálý ostrůvek záře vrhaný na okolní skalní stěnu. Očividně se ocitli na okraji Velké pláně. Chester trval na tom, aby se zastavili a nejprve oblast prozkoumali. Teprve když se přesvědčil, že tu nikdo není, vydali se pomalu kupředu. Chester se plížil co nejtišeji, kdežto Will se loudal za ním, aniž by věnoval světlu či okolí sebemenší pozornost.

Posléze dospěli ke zdroji záře. Ze skalní stěny čnělo kovové rameno dlouhé přibližně půl metru, na jehož konci tančil namodralý plamen, který syčel a občas se zachvěl ve vánku, jako kdyby protestoval proti přítomnosti obou chlapců. Kanál plynul pod světlem pořád dál a mizel v dokonale kulatém otvoru ve stěně, který musely vytvořit lidské ruce, nebo přinejmenším ruce Koprolitů. Když ale chlapci nahlédli dovnitř, ukázalo se, že nad vodou nevede žádná římsa, jež by jim dovolovala pokračovat v cestě.

„Tak, a je to," hlesl Will zkroušeně. „Jsme v pytli."

Ustoupil od kanálu a vůbec si nevšímal malého pramínku vyvěrajícího z vedlejší stěny. Voda prýštila z praskliny ve skále přibližně ve výšce hrudi a vymlela do povrchu stěny hladkou stružku, která ústila do přetékající nádrže vyhloubené ve skále. Odtud kanula po několika menších stupíncích a končila v kanále. Průtok vody vytvářel na skále ošklivé nahnědlé skvrny, ale Chestera to nijak neodradilo a zkusmo si ji nabral do úst.

„Je dobrá. Nechceš se taky napít?" zavolal na Willa. To bylo poprvé skoro za celý den, kdy se ho pokusil přímo oslovit.

„Ne," zahučel Will nevrle a s beznadějným povzdechem se svalil na zem. Přitáhl si kolena k hrudi, objal nohy pažemi a začal se mírně kolébat. Sklopil hlavu, takže mu Chester neviděl do obličeje.

Chesterovo zoufalství pomalu dostupovalo vrcholu, a proto se rozhodl, že se pokusí kamaráda přivést k rozumu. Rázně k němu přistoupil.

„Dobře, Wille," řekl chladným, zdánlivě nevzrušeným hlasem, který zněl natolik nepřirozeně, že upoutal Willovu pozornost. „Budeme tu prostě sedět, dokud se nevzpamatuješ a nebudeš se mít chuť zase do něčeho pustit. Nemusíš spěchat. Je mi jedno, jestli ti to potrvá dny nebo třeba i týdny. Máš tolik času, kolik chceš. Já klidně počkám." Pomalu vyfoukl vzduch pusou. „A jestli tu chceš zůstat, do-

kud tu neshnijeme, je to taky v pohodě. Je mi moc líto Cala, ale to nic nemění na tom, proč jsme tady... a proč jsi po mně chtěl, abych ti pomohl hledat tátu.“ Na chvíli se odmlčel a tiše shlížel na svého kamaráda. „Nebo už jsi na něj zapomněl?“

Poslední věta měla stejný účinek jako rána pěstí do žaludku. Chester slyšel, jak se Will prudce nadechl a trhl sebou. Hlavu však pořád nezvedl.

„Dělej, jak myslíš,“ vyštěkl na něj Chester a poodešel o kousek dál, kde si lehl na zem. Nevěděl, kolik uběhlo času, než zaslechl Willova slova. Zpočátku měl pocit, že je vnímá jako ve snu, a uvědomil si, že asi opravdu usnul.

„...máš pravdu, musíme pokračovat v cestě,“ říkal právě Will.

„Cože?“

„Takže vyrazíme.“ Will se hbitě vymrštil na nohy a přešel k zurčícímu pramínku, aby si ho zběžně prohlédl. Pak se zaměřil na otvor, jímž kanál vtékal na Velkou pláň, a posvítil si lucernou do hlubokého stínu za jeho okrajem, kam nepronikalo světlo plynového plamene. Sám pro sebe si přikývl a podíval se na svislou stěnu nad tunelem.

„Máme štěstí,“ oznámil, vrátil se ke svému batohu a hodil si ho pomalu na záda.

„Prosím? Co že máme?“

„Dá se tu přelézt,“ zněla Willova tajemná odpověď.

„Kulový s přehazovačkou!“

„Tak jdeš se mnou, nebo ne?“ zeptal se ostře Chestera, který nedůvěřivě sledoval jeho náhlou proměnu. Will už stál na břehu kanálu a připevňoval si lucernu ke kapse u košile. Několik vteřin si prohlížel skalní stěnu a v další chvíli na ni začal šplhat. Nacházel úchyty pro ruce i nohy a stoupal po oblouku, který ho dovedl pod plápolající plamen, ale nad otvor, jímž protékala pomalu plynoucí voda kanálu. Stejným způsobem se dostal až na druhý břeh.

„Nejsem první, kdo tudy prošel,“ poznamenal a zavolal na Chestera, který pořád otálel na původním břehu. „No tak, pohni sebou. S chutí do toho a půl je hotovo. Není to těžké, někdo vysekal do skály stupínky.“

Na Chestera to udělalo dojem a současně ho Willova poznámka pobouřila. Otevřel ústa, jako kdyby mu hodlal něco odseknout, ale nakonec si to rozmyslel a zahučel si sám pro sebe: „Všechno je při starém.“

Ačkoliv Will nesledoval žádnou rozeznatelnou stezku, podle všeho si byl jistý, že jdou správným směrem, a Chester se tedy ploužil za ním. Kráčeli svižným tempem po jednotvárné planině bez dalších kanálů či jiných výrazných orientačních bodů, dokud konečně nedospěli k místu, kde byla půda o něco sypčejší a začala postupně klesat. Možná to nějak souviselo s rostoucí výškou stropu jeskyně, ale s každým krokem měli chlapci dojem, že kolem nich fouká stále silnější vítr.

„Páni, takhle je to lepší!“ broukl Will a přejel si prstem po vnitřku propoceného límečku košile. „Aspoň je o něco chladněji!“

Chesterovi se nevyslovitelně ulevilo, že se Will podle všeho dostal z tíživé trudomyslnosti, do níž předtím upadl. Vlastně každou chvíli něco vykládal, jako by se nic nepřihodilo, ale stejně teď postupovali daleko tišeji, když je Cal nepopichoval. Chester se ovšem nedokázal zbavit dojmu, že je Cal stále s nimi, a přistihl se, že se po něm každou chvíli ohlíží.

„Hele, tohle vypadá docela jako křída,“ poznamenal Will při stoupání do svahu. Klouzali a potáceli se po světlé hmotě, která jim ujížděla pod nohama. Poslední úsek byl natolik příkrý, že jej museli zdolat po všech čtyřech.

Will se náhle zastavil, aby zvedl kámen o velikosti tenisového míčku. „Páni! To je ale krásná ukázka *pouštní růže.*“ Chester viděl bledě růžové lístky, jež vycházely z ústředního bodu a vytvářely podivně vyhlížející kouli připomínající nějakou kubistickou květinu. Will ihned škrábl do jednoho plátku nehtem. „Jasně, je to sádrovec. Docela hezké, nemyslíš?“ zeptal se Chestera. Než však mohl dostat odpověď, sám pokračoval: „Nádherný exemplář.“ Rozhlédl se. „Musí tu tedy už aspoň sto let nebo tak nějak probíhat odpar vody, pokud to ovšem nebylo pohřbené v zemi. V každém případě si to asi nechám,“ dodal a sundal si batoh ze zad.

„Cože s tím uděláš? Vždyť je to jenom mizernej šutr!“

Ne, to není šutr. Ve skutečnosti jde o *minerální útvar*. Představ si moře.“ Will se široce rozmáchl pažemi. „Když vysychá, soli se vysrážejí z roztoku a… no, zbytek toho, co tu vidíš, jsou usazeniny. Znáš přece usazené horniny, ne?“

„Ne, to neznám,“ přiznal Chester a zkoumavě si Willa prohlížel.

„Existují tři druhy hornin: usazené, vyvřelé a přeměněné,“ tlachal jeho kamarád dál. „Já mám nejraději ty usazené, jaké vidíme tady dole, protože v nich je často ukrytý *příběh* v podobě zkamenělin. Vznikají...“

„Wille,“ ozval se Chester tiše.

„Vznikají obvykle na povrchu a většinou pod vodou. Zajímalo by mě, proč nacházíme usazené horniny tak hluboko pod zemí.“ Zdálo se, že mu jeho vlastní otázka dělá těžkou hlavu, ale vzápětí si na ni odpověděl. „Ano, předpokládám, že tu muselo být nějaké podzemní jezero nebo něco takového.“

„Wille!“ zkusil to Chester znovu.

„Usazené horniny se v každém případě vytvářejí za studena, v protikladu k ostatním, i když nic nemůže teplotou konkurovat magmatu, z něhož vznikají vyvřelé horniny, které...“

„Wille, přestaň!“ vykřikl Chester, jehož to výstřední chování polekalo.

„...se taky nazývají magmatickě a dělí se na hlubinné, výlevné a žilné neboli...“ Will zmlkl uprostřed vety.

„Vzpamatuj se, Wille. O čem to tady breptáš?“ Chester v zoufalství mírně chraptěl. „Co je s tebou?“

„Já nevím,“ řekl Will a zavrtěl hlavou.

„Tak zavři zobák a soustřeď se na to, co děláš. Teď nepotřebuji žádnou hloupou přednášku.“

„Jasně.“ Will zamrkal a rozhlédl se kolem sebe, jako kdyby se právě vynořil z mlhy a netušil, kde přesně je. Uvědomil si, že v ruce stále drží pouštní růži, a odhodil ji vysokým obloukem pryč. Znovu si nasadil batoh a Chester ho přitom ustaraně sledoval, dokud nevyrazili na další cestu.

Blížili se k vrcholu a terén se pomalu vyrovnával. Vtom Chester spatřil paprsek světla, který prořízl tmu a přejel po stropě. Poznal, že jeho zdroj je vzdálen dost daleko od nich. Vypadalo to na nějaký

pátrací reflektor. Z opatrnosti ztlumil lucernu a Will na jeho naléhání učinil totéž.

Přikrčili se a doplížili se k vrcholu svahu. Chester se neustále přesvědčoval, že Will ve svém nevyzpytatelném stavu zůstává ležet za ním. Obezřetně vyhlédli na kruhové prostranství, které bylo velké jako stadion a vypadalo pustě a prašně jako měsíční kráter.

„Kristepane, Wille, koukni na to," zašeptal Chester, mávl na svého kamaráda, ať se přesune vedle něj, a úplně zhasl svoji lucernu. „Vidíš je? Vypadají přesně jako Styxové, ale jsou oblečení jako vojáci."

Chlapci dokázali v kráteru rozeznat přibližně deset Styxů – měli sice jiné šaty, ale podle hubených postav a způsobu držení těla se nemohlo jednat o nikoho jiného – a dva z jejich psů. Stáli vyrovnaní v řadě, přičemž jeden z nich kousek před nimi ovládal velkou svítilnu. Základnu kráteru sice osvětlovaly tři velké zářící koule umístěné na trojnožkách, ale reflektor zářil s nesrovnatelně větší silou a Styx jím mířil na cosi před sebou.

Chesterovi projelo tělem zachvění. Při pohledu na Styxe měl dojem, že narazil na ty nejodpornější a nejjedovatější hady. „Já je tak nenávidím," procedil mezi sevřenými zuby.

„Hmm," odpověděl Will neurčitě a nezúčastněně si prohlížel oblázek s lesklými vrstvami, který zaujal jeho pozornost. Po chvilce ho odcvrnkl pryč.

Nebylo třeba posudku klinického psychologa, aby Chester poznal, že s Willem není něco v pořádku. Smrt jeho bratra ho jednoznačně vyšinula z rovnováhy.

„Chováš se vadně, Wille," sykl Chester. „To jsou *Styxové*, proboha."

„Jo," přikývl Will. „Rozhodně jsou to oni."

Chestera ohromovalo, jaká lhostejnost z jeho kamaráda vyzařuje. „Naskakuje mi z nich husí kůže. Raději se odtud vypařme...," navrhl naléhavě a začínal se pomaloučku sunout nazpět.

„Vidíš ty Koprolity?" řekl Will a bezstarostně ukázal na výjev pod sebou.

„Cože?" zeptal se Chester a napínal zrak. „Kde?"

„Tamhle... naproti Styxům...," odpověděl Will a zvedl se na lokty, aby měl lepší výhled. „Přímo ve světle."

„Kde přesně?" zašeptal znovu Chester. Podíval se na Willa vedle sebe a okamžitě ho napomenul: „Proboha, skloň hlavu, ty jelito. Takhle si tě všimnou!"

„No dobře," řekl Will a přikrčil se.

Chester se znovu zahleděl na scénu v kráteru a přes pronikavou záři Styxova reflektoru si Koprolitů všiml, až když se jeden z nich pohnul (Chesterovi stále dělalo potíže si uvědomit, že zvolna se kolébající Koprolité jsou *lidské bytosti*). Jejich přilbové svítilny byly v jasně ozářené oblasti sotva patrné a matné obleky splývaly tak dokonale s kamenným podložím kráteru, že i když Chester konečně jednoho zpozoroval, měl velké potíže rozeznat další. Bylo jich tam hned několik a stáli v nevyrovnané řadě proti Styxům.

„Kolik jich tam je?" zeptal se Willa.

„Nevím přesně. Asi tak dvacet?"

Vrchní Styx přecházel po rovině mezi oběma skupinami. Pochodoval sem tam a náhle se obrátil směrem ke Koprolitům a prudce na ně posvítil reflektorem. Chlapci sice kvůli značné vzdálenosti a hučení vanoucího větru neslyšeli, co Styx říká, ale podle trhavé gestikulace a rychlého škubání hlavou bylo jasné, že na ně křičí. Chester s Willem ho pozorovali několik minut bez hnutí, ale pak se Will začal vrtět.

„Mám hlad. Nemáš žvýkačku?"

„To nemyslíš vážně! Jak můžeš v takové chvíli myslet na jídlo?" obořil se na něj Chester.

„Já nevím... Prostě mi nějakou dej, jo?" zakňoural Will.

„Seber se, Wille," naléhal Chester a nespouštěl přitom zrak ze Styxů. „Víš přece, kde jsou žvýkačky."

V tom vyšinutém stavu Willovi trvalo celou věčnost, než otevřel postranní kapsu Chesterova batohu. Pak se v ní začal s tichým mumláním hrabat, dokud nenašel zelený balíček žvýkaček. Položil si ho před sebe a zavřel kapsu.

„Chceš taky jednu?" zeptal se Chestera.

„Ne, to nechci."

Will balíček několikrát upustil, jako kdyby měl zchromlé ruce, ale nakonec se mu ho podařilo roztrhnout a vytáhnout jeden z plátků. Už se chystal žvýkačku rozbalit, když tu oba chlapci naráz vyjekli.

Ucítili drtivý tlak na zádech a dotyk chladné oceli na hrdle. Někdo jim přiložil ke krku nůž.

„Ani muk.“ Hlas zněl ochraptěle, jako kdyby ho jeho majitel už dlouho nepoužíval. Vycházel z místa těsně za Willovou hlavou.

Chester hlasitě polkl. Domníval se, že se k nim zezadu nepozorovaně připlížili Styxové a zastihli je nepřipravené.

„A ani se nehněte.“

Willovi vyklouzla žvýkačka z prstů. „Už teď cítím, jak to páchne, a to jsi to ještě neotevřel.“

Will se pokusil promluvit.

„Řekl jsem, abyste mlčeli.“ Ostří nože se Willovi zarylo do krku ještě hlouběji. Cítil, jak sílí tlak na jeho záda, a spatřil ruku v palcových rukavicích, která se natáhla mezi něj a Chestera a začala hloubit díru v sypké půdě.

Chlapci ji po očku sledovali a netroufali si pohnout hlavou ani o milimetr. Bylo to jako nějaký výjev z blouznivého snu: ruka bez těla, která kousek po kousku vyhrabává jámu.

Chester se neovladatelně roztřásl. *Chytili je Styxové? A když ne Styxové, kdo tedy?* Hlavou mu vířily děsivé představy, co se s nimi v nejbližších okamžicích stane. *Podříznou jim ti lidé hrdla a pohřbí je tady do té díry?* Nedokázal z ruky spustit zrak.

Pak ruka cílevědomě uchopila balíček žvýkaček a vhodila ho do jámy.

„Ten poslední kousek taky,“ přikázal mužský hlas Willovi. Will poslechl a položil neotevřený plátek žvýkačky vedle balíčku.

Ruka pak ráznými pohyby zahrnula díru sádrovcovými kamínky.

„To je lepší, ale pach je pořád hodně silný,“ ozval se po této krátké mezihře hlas znovu. „Kdybyste to rozbalili, nejbližší pes...,“ hlas se na okamžik odmlčel, ale poté pokračoval, „...vidíte ho přímo pod námi..., by ten pach ucítil během... Co myslíš?“

Následovala odmlka, během níž Will přemítal, jestli se od něj čeká odpověď, ale ticho přerušil jiný, o něco jemnější hlas. Zřejmě

vycházel z místa za Chesterem. „Jsou od nás po větru," řekl. „Takže nanejvýš za dvě vteřiny."

Muž znovu promluvil. „Pak by Likvidátoři vypustili psy a sami by je hned následovali. Z vás dvou by byly mrtvoly, stejně jako z těch chudáků tamhle dole." Pochmurně se nadechl. „Tohle byste měli vidět."

Navzdory nožům, které měli stále přiložené k hrdlu, se Will s Chesterem usilovně pokoušeli soustředit na to, co se odehrává v kráteru pod nimi.

Vrchní Styx se otočil a vyštěkl nějaký povel. Do středu kráteru byli dovedeni tři muži v ošuntělém, nenápadném oblečení. Každého doprovázeli dva Styxové. Will s Chesterem si jich dosud nevšimli, protože se choulili ve stínu mimo dosah světel. Eskorta je dovlekla vedle hloučku Koprolitů a vrátila se k vyrovnaným Styxům.

Styxský velitel štěkl další rozkaz a pozvedl paži nad hlavu. Několik jeho mužů pokročilo kupředu a přiložilo si k ramenům pušky. Styx máchl s úsečným výkřikem paží dolů a z hlavní popravčí čety vyšlehly plameny. Dvě ze tří postav padly okamžitě. Třetí ještě chvíli vrávorala, než se zhroutila přímo přes druhé dva zastřelené. Všechny tři znehybněly. Kráterem doznívala ozvěna výstřelů a vracelo se strašidelné ticho. Odehrálo se to tak rychle, že Will s Chesterem ani nedokázali vstřebat, co právě viděli.

„Ne," hlesl Will nevěřícně. „Ti Styxové..., to přece není pravda?"

„Ano, právě jste se stali svědky popravy," pronesl mužský hlas bezvýrazně těsně za Willovou hlavou. „A to byli naši lidé, naši přátelé."

Padl další rozkaz a popravčí četa předala pušky svým nejbližším druhům. Každý poté vytasil cosi od boku a vykročil kupředu. V postupu Styxů proti Koprolitům byla jakási děsivá neodvratnost.

Chlapci přihlíželi, jak se styxští vojáci vrhají na Koprolity, kteří po jejich bodnutích jednoduše padali k zemi jako podťaté stromy. Will s Chesterem sledovali, jak nejbližší Styx spouští ruku, v níž se blyštilo něco kovového.

Ostatní Koprolité nadále stáli v neuspořádané řadě a každý hleděl jiným směrem. Nijak se nepokusili pomoci padlým bratrům, ani,

což bylo ještě více zarážející, vůbec nereagovali na jejich smrt. Jako kdyby někdo zabil dobytče přímo uprostřed stáda a ostatní zvířata to přijala s apatickou lhostejností.

Znovu promluvil drsný hlas: „To by stačilo. Víte, že máme nože. Věřte nám, že je *použijeme*, pokud se nebudete přesně řídit našimi pokyny. Rozumíte?“

Oba chlapci zamumlali „ano“ a cítili, jak se jim ostří ještě silněji přitiskla ke kůži.

„Dejte ruce za záda,“ přikázal tišší hlas. Vzápětí útočníci Willovi a Chesterovi svázali zápěstí a hrubě jim zvedli hlavy za vlasy, aby jim mohli připevnit pásky přes oči.

Neznámí pak popadli chlapce za kotníky a nemilosrdně je vlekli břichem dolů zpátky ze svahu. Will s Chesterem se nemohli nijak bránit, a tak se jen pokoušeli nadzvednout hlavu, aby si neodřeli obličej o kamínky.

V další chvíli je útočníci se stejnou hrubostí postavili na nohy a oba chlapci cítili, jak jim něco připevňují k poutům na rukou. Poté jimi smýkli kupředu a oba slyšeli vrávoravé kroky toho druhého. Rychle je odváděli ze zbývajícího úseku svahu a Will s Chesterem se museli zaklánět, jak nejvíce mohli, aby neupadli. Podle hluku a občasného zasténání Will poznal, že je Chester těsně před ním, a napadlo ho, že je svázali dohromady a teď je ženou jako nějaká zvířata na jatka.

Na úpatí svahu Chester ztratil rovnováhu a skácel se k zemi, přičemž strhl Willa s sebou.

„Vstávejte, nemehla!“ zasyčel muž. „Dělejte, co vám řeknu, nebo vás oba vyřídím hned tady a teď.“

Opřeli se jeden o druhého a podařilo se jim vyhrabat se na nohy.

„Pohyb,“ zavrčel druhý hlas a udeřil Willa tak tvrdě do poraněného ramene, že Will vyjekl bolestí. Slyšel, jak útočník překvapeně ustoupil.

Strach a nepohodlí v kombinaci se stále palčivě živou ztrátou bratra náhle způsobily, že se ve Willovi vzedmul vztek. Otočil se k útočníkovi a tiše, výhružně na něj zavrčel.

„Udělej to ještě jednou a...“

„A co?“ přerušil ho hlas. Promluvil jemněji než předtím a Will si poprvé všiml, že zní mladě a *žensky*. „Co uděláš?“ zeptal se hlas znovu.

„Ty jsi holka, že jo?“ řekl Will udiveně. Aniž by čekal na odpověď, sevřel svázané ruce a pokusil se proti ní postavit čelem, což bylo těžké, protože netušil, kde přesně se nachází.

„Zavolám posily,“ vyštěkl ostře, když si vzpomněl na úryvek z jednoho z nejoblíbenějších seriálů své nevlastní matky.

„*Posily?* Jaké posily?“ zeptala se váhavě.

„Každý váš pohyb sleduje pečlivě vybraný tým,“ dodal Will s co možná největší přesvědčivostí. „Stačí, když jim dám signál, a odrovnají vás.“

„Vymýšlí si,“ ozval se hlas toho muže. I on ztratil část ze své přísnosti, a dokonce zněl maličko pobaveně. „Jsou sami. Nikoho jsme s nimi přece neviděli, že, Elliott?“ Obrátil se k Willovi. „Jestli nebudeš spolupracovat, probodnu tvého kamaráda nožem.“

To mělo na Willa požadovaný účinek. Rychle se vrátil nohama zpátky na zem.

„No dobře, dobře, půjdu s vámi, ale raději si dávejte pozor. Nehrajte si se mnou, jinak...“ Will zmlkl. Napadlo ho, že už by neměl pokoušet svoje štěstí, a dal se znovu do pohybu. Přitom vrazil do Chestera, který ho poslouchal s narůstajícím zmatkem.

21. kapitola

„Jak stojí psáno v *Knize katastrof,* lidé se z pozemské Archy vrátí na své právoplatné místo tehdy, až pomine ďábelská záplava. Pak lidé znovu zorají zaplevelená pole, postaví zničená města a zasadí do zesláblé země své zdravé sémě. Tak praví kniha a tak se i stane," skřehotal hlas styxského kazatele.

Tyčil se nad Sářinou klečící postavou v malé kamenné místnosti Základny a díky planoucím očím a černému plášti, kolem něhož se rozpřahovaly pařátovité ruce, připomínal hrozivé zjevení.

Když Styx přikročil k Sáře, plášť se mu pootevřel a odhalil kazatelovo hubené tělo. Pravou rukou ukazoval ke stropu a levou zase dolů k podlaze. „Jak je na nebeské klenbě, tak je i na Zemi pod ní," zaševelil svým neznělým hlasem. „Amen."

„Amen," hlesla ozvěnou.

„Bůh tě provázej při všem, co budeš činit ve jménu Kolonie." Náhle k ní vztáhl ruce, chytil ji za hlavu a vtiskl jí oba palce do bledé pokožky čela tak tvrdě, že když ji nakonec pustil a ustoupil, zůstaly jí na čele dvě viditelné červené skvrny.

Přitáhl si plášť k tělu a odešel z místnosti. Dveře za sebou nechal otevřené.

Sára zůstala klečet se skloněnou hlavou, dokud nezaslechla z chodby tlumené zakašlání. Vzhlédla a spatřila Josefa, který jí ve svých obřích rukou nesl talíř s jídlem.

„Dostala jsi požehnání, co?"

Sára přikývla.

„Nechci rušit, ale tohle ti posílá moje matka. Je tu pár koláčů."

„To mi je raději honem podej, mám pocit, že by s tím doktor Záhubín nesouhlasil," řekla.

„To určitě ne," přikývl Josef a spěšně vstoupil do místnosti. Zavřel dveře a zůstal neklidně stát, jako kdyby zapomněl, proč sem přišel.

„Co kdyby sis udělal trochu pohodlí?" zeptala se ho Sára a přesunula se k matraci.

Josef si sedl vedle ní a zvedl látkový ubrousek, aby odhalil koláče s polevou barvy mdlého karamelu, která překrývala šedá vlákna hub používaných v Kolonii k pečení. Podal talíř Sáře.

„No ne, vypadají krásně," usmála se sama pro sebe, když si uvědomila, jak moc se koláče podobají beztvarému, ale přesto vynikajícímu pečivu, jež její matka vždycky připravovala k nedělnímu čaji. Jeden si vzala a bez většího zájmu ho začala uždibovat.

„Jsou výborné. Poděkuj za ně matce – dobře si na ni vzpomínám."

„Pozdravuje tě," řekl Josef. „Letos jí bude osmdesát a má se..." Najednou zmlkl, jako kdyby se konečně rozhodl říct to, k čemu se už dlouho chystal. „Sáro, můžu se tě na něco zeptat?"

„Jistě, na cokoliv," přikývla a pozorně se na něj zadívala.

„Až splníš to, co po tobě chtějí, vrátíš se nadobro domů?"

„Máš tušení, *proč* jsem tady?" odpověděla otázkou a nespouštěla z něj oči.

Přejel si rukou po bradě, jako kdyby chtěl získat trochu času, než promluví. „Takové věci bych neměl vědět..., ale hádal bych, že to má něco společného s tím, co se děje na Povrchu..."

„Ne, mířím opačným směrem," řekla a kývla hlavou k zemi, aby naznačila, že má na mysli Hlubiny.

„Takže se neúčastníš toho podniku v Londýně?" vyhrkl Josef, ale rychle zase zavřel pusu a očividně litoval toho, co řekl. „Nechci se dostat do potíží se...," pokusil se rychle dodat, ale Sára ho přerušila.

„Ne, to se mě netýká. A neboj, cokoliv mi řekneš, nikomu dalšímu nepovím."

„Tady to momentálně nevypadá dobře," pokračoval Josef tiše. „Mizí spousta lidí."

To v Kolonii nebylo nic zas tak převratně nového a Sára Josefova slova nijak nekomentovala. Josef také mlčel, jako kdyby se styděl za svou neuváženost.

„Takže se vrátíš?" zeptal se nakonec. „Až bude po všem?"

„Ano, Bílé límce tvrdí, že budu moct zůstat v Kolonii, jakmile pro ně něco udělám." Smetla si drobeček z koutku úst, toužebně se podívala na dveře a vzdychla. „I když se ti před nimi podaří unik-

nout... a dostaneš se na Povrch, část tvého já nemůže odejít. Drží tě v šachu vším, co je ti drahé, vším, co miluješ, tvojí rodinou... To jsem zjistila," dodala hlasem přetékajícím lítostí, „jenže až příliš pozdě."

Josef vstal a vzal od ní talíř. „Nikdy není příliš pozdě," zahučel a vydal se ke dveřím.

V následujících dnech musela Sára podle styxských příkazů odpočívat a nabírat síly. Když už měla pocit, že se z té nečinnosti zblázní, povolali ji do jiné místnosti. Muž, který pro ni přišel, byl oblečený stejně jako Josef, ale byl menší a starší, měl zcela holou hlavu a pohyboval se nesnesitelně pomalu.

Ohlédl se na Sáru a omluvně vyklenul huňaté bílé obočí. „To ty moje klouby," vysvětlil. „Dostala se mi do nich vlhkost."

„To se stává těm nejlepším z nás," odvětila a vzpomněla si, jak chronická artritida zmrzačila jejího otce.

Stařec ji zavedl do poměrně velké místnosti s dlouhým stolem a několika nízkými skříňkami podél stěn. Pak se beze slova odploužil na chodbu a zanechal ji úvahám, proč tu vlastně je. Na protějších stranách stolu stály dvě židle s vysokými opěradly. Sára došla k jedné z nich a stoupla si za ni. Rozhlížela se po místnosti. Její pohled na chvíli zaujala malá svatyně v rohu, kde mezi dvěma hořícími svícemi stál kříž z tepaného kovu, přibližně půl metru vysoký, a před ním ležela otevřená *Kniha katastrof.*

Všimla si něčeho na stole. Značnou část jeho povrchu zabíral velký list papíru pokrytý barevnými skvrnami. Sára se ohlédla přes rameno ke dveřím. Netušila, co se od ní čeká. Poté se poddala vlastní zvědavosti, přikročila blíž a sklonila se nad papírem.

Zjistila, že se jedná o mapu. Začala ji zkoumat od levého horního rohu, kde spatřila dvě malé rovnoběžné linie, puntičkářsky propojené sérií kolmých čárek. Linie končily po několika centimetrech u řady nesmírně malých obdélníků. Vedle nich se skvěl nápis *Důlní stanice* a několik symbolů, jež neznala. Pokračovala dál a u klikaté modré linky si přečetla jméno *Styxská řeka.*

Vzdalovala se od rohu a prohlížela si zbytek mapy s obrovským hnědým územím s mnoha navzájem propojenými tečkami, z nichž některé byly vyvedeny v odlišných barvách: v tmavší hnědé, oranžo-

vé a v celé škále červených začínajících rudou a končících karmínovou. Tyto tečky Sáře připomínaly různě staré kapky krve. Rozhodla se zjistit, co asi na mapě představují.

Vybrala si náhodně jednu oblast a naklonila se blíž, aby ji prozkoumala. Byla jasně červená a zhruba obdélníková. Přes ni autor nakreslil drobnou černou *lebku.* Sára se pokoušela rozluštit vedlejší nápis, když se těsně u ní ozval nějaký zvuk. Slabounké vydechnutí.

Okamžitě vzhlédla.

Uskočila, až vrazila do židle, a snažila se zadržet výkřik, který se jí dral ze rtů.

Na opačné straně stolu se tyčil styxský voják v šedozeleném maskovacím oděvu. Zdál se být neuvěřitelně vysoký a se založenýma rukama stál něco málo přes metr od ní. Tiše ji pozoroval. Sára neměla sebemenší tušení, jak dlouho už tu ten voják je.

Zvedla k němu oči a spatřila, že mu z klopy dlouhého pláště vyčnívá řada bavlněných nití různých barev, mimo jiné červených, purpurových, modrých a zelených. Podobně jako v případě medailí, které se udělovaly na Povrchu, se i tady jednalo o vyznamenání za hrdinské skutky a tento Styx jich měl tolik, že je Sára ani nedokázala spočítat. Vzhlédla ještě o něco výš.

Černé vlasy měl svázané do ohonu, ale Sára měla co dělat, aby neustoupila o další krok, když se mužovi podívala do tváře. Naskytl se jí hrozný pohled. Po straně tváře se mu táhla obrovská jizva, barvou i strukturou povrchu podobná květáku. Začínala ve třetině jeho čela a pokračovala přes levé oko, které bylo znetvořené natolik, až se zdálo otočené o devadesát stupňů. Odtud mířila přes Styxovu líc k čelistnímu kloubu a rozšiřovala usta a neuvěřitelně tenké rty do strany, takže Sára viděla mužovy zuby a dásně téměř až ke stoličkám.

Takoví lidé se zjevují v nočních můrách.

Rychle se muži zadívala do zdravého oka a ze všech sil se snažila nesoustředit se na poškozené, slzící oko, kolem kterého bylo vidět krvavě červené tkáně protkané sítí modrých vlásečnic. Připomínalo to nedokončenou anatomickou studii, jako kdyby mu někdo rozpitval polovinu obličeje.

„Vidím, že jste začala beze mne," zasípal znetvořenými ústy. Mluvil tiše, ale se sebejistotou člověka, který je zvyklý dávat rozkazy. „Víte, co ta mapa zachycuje?" zeptal se.

Zaváhala, ale pak vykročila kupředu a vděčně sklopila oči k papíru. „Hlubiny," odpověděla.

Přikývl. „Viděl jsem, že jste našla Důlní stanici. Dobře. Povězte..." Položil ruku přes symbol kolejí a Sára spatřila, že mu chybí několik prstů, zatímco z ostatních zůstaly jen pahýly. Mávl rukou ke zbytku mapy. „Věděla jste, že tohle všechno existuje?"

„O Důlní stanici jsem věděla, ale o tom *všem* ne," odvětila po pravdě. „Slyšela jsem ovšem různé historky o podzemí..., mnoho historek."

„Ach, historky." Po tváři mu přeletěl úsměv, který měl odzbrojující účinek: lesklý lem kolem zubů se postupně nadzvedl v pomalém zavlnění a opět se vyrovnal. Styx si sedl a pokynul Sáře, aby ho napodobila. „Mým úkolem je zajistit, abyste dokázala působit na Velké pláni a v jejím okolí. Až skončíme," jeho černé zorničky se stočily k předmětům na konci stolu, „budete umět používat naše vybavení i naše zbraně a budete plnit naše příkazy. Rozumíte?"

„Ano, pane," odpověděla. Oslovila ho, jak se hodilo k jeho vojenskému jednání. Zdálo se, že ho to potěšilo.

„Víme, že jste schopná – musíte být, jinak byste nám tak dlouho neunikala."

Přikývla.

„Vaším jediným úkolem bude vystopovat a zneškodnit – jakýmikoliv nezbytnými prostředky – vzbouřence."

Zahleděla se do jeho hrozivě znetvořené tváře. „Myslíte Willa Burrowse?"

„Ano, Setha Jeromea," řekl stroze. Otřel si slzící oko hřbetem ruky a nešikovně luskl prsty, nebo lépe řečeno tím, co mu zbývalo z palce a ukazováčku.

„Co... ?" Zaslechla za sebou na kamenné podlaze nějaký šramot a rychle se otočila. Dveřmi prošel stín.

Byl to lovec, ten obří kocour, který jí přišel na pomoc na Povrchu. Zprvu se zastavil, aby se rozhlédl a nabral vzduch do nozder,

ale hned se rozběhl k Sáře a začal se jí láskyplně otírat o nohu. Lísal se k ní s takovou vervou, až o kousek odsunul její židli.

„Kocoure!“ vykřikla. Jeho příchod ji ohromil a zároveň potěšil. Předpokládala, že ho Styxové zabili. Opak však byl pravdou: udála se s ním nesmírná proměna a dávno nešlo o tu zbědovanou trosku, se kterou se potkala na Povrchu.

Podle toho, jak se kocour nesl, když si odkráčel cosi očichat do kouta místnosti, poznala, že ho rozhodně v poslední době dobře živili. Vypadal daleko lépe a ošetřili mu i zhnisanou ránu na rameni. Zakrýval ji cupaninový polštářek připevněný šedým obvazem obtočeným kolem hrudníku. Na krku měl zbrusu nový kožený obojek. Něco takového tato zvířata obvykle nenosila, z čehož Sára usoudila, že byl spíše v péči Styxů než Kolonistů.

„Jmenuje se Bartleby. Domnívali jsme se, že by se dal dobře využít,“ poznamenal Styx.

„Bartleby,“ zopakovala Sára a tázavě pohlédla přes stůl na vojáka.

„To zvíře bude přirozeně chtít nalézt svého starého pána – vašeho syna – a k tomuto účelu mu poslouží jeho vynikající čich,“ vysvětlil Styx.

„Ach ano,“ přikývla. „To je pravda.“ Při stopování v Hlubinách bude pomoc lovce neocenitelná a kocour jistě ani v nejmenším nezaváhá při sledování Calovy pachové stopy.

Usmála se na Styxe a zavolala: „Bartleby, ke mně!“ Kocour se poslušně vrátil k ní a sedl si v očekávání dalších příkazů. Pohladila ho po široké, ploché hlavě. „Takže takhle se tedy jmenuješ..., *Bartleby?*“ Zamrkal na ni svýma obrovskýma očima a z hrdla se mu vydralo hluboké zapředení. Přešlápl z jedné přední packy na druhou. „My dva společně přivedeme Cala zpátky, viď, Bartleby?“

Z tváře jí zmizel úsměv. „A navíc vyženeme z úkrytu jednu velkou krysu.“

* * *

Před růžovou zahradu léčebny se na krmítko, kde kuchař pravidelně nechával krajíce okoralého chleba a další zbytky z kuchyně, sneslo

několik holubů. Paní Burrowsovou jejich přílet vyrušil od prohlížení časopisu.

Zvedla hlavu a pokusila se červenýma opuchlýma očima zaostřit na ptáky venku.

„K čertu s tím! Nevidím vůbec nic, natož abych dokázala číst!“ reptala a zamžourala nejprve jedním a poté druhým okem. „Zatracený, mizerný virus!“

Televizní zpravodajské relace začaly zhruba před týdnem upozorňovat na záhadné vzplanutí virové epidemie, která se podle všeho objevila v Londýně a šířila se po zbytku země rychlostí stepního požáru. Dokonce už dorazila až do Spojených států a na Dálný východ. Odborníci říkali, že ačkoliv tato choroba, jakýsi extrémně silný zánět spojivek, nemá dlouhého trvání a u průměrné osoby odezní během čtyř pěti dnů, rychlost jejího šíření je důvodem k vážnému znepokojení. Média virového původce označovala za „Superbacila“, neboť se dokázal přenášet z člověka na člověka vzduchem i vodou. Tato jedinečná schopnost z něj činila celosvětovou hrozbu.

Podle týchž odborníků by i v případě, že se vláda rozhodne vytvořit očkovací látku, trvalo zkoumání viru a následný vývoj účinné vakcíny pro všechny obyvatele Anglie dlouhé měsíce ne-li roky.

Vědeckými problémy se ale paní Burrowsová pranic nezatěžovala, kypěla vztekem jednoduše proto, že jí celá situace byla krajně nepříjemná. Upustila lžičku do misky s cereáliemi a znovu si promnula oči.

Včera večer jí nic nescházelo, ale ranní zvonění ji probudilo do pekla na zemi. Okamžitě si uvědomila, jak bolestivě vyschlé má dutiny a že jazyk i hrdlo jí pokryly vřídky. Tyto obtíže ovšem ustoupily do pozadí, když se pokusila otevřít oči a zjistila, že má slepená víčka. Teprve po důkladném promytí vlažnou vodou, během něhož nad svým umyvadlem klela tak, že by se i dlaždič červenal, se jí podařilo pootevřít oči aspoň do úzké štěrbinky. Přes veškerou snahu měla ovšem pořád pocit, že jsou pokryté pevnou krustou, kterou by bylo možné odstranit snad jen pilníkem.

Teď seděla u stolu a znovu zoufale zasténala. Neustálým mnutím se zřejmě všechno ještě zhoršovalo. Se slzami stékajícími po tvářích si nabrala hojnou dávku kukuřičných lupínků a jedním krví

podlitým okem se pokoušela číst poslední vydání *Rozhlasového týdeníku,* které dorazilo dnešní ráno a paní Burrowsová je ukradla ze společenské místnosti, než se stačilo dostat do rukou někomu jinému. K ničemu jí to ale nebylo, neboť po chvilce soustředěného úsilí dokázala rozluštit nadpisy, ale menší písmenka rozhlasových programů byla nad její síly.

„Zpropadený, svinský virus!“ postěžovala si znovu nahlas. Jídelna byla na tuto denní dobu překvapivě tichá, protože obvykle se tu hned od rána střídala na snídani spousta lidí.

Bezmocně zaskřípala zuby, přeložila ubrousek a snažila se jeho rohem opatrně vytřít obě slzející oči. Po několikerém bohatýrském zatroubení, kterým se neúspěšně pokoušela pročistit nosní dutiny, se do ubrousku aspoň hlučně vysmrkala. Rychle zamrkala a opět se zaměřila na stránky časopisu.

„To je na houby, vidím akorát tak starou belu. Jako bych v nich měla písek!“ zalamentovala a odsunula od sebe misku s kukuřičnými lupínky.

Se zavřenýma očima se opřela a natáhla se po šálku čaje. Zvedla si ho ke rtům a napila se, ale vzápětí čaj opět vyprskla v drobných kapkách po celém stole. Byl ledově studený.

„Fuj! To je hnus!“ vykřikla. „Služby v tomhle zařízení jsou fakt nesnesitelné!“ Prudce postavila hrneček do podšálku.

„Všechno tady usnulo,“ hartusila, přestože dobře věděla, že se většina zaměstnanců ráno nedostavila do práce. „Jeden by si skoro myslel, že snad probíhá nějaká válka.“

„Vždyť také ano,“ ozval se melodický hlas.

Paní Burrowsová zvedla jedno nateklé víčko, aby se podívala, kdo to promluvil. U vedlejšího stolu seděl asi pětapadesátiletý muž v tvídovém saku, přibližně pětapadesátník, a namáčel si kousek topinky s máslem do žloutku vajíčka naměkko. Zdálo se, že dává přednost samotě stejně jako ona, protože si vybral malý stolek v druhém výklenku u okna. Až na paní Burrowsovou a jejího souseda byla jídelna zcela prázdná. Dnešní den byl rozhodně zvláštní. Pár nejpotřebnějších zaměstnanců s podebranýma a uslzenýma očima se snažilo starat se o pacienty, kteří se většinou stáhli do svých pokojů.

„Hm“ udělal muž a přikývl, jako kdyby souhlasil sám se sebou.

„Prosím?“

„Říkal jsem, že skutečně *probíhá* válka,“ prohlásil a pomalu žvýkal topinku se žloutkem. Podle toho, co paní Burrowsová viděla, tohoto muže virus postihl jen slabě.

„Jak jste na to přišel?“ zeptala se paní Burrowsová útočně a okamžitě zalitovala, že nezůstala zticha. Ten muž podezřele připomínal *cesťáka,* přepracovaného profesionála, který se tu nyní dává dohromady. Jakmile se tihle lidé dostali zpátky do formy, začali být nesnesitelně arogantní a pompézní a v této fázi léčby se dali jen obtížně ignorovat, ale vyplatilo se aspoň to zkusit.

Sklonila hlavu a přála si, aby ji nechal na pokoji a staral se o svoje vejce. Takové štěstí ale neměla.

„A my prohráváme,“ dodal za stálého přežvykování. „Utočí na nás jeden virus za druhým. Jednou můžeme podlehnout dřív, než řeknete švec.“

„Co to tady vykládáte?“ zahučela paní Burrowsová, která se nedokázala ovládnout. „To je ale pitomost!“

„Ale vůbec ne,“ odporoval zamračeně. „Planeta je přelidněná, což vytváří dokonalou příležitost, aby viry zmutovaly v něco opravdu smrtícího, a to bleskovou rychlostí. Představujeme dokonalé semeniště nemocí.“

Paní Burrowsová zvažovala ústup ke dveřím. Nehodlala se tu zdržovat a poslouchat žvanění toho starého blázna, a navíc úplně ztratila chuť k jídlu. Záhadná pandemie měla tu výhodu, že na dnešek s největší pravděpodobností nebudou připravovány žádné společné aktivity, takže si aspoň pořádně užije televizi. Proti její volbě programů navíc nebude nikdo nebo skoro nikdo protestovat. I když toho moc neuvidí, může aspoň *poslouchat.*

„Prozatím všichni trpíme ošklivou oční infekcí, ale postačí změna pár genů a stane se z něj vyložený zabiják.“ Muž zvedl slánku a poklepal s ní nad vejcem. „Dejte na mě, jednoho dne se na obzoru objeví něco opravdu ošklivého a všechny nás to podsekne jako kosa obilí,“ pokračoval a jemně si osušil kapesníkem koutky očí. „Pak vymřeme jako dinosauři. A tohle všechno,“ gestem ruky zahrnul celou místnost, „stejně jako my sami se stane docela krátkou a víceméně bezvýznamnou kapitolkou v dějinách světa.“

„Tomu říkám radostná předpověď. Zní to celé jako podprůměrná sci-fi," opáčila paní Burrowsová posměšně, zvedla se na nohy a začala si mezi stoly tápavě hledat cestu k východu do chodby.

„Je to nepříjemný, leč velmi pravděpodobný scénář naší konečné záhuby," odpověděl muž.

Toto prohlášení bylo pro paní Burrowsovou poslední kapkou. Už tak měla spoustu trápení se svýma očima a neměla zapotřebí poslouchat takové žvásty. „Jistě, náš osud je zpečetěn, viďte? A jakpak to vlastně víte?" zeptala se opovržlivě. „Co jste vůbec zač? Zkrachovalý spisovatel nebo něco takového?"

„Ne, ve skutečnosti jsem lékař. Když nejsem zde, pracuji u svatého Edmunda, možná už jste o té nemocnici slyšela..."

„Ach," zamumlala paní Burrowsová, zastavila se na útěku a obrátila se k sedícímu muži.

„Vzhledem k tomu, že hovoříte také jako na slovo vzatá odbornice, moc bych si přál, abych mohl sdílet vaši víru, že se není čeho obávat."

Paní Burrowsová zůstávala stát na místě a připadala si více než jen trochu pokořená.

„A raději si moc nesahejte do očiček, má drahá, jenom si to tím zhoršíte," dodal muž dvorně a otočil se, aby mohl sledovat, jak se na venkovním krmítku přetahují dva holubi o kůži ze slaniny.

22. kapitola

Po několik kilometrů slyšeli jen křupání vlastních kroků v prachu.

Pro Willa a Chestera to nebyla nijak snadná cesta. Plahočili se se svými mlčenlivými únosci, kteří je vždycky hrubě postavili na nohy, pokud některý z nich zakopl a upadl. Několikrát do nich také neurvale strčili, aby je donutili k vyšší rychlosti.

Náhle se bez varování zastavili a v další chvíli strhli Willovi i Chesterovi pásky z očí. Chlapci zamrkali a rozhlédli se. Zjevně se nacházeli stále na Velké pláni, ale ve světle čelové svítilny vysokého muže před nimi nebylo vidět vůbec nic. Kvůli záři, která jim svítila do očí, nedokázali rozeznat jeho tvář, nýbrž pouze dlouhý kabát s opaskem, od něhož viselo několik kapes. Z jedné právě vytáhl zářící kouli a podržel ji v ruce s navlečenou rukavicí. Pak si sáhl nad čelo a zhasl svítilnu.

Odmotal si z krku a úst šálu a hleděl přitom z jednoho chlapce na druhého. Měl široká ramena, ale jejich pozornost upoutal především jeho obličej – štíhlá tvář se silným nosem a jedním okem, z něhož se na ně třpytila modrá duhovka. Druhé oko zakrýval jakýsi předmět, upevněný páskou kolem mužovy hlavy. Willovi připomínal poslední návštěvu očního lékaře, kde mu prohlíželi oči podobným zařízením. Tato věc však měla mléčně bílou čočku a Will by přísahal, že z ní vychází velice mdlá oranžová záře. Zprvu usoudil, že muž má nějakým způsobem poškozené oko, ale pak si všiml, že k zařízení jsou připojeny dva pokroucené kabely, které vedou podél mužovy čelenky a mizí mu za hlavou.

Druhým okem si muž neustále oba chlapce bystře prohlížel a těkal jím z jednoho na druhého.

„Nemám moc velkou trpělivost," spustil.

Will se pokoušel odhadnout jeho věk, ale moc se mu to nedařilo, jejich únosci mohlo být mezi třiceti a padesáti lety a působil tak stroze a přísně, že oba chlapci nedokázali potlačit strach.

„Jmenuji se Drake. Nemám ve zvyku starat se o vyhnance z Kolonie," řekl a na chvíli se odmlčel. „Někdy, v případě zlomených lidských trosek, které přečkaly mučení nebo jsou příliš slabé a nevydržely by moc dlouho..., poskytuji rychlou úlevu." S pochmurným

úsměvem přejel rukou po opasku až k dlouhému pouzdru. „To je to nejlaskavější, co pro ně můžu udělat.“

Jako kdyby tím dokázal pravdivost svého tvrzení, zase ruku z nože spustil. „Chci jasné odpovědi. Sledovali jsme vás a žádné posily nemáte, nebo ano?“ Podíval se na Willa, ale ten zůstával zticha.

„Ty, větší kluku, jak se jmenuješ?“ Otočil se na Chestera, který neklidně přešlápl z nohy na nohu.

„Chester Rawls, pane,“ odpověděl rozechvěle.

„Nejsi Kolonista, viď?“

„É..., ne,“ pípl Chester.

„Površák?“

„Ano.“ Chester sklopil zrak, protože nedokázal vydržet upřený pohled mužova chladného oka.

„Jak ses dostal sem dolů?“

„Poslali mě do vyhnanství.“

„Spolu s těmi nejlepšími,“ poznamenal Drake a obrátil se k Willovi. „A teď ty, hrdino – nebo si možná jenom hlupák. Jméno?“

„Will,“ odpověděl Will vyrovnaně.

„Zajímalo by mě, co jsi zač. Nedokážu tě tak snadno zařadit. Pohybuješ se a vypadáš jako Kolonista se vším všudy, ale zároveň z tebe cítím něco – Površáka.“

Will přikývl.

Drake pokračoval: „Což z tebe dělá něco neobvyklého. Očividně nejsi agent Likvidátorů.“

„Koho?“ zeptal se Will.

„Právě jste je viděli v akci.“

„Nemám ponětí, kdo jsou *Likvidátoři*“ zabručel Will drze.

„Zvláštní oddíl Styxů. V poslední době se to tady jimi úplně hemží. Zdá se, že se v Hlubinách nějak zabydlují,“ řekl Drake. „Takže pro ně nepracuješ?“

„Ne, to sakra nepracuji!“ odsekl Will tak důrazně, až se Drakeovo oko zalesklo o něco více – snad překvapením. Povzdychl si, zkřížil ruce na prsou a zamyšleně si promnul bradu.

„To jsem si myslel.“ Hleděl na Willa a vrtěl přitom hlavou. „Jenže se mi nelíbí, když něčemu neporozumím hned na první po-

hled. Mám sklony k nerozvážnému jednání... a nutkání zbavit se toho, co nechápu. Tak mi, hochu, rychle pověz, *kdo* jsi a co jsi zač.“

Will věděl, že udělá nejlépe, když mu odpoví. „Narodil jsem se v Kolonii, ale matka mě vynesla pryč, na Povrch,“ řekl.

„Kdy ses tam dostal?“

„Když mi byly dva roky, utekla...“

„To stačí,“ zarazil ho Drake pozdviženou rukou. „Neptal jsem se na tvůj životní příběh,“ zavrčel. „Ale zní to pravdivě. To by z tebe činilo... zvláštnost.“ Přenesl pohled do tmy za oběma chlapci. „Navrhuju, abychom je odvedli zpátky. Později se můžeme rozhodnout, co s nimi uděláme. Souhlasíš, Elliott?“

Do zorného pole jim vykročila menší postava, ne vyšší než Will. Pohybovala se pružně a ladně jako kočka. I v chabém osvětlení viděli pod splývavým kabátem a kalhotami křivky jejího těla. Měla na sobě podobné oblečení jako Drake, doplněné o pískově zbarvený šátek obtočený kolem tváře, který zakrýval její rysy s výjimkou očí, jež se ani na okamžik nepodívaly směrem k chlapcům.

Držela jakousi pušku, kterou právě spustila pažbou na zem a opřela se o ni. Vypadalo to, že jde o těžkou zbraň, protože měla silnou hlaveň, k níž byl uprostřed připojen jakýsi mohutný předmět, který se matně leskl jako nevyleštěná mosaz. Puška byla téměř tak vysoká jako ona a zdála se být značně nepraktická pro dívku s tak křehkou postavou.

Oba chlapci zadrželi dech a čekali na její slova, ale Elliott se po několika vteřinách omezila na pouhé přikývnutí a hodila si pušku na záda, jako kdyby neváží více než obyčejná bambusová tyč.

„Pojďte,“ pobídl je Drake. Nijak nenaznačil, že by se jim chystal znovu zakrýt oči páskou, ale ruce jim nechal svázané. Pohyboval se rychle a s jistotou, i když kráčeli téměř úplnou tmou, ozařovanou jen mdlým světlem jeho čelové svítilny.

Will s Chesterem následovali jeho široká záda zcela jednotvárnou krajinou. Přes nepřítomnost jakýchkoliv význačných orientačních bodů se zdálo, že Drake ví naprosto přesně, kam se mají ubírat. Po mnoha hodinách pochodu terénem připomínajícím poušť dospěli k okraji Velké pláně u ústí lávové chodby, vzápětí se do ní zanořili a

pokračovali rychle v cestě. *Skoro jako kdyby Drake viděl potmě,* pomyslel si Will.

V uzavřeném prostoru chodby nyní sledovali nejasný obrys jeho hlavy, ale čas od času se ohlédli za sebe. Po Elliott však nikde nebylo ani památky. Neslyšeli ani žádný zvuk. Will nakonec dospěl k závěru, že se asi vydala jinou cestou, nebo z jakéhosi důvodu zůstala vzadu.

Všichni tři, Drake, Will a Chester, došli k místu, kde se chodba větvila, a dál pokračovali levým tunelem, který je brzy dovedl do zdánlivé slepé uličky.

Drake jim pokynul, aby se zastavili. Otočil svoji svítilnu vzhůru a postavil se čelem k nim a zády ke stěně. Will s Chesterem se neklidně rozhlíželi kolem. Neviděli žádný důvod, proč by se tu měli zastavovat. Chester náhle zatajil dech, protože si Drake sáhl k boku a vytrhl z pouzdra nůž.

„Uvolním vám ruce," řekl, než je stačilo napadnout, co hrozného by s nimi mohl provést. „Pojďte sem." Zamával na ně ostřím, a když oba pozvedli zápěstí, zručně jim přeřízl pouta.

„Nesete na zádech něco, co by zničila voda? Jídlo nebo cokoliv, co chcete uchovat v suchu?"

Will se na vteřinu zamyslel.

„Rychle!" popohnal ho Drake.

„Ano, moje poznámky a fotoaparát, nějaké potraviny a... a pár rachejtlí," odpověděl Will. „To je v mém batohu." Ohlédl se po bratrově batohu, který nyní nesl Chester. „V Calově je skoro samé jídlo."

Ještě než domluvil, Drake už jim hodil k nohám dva složené pytle. „Dejte si všechno potřebné sem."

Chlapci zvedli pytle a zaklepali s nimi, aby je rozprostřeli. Byly z lehkého, navoskovaného materiálu a kolem otvoru měly dvě sady šňůrek na zavazování.

Will obrátil batoh vzhůru nohama a rychle do pytlů naházel věci, jimž mohla ublížit voda. Utáhl provázky a otočil se k Chesterovi, který nevěděl přesně, co má v batohu, a proto mu třídění trvalo o něco déle.

„Koukej si pospíšit" zavrčel Drake potichu.

„Já to udělám," nabídl se Will, odstrčil Chestera ramenem a dokončil výběr během několika vteřin.

„Dobře," vyštěkl Drake. „Hotovo?"

Will s Chesterem kývli.

„Dám vám malou radu. Pro příště vám doporučuji, abyste si uchovali v suchu taky aspoň jeden pár ponožek."

Oba se tak zabrali do rychlého splnění úkolu, že vůbec nepřemýšleli, co se bude dít dál.

„Ano, pane," řekl Will. Slova „pro příště" i téměř otcovská rada, kterou jim tento úplně cizí muž dával, ho trochu uklidnila.

„Podívej, já nejsem ničí *pán,*" vyjel na něj Drake a Will opět znervózněl. Nechtěl to říct – to oslovení mu vyklouzlo mimoděk, jako kdyby mluvil s učitelem ve škole.

„Promiňte, p...," začal Will, ale tentokrát se zarazil včas. Zahlédl jízlivý úsměšek, který se Drakeovi mihl na rtech, než znovu promluvil.

„Proplavete na druhou stranu." Drake švihl špičkou boty k zemi u úpatí stěny. V místě, kde se chlapci domnívali, že je pevná zem, se pod silnou vrstvou prachu líně rozvlnila hladina vody. Tůňka měřila přibližně dva metry.

„Máme plavat?" ozval se Chester a neklidně polkl.

„Umíš zadržet dech na půl minuty, ne?"

„Jo," vykoktal Chester.

„Dobře. Tohle je malá jímka, která ústí v další chodbě."

„Něco jako odpad u záchodu?" zeptal se Chester a do hlasu mu pronikly zřetelné obavy.

„Prima přirovnání, Chestere," ušklíbl se Will.

Drake se na ně ironicky podíval a mávl ke špinavé vodě. „Tak do toho."

Will si hodil batoh na záda a s vodotěsným pytlem v náručí přistoupil k tůni. Bez váhání vstoupil do vody. Byla vlažná a s každým krokem stoupala výš. V další chvíli se zhluboka nadechl, sklonil hlavu pod hladinu a zmizel.

Cítil, jak mu kolem obličeje stoupají bublinky, a volnou rukou udělal tempo. Oči držel pevně zavřené a v uších mu znělo hučení vody. Tunel sice nebyl nijak zvlášť široký, a v jednom místě se do-

konce zužoval téměř na metr, ale dalo se jím postupovat docela snadno, i když se musel starat o batoh i pytel.

Přestože Will postupoval celkem rychle, měl pocit, že pořád stojí na jednom místě. Otevřel oči v černočerné tmě a srdce se mu rozbušilo ještě rychleji. Měl pocit, že mu sirupovitá voda klade odpor jako v nejhorší noční můře.

Není to celé past? Neměl bych se vrátit?

Snažil se uklidnit, ale jeho vlastní tělo se začínalo bouřit z nedostatku vzduchu. Cítil, jak v něm narůstá panika, a začal sebou házet. Divoce se chytal všeho, co by mu mohlo pomoct v rychlejším pohybu. Musel se dostat ven z téhle inkoustové tekutiny. Zmítal se v neovladatelném zoufalství a téměř s vypětím všech sil se pohyboval temnými vodami kupředu.

Na krátký okamžik zauvažoval, jestli to není způsob, jak se je jejich průvodce rozhodl oba zabít. Zároveň si však říkal, že by Drake přece nemusel jednat takhle složitě, pokud by se jich chtěl zbavit, daleko jednodušší by bylo, kdyby jim býval podřízl hrdla ještě na Velké pláni.

Pravděpodobně neuběhlo více než třicet vteřin, ale Willovi připadaly jako věčnost. Konečně se s hlasitým šplouchnutím vynořil na hladinu.

Zhluboka oddechoval, natáhl se po své lucerně a rychle ji rozsvítil na nejmenší výkon. Tlumené světlo mu ukázalo jen to, že se zem a stěny v kuželu záře trochu lesknou. Předpokládal, že je to důsledek jejich vlhkosti. Vděčně nabíral čerstvý vzduch do plic a čekal na Chestera.

Na opačné straně tůně mezitím Chester neochotně zvedl batoh a loudavě se vydal k vodě. Nepromokavý pytel táhl za sebou.

„Na co čekáš?“ pobídl ho Drake tvrdým a nekompromisním hlasem.

Chester se kousl do rtu a zaváhal vedle líně se vlnící hladiny, která se ještě neuklidnila po Willově průchodu. Rozpačitě se otočil k Drakeovu jedinému nasupenému oku.

„É...,“ začal a uvažoval, jak by se asi mohl vyhnout nutnosti ponořit se do té nevábné břečky. „Já neumím...“

Drake ho chytil za paži, ale nesvíral ho nijak hrubě. „Podívej, nechci ti ublížit. Budeš mi muset důvěřovat.“ Pozvedl mu bradu a nakrátko se zadíval stranou. „Není jednoduché vložit důvěru v naprostého cizince, zejména po všem, čím jsi prošel. Je dobře, že jsi opatrný – moc dobře. Ale já nejsem Styx a neudělám nic, čím bych ti ublížil, chápeš?“ Zahleděl se na něj svým jediným odhaleným okem.

Chester mu pohled oplácel a v tu chvíli nějak poznal, že mu Drake říká pravdu. Najednou ho naplnila důvěra.

„Dobře,“ souhlasil, bez dalšího zaváhání se začal brodit špinavou vodou a rychle se do ní celý ponořil. Odrážel se kupředu, napůl plaval, napůl běžel po dně jako před ním Will a v mysli mu nehlodaly sebemenší pochybnosti.

Na druhé straně mu Will pomohl z vody.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se Will. „Trvalo ti to tak dlouho, až jsem si myslel, že jsi někde uvízl.“

„Bez problémů,“ odpověděl Chester, ztěžka dýchal a vytíral si vodu z očí.

„Teď máme příležitost,“ vyhrkl rychle Will a pokoušel se proniknout pohledem temnotu, jež je obklopovala. Poté se znovu ohlédl k tůni. Drakea zatím nebylo vidět, ale zanedlouho se jistě objeví. „Měli bychom prásknout do bot.“

„Ne, Wille,“ odmítl Chester rázně.

„O čem to mluvíš?“ chtěl vědět Will, který se už otočil a pokoušel se táhnout kamaráda za sebou.

„Nikam nejdu. Myslím, že jsme s ním v bezpečí,“ řekl Chester a zapřel se nohama, aby lépe odolával Willovu tahu. Will na něm poznal, že to myslí vážně.

„Už je pozdě,“ vydechl zlostně, když se ve vodě objevila mdlá záře přilbové svítilny. Zavrčel na Chestera, zatímco se nad hladinou vynořovala Drakeova hlava a ramena. Drake vodu prakticky vůbec nerozvlnil a vystoupal z tůně jako nějaké zjevení.

Jeho svítilna zářila silněji než lucerny chlapců a Will si nyní všiml, že to, co považoval za vlhkost, bylo něco úplně jiného. Stěny i zem, na níž chlapci stáli, protkávaly spousty zlatých žilek tvořících fantastickou pavučinu. Žilky odrážely tisíce jiskřiček a zalévaly

místnost kolem nich nádherným kaleidoskopem teplých žlutých odstínů.

„Páni!“ zalapal Chester po dechu.

„Zlato!“ zamumlal Will nevěřícně. Podíval se na svoje ruce pokryté třpytivými částečkami a vzápětí spatřil, že jsou jimi obsypáni i Chester s Drakeem. Všichni měli na kůži i šatech nachytané velké množství zlatých smítek vznášejících se na hladině tůně.

„Bohužel ne,“ promluvil Drake a postavil se vedle chlapců. „To je jenom falešné zlato, železný pyrit.“

„No jistě,“ řekl Will a vzpomněl si na lesklou krychličku, kterou mu do sbírky nerostů koupil doma otec. „Železný pyrit,“ zopakoval a zastyděl se, že ho hned nepoznal.

„Můžu vás zavést na místa s pravým zlatem. Je ho tam tolik, že byste si nabrali plné kapsy,“ pokračoval Drake a rozhlížel se po stěnách. „Jenže k čemu by vám bylo, když byste ho stejně neměli kde utratit?" Do hlasu mu opět pronikl chlad. Ukázal na jejich batohy. „Přebalte si věci, musíme vyrazit.

Jakmile s tím byli hotovi, otočil se a sebevědomě vykročil rázných, dlouhými kroky překrásně třpytivým tunelem.

Chlapci pospíchali matoucím bludištěm skalních průchodů za ním a o něco později se dostali na násep vedoucí k hrubému klenutému otvoru. Drake sáhl dovnitř k jedné straně a cosi hledal. Vzápětí vytáhl provaz s uzly.

„Nahoru,“ řekl a podal jim lano.

Will s Chesterem vyšplhali zhruba deset metrů a nahoře čekali, rozhlíželi se a ztěžka oddechovali po právě vykonané námaze. Drake je následoval a zdánlivě přitom nevyvíjel o nic větší úsilí než obyčejný člověk při otvírání dveří. Ocitli se v osmiúhelníkové místnosti, z níž vedly otvory do dalších, matně osvětlených prostor. Zem tu byla rovná a pokrytá nánosem bahna. Když v něm Will zašoupal nohama, odhadl podle ozvěny zvuku, že přilehlé jeskyně jsou docela velké.

„Tohle bude na nějakou dobu váš domov,“ řekl Drake a odepjal si objemný opasek. Sundal si kabát a přehodil si ho přes rameno. Poté sáhl k zařízení na svém oku a zvedl ho. Přístroj měl jakýsi pant a ukázalo se, že Drakeovo druhé oko je ve skutečnosti naprosto normální.

Will s Chesterem zaznamenali jeho svalnaté paže i výjimečně vytrénované, štíhlé tělo. Měl výrazné lícní oblouky a tak hubený obličej, že se pod kůží téměř daly rozeznat všechny svalové skupiny. Každý centimetr jeho kůže, pokrytý zažranou špínou a snědý jako po opálení, lemovala změť jizev. Některé z nich byly dlouhé a vybělené, zatímco jiné tvořily drobné čárky a vlákna, která jako kdyby mu někdo tužkou namaloval kolem krku a po tvářích.

Oči pod huňatým obočím však měl sytě modré a tak pronikavé, že Will s Chesterem jen stěží dokázali vydržet jejich upřenou pozornost. Jako kdyby se v jejich hlubině zračilo nějaké hrozivé místo, o němž se ani jeden z chlapců nechtěl nic dozvědět.

„Dobře, teď počkejte tady.“

Will s Chesterem se začali šourat k místnosti, na kterou Drake ukázal.

„Ale batohy dejte sem,“ rozkázal a s pohledem stále upřeným na oba dva dodal: „Všechno v pořádku, Elliott?“

Will s Chesterem nedokázali přemoci zvědavost a vyhlédli za Drakea. Na vrcholu provazu nehybně visela drobná dívka. Očividně se po celou dobu držela těsně za nimi, ale ani jeden z nich neměl až dosud sebemenší tušení o její přítomnosti.

„Snad je napřed svážeš, ne?“ zeptala se chladně a nepřátelsky.

„To není nutné, viď, Chestere?“ řekl Drake.

„Není.“ Chester odpověděl tak ochotně, až se na něj Will podíval se špatně skrývaným úžasem.

„A co mi řekneš ty?“

„É..., není,“ zahučel Will s podstatně menším nadšením.

Jakmile se ocitli uvnitř, usadili se beze slova na prostá lůžka, která tu objevili. Žádný jiný nábytek tady nebyl. Postele spíš připomínaly úzké stoly s přehozenými ubrusy: délkou chlapcům sotva stačily, nebyly moc široké a jejich povrch nekrylo prakticky nic, na čem by se dalo měkce spočinout.

Zatímco Will s Chesterem čekali a netušili, co bude následovat dál, do místnosti doléhaly zvuky z venkovní chodby. Slyšeli tlumený rozhovor mezi Drakeem a Elliott, kteří potom vysypali jejich batohy

na zem a prohledali je. Nakonec se ozvaly vzdalující se kroky a rozhostilo se ticho.

Will vytáhl z kapsy zářící kouli a nepřítomně s ní kutálel po rukávu. Když mu nyní uschlo oblečení, opadávaly z něj drobounké plíšky železného pyritu a klesaly k zemi v drobné kaskádě lesklých jiskřiček. „Vypadá to, jako kdybych byl na nějaké pitomé diskotéce," komentoval to a bez jakéhokoliv přechodu se obrátil na svého kamaráda. „O co ti jde, Chestere?"

„Jak to myslíš?"

„Mám dojem, že ses z nějakého důvodu rozhodl vsadit na tyhle lidi. Proč jim tak důvěřuješ?" chtěl vědět Will. „Uvědomuješ si, že nám akorát šlohnou jídlo a někde se nás zbaví? Nejspíš nás potom zabijí. To takoví mizerní zloději jako oni dělají."

„Nesouhlasím s tebou," ohradil se Chester pobouřeně a zamračil se.

„Tak co to tam venku mělo znamenat?" vyptával se Will a trhl palcem k chodbě.

„Podle mě jsou to vzbouřenci, kteří válčí se Styxy," bránil se Chester. „Chápeš, *bojovníci za svobodu."*

„Jo, to určitě."

„Proč by nemohli?" trval na svém Chester, ale nevypadal už tak přesvědčeně. „Co kdyby ses jich zeptal, Wille?"

„Proč se jich nezeptáš sám?" odsekl Will.

Rostl v něm vztek. Nejdřív Calova nehoda a teď ten dramatický způsob, kterým se dostali do zajetí. To byla poslední kapka. Ponořil se do mrzutého ticha a začal plánovat, jak by se dostali na svobodu. Zrovna se chystal svěřit Chesterovi, jaký by měl být jejich další tah, když se na prahu místnosti objevil Drake. Opřel se o dveřní sloupek a cpal se čokoládovou tyčinkou. Willovou nejoblíbenější. Na Povrchu si jich s Calem nakoupili v supermarketu hned několik a Will si je pečlivě šetřil pro zvláštní příležitosti.

„Co je tohle?" zeptal se Drake a ukázal na dvojici šedohnědě zbarvených kamenů o velikosti velkých kuliček, které držel v ruce. Zatřepal jimi, jako kdyby se jednalo o kostky, zavřel dlaň a začal je třít o sebe.

„Být vámi bych to nedělal," řekl mu Will.

„Proč ne?“

„Je to špatné pro oči,“ odpověděl Will a koutky úst se mu pokřivily v pomstychtivém úšklebku, když si Drake i nadále pohrával s kameny. Šlo o poslední bleskameny, které Will dostal od Tama, a Drake je zjevně objevil ve Willově batohu. Při rozlomení z nich vyšlehlo oslnivě bílé světlo. „Vybouchnou vám do obličeje,“ varoval ho Will.

Drake se na něj zkoumavě podíval. Nebyl si jistý, zda Will mluví vážně.

Znovu kousl do tyčinky. Kameny už si však prohlížel o něco opatrněji a nepohyboval s nimi.

Will tiše zuřil. „Chutná vám?“ soptil.

„Jo,“ odpověděl Drake klidně a vsunul si do úst poslední kousek tyčinky. „Ber to jako malý poplatek za záchranu života.“

„Takže to vám dává právo krást mi moje věci, jo?“ Will už stál na nohou, s pokrčenými pažemi a s tváří plnou vzteku. „Kromě toho jsme žádnou *záchranu* nepotřebovali.“

„Vážně?“ zeptal se Drake nenuceně s plnou pusou. „Vždyť se na sebe podívejte. Byli jste v koncích.“

„Nic nám nebylo, dokud jste se neobjevili vy,“ odsekl Will.

„Nepovídej. Tak mi tedy řekni, co se stalo s tím Calem, o kterém jste se zmínili? Nikde ho nevidím.“ Drake přejel pohledem celou místnost a tázavě povytáhl obočí. „Zajímalo by mě, kdepak se asi schovává.“

„Můj bratr..., on... on...,“ spustil Will bojovně, ale náhle ho veškerá zlost opustila a on mátožně klesl na postel.

„Je mrtvý,“ ozval se Chester.

„Jak zemřel?“ zeptal se Drake a spolkl poslední sousto čokolády.

„Byli jsme v jeskyni... a...,“ Willův hlas se vytratil.

„V jaké jeskyni?“ zeptal se Drake velmi vážným hlasem.

Slovo si vzal Chester. „Byla tam taková sladká vůně a nějaké divné kytky... a ty ho kously nebo něco takového. Potom vychrlily bílé...“

„Cukrová past," přerušil ho Drake, odlepil se od dveřního sloupku a přešel k chlapcům. Střídavě hleděl z jednoho na druhého. „Co jste udělali? Přece jste ho tam jen tak nenechali?"

„Nedýchal," řekl Chester.

„Byl mrtvý," dodal Will zdrceně.

„Kde a kdy se to stalo?" naléhal Drake.

Will s Chesterem si vyměnili pohledy.

„No tak," pobízel je Drake.

„Asi tak před dvěma dny..., aspoň myslím," odpověděl nakonec Will. „Ano, bylo to u prvního kanálu, na který jsme narazili," potvrdil Chester.

„Pak je tu možná ještě naděje," řekl Drake a vykročil ke dveřím, „i když malá."

„O čem to mluvíte?" zeptal se Will.

„Musíme jít," vyštěkl Drake.

„Cože?" vydechl Will zmateně. Nedokázal pochopit, co právě slyšel.

Drake už ale cílevědomě spěchal chodbou. „Pojďte za mnou. Musíme si vzít nějaké potraviny," vykřikl na ně. „Elliott! Vzhůru do sedla! Připrav zbraně!"

Zastavil se u jejich batohů, vedle nichž stály vyrovnané komínky s věcmi.

„Vezměte tohle, tohle a tohle," ukazoval Drake na různé hromádky s potravinami. „To by mělo stačit. Ještě s sebou poneseme vodu. Elliott! Vodu!" zavolal a znovu se otočil k nim. Oněměle stáli a popleteně ho pozorovali. Pokoušeli se pochopit, co hodlá podniknout a proč. „Pohněte se a zapakujte si..., jestli tedy chcete zachránit svého bratra."

„Já to nechápu," řekl Will, klekl si a spěšně cpal do batohu jídlo podle Drakeových pokynů. „Vždyť Cal nedýchal. Je mrtvý."

„Teď není čas na vysvětlování," křikl na něj Drake. V jiných dveřích se objevila Elliott. Tvář jí stále zakrýval šátek a na zádech nesla pušku. Podala Drakeovi dva měchýřovité vaky, ze kterých znělo šplouchání vody.

„Vezměte si je," řekl Drake a strčil je chlapcům.

„Co se děje?“ zeptala se Elliott klidně, zatímco podávala Drakeovi další věci.

„Původně byli tři. Ten třetí vlezl do cukrové pasti,“ odpověděl Drake a střelil pohledem po Willovi a Chesterovi. Převzal od Elliott svazek přibližně patnácticentimetrových válců, rozepnul si kabát a ukládal si je jeden po druhém do kapsy. Potom si připjal k opasku pouzdro na několik menších válečků připomínajících silnější tužky – každý z nich měl vlastní přihrádku – a připevnil je kratším provázkem ke stehnu.

„Co to je?“ zajímal se Will.

„Bezpečnostní opatření,“ odtušil Drake vyhýbavě. „Vyrazíme přímou cestou přes pláň. Musíme jednat rychle.“

Zapnul si kabát a znovu si stáhl podivné zařízení přes oko. „Připravena?“ zeptal se Elliott.

„Připravena,“ přikývla.

23. kapitola

Později toho večera Sára seděla se zkříženýma nohama ve svém pokoji nad mapou, kterou dostala od toho styxského vojáka. Měla ji rozevřenou na zemi před sebou a učila se jednotlivá místní jména.

„Trhlinov," zopakovala si několikrát a obrátila svou pozornost k nejsevernějším oblastem Velké pláně, odkud do Kolonie přicházely poslední zprávy o činnosti vzbouřenců. Přemítala, jestli nějakým způsobem souvisejí s Willem. Vzhledem k jeho minulosti by ji nikterak nepřekvapilo, kdyby podněcoval vzpouru už i v Hlubinách.

Ze soustředění ji vytrhly těžké, pravidelné kroky na chodbě. Přešla ke dveřím a co nejtišeji je otevřela. Spatřila mohutnou postavu, kterou si nemohla s nikým splést.

„Josefe," zavolala tiše.

Otočil se a vrátil se k ní. Pod paží nesl několik úhledně složených ručníků.

„Nechtěl jsem tě rušit," řekl a podíval se pootevřenými dveřmi za Sáru k rozložené mapě na podlaze.

„Měl ses na mě zajít podívat. Jsem ráda, že jsi zpátky." Usmála se na něj. „Jenom jsem si..., ehm...," začala, ale nejistě zmlkla.

„Jestli pro tebe můžu něco udělat, stačí říct," pobídl ji Josef.

„Myslím, že už tu nebudu moc dlouho," odpověděla a zaváhala. „Něco bych ale chtěla, ještě než půjdu."

„Cokoliv," zopakoval. „Víš přece, že jsem tu pro tebe." Široce se na ni usmál, potěšený tím, že má její důvěru.

„Chci se dostat ven," řekla Sára tiše.

Sára se pohybovala jako stín a držela se těsně u zdi. Už se vyhnula několika hlídkám policistů, které patrolovaly po sousedních ulicích, a teď se nehodlala nechat chytit. Schovala se do výklenku za starodávnou fontánkou s pitnou vodou a zašlým mosazným kohoutkem, přikrčila se a zkontrolovala tmavé ústí na opačném konci ulice.

Pozvedla oči k vysokým stěnám bez oken, tvořícím vnější prstenec budov. Právě odtud si před mnoha lety prohlížela tyto domy dětskýma očima. Tehdy i nyní budily dojem, že se ani příliš nebránily hlodajícímu zubu času. Po jejich stěnách křižovaly zlověstně vyhlížející pukliny a na mnoha místech fasády zůstávaly velké dutiny po

vypadlých kamenech. Zdivo bylo podle všeho v tak prachbídném stavu, že se celé domy mohly v kterémkoliv okamžiku zřítit na bezmocného kolemjdoucího.

Vzhled ale může klamat. Oblast, do níž se Sára chystala vstoupit, totiž patřila k nejstarším čtvrtím Kolonie. Byla postavena jako jedna z prvních a zdi domů dokázaly přestát vše, co si na ně lidé i čas zatím vymysleli.

Zhluboka se nadechla, přeběhla přes ulici a zmizela v tmavém průchodu tak úzkém, že tu stěží mohli projít dva lidé vedle sebe. Okamžitě ucítila známou vůni – zatuchlý pach obyvatel, čpící a natolik silný, že byl skoro hmatatelný, nasycený vším, co se tu odehrávalo, z lidských odpadů i ze štiplavého rozkladu hnijící potravy.

Vynořila se v chabě osvětlené uličce. Jako všechny cesty a průjezdy touto čtvrtí nebyla o mnoho širší než průchod, z něhož právě vykročila.

„Havranov," zamumlala si pro sebe a rozhlédla se. Za všechna ta léta se tu nezměnilo vůbec nic. Čtvrť se stala domovem těch, kteří už neměli kam jinam jít. Vydala se ulicí a všímala si známých budov či dveří, stále pokrytých stopami po jí dobře známých mdlých barvách. Vychutnávala si vzpomínky na doby, kdy se do této zakázané a nebezpečné oblasti odvažovala chodit s Tamem.

Hřála se v teple příjemnějších myšlenek a kráčela středem uličky. Vyhýbala se otevřené stoce, kterou líně plynuly splašky jako rozteklé sádlo. Po obou stranách měla polorozpadlé staré domy, jejichž horní patra se nakláněla k sobě, až to místy vypadalo, že se téměř dotýkají.

Zastavila se, aby si upravila šálu přes hlavu. Minula ji menší skupinka uličníků, tak ukoptěných, že byli skoro k nerozeznání od pozadí špinavých zdí.

Dva malí chlapci zrovna křičeli z plných plic: „Možná majzne mě Styx, možná trefí mě kámen, ale pár nadávek, ty klidně zvládnem!" a hnali se za ostatními. Sára se nad jejich nedostatkem úcty usmála. Kdyby něco takového zkusili mimo hranice Havranova, následoval by rychlý a krutý trest. Jeden z kluků přeskočil otevřenou stoku uprostřed ulice a proběhl kolem hloučku starých babizen s podobnými šálami, jakou měla i Sára. Babky spolu klábosily a pokyvo-

valy hlavami. Přesně v okamžiku, kdy se chlapec dostal na dosah, se jedna z žen zničehonic odvrátila od skupinky. Vrazila mu zbytečně silnou facku a ostře ho pokárala. Obličej měla vrásčitý, pokrytý puchýři a bledý jako duch.

Chlapec se mírně zapotácel, promnul si tvář, něco zabručel a pokračoval v běhu, jako kdyby se nic nestalo. Sára nedokázala potlačit smích. Viděla v tom chlapci mladého Tama – poznala v něm houževnatou nezdolnost, kterou u bratra tolik obdivovala. Děti se vzájemně popichovaly svými vysokými hlásky a za neustálého vzrušeného ječení a výskání zmizely v postranní uličce.

Deset metrů od Sáry si ve dveřích povídali dva neurvale vypadající muži, oba s dlouhými vlasy, se zplihlými, zacuchanými plnovousy a v otrhaných kabátech. Sára je přistihla, jak po ní pokukují s jízlivými úsměšky na tvářích. Větší z nich sklonil hlavu jako buldok, který se chystá k útoku, a pohnul se, jako kdyby jí chtěl vykročit v ústrety. Vytrhl zpoza silného opasku sukovitý, pokroucený klacek a Sáře neušlo, jak zkušeně ho svírá. Nešlo o jalovou hrozbu – muž zbraň rozhodně uměl používat.

Tihle lidé se nechovali k vetřelcům, kteří zabloudili na jejich území, nijak vlídně. Oplatila mu chladný pohled a zpomalila. Kdyby chtěla pokračovat původním směrem, musela by projít těsně kolem něj – jinam zabočit nemohla. Druhou možností bylo se otočit, jenže to by muž chápal jako známku slabosti. Jestli získají třeba jen na zlomek vteřiny podezření, že se jich bojí a že by tu neměla být, zaútočí na ni. Tak to tu chodilo. V každém případě Sára věděla, že bude muset partii s tímto neznámým hromotlukem dohrát až do konce, ať už dopadne jakkoliv.

Nepochybovala sice, že by se dokázala ubránit, zároveň jí však po těle přeběhlo mrazení starých známých obav. Před třiceti lety vyhledávala s bratrem podobné vzrušení a tato myšlenka ji kupodivu uklidnila.

„Hej, ty!“ vykřikl náhle kdosi za ní a přerušil její myšlenky. „Jeromeová!“

„Cože?“ zalapala Sára po dechu.

Otočila se a spatřila, jak na ni jedna stařena upírá zarudlé oči. Tvář měla pokrytou ohromnými zažloutlými skvrnami a ukazovala

na Sáru artritidou pokřiveným prstem, jako kdyby ji z něčeho obviňovala.

„Jeromeová," zaskřehotala stařena znovu, tentokrát ještě hlasitěji a s větší sebejistotou. Ústa měla otevřená dokořán, takže Sára viděla její růžové bezzubé dásně. Uvědomila si, že se jí svezla šála a stojí čelem k ženám s odkrytou tváří. *Ale jak u všech všudy může vědět, kdo jsem?*

„Jeromeová. Jasně! Jeromeová!" zakrákala další stařena s rostoucím přesvědčením. „To je Sára Jeromeová, že jo?"

Sára něco podobného vůbec nečekala, ale přesto se pokusila co nejrychleji vyhodnotit svoje možnosti. Rozhlédla se po okolních dveřích a odhadovala, že kdyby došlo na nejhorší, mohla by snad vpadnout do jednoho z chatrných domů a ztratit se v bludišti průchodů a uliček za ním. Nevypadalo to nijak růžově. Všechny dveře byly pevně zavřené nebo zatlučené prkny.

Ocitla se v pasti a mohla jít jen dvěma směry: kupředu nebo dozadu. Dívala se do ulice za stařenami a přemýšlela, jestli se má tudy pokusit vyběhnout z Havranova. Vtom jedna babizna vyrazila neuvěřitelně pronikavý skřek:

„SÁRA!"

Síla toho zavřeštění Sáru přiměla zamrkat. Nad celou čtvrtí se rozhostilo ticho – strašidelné, ostražité ticho.

Sára se otočila na podpatku a vydala se od žen pryč. Věděla, že bude muset projít přímo kolem toho vousatého muže. Tak ať! Bude se s ním prostě muset vypořádat.

Když se k němu přiblížila, pozvedl klacek do výšky ramen a Sára už se připravovala k boji. Strhla si šálu z hlavy a omotala si ji kolem paže. V duchu si vynadala, že si s sebou nevzala nůž.

Byla skoro u něj, když k jejímu úžasu a úlevě začal muž bouchat klackem do trámu nade dveřmi a chraplavě skandovat její jméno. Jeho společník se k němu připojil, stejně jako všechny stařeny za Sárou.

„SÁRA! SÁRA! SÁRA!"

Celá čtvrť se dala do pohybu, jako kdyby se probudily k životu trámy samotných domů.

„SÁRA! SÁRA! SÁRA!"

Mohutný klacek stále zvučně tloukl do dveří, zatímco z domů vycházeli do ulice další a další lidé – více lidí, než kolik by Sára považovala za možné. Okenice se v oknech beze skel rozletovaly dokořán a vyhlíželi z nich další obyvatelé. Sára mohla jen sklonit hlavu k zemi a pokračovat v chůzi.

„SÁRA! SÁRA! SÁRA!“ ozývalo se ze všech stran. Lidé se přidávali k rytmu bušení klacku a rachot násobilo bouchání kovovými šálky a dalšími předměty, které lidem přišly pod ruku, o stěny domů, dveřní sloupky i okenní parapety. Připomínalo to vězeňskou vzpouru. Hluk byl tak hlasitý, že ve stejném rytmu začaly rezonovat i střešní tašky.

Sára v panice nezpomalovala, ale všímala si usměvavých tváří, v nichž se zračilo zvláštní vytržení. Starci, zkroucení a shrbení nemocemi, i vychrtlé ženy, zkrátka všichni opotřebovaní a vyhořelí lidé, které Kolonie odklidila sem do starého železa, ji zdravili a jásavě provolávali její jméno.

„SÁRA! SÁRA! SÁRA!“

Spousty úst s vyraženými a začernalými zuby, všichni sborově skandovali. Usmívající se, drsné a někdy neskutečně šeredné tváře, všechny s výrazem úcty, obdivu, a dokonce *sympatií.*

Shromažďovali se podél ulice a Sára nedokázala uvěřit, kolik jich je. Někdo – nepostřehla, kdo to byl – jí vrazil do ruky barevný kousek papíru. Podívala se na něj. Jednalo se o nahrubo potištěný list, jaké podzemní tiskárny rozdávaly lidem v Havranově – už takové v minulosti viděla.

Při pohledu na tento výtisk ale Sára zalapala po dechu. Největší kresba uprostřed stránky zobrazovala ji, jak vypadala před pár lety, i když na sobě měla téměř stejný oděv jako nyní. Na její tváři se zračily obavy a úzkost a ohlížela se divadelně přes rameno, jako kdyby ji někdo pronásledoval. Autor obrázku vystihl její podobu docela dobře. Tím se tedy vysvětlovalo, proč ji zdejší obyvatelé tak snadno poznali. Navíc se jistě po celé Kolonii bleskurychle rozšířila zpráva, že ji Styxové přivedli zpátky. Byly tu ještě čtyři další menší obrázky v kruhových rámech umístěných do rohů stránky, ale Sára si je teď neměla čas prohlížet.

Přeložila noviny a zhluboka se nadechla. Zřejmě se nebylo čeho bát. Nic ji neohrožovalo, a tak pozvedla hlavu, hodila si šálu na záda a pokračovala ulicí. Po obou stranách se mačkaly davy lidí. Nedívala se doleva ani doprava a kráčela dál, zatímco vřava kolem ní ještě sílila. Hvízdání a bujaré výkřiky doprovázející skandované jméno „Sára! Sára!“ se nesly až ke skalnímu stropu jeskyně a jejich ozvěny se vracely zpátky k zemi, kde se mísily s novým povykem.

Sára dospěla k úzkému průchodu, který by ji opačnou stranou vyvedl z Havranova. Vstoupila do něj, aniž se ohlédla, a nechala zástupy lidí za sebou. V uších jí ale stále zněly jejich hlasy a rytmické bušení, jejichž ohlušující ozvěna ji dostihovala v těsném prostoru průchodu.

Na širší ulici obestavěné bohatšími příbytky Kolonistů se zastavila, aby si uspořádala myšlenky. Pokoušela se pochopit to, co se právě odehrálo, a šly z toho na ni mrákoty. Nedokázala uvěřit, že všichni ti lidé, které předtím v životě neviděla, ji poznali a tolik ji obdivovali. Nakonec šlo přece o obyvatele Havranova, kteří neobdivovali ani neuctívali nikoho z vnějšího světa. Nebyl to jejich styl. Dosud ji ani ve snu nenapadlo, že by mohla získat takovou proslulost.

Vzpomněla si na leták, který stále držela v ruce. Rozevřela dvojlist a začala si ho prohlížet. Obrázky byly vytištěné na hrubém papíru s roztřepanými okraji, ale toho si nevšímala, protože jí oči padly na jméno, vyvedené na horním okraji stránky ozdobnými písmeny a umístěné na zkrouceném transparentu připomínajícím prapor vlající ve větru.

Uprostřed stránky byla její podobizna – kreslíř odvedl skvělou práci a vystihl rysy opravdu dobře. Její tvář obklopovaly stylizované cáry mlhy či snad temnoty, které kolem ní vytvářely oválný rám, a ve všech čtyřech rozích doplňovaly ústřední motiv menší kulaté obrázky, jichž si předtím nepovšimla.

Všechny byly stejně zdařilé jako hlavní kresba. Na jednom se skláněla nad dětskou kolébkou a po lících jí stékaly slzy. V pozadí se tyčila stinná postava, která patrně měla představovat jejího manžela, nečinně stojícího stranou, zatímco jejich dítě umírá.

Další obrázek ji zachycoval, jak se krade z domu s oběma syny, a třetí znázorňoval její potyčku s Kolonistou ve spoře osvětlené chodbě. Poslední zobrazoval velkou rojnici Styxů s tasenými mačetami, pronásledující běžící postavu v tunelu. Zde autor použil notnou dávku umělecké licence, protože takhle se to neodehrálo, ale význam kresby byl jasný. Instinktivně leták zmuchlala. Bylo přísně zakázáno jakýmkoliv způsobem zobrazovat Styxe – něco takového by si ovšem dovolili právě *pouze* lidé v Havranově.

Nemohla se z toho vzpamatovat. Celý její život... v pěti obrázcích!

Ještě pořád nevěřícně kroutila hlavou, když zaslechla zavrzání kůže a zvedla hlavu. Při pohledu, který se jí naskytl, ztuhla jako přikovaná.

Spatřila naškrobené bílé límce a dlouhé černé pláště, které se vlnily ve světle pouličních lamp. Styxové. Velký oddíl Styxů – bylo jich tu snad pětadvacet. Tiše a nehybně ji sledovali v dokonale vyrovnané řadě na opačné straně ulice. Scéna trochu připomínala starou fotografii z Divokého západu – skupina jezdců shromážděných kolem šerifa před zahájením stíhání prchajícího zlosyna. Šerif ale nevypadal tak, jak by člověk očekával.

Když se Sára podívala pozorněji, všimla si malé postavy uprostřed přední řady. Zrovna pokročila kupředu. Sára v ní okamžitě poznala Rebeccu. Dívka hrdě a velitelsky stála před svými muži a vyzařovala z ní sebejistota a moc. Vždyť je to ale teprve děvče!

Kdo to ke všem čertům je? pomyslela si Sára, nikoliv poprvé. Členka legendární vládnoucí třídy Styxů? Nikdo z Kolonistů se dosud nedostal ke Styxům tak blízko, aby zjistil, jestli taková skupina opravdu existuje, ale pokud Sára potřebovala nějaké potvrzení, živoucí důkaz stál právě před ní. Ať už byla Rebecca kdokoliv, musela zaujímat místo na úplné špici jejich hierarchie a musela se tak rovnou narodit.

Rebecca neurčitě mávla rukou, aby naznačila čekajícím Styxům, že mají zůstat na svých místech. Skandování nyní tlumily domy na hranicích Havranova a Rebecce zvlnil rty pobavený úsměv. Škrobeně si založila ruce na prsou a podezřívavě se zadívala na Sáru.

„Přivítání jako pro hrdinu!“ zavolala na ni a poklepávala přitom nohou o dláždění. „Jaké to je – být taková slavná persona?“ dodala nasupeně.

Sára nervózně pokrčila rameny. Vnímala na sobě pohledy černých zorniček všech vyrovnaných Styxů.

„Doufám, že jste si to pořádně užila, protože Havranov i s veškerou špínou, která hnije uvnitř, bude za pár dní jenom nepříjemnou vzpomínkou,“ zavrčela Rebecca. „Staří musejí uvolnit místo mladším, jak se říká.“

Sára netušila, jak by na to měla zareagovat. Šlo o planou hrozbu, kterou Rebecca vypustila z úst čistě proto, že ji rozvzteklil Sářin únik z kasáren Styxů a její návštěva Havranova?

V dálce se ozvalo vyzvánění zvonu.

„To by stačilo,“ oznámila dívka. „Je nejvyšší čas.“ Luskla prsty a Styxové kolem ní se dali do pohybu. „Musíme vyrazit, aby nám neujel vlak.“

24. kapitola

„U Zkřížených holí," řekl Drake, když se podíval na znamení kříže vedle štěrbinovitého otvoru v zemi. Will odhadoval, že jim cesta sem, ke Calovu hrobu, jak si donedávna myslel, zabrala zhruba deset hodin svižné chůze. Byli s Chesterem oba zcela vyčerpaní, ale zároveň plni nejisté naděje.

Na Drakeův návrh cestou několikrát krátce odpočívali, ale nikdo nemluvil. Všichni pili a žvýkali nějaké slané tyčinky s neurčitou příchutí, jež mlčenlivý Drake vylovil z kapsy na opasku.

Zatímco Will s Chesterem klusali v sotva patrném světle Drakeovy čelové svítilny, Elliott se neustále kradla za nimi, neslyšně jako nehmotný stín. Nyní se k nim ale připojila. Drake stál u štěrbiny v zemi, na místě, o němž Will doufal, že ho už nikdy v životě nespatří, na místě strachu a hrůzy, u vstupní brány do říše smrti.

Drake si rozepnul přezku a přesunul si opasek s kapsami ke straně. Elliott mu podala masku, kterou si upevnil přes ústa a nos. „Dárek od mrtvého Likvidátora," usmál se suše na oba chlapce a upravil si svoje podivné kukátko před oko.

„Chci vám pomoct," ozval se Will. „Půjdu s vámi."

„Ne, to nepůjdeš."

„Cal je můj bratr. Jsem za něj zodpovědný."

„To s tím nemá nic společného. Zůstaneš s Elliott a budeš dávat pozor. Cestou sem jsme porušili všechna zatracená pravidla a já nechci, aby nás obklíčili Styxové, až budu dole v cukrové pasti." Drake ukázal na Chestera. „On je z vás dvou silnější. Proto mi pomůže."

„Jasně," přikývl Chester dychtivě.

Elliott poklepala Willovi na rameno. Stála tak těsně za ním, až ho to překvapilo. Ukázala ke skalnatému výčnělku za otvorem v zemi. „Vezmi si na starost tuhle stranu," zašeptala. „Jestli něco uvidíš, nekřič, jen mi to řekni, rozumíš?" Začala mu podávat jeden z malých kovových válečků, které u sebe měl Drake, ale ten si všiml, co Elliott dělá.

„Ne, Elliott, on to ještě neumí používat. Pokud dojde k nejhoršímu, vypařte se a odveď ho pryč. Sejdeme se na záložním stanovišti, ano?"

„Dobře. Zlomte vaz," usmála se pod šátkem, vytrhla zmatenému Willovi z ruky váleček a uklidila si ho do kabátu.

„Díky," řekl Drake a přikročil k otvoru. Vzápětí skočil dovnitř, bezprostředně následovaný Chesterem.

Jakmile se zanořili pod zem, Will se přikrčil ke skále a upíral oči do tmy. Minuty ubíhaly.

„Pssst!"

To byla Elliott.

Will se ohlédl. Nikde ji neviděl.

„PSSST!" ozvalo se znovu, tentokrát hlasitěji.

Už na ni chtěl zavolat, když přistála vedle něj, jako kdyby se snesla z nebe. Okamžitě pochopil, že hlídkovala na vrcholu výběžku.

„Tamhle se něco děje," zašeptala a ukázala do tmy. „Je to daleko odsud, takže nepanikař. Jen měj oči na stopkách." V další chvíli zmizela, než se jí Will stačil zeptat, co přesně viděla. Podíval se naznačeným směrem, ale nevšiml si ničeho zvláštního ani podezřelého.

Po několika minutách nad plání zaznělo vzdálené, hluboké dunění. Neobjevil se žádný záblesk, ale Will si byl jistý, že na tváři i přes neutichající vánek ucítil mírný poryv teplého větru. Vstal a v další vteřině se vrátila Elliott.

„Myslela jsem si to," zašeptala mu do ucha. „Likvidátoři vyhazují do povětří další osadu Koprolitů."

„Ale proč by to dělali?"

„Drake má pocit, že bys nám to možná mohl vysvětlit ty."

Will viděl, jak se jí nad šátkem zaleskly bystré oči.

„Ne, já ne," odpověděl váhavě. „Jak bych to mohl vědět?"

„Tohle všechno – hon na naše přátele a všechny Koprolity, kteří s námi obchodují – začalo zhruba v době, kdy ses tu objevil. Možná jsi to způsobil ty. Takže čím jsi tak vyprovokoval Styxe?"

„Já... já...," koktal Will, vyvedený z míry pomyšlením, že za jednání Styxů nějakým způsobem nese odpovědnost.

„Ať už jsi udělal cokoliv, nenechají tě na pokoji. Já bych mohla vyprávět." Na okamžik od něj odvrátila oči. „Buď ve střehu," dodala a vyskočila na skalní výběžek s pružností kočky. Pušku přitom držela vyváženou v rukou.

Willovi vířilo hlavou tisíce věcí. Mohla mít pravdu? Opravdu přivolal hněv Styxů na zdejší psance a Koprolity? Je za to všechno odpovědný on?

REBECCA!

Myslí mu projela vzpomínka na bývalou sestru. Málem se zalkl. Chce se mu snad Rebecca pořád mstít? Jako by ho její zlý vliv pronásledoval, kamkoliv se vydá, a plazil se za ním jako jedovatý had. Stojí za tím, co se tu děje, právě ona? Ne, to určitě nemůže být pravda, je to příliš přitažené za vlasy, pokoušel se namluvit sám sobě.

V duchu se přenesl zpátky k okamžiku, kdy s Chesterem poprvé vstoupili do podzemního světa, kdy prošli jednou z přetlakových komor do Čtvrtě, a tím spustili řetězec událostí, nad nimiž neměl žádnou kontrolu. Pak s bolestí v srdci zauvažoval, kolik životů se kvůli němu změnilo k horšímu.

Tak pro začátek Chester, který do všeho zabředl jen proto, že se z dobroty srdce rozhodl pomáhat mu v pátrání po ztraceném otci. Další v řadě byl Tam, který přišel o život, když Willa bránil ve Věčném městě. A neměl by zapomínat ani na Tamovy muže: Imaga, Jacka a další, jejichž jména si momentálně nevybavoval a kteří jsou nyní pravděpodobně na útěku. Jenom kvůli němu. Náhle toho na něj bylo moc. Ne, pokoušel se přesvědčit sám sebe, *za to všechno přece nemůžu jenom já. To není možné.*

O pár minut později zahlédl u štěrbinovitého otvoru nějaký pohyb a vzápětí spatřil, jak z něj spěšně vylézá Drake s Calovým bezvládným tělem v rukou. Z hlavy a ramen Drakeovi odpadávaly bílé částečky jako špetky sněhových vloček. Za ním z díry vylezl i Chester.

Drake se na zlomek vteřiny zastavil, aby si strhl masku. Pak okamžitě utíkal ke kanálu.

„Pojď," řekla Elliott Willovi, který jen stál a zmateně sledoval, co se děje.

Všichni vyběhli za Drakeovou vysokou postavou svírající Cala v náručí a s vířícími bílými vločkami kolem ramen. Na břehu se však Drake nezastavil. Vrhl se ze svahu přímo do tmavé vody, kam dopadl s halasným šplouchnutím. Hladina se nad oběma těly zavřela.

Will s Chesterem stáli na břehu a nechápavě přihlíželi. Voda se pomalu uklidňovala a jenom stoupající bublinky označovaly místo, kde se Drake ponořil. Will se podíval na Chestera.

„Co to dělá?“

„Nevím,“ pokrčil jeho kamarád rameny.

„Viděl jsi Cala?“

„Ani ne,“ odpověděl Chester.

Ozvalo se slabší zabublání, jako kdyby něco rozčeřilo vodu hluboko pod hladinou, na níž se všemi směry rozeběhly drobné vlnky. Pak se opět zklidnily. Vteřiny ubíhaly a Will si začínal myslet, že se něco přihodilo.

Chester nespouštěl oči z kanálu a malomyslně řekl: „Připadal mi mrtvý, ale moc jsem ho neviděl.“

„Ty jsi nebyl v té jeskyni?“

„Drake mi přikázal, ať počkám venku. Vstoupil co nejpomaleji dovnitř... Asi se snažil nepodráždit ty věci. Ale pak vyběhl ven...“

Odmlčel se, když se nad hladinou vynořila hlava a Drake se několikrát zhluboka nadechl. Calovo tělo neviděli, protože ho Drake pořád držel pod vodou. Několika tempy jednou rukou doplaval ke břehu, kde se opřel ramenem o polorozpadlý kámen. Vyzvedl Cala z vody, takže bylo vidět horní polovinu chlapcova těla, a prudce s ním zatřásl. Calova hlava se kymácela ze strany na stranu, jako kdyby se mu každým okamžikem měla odlomit. Pak Drake chvíli přidržel Cala bez hnutí a pozorně se mu zahleděl do tváře.

„Posviťte mi na něj,“ zavolal.

Will s Chesterem ihned poslechli. Na Calův obličej byl hrozný pohled. Měl mrtvolně modrou pleť obsypanou bílými skvrnami. Neviděli v ní sebemenší známku života. Nic. Will už propadal zoufalství a říkal si, že to všechno byla pouhá ztráta času. Jeho bratr je mrtvý a nic to nemůže změnit.

Pak Drake chlapcem zatřásl podruhé a tvrdě ho pleskl do tváře.

Will s Chesterem zaslechli, jak někdo zalapal po dechu.

Hlava se zachvěla. Chlapec se mělce nadechl a slabě zakašlal.

„Díky bohu, díky bohu, díky bohu,“ opakoval Chester pořád dokola. S vykulenýma očima se podíval na Willa. Ten jen zavrtěl hlavou. Byl ohromený. Až dosud netušil, co by měl čekat. Neodvažoval

se doufat, ale tohle předčilo jeho nejdivočejší sny – vypadalo to, že se mu přímo před očima bratr vrací mezi živé.

Cal se ještě několikrát hvízdavě nadechl a znovu se rozkašlal, tentokrát silněji. Nepřestával kašlat a sípat, jako kdyby nemohl do plic nabrat dostatek vzduchu. Křečovitě trhal hlavou ze strany na stranu a v další chvíli se mu zvedl žaludek. „Jen do toho, chlapče! Výborně," povzbuzoval ho Drake a stále ho držel. „To je ono!"

Otočil se a vyzvedl Cala, jak nejvýš dokázal.

„Vezměte si ho," nakázal jim. Will s Chesterem chytili Cala pod pažemi a vytáhli ho z řeky na břeh.

„Ne, nepokládejte ho na zem!" zarazila je Elliott. „Postavte ho. Sundejte mu košili. Choďte s ním a udržujte ho v pohybu. Tím se jeho tělo zbaví jedů."

Když Calovi sundali košili, naskytl se jim pohled na jeho namodralou kůži. Tělo měl poseté výraznými bílými podlitinami. Oči, červené jako králík, měl otevřené dokořán a bezhlasně pohyboval ústy. Will s Chesterem ho podpírali z obou stran a prováděli ho v rychlých kruzích kolem dokola. Calovi se za chůze volně kymácela hlava a nebyl schopen sám od sebe učinit jediný krok.

Drake vylezl z kanálu a dřepl si na břehu. Elliott se mezitím rozhlížela po obzoru hledáčkem pušky.

Willovo a Chesterovo úsilí však zřejmě nepřinášelo kýžený účinek. Cal po chvilce zavřel oči, ústa se mu přestala pohybovat a vklouzl zpátky do bezvědomí.

„Stůjte," řekl Drake a stoupl si. Přešel k chlapcům, zvedl Calovi jednou rukou hlavu a druhou ho nemilosrdně pleskal – znovu a znovu. Will měl dojem, že vidí, jak přitom jeho bratrovi mizí z tváře namodralý nádech.

Drake přestal, jakmile se Calovi zachvělo obočí. Neustále ale chlapce ostražitě pozoroval.

„Dorazili jsme v nejvyšší čas. Kdyby tu zůstal ještě o něco déle, omamné látky by ho zcela ovládly a výtrusy by zapustily kořínky," poznamenal. „Postupně by ho strávily. Stal by se z něj lidský kompost."

„Výtrusy?" zopakoval Will.

„Ano, tyhle.“ Drake hrubě přejel palcem po jednom bílém šrámu na Calově krku. Kousek bílé hmoty odpadl a pod ní se objevila ještě světlejší modrá kůže, z níž prýštily drobné kapky krve jako ze škrábance. „Už klíčí – jak vidíte – a zachytávají se úponky. Vrůstají do tkání oběti a vstřebávají živiny.“

„Ale bude v pořádku, viďte?“ ujistil se Will rychle.

„Byl dlouhou dobu mimo,“ odpověděl Drake a pokrčil rameny. „Hlavně si pamatujte, že jestli se ještě někdy omylem přimotáte k cukrové pasti, musíte udržovat oběť vzhůru. Nervová soustava se skoro úplně vypne a potřebuje menší šok, aby zase naskočila. Jedna možnost je ponořit postiženého do vody. Musíte ho skoro *utopit*, abyste ho *zachránili.*“

Zdálo se, že Cal opět ztrácí vědomí, a proto ho Drake začal propleskávat dlaní tak silně, až měl Will pocit, že mu ten hluk utrhne uši. Vtom Cal prudce trhl hlavou dozadu. Zhluboka se nadechl a vydal strašidelné zaječení, při němž Willovi s Chesterem naskočila husí kůže. Byl to příšerný zvuk, připomínající zvířecí skřek, a rozlehl se nad prašnou pustinou kolem nich. Zároveň z něj však Will a Chester čerpali naději jako z prvního křiku právě narozeného dítěte. Drake spustil ruce.

„To stačí. Teď s ním zase choďte.“

Pokračovali v nekonečném kroužení a vypadalo to, že se do chlapce pomaličku vrací život. Začal hýbat nohama, zprvu jen chabě a malátně, se slabounkým náznakem, že se pokouší udělat krok, ale po chvilce o něco rázněji, byť stále nepříliš koordinovaně. Hlava se mu opile kývala na ramenou.

„Drakeu, na tohle by ses měl podívat,“ zavolala Elliott a upravila si přiblížení.

Drake k ní okamžitě přešel a vzal od ní pušku. Podíval se hledáčkem. „Ano..., vidím... Divné...“

„Co si o tom myslíš?“ zeptala se ho. „Je tam plno zvířeného prachu.“ Sklonil pušku a udiveně se k ní obrátil. „Styxové... *na koních!*“

„Ne,“ vydechla nevěřícně.

„Našli naši stopu,“ řekl Drake a vrátil jí zbraň. „Tady se nemůžeme zdržovat.“ Přistoupil k Willovi s Chesterem. „Promiňte, mládeži, ale teď není čas na jídlo ani odpočinek. Ponesu vaše věci, ale vy si

vezmete na starosti pacienta.“ Hodil si oba jejich batohy na ramena a bez otálení vyrazil.

Will s Chesterem táhli Cala mezi sebou, Will ho držel v podpaží a Chester ho nesl za nohy. Klusali za tlumeným světlem Drakeovy čelové svítilny.

„Do lávových chodeb za námi na koních nemůžou,“ zavolal na ně tiše Drake. „Ale zbývá nám dlouhá cesta, než se do nich dostaneme. Pospěšte si!

„To se snadno řekne,“ zasténal Will a už poněkolikáté zakopl. Na poslední chvíli se mu podařilo Cala udržet. „Váží snad tunu!“

„Nedá se nic dělat!“ odsekl Drake. „Přidejte!“

Z obou chlapců stékaly potůčky potu, ale plahočili se dál. Vyčerpání a nedostatek jídla si vybíraly svou daň. Will měl v ústech ošklivou pachuť, jako kdyby jeho tělo spalovalo poslední zásoby. Točila se mu hlava a přemítal, jestli je na tom Chester podobně jako on. Cal jim situaci nijak neulehčoval, protože se nepřestával zmítat a házel sebou jako smyslů zbavený. Očividně neměl tušení, co se s ním děje, a pokoušel se jim vysmeknout.

Konečně dospěli k okraji Velké pláně. Oba chlapci měli ruce i nohy jako z olova a byli blízko naprostému vyčerpání. Vběhli do lávové chodby, a jakmile zatočili za roh, Drake se k nim obrátil.

„Počkejte vteřinku,“ přikázal a sundal si z ramene jeden batoh. „Napijte se. Opustili jsme pláň o něco dřív... Je to bezpečnější, ale domů to bude trochu delší.“

Vděčně klesli k zemi s Calem mezi sebou.

„Elliott, připrav dva dárečky,“ zavolal Drake.

V mdlém světle Drakeovy svítilny se objevila Elliott a sklonila se, aby něco umístila ke skalní stěně. Byla to nízká a široká krabička matně hnědé barvy, přibližně o velikosti konzervy fazolí. Jakmile ji připevnila řemínkem k menšímu kameni, ustupovala od ní a odvíjela přitom napjatý tenoučký drát, který Will s Chesterem sotva viděli. Vzápětí drátem přemostila celou šířku chodby, Přitiskla ho k drobnému výčnělku na druhé straně a jemně zatlačila. Ozvalo se tiché brnknutí. „Výborně,“ zašeptala a vrátila se ke krabičce. Lehla si na

břicho, vytáhla z ní malinký špendlík a znovu vstala. „Hotovo," oznámila tiše.

Drake se otočil na Willa a Chestera. „Musíme se přesunout dál, aby Elliott mohla nastavit ještě jeden," řekl jim a hodil si batoh na rameno.

Will s Chesterem se pomalu stavěli na nohy a opět zvedli Cala, který začal vydávat zvláštní, nesmyslné zvuky. Čas od času zasténal či hekl a v jednu chvíli pronesl jakési nezřetelné slovo, které nedokázali rozeznat – snad „žízeň". Will ani Chester ale momentálně neměli čas ani energii, aby se tím zabývali. Odnesli ho o pár set metrů dál a na Drakeovo znamení se zase zastavili.

„Ne, nesedejte si!" pokynul jim.

A tak zůstali stát, zatímco Elliott připravovala další „dáreček", jak to Drake nazval.

„K čemu to vlastně je?" zeptal se Will a udýchaně se opíral o stěnu chodby, zatímco s Chesterem přihlížel, jak Elliott provádí stejný postup jako prve.

„Vybuchuje to," odtušil Drake. „To jsou nálože."

„Ale proč potřebujete dvě?"

„První má zpožděnou roznětku, takže když ji Bílé límce odpálí, stihnou dojít k druhé, než ta první vyletí do povětří, a pic kozu do vazu, jsou v pasti mezi dvěma náložemi. Nebo by to tak aspoň fungovat mělo."

„To je chytré," přikývl uznale Will.

„Ve skutečnosti," naklonil se k němu Drake, „nastavujeme dvě nebo víc bomb, protože ti parchanti jsou zatraceně dobří v jejich odhalování."

„Aha, chápu," zamumlal Will podstatně střízlivěji.

Podle Willova odhadu urazili několik kilometrů, než za sebou uslyšeli rychle po sobě následující výbuchy připomínající dvě obří tlesknutí. Se zpožděním pár vteřin jejich propocené zátylky ovanul proud teplého vzduchu. Drake se nezastavoval a kráčel dál tak svižně, že oba chlapci měli co dělat, aby mu stačili. Jakmile trochu zpomalili, výhružně na ně zavrčel. Teď už Will nesl Cala jen za jednu paži, zatímco druhá bratrova ruka mu slabě narážela do holení.

Procházeli jednou chodbou za druhou, střídavě stoupali a klesali, občas se protahovali řadou úzkých průchodů a někdy se zase brodili zpola zatopenými jeskyněmi, v nichž se od stěn odrážely podivné ozvěny. V takovém případě museli Cala zvednout až do výšky ramen, aby se mu hlava nedostala pod hladinu.

Cal očividně pomalu sílil a zároveň s tím byl stále nezvladatelnější, protože se nepřestával zmítat. Tu a tam ho dokonce upustili na zem. Při jedné takové příležitosti už si Will s Chesterem připadali tak utahaní, že jim bylo jedno, když Cal s mohutným plesknutím dopadl na promočenou půdu jeskyně. Když ho zvedli, vyrazil ze sebe několik chraptivých kleteb.

„PAZHENČÍ ŽUMPÁCl!“

„HUŇÁCKÝ ZRŮDLA!“

Tyto nesrozumitelné nadávky pronášené s bezmocnou zuřivostí působily tak legračně, že Will nedokázal zadržet smích, kterým vzápětí nakazil i Chestera. Tím jen vyprovokovali běsnícího Cala ke stále rychlejším salvám dalších a dalších prazvláštních urážek. Únava spolu s radostí, že je Cal naživu, vyvolávaly u obou chlapců pocity podobné opojení.

„Hm... Mám dojem, že takhle mi ještě nikdy nikdo neřekl,“ poznamenal Chester a namáhavě supěl. „Huňácký zrůdla?“ zopakoval s pečlivou výslovností.

„Musím připustit,“ zašklebil se Will, „žes mi vždycky připadal tak trochu jako zrůdlo.“

Oba vyprskli hysterickým smíchem. Cal zjevně slyšel, co si říkají, neboť kolem sebe začal šermovat pažemi ještě zuřivěji.

„ŽBRDLAVÝ STRUPOUNI!“ zařičel na ně, než ho přemohl záchvat kašle.

„Buďte zticha!“ zasyčel na ně zepředu Drake. „Prozradíte naši polohu!“

Cal se trochu ztišil, ne kvůli Drakeovu pokárání, ale protože si uvědomil, že nadáváním ničeho nedosáhne. Místo toho se pokoušel chytit Willa za nohu, aby mu ji podtrhl. Willovo pobavení rychle vzalo za své a nakonec bratrem podrážděně zatřásl. „Dost, Cale!“ vyštěkl na něj. „Jestli toho hned nenecháš, necháme tě tu napospas Styxům!“

Konečně dospěli k základně. Jelikož tentokrát nemuseli procházet tůní, došlo Willovi, že sem dorazili z jiného směru. Přivázali Cala k provazu a vytáhli ho nahoru, kde ho uložili do postele v poslední místnosti. Drake jim nakázal, aby mu vpravili navlhčenou houbičkou mezi rty trochu vody. Cal kašlal a prskal, takže mu většina vody stekla po bradě, ale přesto se mu podařilo něco vypít, než upadl do hlubokého spánku.

„Chestere, dávej na něj pozor. Wille, ty pojď se mnou."

Will Drakea poslušně následoval chodbou. Zmocňovaly se ho rostoucí obavy, jako kdyby musel jít na kobereček do ředitelny, protože zameškával školu.

Vstoupili do tmavé oblasti zdejšího systému chodeb, prošli kovovými dveřmi a ocitli se v rozlehlé místnosti, osvětlované jedinou zářící koulí zavěšenou uprostřed stropu. Jeskyně byla nejméně třicet metrů dlouhá a jen o něco málo užší. V jednom koutě stála dvě patrová lůžka ze silných kusů železa a po všech stěnách bylo rozvěšeno ohromující množství různého vybavení. Jako kdyby vkročili do vojenského skladiště. Will se rozhlížel kolem sebe a zaznamenal police se spoustou oněch podivných válečků, který mu Elliott chtěla dát U Zkřížených holí. Kromě toho tu v úhledných řadách visely i nějaké zplihlé šedé obleky, v nichž Will poznal obvykle nafouklý oděv Koprolitů, a všechny možné opasky, kotouče provazů a vojenské krosny.

Will kráčel za Drakeem, ale mezi oběma postelemi si všiml Elliott. Byla k němu otočená zády a Will viděl, že si sundala kabát i kalhoty a uklízí je do skříňky u stěny. Měla na sobě slonovinově zbarvenou vestu a krátké kalhoty a Will nedokázal spustit oči z jejích štíhlých, vypracovaných nohou. Byly pokryté špinavými šmouhami a podobně jako Drakeovu tvář je křižoval otřesný počet jizev, jejichž bílá barva ostře kontrastovala s načervenale hnědým prachem, který pokrýval každý čtvereční centimetr její kůže. Willa překvapilo, že ji vidí takhle, a ohromeně se zastavil. Vtom si všiml, jak si ho Drake soustředěně prohlíží.

„Sedni si," rozkázal mu Drake a ukázal na místo u stěny zrovna v okamžiku, kdy se Elliott vynořila z mezery mezi postelemi.

Měla nápadně ženskou tvář s vysokými lícními kostmi, měkké plné rty a malý nos. Will si všiml, jak se jí temně zaleskly oči, když mu věnovala letmý pohled. Zazívala a projela si dlaní nakrátko ostříhané černé vlasy. Měla překvapivě štíhlé paže i zápěstí a Will nedokázal uvěřit, že se dívá na stejnou osobu, která pobíhala po Velké pláni s dlouhou puškou, jako by šlo o bambusovou hůlku.

Zrak mu padl na její biceps, kde měla Elliott velice hluboký zářez. Okolní kůži lemovaly klikaté růžové rýhy s drsnými okraji, jako kdyby jí někdo pokapal paži rozehřátým voskem. Jako první Willa napadlo, že ji pokousala nějaká velká šelma.

To vše ale bledlo ve srovnání s pozoruhodnou skutečností, že Elliott Willovi připadala *mladá,* možná jen o málo starší než on. Něco takového vzhledem k jejímu sebevědomému a výhrůžnému vystupování na Velké pláni vůbec nečekal.

„V pořádku?“ zeptal se jí Drake, když Elliott znovu zívla a nepřítomně se poškrábala na rameni.

„Jo. Jdu se osprchovat,“ odpověděla a vydala se naboso ke dveřím, aniž by se podívala na Willa, který stál s ústy dokořán.

Když mu Drake luskl prsty před obličejem, aby ho vytrhl z omámení, Willovi konečně došlo, že pořád zírá za Elliott, a zahanbeně odvrátil oči.

„Sedni si sem,“ řekl Drake, tentokrát o něco rezolutněji. U stěny stály dvě masivní kovové bedny a Drake usedl naproti Willovi. Will se sice ještě úplně nevzpamatoval, ale začal koktat.

„Já..., é..., jsem vám a Elliott chtěl poděkovat, že jste zachránili Cala. Neměl jsem pravdu, když jsem vám nevěřil,“ přiznal a oči se mu při vyslovení jejího jména mimoděk stočily ke dveřím, přestože vyšla už před drahnou chvílí.

„Jasně,“ Drake mávl lhostejně rukou. „O to mi ale teď nejde. Něco se děje a já potřebuji vědět, co mi o tom můžeš říct.“

Willa to trochu zarazilo a překvapeně se na Drakea zahleděl.

„Sám jsi Styxe viděl. Ve velkém popravují místní psance.“

„Popravují psance,“ zopakoval Will ozvěnou a zachvěl se, když si vybavil výjev, jehož se stali s Chesterem svědky.

„Ano. Musím připustit, že některých z nich nelituji, ale přicházíme i o přátele, a to ohromující rychlostí. Dřív nás Styxové nechává-

li víceméně na pokoji, pokud se nepotřebovali pomstít, když nějaký psanec zašel příliš daleko a ztratil se Likvidátor. Teď je to jiné – jdou tvrdě po nás a řekl bych, ze nepřestanou, dokud nás všechny nepobijí.“

„Proč ale zabili i ty Koprolity?“ zeptal se Will.

„Chtěli jim dát jasně najevo, že si nepřejí, aby s námi obchodovali nebo nám nějak dál pomáhali. To každopádně není nic nového. Bílé límce pořádají pravidelné probírky, aby udrželi jejich počty na nízké úrovni,“ řekl Drake a mnul si spánky, jako kdyby mu to působilo velké starosti.

„Jaké *probírky?*“ otázal se Will nechápavě.

„Hromadné zabíjení,“ vysvětlil Drake stroze.

„Aha,“ hlesl Will.

„Styxové bezpochyby něco chystají. Je tu tolik Likvidátorů, že by vydali na celý prapor, a podle toho, co jsem viděl, sem prakticky denně přijíždějí Důlním vlakem velká zvířata mezi Styxy.“ Drake se zamračil. „Z hodnověrných zdrojů se nám taky doneslo, že tady dole jejich vědci něco testují na lidech. Údajně zřídili nějakou laboratoř, i když se mi ji zatím nepodařilo objevit. Neříká ti to něco?“ Odmlčel se a zapátral jasně modrýma očima ve Willově tváři. „Nevíš o tom všem něco?“ zeptal se.

Will zavrtěl hlavou.

„V tom případě potřebuji, abys mi řekl všechno, o čem přece jenom něco *víš*. Kdo přesně jsi?“

„Ehm..., dobře,“ řekl Will. Netušil, kde by měl začít, ani kolik toho Drake skutečně chce slyšet. Připadal si úplně vyčerpaný, každý sval v těle ho bolel od toho, jak se sem vláčel s Calem, ale byl připravený Drakeovi pomoct, jak jen bude umět. Pustil se tedy do podrobného vyprávění. Drake ho občas přerušil nějakou otázkou a jeho výraz postupně roztál do téměř přátelské podoby.

Will vypravoval, jak si jeho nevlastní otec, doktor Burrows, všiml v Highfieldu skupiny lidí, co příliš nezapadali mezi ostatní obyvatele, a začal je zkoumat. To pátrání ho nakonec přivedlo k vyhloubení chodby, kterou získal přístup ke Kolonii. Pak Will pokračoval, jak jeho nevlastní otec dobrovolně nastoupil do Důlního vlaku.

Těžce polkl a sevřelo se mu hrdlo. „Teď je táta někde tady dole. Vy jste ho náhodou neviděl?“ zeptal se rychle.

„Ne, já ne.“ Drake pozvedl ruku, aby uklidnil chlapcovo očividné vzrušení. „Ale – a nechci v tobě vzbuzovat příliš velké naděje – nedávno jsem mluvil s jedním stopařem...“ Zdálo se, že Drake váhá.

„A co říkal?“ pobídl ho Will dychtivě.

„Doslechl se, že se v jedné osadě Koprolitů zdržuje nějaký cizinec. Zřejmě nešlo ani o Kolonistu ani o Styxe..., nosí brýle...“

„Ano?“ Will se nedočkavě předklonil.

„...a dělá si poznámky do zápisníku.“

„To je táta! Určitě je to on!“ vybuchl Will a úlevou se rozesmál. „Musíte mě k němu zavést.“

„To nemůžu,“ odsekl Drake odměřeně.

Willovu radost okamžitě vystřídalo podráždění.

„Jak to, že nemůžete? Musíte!“ bránil se Will, ale potom na povrch vyvřela jeho zlost a on vyskočil na nohy. „Je to můj táta! Musíte mi ukázat, kde je!“

„Sedni si,“ přikázal mu Drake tónem, který dával jasně tušit, že nemá náladu na odmlouvání.

Will se nepohnul.

„Řekl jsem, aby ses posadil..., a uklidni se, ať můžu domluvit.“

Will se pomalu spustil na bednu a hruď se mu divoce dmula.

„Opravdu jsem v tobě nechtěl vzbuzovat velké naděje. Ten stopař mi neřekl žádné podrobnosti o tom, kde ten muž je, a Hlubiny se táhnou na míle daleko. Vzhledem k aktivitě Bílých límců Koprolité houfně vyklízejí svoje sídla, a tak se tvůj otec pravděpodobně přesunul s nimi.“

Will chvíli mlčel.

„Ale jestli to je táta, je aspoň v pořádku?“ zeptal se konečně a hledal v Drakeově tváři nějakou útěchu. „Myslíte si, že se mu nic nestane?“

Drake si zamyšleně promnul bradu. „Pokud ho nepřekvapí popravčí četa Likvidátorů.“

„Ach, díky bohu,“ zašeptal Will a na několik vteřin zavřel oči.

I když mu Drake nedokázal povědět, kde se jeho nevlastní otec nalézá, zpráva, že je dosud naživu, mu vlila novou krev do žil.

Pokračoval ve vlastním příběhu, jak po otcově zmizení požádal o pomoc Chestera a jak se dostali do Kolonie. Líčil, jak je následně chytili policisté a jak podstupovali kruté výslechy u Styxů. Pak mluvil o prvním setkání se svým skutečným bratrem i otcem a o zjištění, že byl adoptován a jeho náhradní rodiče mu to nikdy nesdělili. Když vyprávěl, že jeho skutečná matka je jedinou osobou, která kdy unikla z Kolonie a přežila, Drake ho rázně přerušil.

„Její jméno? Jak se jmenuje?“

„É..., Jeromeová. Sára Jeromeová.“

Drake se nepatrně nadechl a v tichu, které se rozhostilo, si byl Will jistý, že v Drakeově pronikavém pohledu zaznamenal jistou změnu. Jako kdyby se na něj díval úplně novýma očima.

„Takže ty mi říkáš, že jsi její syn?“ řekl Drake a narovnal se. „Syn Sáry Jeromeové?“

„Ano,“ přisvědčil Will, překvapený Drakeovou reakcí. „Cal taky,“ dodal tiše.

„Tvoje matka má bratra.“

Will nedokázal určit, zda jde o otázku či prosté konstatování skutečnosti. „Ano, to měla,“ odpověděl. „Strýčka Tama.“

„Tama Macaulaye.“

Will přikývl. Zaujalo ho, že Drake to jméno zná. „Vy jste o něm slyšel?“

„Donesly se ke mně zprávy o jeho pověsti. Nebyl zrovna oblíbený u vládnoucí skupiny v Kolonii... Považovali ho za potížistu,“ řekl Drake. „Ale ty o něm mluvíš v *minulém* čase. Co se s ním stalo?“

„Zemřel, když mně a Calovi pomáhal uniknout před Styxy,“ odvětil Will smutně. Drake se zamračil a Will mu pověděl všechno o Rebecce i o tom, že Tam bojoval s jejím otcem a zabil ho.

Drake hvízdl. „Rozhodně sis nechal to nejšťavnatější sousto až na konec,“ pronesl a několik okamžiků se díval na Willa. „Takže,“ shrnul to nakonec, „jsi naštval někoho z nejužšího vedení Styxů a...,“ na zlomek vteřiny se odmlčel, „...oni teď chtějí tvoji hlavu na zlatém podnose.“

Willa tato poznámka ohromila a chvíli nevěděl, jak by měl odpovědět. „Ale...,“ vykoktal.

Drake ho nenechal domluvit. „Ani náhodou tě nenechají být. Tak jako se pro povstalce v Kolonii stala hrdinkou Sára, podobně se budou dívat i na tebe.“

„Na mě?“ polkl Will.

„Jo,“ přikývl Drake. „Měl bys mít na sobě velký nápis, že tvoje přítomnost škodí zdraví.“

„Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, kamaráde, že je pro každého mimořádně nebezpečné, pokud se zdržuje v tvé blízkosti,“ vysvětlil Drake bez okolků zděšenému chlapci. „To je možná další důvod, proč se celá pláň hemží Likvidátory.“ Drake se ponořil do vlastních myšlenek, opřel se lokty o kolena a zahleděl se do podlahy. „Tím se všechno mění.“

„Proč? Ne, to určitě není kvůli mně, to nemůže být pravda,“ protestoval Will důrazně. „Víte přece, jak hrozné to je v Kolonii...“

„Ne, to nevím,“ odsekl Drake prudce a zvedl hlavu. „Už jsem tam nějakou dobu nebyl.“

„Proč by mě ale měli pořád pronásledovat? Co jim můžu udělat?“

„Na tom nesejde. Prostě si s nimi nemůžeš něco začít a pak jednoduše odkráčet středem.“ Drake si odfrkl. „Styxové se neřídí heslem *žít a nechat žít.*“

„Ale říkal jste, že sem přijíždějí nějací vysoce postavení Styxové. Ti by sem nejezdili jenom kvůli mně, ne?“

„Ne..., to máš pravdu.“ Drake přimhouřil oči a neurčitě přikývl. „Sice tě chtějí zničit, ale vzhledem ke všem těm velkým zvířatům a vědcům není pochyb o tom, že pracují na něčem velkém. A ať už jde o cokoliv, je to pro ně rozhodně hodně důležité.“

„Co si myslíte, že mají za lubem?“ zeptal se Will.

Drake jen potřásl hlavou a mlčel.

„Můžu se na něco zeptat?“ ozval se za chvilku Will, kterému se pořád z toho všeho točila hlava.

Drake přikývl.

„Ehm... Chester si myslí, že jste bojovník za svobodu. Je to pravda?“

„Ne, nic takového. Jsem Površák, stejně jako ty.“

„Děláte si legraci,“ vyhrkl Will. „Jak jste se...“

„To je dlouhý příběh. Jindy ti ho možná povím," odpověděl Drake. „Ještě chceš vědět něco dalšího?"

Will se už nějakou dobu chystal položit otázku, která mu dlouho vrtala hlavou.

„Proč...?" začal rozechvěle a přemítal, jestli nezachází příliš daleko.

„Pokračuj," vybídl ho Drake s klidným posunkem.

„Proč... jste zachránili Cala? Proč nám pomáháte?"

„Ten kámen, co máš na krku," řekl Drake, jako kdyby se vyhýbal odpovědi.

„Tenhle?" zeptal se Will a dotkl se zeleného jadeitového přívěsku, který nosil na krku.

„Ano. Odkud ho máš?"

„Od Tama." Přejel špičkami prstů po třech sbíhajících se linkách vyrytých do naleštěného povrchu ozdoby a podíval se na něj. „Je nějak důležitý?"

„Legendy vyprávějí o mytické rase, která žije hluboko pod námi, na dně Průduchu. Tvrdí se o nich, že jsou skoro tak staří jako sama Země. Tenhle symbol jsem viděl už mnohokrát... na rozvalinách jejich chrámů." Drake hleděl na přívěsek a ponořil se do ticha, během něhož se Will cítil stále nepříjemněji.

Kdyby nebyl tak utahaný, zasypal by Drakea tisíci otázkami o Průduchu a té zmíněné dávné rase. Takhle se ale zaobíral bezprostřednějšími záležitostmi. Neklidně se zavrtěl a špitl: „Vy..., ehm..., ještě jste mi neodpověděl..., proč nám vlastně pomáháte."

Drake se na něj podíval a poprvé se na něj nefalšovaně usmál Nečekaně laskavý výraz se nehodil k jeho ocelově tvrdému pohledu.

„Ty jsi taková umíněná palice, viď? Tvůj kamarád Chester není tak průbojný." Zamyšleně se zaklonil. „Lidé následují vůdce," poznamenal tiše.

„Prosím?" zeptal se Will, který jeho slova přeslechl.

„Abych odpověděl na tvoji otázku," řekl Drake a narovnal se. „Život tady dole je pěkně tvrdý, ale to, že žijeme jako zvířata, ještě neznamená, že jsme přišli o svou lidskost. Jsou tu podstatně méně příjemní odpadlíci než Elliott nebo já, kteří by vás zabili, aby si mohli vzít vaše boty, nebo by vás udržovali naživu pro vlastní – jak to

říct? – zábavu. Elliott jsem před mnoha lety zachránil před podobným osudem.“ Promnul si bradu, jako kdyby si vzpomněl na zranění, které při té příležitosti utrpěl. „Nechtěl bych, aby se to stalo někomu z vás.“

„Uch,“ zamumlal Will.

Drake si znovu dlouze a hluboce povzdychl. „Ty a Chester nejste jako ty chodící trosky, které se sem obvykle dostávají z Kolonie. Nebyli jste mrzačeni, mučeni ani zlomeni mnohaletou službou.“ Za řeči si přejížděl dlaněmi o sebe. „Přiznávám, že jsem nepočítal s tím, že budu mít na krku vás tři.“ Zadíval se Willovi do očí. „Ale uvidíme, jak se dá do kupy tvůj bratr.“

Will i přes svou únavu pochopil, co mu Drake nepřímo naznačuje.

„A z tebe se, chlapče, může vyklubat pořádná potíž, když po tobě tolik pasou Bílé límce,“ dodal Drake a zazíval. S neproniknutelným výrazem se rozhlédl po místnosti. „Ale než se vydáme na pláň, musím zjistit, co že to Styxové chystají. Tím pádem tvůj bratr dostane nějaký čas na zotavenou. A až dojdeme tam, kam máme namířeno, rozhodně se nám budou hodit další pomocníci.“

Will přikývl.

„Skutečnost, že jsi syn Sáry jeromeové a znáš svět na Povrchu, pro nás může znamenat velký přínos.“

Will znovu kývl, ale pak naklonil hlavu ke straně a zapřemítal, proč je to pro Drakea tak důležité. „Jak to myslíte?“

„Pokud se nemýlím, bude mít ta věc, na které pracují Styxové, ničivý dopad pro Površáky. A řekl bych, že ani jeden z nás nebude chtít jen tak sedět stranou a nečinně přihlížet, jak jim to prochází, nebo se pletu?“ Povytáhl na Willa tázavě obočí.

„To tedy ne!“ vyhrkl Will.

„Takže jak se rozhodneš?“ zeptal se ho Drake významně.

„Cože?“

„Můžu s tebou počítat? Přidáš se k nám?“

Will se zmateně kousal do rtu. Nabídka od tohoto impozantního muže, stejně jako náznak, že se možná nebude vztahovat na Cala, ho vyvedly z rovnováhy. *Co se stane, jestli se jeho bratr plně neuzdraví? Hodí ho Drake jednoduše přes palubu?* Will také přemýšlel, k

čemu asi dál dojde, jestli se ho Likvidátoři opravdu tak usilovně snaží dostat. *Co když se ukáže, že je moje přítomnost příliš nebezpečná? Vydá mě Drake jim všanc?* Současně ale věděl, že udělá cokoliv, aby zastavil Styxe. Bude to odplata za Tamovu smrt.

Neměl jinou možnost než Drakeovu nabídku přijmout. Kromě toho nebyli, hlavně vzhledem k momentálnímu bratrovu stavu, s Chesterem a Calem v pozici, aby se někam vydali o samotě, když se všude kolem pohybovali Likvidátoři. Zatímco ho Drake pozoroval a čekal na odpověď, Will věděl, že by neměl váhat – nepůsobilo by to dobře. *Co jiného může udělat než souhlasit?* Přinejmenším ho třeba tento muž zavede k jeho nevlastnímu otci.

„Ano," řekl.

Ještě chvíli si povídali, než ho Drake vyslal do postele. Will prošel chodbou a vstoupil do místnosti, kde našel Chestera, jak spí na podlaze před lůžkem, na němž spočíval Cal.

Will toho chtěl Chesterovi tolik říct, chtěl se mu omluvit za to, že nedůvěřoval jeho úsudku ohledně Elliott a Drakea, ale Chester spal jako zabitý a Will ho rozhodně nehodlal budit. I na něj navíc padla únava, a tak se jen napil, stočil se do klubíčka na neobsazené posteli a upadl do bezesného spánku.

25. kapitola

V následujících dnech se Will s Chesterem starali o Cala a nosili mu těžko popsatelné jídlo, které jim dodávali Drake s Elliott. Cal by pořád jen vyspával, ale oba chlapci ho nutili cvičit. Nemotorně, tápavě se potácel po místnosti, jako kdyby tak úplně necítil nohy, a nasupeně po nich loupal očima.

Postupně začal mluvit jasněji a z kůže se mu vytrácela modrá barva. Drake se každý den chodil ptát na jeho pokroky a pak se s Willem či Chesterem vydával na průzkumné výpravy po okolí, aby si trochu ohmatali terén, jak to formuloval.

Při jedné takové příležitosti, kdy byl Chester pryč, si Will s bratrem promluvil.

„Já vím, že jsi vzhůru," řekl Calovi, který ležel na posteli čelem ke stěně. „Co si myslíš o Drakeovi?"

Cal neodpověděl.

„Ptal jsem se, co si myslíš o Drakeovi."

„Ujde," zahučel Cal po chvilce.

„Myslím, že je daleko lepší než jen to," řekl Will. „Pověděl mi, že tady v Hlubinách jsou i darebáci, kteří by ti klidně podřízli krk, jenom aby si vzali tvoje oblečení nebo jídlo. Pokud by tě tedy jako první nechytili Likvidátoři."

„Hm," zabručel Cal nepřesvědčeně.

„Jenom mě napadlo, že bys měl něco vědět. Jestli se nevyhrabeš z té své netečnosti a nepostavíš se brzy na nohy, Drakeovi může dojít trpělivost."

Cal se otočil k Willovi a v očích mu zasvítil nenadálý vztek.

„To má být výhrůžka? Vyhrožuješ mně? A co udělá, vypakuje mě odsud?" Prudce se posadil.

„Ano, něco takového," přikývl Will.

„Jak to víš? To jenom tak říkáš."

„Vůbec ne," odtušil Will rozhodně. Vstal a vydal se ke dveřím.

„A ty ho necháš, aby mě jen tak odkopl?" Cal probodával bratra pohledem.

„Ach, Cale," povzdychl si Will a ve dveřích se ještě otočil. „Co můžu dělat, když se o sebe nedokážeš postarat? Víš přece, že se Dra-

ke chce brzy přestěhovat. On ani Elliott tu nežijí natrvalo. A říká, že nás vezme s sebou.“

„Nás všechny?“ zeptal se Cal.

„Přijde na to. Myslíš, že se chce starat o tři kluky, hlavně když s jedním jsou takové potíže?“

Cal spustil nohy z postele a nervózně se zahleděl na Willa.

„Myslíš to vážně?“

Will přikývl. „Tak jsem si říkal, že bys to měl vědět,“ dodal a vyšel z pokoje.

Cal si vzal Willova slova k srdci a v následujících dnech se z něj stal úplně jiný člověk. Pustil se do usilovného cvičení a kulhal po místnosti s hůlkou z tmavého dřeva, kterou mu dal Drake. Zdálo se, že problémy mu působí především levá strana těla včetně paže a nohy, jimž trvalo hojení déle než jejich protějškům.

Jednou Will nemohl kvůli neustálému ťukání hůlky a Chesterovu chrápání usnout. Horko a stísněné prostory mu také na náladě nijak nepřidávaly, ačkoliv si na ně všichni už docela zvykli. Nakonec usoudil, že to nikam nevede, vstal a poškrábal se ve vlasech.

„Výborně, brácho,“ zavolal tiše na Cala, který zamručel poděkování a pokračoval v obchůzce po místnosti.

„Dojdu si pro vodu,“ rozhodl se Will nahlas a vydal se po chodbě k malému skladišti se zásobními měchýři. Cestou něco zaslechl a znehybněl v pološeru. Na opačné straně chodby se objevila Elliott. Měla na sobě obvyklý černý kabát a kalhoty a v rukou třímala pušku, ale dosud si nenasadila šátek.

„Ehm..., ahoj,“ pozdravil nervózně a palčivě si uvědomoval, že má na sobě jen krátké kalhoty. Obranně si založil ruce na prsou, aby trochu zakryl svoji nahotu.

Elliott si ho prohlížela od hlavy k patě chladným a lhostejným pohledem. „Nemůžeš spát?“ zajímala se.

„É..., ano.“

Překvapeně sebou trhla, když si všimla Willova zraněného ramene. „Působivé,“ poznamenala.

Will se pod jejím zkoumáním cítil čím dál více nesvůj a jednou rukou zakryl ránu, kterou mu způsobil stopař Styxů. V horku Hlubin svědila jako čert a Will si ji nedokázal přestat drbat.

„To mi udělal pes," hlesl nakonec.

„Nejspíš měl hlad," podotkla.

Willa nenapadala žádná odpověď, a tak jen sundal ruku, aby se podíval na červený pruh čerstvě zahojené kůže, a mlčky přikývl.

„Chtěl bys jít se mnou na hlídku?" zeptala se jakoby mimochodem.

Do ničeho podobného sice Will takhle pozdě v noci neměl vůbec chuť, ale její nabídka ho zaujala, a navíc se s Elliott skoro nevídal. Drake mluvil o jejích dovednostech s ohromnou úctou a říkal, že dosáhla tak vysoké úrovně „polního umu", jak to nazýval, že Will s Chesterem budou mít co dělat, aby se jí vyrovnali.

„Jasně... fajn," vyhrkl. „Jakou výbavu budu potřebovat?"

„Nic moc – já chodím nalehko," odpověděla. „Tak si pospěš!" pobídla ho, když se nehýbal.

Vrátil se do pokoje, kde si ho Cal, který pokračoval ve cvičení, sotva všiml. Will na sebe překotně naházel oblečení a o minutu později se vrátil do chodby za Elliott. Ta mu podala jedno pouzdro s válečky, které s sebou vždycky nosil Drake.

„Jsi si jistá?" zaváhal Will, když si vzpomněl, jak mu je Drake U Zkřížených holí vzal.

„Drake si zřejmě myslí, že tu nějakou dobu zůstanete, takže se stejně dřív nebo později budeš muset naučit, jak se s nimi zachází," odvětila. „A nikdy nevíš, jestli třeba nenarazíme na nějaké Likvidátory."

„Abych řekl pravdu, ani nevím, co to vlastně je," přiznal Will. Připevnil si pouzdro k opasku a opačný konec si stáhl provázkem kolem stehna.

„To jsou *střelomety*. O trochu jednodušší než moje puška," dodala a pozvedla svou dlouhou zbraň. „Taky by sis měl vyzkoušet tohle." Něco mu podávala.

Díval se na zařízení sestávající ze dvou nestejně velkých trubic přiložených k sobě. Nejspíš k sobě byly přitavené, protože téměř nebylo vidět spojení mezi nimi. Celý přístroj byl vyrobený z matné mosazi a jeho povrch brázdily drobné škrábance a prohlubně. Na délku měřil přibližně půl metru a větší trubici chránily na obou kon-

cích krytky. Willovi se okamžitě rozsvítilo, proč mu ta věc připadá tak povědomá.

„To je dalekohled, že jo?“ řekl a pohlédl na její pušku, kde bylo k hlavni přimontováno stejné zařízení. Jediný rozdíl spočíval v tom, že Willova verze měla dva krátké popruhy.

Přikývla. „Paži provlékni těmi smyčkami, pak se ti to lépe ponese. A teď už půjdeme.“ Otočila se k východu a v mžiku zmizela ve stínech na konci chodby.

Will se vydal za ní a spustil se dolů po provaze. Dole se ocitl v naprosté tmě. Bedlivě naslouchal, ale nic neslyšel. Sáhl k lucerně a nepatrně pootevřel stínidlo.

Polekal se, když světlo dopadlo na Elliott – stála několik metrů od něj nehybně jako socha.

„Pokud ti neřeknu jinak, tohle bylo naposled, co jsi na mojí hlídce použil zářící kouli.“ Ukázala na jeho dalekohled. „Koukej se tímhle, ale nezapomeň, že ho musíš chránit před jasným světlem, jinak ho zničíš. Taky s ním zacházej opatrně, protože tyhle dalekohledy jsou vzácnější než slimáčí zuby,“ poučila ho.

Zhasl lucernu a sundal si dalekohled z předloktí. Otevřel kovové čepičky na obou koncích a přiložil si ho k očím, aby se rozhlédl kolem sebe.

„Senzace!“ neudržel se.

Bylo to úžasné. Dalekohled pronikal černočernou tmou, jako kdyby Ji osvětlovala jakási mihotavá, rozptýlená záře. Will rozeznával na skalních stěnách i ty nejmenší detaily, a když jej namířil do chodby, viděl s nim do dálky. Zem i stěny v dalekohledu podivně zářily a budily dojem, že se vlhce lesknou, ačkoliv v bezprostředním okolí byly zcela suché.

„Páni, tohle je skvělé. To je jako... jako hodně divné denní světlo. Odkud je máte?“

„Styxové unesli jednoho Površáka, který je uměl vyrábět, ale on jim utekl a odešel sem dolů do Hlubin. Vzal si jich celou sadu s sebou.“

„Aha,“ řekl Will. „A na co fungují? Na baterie?“

„Netuším, co jsou ty ‚baterie',“ odpověděla a vyslovila to, jako kdyby se jednalo o cizí výraz. „V každém dalekohledu je malá zářící

koule, připojená k nějakým dalším součástkám. To je všechno, co o tom vím.“

Will se pomalu otočil kolem své osy a podíval se dalekohledem k opačnému konci lávového tunelu. Přitom zahlédl Elliottinu tvář.

V onom nadpozemském, nehmotném světle její hladká pleť zářila, jako kdyby se koupala v těch nejjemnějších slunečních paprscích. Vypadala krásně, velice mladě a její zorničky se leskly jako dvě jiskřičky ohně. Ještě pozoruhodnější bylo, že se usmívala. To u ní ještě nikdy neviděl. A usmívala se *na něj*. Tělem se mu rozlilo jakési příjemné teplo – takový pocit ještě nepoznal. Bezděčně se prudce nadechl, ale vzápětí se mu podařilo dýchání zase zklidnit. Modlil se, aby nic nepostřehla. Pootočil dalekohledem o další kus oblouku, jako kdyby si na přístroj zvykal, ale myšlenky se mu toulaly úplně jinde.

„Dobře,“ promluvila jemně a omotala si šátek kolem obličeje, „pojď za mnou, parťáku.“

Trmáceli se lávovým tunelem. Krátce se zastavili v jeskyni s železným pyritem, aby si zabalili věci do vodotěsných vaků, než proplavou tůní. Na druhé straně se znovu zastavili, aby si ujasnili další plány.

„Můžu ti něco poradit?“ zeptala se ho Elliott, zatímco si přivazovala pouzdro se střelomety ke stehnu.

„Jistě. O co jde?“ odpověděl a čekal, co se mu chystá říct.

„O to, jak chodíš. Došlapuješ jako všichni ostatní, a dokonce i Drake. Zkus víc využívat přední část chodidla... Zůstávej delší dobu na špičkách, než došlápneš na patu. Sleduj mě dalekohledem.“

Poslechl a díval se, jak se pohybuje jako kočka, která se plíží za kořistí. V dalekohledu se jí blyštily kalhoty i boty promočené vodou z tůně a odrážely proměnlivé odlesky bledě žluté záře.

„Snižuješ tím hluk, a navíc pak děláš nenápadnější otisky.“ Will hleděl na její pružné nohy a žasl nad nenucenou přirozeností, s níž toto obtížné umění zvládala.

„Taky se budeš muset naučit shánět potravu,“ poznamenala náhle, když si všimla něčeho na skalní stěně vedle nich. „Je tu plno jídla, když víš, kam se máš podívat. Jako třeba tohle, *jeskynní ústřice.*“

Will netušil, o čem hovoří, dokud nepřistoupila k něčemu, co vypadalo jako obyčejný kus kamene vystupujícího ze stěny. Ostřím nože několikrát zapáčila kolem něj, opět uložila nůž do pouzdra a nasadila si rukavice.

„Okraje jsou dost ostré," vysvětlila a vsunula prsty do mezery, kterou předtím vytvořila. Zapřela se nohama a zabrala. Kámen se pomalu s mlaskavým zvukem odděloval od skály a nakonec odpadl s prasknutím, jako když se rozbije vajíčko. Elliott se odpotácela o několik kroků dozadu.

„Podívej!" řekla vítězoslavně a pozvedla úlovek k Willovi. Předmět byl velký přibližně jako polovina fotbalového míče, a když ho Elliott otočila, Will mimoděk ucouvl. Spodní strana byla měkká a kožovitá a po jejím obvodu se vlnil pás drobných vláken. Šlo o nějakého živočicha.

„Co to sakra je?" zeptal se. „Nějaká obří přílipka nebo tak něco?"

„Říkala jsem ti, že je to jeskynní ústřice. Živí se řasami kolem studánek. Za syrova chutná odporně, ale vařená je docela dobrá." Dloubla palcem doprostřed měkké hmoty, která se nadzvedla, a živočich začal vysunovat velký, statný chobot připomínající nohu hlemýždě, jen několikanásobně větší. Elliott se shýbla, opatrně položila zvíře na schránku a zapřela je mezi dva kameny. „Teď by nám neměla utéct, dokud se nevrátíme."

Cesta přes Velkou pláň probíhala bez zvláštních událostí, i když museli přecházet několik kanálů po úzkých vratech plavebních komor. Will se ze všech sil snažil držet s Elliott krok, i když se pohybovala ohromující rychlostí. Chvíli zkoušel chůzi, kterou mu ukázala, ale zanedlouho ho začaly bolet tak silně nárty, že toho musel nechat.

Elliott zpomalila, když se před nimi objevila stěna jeskyně. Pečlivě se rozhlédla hledáčkem pušky po okolí a odvedla Willa podél stěny do nízké, široké chodby. Po několika stech metrech se zastavila.

Ve vzduchu se vznášel nepopsatelný puch.

Připomínal čpící zkažené maso. Will se snažil dýchat ústy, ale ten hrozný zápach ve vzduchu byl tak pronikavý, že ho téměř *cítil* na jazyku.

Vtom v dalekohledu spatřil výjev, nad nímž mu ztuhla krev v žilách.

„Ne, to ne!“ zalapal po dechu.

Po straně tunelu viselo několik těl, která podle oblečení patřila nějakým psancům. Naproti nim spočívaly mrtvoly Koprolitů, dosud ve svých baňatých oblecích. Will okamžitě věděl, že ten masakr je dílem Styxů a že tu těla jsou už nějakou dobu. Jinak se ten puch vysvětlit nedal.

Napočítal pět psanců a čtyři Koprolity. Mrtvoly ve dvou řadách stály u silných dřevěných kůlů a hlavy jim visely na prsa. Nohy se opíraly o dřevěné kolíky přibité ke kůlům přibližně půl metru nad zemí. Výsledek budil dojem, že se tmavá a tichá těla nehybně vznášejí ve vzduchu.

„Proč tohle dělají?“ zeptal se Will a zavrtěl nad těmi strašnými jatkami hlavou.

„Jako varování a ukázku své moci. Dělají to, protože to jsou Styxové,“ odpověděla Elliott. Vydala se k řadě odpadlíků, zatímco Will přistoupil ke Koprolitům, i když se mu do toho ani v nejmenším nechtělo.

„Toho muže znám,“ ozvala se Elliott smutně. Will se k ní otočil a viděl, jak nehybně stojí před jedním tělem.

Se zatajeným dechem se přiměl pohlédnout na mrtvého Koprolita.

V jantarovém svitu nočního dalekohledu viděl šedou barvu nafouknutého obleku, kterou však kolem očních důlků střídaly jakési tmavší pruhy. Zářící koule chyběly. Na první pohled bylo patrné, že někdo obleky rozřízl, aby se dostal ke zdrojům světla. Will se zachvěl. Výjev jasně prozrazoval, jakých ukrutností jsou Styxové schopni. „Vrahouni,“ zahučel si sám pro sebe.

„Wille,“ přetrhla mu náhle Elliott nit myšlenek. Už se nedívala na těla, ale rozhlížela se oběma směry do tunelu a napínala všechny smysly.

„Co je?“ zeptal se.

„Schovej se!“ zasykla na něj přiškrceně.

To bylo všechno. Díval se na ni a v první chvíli mu nedocházelo, co má na mysli. Stála u posledního mrtvého v řadě na opačné straně chodby.

V další chvíli se pohnula tak rychle, že ji skoro nedokázal sledovat ani dalekohledem. Našla si prohlubeň v zemi, přitiskla si pušku k tělu a obratně se vkulila do jámy obličejem dolů. Will už ji vůbec neviděl. Dokonale se skryla.

Spěšně se rozhlédl a zoufale pátral po nějaké podobné prohlubni. Nikde žádnou neviděl. Kam by se mohl schovat? Musel si něco najít. Jenže kde? Pobíhal sem tam a klouzal za řadou těl Koprolitů po straně chodby. Nikde nic! Zem tu byla rovná, a dokonce směrem ke stěně mírně stoupala.

Vtom zaslechl nějaký zvuk. Ztuhl.

Štěkání.

Mají stopaře!

Ani nedokázal poznat, odkud štěkot přichází.

Stál všem na očích.

26. kapitola

Hrozivá psí obluda táhla svého pána za vodítko a vydávala to nejodpornější chroptivé funění a vrčivé supění. Vedl ji jeden ze čtyř Likvidátorů postupujících prostředkem tunelu a měl co dělat, aby divoké zvíře udržel.

Styxští vojáci měli na hlavách matně černé čepičky a jejich tváře zakrývaly dlouhé dýchací masky a obrovské brýle připomínající oči jakéhosi nestvůrného hmyzu. Pláště, sahající ke kotníkům, byly pokryté maskováním v podobě šedohnědých a pískových obdélníků a za opaskem i v batozích vojákům při každém kroku chrastilo vybavení. Bylo zřejmé, že zrovna nejsou ve střehu – nečekali, že by se v oblasti vyskytoval ještě někdo jiný.

Zastavili se mezi dvěma řadami mrtvých těl a psovod zasyčel na svoje zvíře nějaký nesrozumitelný pokyn. Pes zavrčel a okamžitě si sedl. Nepřestával však supět a naklánět hlavu kupředu, jak nabíral do nozder puch rozkládajících se mrtvol. Z mordy mu vytékal provazec lepkavých slin, vyprovokovaný lákavým zápachem.

Likvidátoři se spolu bavili nosovými, pištivými hlasy a jejich úsečná slova zůstávala Willovi z větší části nepochopitelná. Pak se jeden ošklivě a hlasitě rozesmál. Brzy se k němu přidali ostatní a dohromady připomínali smečku chechtavých hyen. Očividně měli škodolibou radost ze smrti svých obětí.

Will si netroufal ani dýchat, nejen kvůli tomu nejohavnějšímu puchu, s jakým se kdy setkal, ale protože byl ztuhlý hrůzou, že ho Styxové uslyší.

Když se Likvidátoři přiblížili, musel se schovat na jediném místě, které ho napadlo.

Pevně svíral jeden z kůlů hned za tělem mrtvého Koprolita. Ve slepé panice vyskočil nahoru a vsunul paži do mezery mezi Koprolitovou mrtvolou a hrubým dřevem kůlu. Jak se snažil udržet na místě, nohama marně šmátral po stranách dřeva, dokud špičkou nenarazil na konec velkého hřebíku. Naštěstí pro něj vyčníval několik centimetrů ze zadní strany kůlu a poskytoval mu aspoň nějakou oporu.

To však samo o sobě nestačilo – během příchodu Likvidátorů si potřeboval najít nějaký úchyt i pro levou ruku. Zoufale hmatal kolem

sebe, až prsty našel řeznou ránu v Koprolitově obleku hned vedle lopatky. Vsunul prsty do silné gumové látky a dotkl se něčeho měkkého a vlhkého uvnitř. Kašovitá hmota mu povolovala pod prsty, které se tak nořily hlouběji do rozkládajících se tkání Koprolitova těla. Když Willovi došlo, co se děje, už bylo pozdě hledat nějaký jiný úchyt. *Nemysli! Nemysli na to!* proběhlo mu hlavou.

Pach Koprolitovy mrtvoly však snad ještě zesílil a zasáhl ho silou kopance do hlavy.

Ach, bože!

Jestliže byl i předtím zápach silný, nyní se stal naprosto nesnesitelný. Jeho prsty rozšířily štěrbinu v dva centimetry silném obleku a z nitra se valily ty nejodpornější plyny. Will měl sto chutí seskočit na zem a vzít do zaječích – ten pach nemohl vydržet. Takhle páchne teplé, zahnívající maso mrtvého člověka. *To je strašné!*

Čekal, že se mu každou chvíli zvedne žaludek. Cítil, jak mu do úst stoupají zvratky, a spěšně kyselé žaludeční šťávy zase polkl. Nemohl si dovolit zvracet a nesměl ani sklouznout ze svého úkrytu na kůlu. V takovém případě by ho v rukou Likvidátorů postihl hrozný osud. Musel zůstat na místě bez ohledu na to, jak příšerné bylo. Až příliš jasně si vzpomínal na útok styxského stopaře ve Věčném městě – nehodlal se stát jeho obětí znovu.

Oči držel pevně zavřené a zoufale se snažil cele soustředit na to, co dělají Likvidátoři. Poslouchal jejich rozhovor a pokoušel se je silou vůle přimět k tomu, aby pokračovali v cestě. Nejprve hovořili styxským jazykem, ale postupně ho začínali prokládat angličtinou. Will občas zachytil útržek Jejich konverzace. Zdálo se, že jednotlivá slova pocházejí od různých členů hlídky, ale Will to nevěděl s jistotou, protože hlasy všech zněly stejně.

„…další operace...“

„...zničit...“

Po chvilkové odmlce, během níž slyšel jen čenichání a vrčení psa, se ozvalo:

„…chytit vzbouřence...“

„...matka...“

„...bude pomáhat...“

Will se nehýbal, ale bolely ho paže a uvědomil si, že pomalu dochází k nejhoršímu: noha, kterou musel držet v silně nepřirozené pozici, se začínala chvět od námahy, s jakou nesla váhu celého jeho těla. Snažil se chvění ovládnout a děsil se možnosti, že by mu bota sklouzla z hřebíku.

K ničemu to však nevedlo – nemohl s třasem nic dělat. Po spáncích mu stékal ledový pot, jak se usilovně snažil nemyslet na nepohodlí, a místo toho se soustředil na rozhovor Likvidátorů.

„...vymeteme...“

„…podrobný průzkum...“

Pořád si netroufal otevřít oči a doufal, že je za oblým tělem dostatečně ukrytý. Nevěděl to ovšem s jistotou. Stačilo by, aby si jeden ze Styxů všiml jeho paže či nohy, a hra skončí. Krátce pomyslel na Elliott, která ležela v malé prohlubni na protější straně chodby.

Vtom se to stalo. V noze se mu ozvala tepavá, trýznivá bolest. Křeč mu sevřela celé stehno i lýtko, jako kdyby mu někdo nemilosrdně a naráz drtil všechny svaly. Nesměl však sklouznout z opory na kůlu. Toužebně si přál, aby se mohl o kousek povytáhnout pažemi, ale neodvažoval se to provést.

Nohou mu projela další křeč, nezávislá na jeho vůli. Bojoval proti jejím mimovolním záškubům a soustředil se na bezprostřední úkol tak, že na několik vteřin zapomněl na všechno kolem: na pach těl, pištivé brebentění Likvidátorů i na blízkost jejich útočného psa. Bolest a chvění se však ještě zhoršovaly a Will je přestával zvládat. Musel něco udělat.

Kristepane! Napjal paže a o kousek se povytáhl. Váha, která zatěžovala jeho nohu, se částečně zmenšila, a Will pocítil okamžitou úlevu, ale kůl se mírně naklonil. Uvědomil si, že Likvidátoři přestali mluvit.

Prosím, prosím, prosím! modlil se.

Likvidátoři se znovu dali do řeči.

„...Površák,“ říkal zrovna jeden. „Najdeme ho...“

Bezprostředně následovala další věta, z níž ovšem Will vnímal jediné slovo, vyřčené s úplně jiným přízvukem než všechna ostatní, jako kdyby Styx dával najevo svou hlubokou úctu.

„...Rebecca...“

Rebecca? Ne, ne, to nemůže být pravda! V mysli mu vířily tisíce myšlenek, ale nemohl si dovolit jakkoliv reagovat na to, co právě slyšel.

Určitě mluvili o jeho sestře – či spíše o té mrše, kterou kdysi považoval za sestru. *Z jakého jiného důvodu by použili tohle konkrétní jméno?* To by byla příliš velká shoda náhod. Došlo mu, že ztěžka oddychuje. Zaslechli ho?

Likvidátoři byli momentálně zticha. Jasně slyšel funění psa, jako kdyby se přesunul o něco blíž.

Co se děje? Kéž by se mohl podívat!

Pak uslyšel šoupání bot. Zpola pootevřel jedno oko a zahlédl kužely světla, které se pohybovaly po stěnách a stropě. Blíží se k němu Styxové? Obkličují ho? Našli ho?

Ne.

Donesly se k němu další zvuky. Dávali se do pohybu.

Kroky se vzdalovaly v pravidelném rytmu. Jdou pryč.

Chtěl seskočit, ale musel se ještě chvíli držet a čekat. Byl vděčný, že Likvidátoři kráčejí tak rychle, a pevně tiskl zuby. Odhadoval, že by ten puch už dlouho nevydržel.

Něco ho zatahalo za kotník.

„Vzduch je čistý," zašeptala Elliott sykavě. „Můžeš slézt."

Will se okamžitě pustil kůlu, padl na zem a překotně ustupoval od Koprolita.

„Nedělej takový rámus, proboha! Co ti je?" zeptala se.

Zahýbal prsty, které měl strčené uvnitř Koprolitova obleku. Lpěla na nich lepkavá vlhkost. Tekutiny z rozkládající se mrtvoly. Zachvěl se. Ten zážitek jím otřásl do hloubi duše. Aniž by se na prsty podíval, pozvedl si je opatrně k tváři a ucítil štiplavý pach staré mrtvoly. Okamžitě ruku natáhl a držel si ji co nejdál od obličeje. Cítil, jak se mu zvedá žaludek, a několikrát se zhluboka nadechl. Otřel si prsty do prachu na zemi a druhou rukou je opakovaně drhl několika hrstmi volného písku.

„Fuj!" ulevil si a znovu si přičichl k prstům. Zašklebil se, ale tentokrát už zápach nebyl tak silný. „Jak může někdo takhle žít?" zamumlal přes křečovitě zaťaté zuby.

„Na to si zvykneš," odpověděla Elliott bezvýrazně. „Tohle děláme s Drakeem každý den." Pozvedla pušku a rozhlédla se na obě strany chodby. „Abychom přežili," dodala chladně.

Odváděla ho, nikoliv zpátky na pláň, ale hlouběji do tunelu. Neměl chuť na další průzkum, klopýtal a byl zcela vyčerpaný. Po zádech mu stále běhal mráz při pomyšlení na mrtvé tělo, jehož se dotýkal. Najednou se v něm vzedmul vztek. Zlobil se sám na sebe, na ty muže u kůlů i na Rebeccu, která zřejmě měla prsty v tom, co se kolem dělo. *Zbaví se jí vůbec někdy?*

„Pospěš si!" zašeptala na něj ostře Elliott, zatímco se za ní těžce vlekl.

Zastavil se a koktal: „Já... já..." Možná šlo o zpožděnou reakci na prožitou hrůzu, ale roztřásl se vztekem, který ze sebe potřeboval uvolnit. Hromosvod si našel v drobné dívce před sebou.

Zvedl dalekohled a pokoušel se zaostřit na její tvář. Ruce se mu chvěly. „Proč jsi nás dostala do takové situace? Málem nás kvůli tobě chytili!" soptil na její jantarovou siluetu. „Neměli jsme se nikdy nechat takhle zahnat do kouta..., zvlášť když je všude kolem tolik Styxů. Ten jejich pes nás mohl oba zabít. Já myslel, že jsi dobrá." Zalykal se zuřivostí a další slova už jen sípal: „Já myslel, že víš, co děláš. A ty zatím..."

Stála zcela nehybně, jako by ji jeho výbuch nijak nevyvedl z míry. „Já vím, co dělám. Tohle se nedalo předvídat. Kdybych šla s Drakeem, vyřídili bychom je a jejich těla bychom schovali pod skalní zával."

„Jenže Drake tu není!" vyštěkl na ni. „Jsem tu já!"

„Každý den podstupujeme rizika," řekla. „Jestli se ti to nelíbí, můžeš si klidně někam zalézt a zdechnout," dodala studeně a vykročila od něj. Ještě se ale zastavila a ohlédla se. „A jestli se mnou ještě někdy budeš takhle mluvit, hodím tě bez milosti přes palubu. Přes to, co si myslí Drake, tě zase až tak moc nepotřebujeme, ale ty v každém případě potřebuješ nás. Rozumíš?"

Willa zlost valem opouštěla a nechávala ho na holičkách. Už teď litoval svých příkrých slov. Elliott se nehýbala a čekala na jeho odpověď.

„É..., ano..., promiň," zamumlal. Vzala mu vítr z plachet a on si uvědomil, jak bezvýhradně on i ostatní chlapci závisejí na obou psancích. Bylo až bolestně jasné, že by v této divočině neznající zákon nevydrželi příliš dlouho. On, Chester a zejména Cal žili jen díky těžce získaným dovednostem ostatních a měli by jim za to být vděční. Elliott se odvrátila a Will za ní vykročil tunelem.

„Promiň," řekl znovu temnotě před sebou, ale Elliott nedala nijak najevo, že ho slyšela.

O hodinu později, po průchodu matoucím bludištěm vzájemně propojených chodeb, se zastavila a zdálo se, že něco hledá u úpatí jedné stěny. Zem tu pokrývaly sutiny smíchané s velkými tabulemi horniny, které Elliott využívala jako nášlapné kameny. Pak se zarazila.

„Pomoz mi s tím," řekla úsečně a začala zvedat jednu z desek. Will ji uchopil za druhý konec a společně ji odtáhli stranou. Pod kamenem se objevil otvor v zemi.

„Drž se hned za mnou. Kousek odtud jsou jeskyně *Rudožehů*" upozornila ho.

Will si vzpomněl, že se o jejich nebezpečnosti jednou zmiňoval Tam, ale měl pocit, že není vhodná chvíle na vyptávání, co to vlastně ti *Rudožehové* jsou. Elliott si v každém případě okamžitě klekla a vlezla do díry. Will ji poslušně následoval a přemítal, kam je asi zavede. Neviděl sice vůbec nic, ale po hmatu poznal, že chodba má zhruba oválný tvar a na šířku měří přibližně jeden metr. Postupoval podle zvuku za Elliott, ale místy se na zemi nahromadilo tolik štěrkopísku a kamenných úlomků, že měl co dělat, aby se proplazil na druhou stranu.

Chodba příkře stoupala a na Willa dopadaly sprškы kamínků. Netroufal si nijak stěžovat, a tak se jen čas od času zastavil, aby si oprášil obličej.

Vtom si uvědomil, že nic neslyší. Už chtěl zavolat na Elliott, když tu zaslechl ozvěny jejích pohybů v nějakém větším prostoru. Vyšplhal posledním, svislým úsekem tunelu a podíval se do dalekohledu. Ocitli se v jeskyni o rozměrech asi deset krát padesát metrů. Elliott ležela u nějaké pukliny v zemi. Will se oprášil a rozkašlal se z prachu, který cestou sem vdechl.

„Zavři zobák,“ zavrčela na něj.

Podařilo se mu zadusit kašlání rukávem a přilehl k ní.

Společně nahlédli do rozeklané štěrbiny. Ze závratné výšky se dívali do obrovské místnosti připomínající katedrálu. Hluboko pod sebou Will rozeznával mnoho mlhavých světélek. Odtáhl se trochu od otvoru a natočil hlavu, aby viděl o trochu lépe. Pod nimi se nacházely prapodivné stroje zaparkované v řadě a v záři okolních světel jich napočítal celkem deset.

Připomínaly krátké válce a každý měl na jednom konci cosi jako volant.

Willovi se vybavily obrázky strojů používaných při hloubení londýnského metra a okamžitě usoudil, že jde o něco podobného. Pak si všiml několika hloučků nehybných Koprolitů a hrstky Styxů, jež na ně zpovzdálí dohlíželi. Podíval se na pušku, kterou měla Elliott vedle sebe, a uvažoval, jestli ji použije. Na tuhle vzdálenost by bylo obtížné zabít všechny Styxe.

Po pár minutách dole zničehonic vypukla jakási aktivita. Někteří z Koprolitů se dali pomalu do pohybu a Styxové je výhružně následovali s dlouhými puškami v rukou. Baňatí Koprolité vypadali vedle podivných strojů, do nichž nastupovali, jako maličcí červíčci. Motor jednoho stroje zaburácel a začal chrlit chuchvalce černého dýmu. V další chvíli se pod neustálým dohledem Styxů těžkopádně rozjel a zařadil se před ostatní.

Will sledoval, jak stroj zrychluje. V jeho zadní části viděl různé klapky a několik trubek odvádějících výfukové zplodiny a páru. Také si všiml širokých válců, na nichž se stroj pohyboval, a slyšel, jak pod nimi křupají drcené kameny. Stroj zamířil k chodbě, která vycházela z hlavní místnosti, a vzápětí zmizel z dohledu. Will odhadoval, že se Koprolité chystají k těžbě, ale netušil, proč je sleduje tolik Styxů.

Elliott něco zahučela, odtáhla se od pukliny a Will slyšel, jak přechází do rohu jeskyně. Sledoval ji dalekohledem, když sáhla za jeden balvan, aby zpoza něj vytáhla několik tmavých balíčků. Vydal se za ní.

„Co to je?“ zeptal se, než se stačil zarazit.

Několik vteřin neodpovídala, ale nakonec řekla: „Jídlo,“ a uložila si balíčky do batohu.

Zdálo se, že nic dalšího už nedodá, ale Will nedokázal ovládnout zvědavost.

„Od koho...? Kde se tu vzalo?“ zkusil to.

Elliott vyndala z batohu menší, pevně svázaný balíček a schovala ho za balvanem. „Když to opravdu potřebuješ vědět, dali ho sem Koproliti. Obchodujeme s nimi.“ Ukázala na kámen. „Právě jsem jim tady nechala část zářících koulí, které jste sebrali v Důlním vlaku.“

„Aha,“ řekl pouze. Nehodlal si stěžovat.

„Jsou na nich úplně závislí. To jídlo pro nás není až tak důležité, ale snažíme se jim pomáhat, jakkoliv to jde.“ Střelila po Willovi poněkud jedovatým pohledem. „Po tom, co se tu v poslední době děje, potřebují veškerou pomoc, kterou jim kdo může poskytnout.“

Will přikývl. Předpokládal, že to Elliott myslela jako jedovatou výčitku směrovanou na něj. Pořád ale nedokázal uvěřit, že by byl odpovědný za to, co Styxové provádějí Koprolitům, a jen nad její poznámkou pokrčil rameny. Začínal mít pocit, že se mu klade za vinu všechno, co se kdy nepodařilo.

Elliott se od něj odvrátila.

„Vracíme se,“ utrousila a společně se vydali směrem, z něhož přišli, zpátky k oválnému tunelu.

Zpáteční cesta proběhla bez příhod. Zastavili se pouze jednou, aby Elliott vyzvedla jeskynní ústřici, která zůstala na stejném místě, kde ji nechali. Po celou dobu se zjevně snažila svým silným pahýlem otočit a hýbala s ním tak úporně, až ze schránky na všechny strany překypovala odporná bílá pěna. To ale Elliott nezabránilo v tom, aby zabalila živočicha do kusu látky a uložila si ho do batohu. Will mezitím dalekohledem sledoval její tvář, zachmuřenou a bez úsměvu. Vypadala úplně jinak než před pouhými pár hodinami.

Litoval svého výbuchu. Věděl, že jí řekl věci, které říkat neměl. Dopustil se velké chyby a přemýšlel, jak by si ji mohl udobřit. Nervózně se kousal do rtu a pokoušel se přijít na nějakou vhodnou omluvu. Pak ale Elliott bez jediného slova či pouhého pohledu jeho směrem vkročila do tůně a zmizela. Will se díval na zvlněnou hladinu pokrytou vrstvou prachu, který po jejím potopení vířil v kruzích, a bylo mu do breku. Zhluboka se nadechl a vydal se za ní. Tentokrát

byl vděčný za to, že ho celého zaplavila tmavá, teplá voda, a doufal, že očistí jeho mysl od všech problémů.

Když se vyhrabal z vody a otřel si ji z tváře, cítil se o něco lépe. Stačil však jediný pohled na Elliott, která na něj čekala v pyritové místnosti, a veškerý zmatek i pocity marnosti se vrátily.

Holkám prostě nerozuměl – připadaly mu zcela nevyzpytatelné. Zdálo se mu, že říkají vždycky jen část toho, co si ve skutečnosti myslí, pak zmlknou a schovají se za hradbu dusného ticha, aniž by vyslovily tu část, na které doopravdy záleží. Když se mu něco podobného přihodilo v minulosti se spolužačkami ve škole, snažil se jim omluvit za všechno, čím je snad mohl urazit, ale ony se tvářily, že je jeho omluvy nezajímají.

Podíval se za Elliott a povzdychl si. Zase tomu dal jednou pěkně na frak. Choval se jako úplný idiot. Snažil se aspoň utěšit sám sebe myšlenkou, že s ní ani s Drakeem nemusí zůstat navždy. Jeho hlavním úkolem zůstávalo najít otce, a to jakýmikoliv nezbytnými prostředky. Tohle uspořádání bylo jen dočasné.

Jejich promočené boty vydávaly čvachtavé zvuky, ale jinak kráčeli v neproniknutelném tichu. Dorazili ke vstupu na základnu a vyšplhali po provaze. Všude panoval klid a Will odhadoval, že Cala už cvičení unavilo a usnul.

Elliott k němu v chodbě natáhla otevřenou dlaň, ale do očí se mu nepodívala. Nejistě si odkašlal a zprvu nevěděl, co po něm chce, ale vtom si uvědomil, že jí má vrátit dalekohled. Vyvlekl paži z popruhů. Vytrhla mu ho z ruky, ale pak nastavila dlaň podruhé. Po chvilce trapných rozpaků si vzpomněl na pouzdro se střelomety, které měl připevněné ke stehnu, a nešikovně rozpletl uzel. I to mu prudce vydrápla z ruky, pohodila hlavou a byla ta tam. Will zůstal stát na chodbě, kapala z něj voda a přemáhal rostoucí osamělost a lítost.

V následujících týdnech už nedoprovázel Elliott ani jednou. Ještě horší ale bylo, že Elliott čím dál častěji na „rutinní“ průzkumné obhlídky zvala Chestera. Will o tom s Chesterem nikdy nemluvil, ale občas ho zahlédl, jak si na chodbě s Elliott povídá a jak si ti dva něco špitají. Will si vždycky připadal jako páté kolo u vozu a cítil se pod psa. Přes veškerou snahu byl také čím dál dopálenější na Chestera.

Opakoval si, že by Elliott měla učit jeho, a ne jeho nemotorného kamaráda. Nic s tím ale nemohl dělat.

Brzy zjistil, že má najednou spoustu volného času. Už se ani nemusel starat o svého bratra, který pokročil od neustálého obcházení pokoje a chodby až do tunelu těsně před základnou. Rázoval jím sem a tam, i když si stále musel pomáhat hůlkou. Will tedy trávil hodiny tím, že si zapisoval do notesu nebo ležel na posteli, a nepřestával dumat nad současnou situací.

Uvědomil si, možná trochu pozdě, že i v tom nejtvrdším a nejnepříznivějším prostředí, kde člověk musí vykonávat řadu nezbytných věcí bez ohledu na to, jak jsou nechutné či nepříjemné, je třeba neustále mít na zřeteli svoje přátele. Takový přístup je tmelem, který udržuje skupinu pohromadě. *Nepochybovat* o Drakeově či Elliottině úsudku. *Neodmlouvat* jejich rozkazům. Chovat se přesně podle jejich pokynů, protože to bylo pro jeho i pro jejich dobro.

Musel ovšem připustit, že Chester je k následování pokynů vybaven lépe než on a velice záhy si vytvořil neochvějnou důvěru k Drakeovi, kterou posléze rozšířil i na Elliott.

Ani Cal se nyní ve věrnosti těmto dvěma psancům od Chestera příliš nelišil. Willův bratr se změnil. Snad ho ovlivnilo blízké setkání se smrtí. Čas od času sice vyvřelo na povrch jeho staré chvastounství, ale celkem vzato byl Cal mnohem tišší a přistupoval k jejich situaci až se *stoickým* klidem. Tak Will popsal Calovu proměnu do svého deníku. To slovo se naučil od otce, a když mu otec vysvětlil, co znamená, považoval ho za označení slabosti, za ochotu přijmout všechno, i ten nejhorší osud. Nyní si ale začínal uvědomovat, že se mýlil. Osoba, která čelí nebezpečí smrti, si nutně potřebuje uchovat určitý nestranný odstup, aby vůbec dokázala myslet a nenechala se panikou vehnat do chybných rozhodnutí.

Další týdny jim Drake pravidelně uděloval různé lekce, jako například jak nacházet a připravovat potravu. Jako první byla na jídelníčku jeskynní ústřice, která po uvaření chutnala jako hodně gumová oliheň.

Drake je také bral na krátké obchůzky a učil je „polnímu umu“. Při jedné příležitosti je všechny vzbudil časně ráno, i když sledování

denní doby nemělo ve věčné tmě příliš velký význam. Vybídl všechny tři chlapce, ať se připraví, a odvedl je chodbou pod základnou směrem od Velké pláně. Věděli, že nebudou pryč dlouho, protože si měli vzít jen jednu polní láhev s vodou a trochu potravin. Drake však nesl plný batoh.

Při chůzi řadou dalších chodeb si chlapci krátili čas povídáním.

„Pitomý hlupáci," ozval se Cal, když se Will s Chesterem bavili o Koprolitech. Drake jeho poznámku náhodou zaslechl.

„Proč si to myslíš?" zeptal se tiše. Will s Chesterem zmlkli.

„No," odpověděl Cal, kterému se očividně vrátilo něco ze staré drzosti, „jsou to jenom tupá zvířata... Vrtají se ve skále jako zbyteční slimáci."

„Takže si skutečně myslíš, že jsme *lepší* než oni?" naléhal Drake.

„Jasně, že jsme."

Drake zavrtěl hlavou a odváděl je chodbou dál. Nehodlal ale Calův komentář jen tak přejít mlčením. „Sbírají potravu, aniž by ji úplně spotřebovali a aniž by se pořád museli stěhovat. Když skončí s těžbou, vždycky znovu zaplní staré šachty. Vracejí všechnu horninu zpátky, protože si váží Země."

„Ale vždyť to jsou... Jsou to jenom..." Calovi došla řeč.

„Ne, Cale, to my jsme ti hloupí. To my jsme tupá *zvířata*. Všechno spotřebujeme až do mrtě..., čerpáme a čerpáme, dokud nejsou všechny zdroje pryč..., a pak – jaké překvapení – si musíme sbalit fidlátka a začít někde jinde úplně od začátku. Ne, oni jsou chytří..., žijí v harmonii se svým prostředím. Ty a já..., náš druh je ničitel a zhoubce. Nemyslíš, že *to je* hloupé?"

V tichosti ušli několik dalších kilometrů. Potom Will přidal do kroku, nechal Chestera s Calem za sebou a dohonil Drakea.

„Něco ti vrtá hlavou?" zajímal se Drake, ještě než se Will objevil vedle něho.

„Ehm, ano," znejistěl Will, který najednou přemýšlel, jestli raději neměl zůstat vzadu s ostatními.

„Tak jen do toho."

„Tedy, říkal jste, že jste Površák..."

„A ty bys chtěl vědět víc?" přerušil ho Drake. „Jsi zvědavý?"

„Ano,“ zahučel Will.

„Podívej, nezáleží na tom, co jsem nahoře dělal. Nesejde na tom, kým byl kdokoliv z nás. Podstatné je tady a teď.“

Drake se na pár kroků odmlčel.

„Nevíš ani polovinu,“ začal, ale pak se znovu zarazil a chvíli zůstal zticha. „Je docela pravděpodobné, Wille, že bych se dokázal vyhnout Styxům a vrátit se na Povrch, kde bych byl nucený žít podobný život jako tvoje matka – pořád bych se musel ohlížet přes rameno a utíkat před všemi stíny. Jenže, a neber to tak, že bych chtěl Sáru kritizovat, žít tady v Hlubinách je podle mě poctivější. Rozumíš, jak to myslím?“

„Moc ne,“ přiznal Will.

„Přesvědčil ses sám na vlastní oči, že to tady není žádná procházka růžovým sadem. Člověk se sotva protlouká, žije z ruky do úst a neustále je v nebezpečí života,“ řekl Drake a zašklebil se. „Když tě nedostanou Bílé límce, můžou tě ve zlomku vteřiny zabít miliony dalších věcí..., infekce, sesuvy kamenů, jiní psanci a tak dále. Ale můžu ti říct, Wille, že jsem si nikdy nepřipadal víc naživu než během těch let strávených tady. Tady doopravdy *žiju*. Klidně si můžeš hýčkat svůj bezpečný, plastikový život na Povrchu, ale to není nic pro mě.“

Dospěli ke křižovatce s příčným tunelem a Drake se zarazil. Řekl jim, ať počkají, a sám se pustil do vybalování batohu. Postupoval zručně a rychle a vůbec se přitom nedíval na chlapce. Cal se držel za ostatními dvěma, zneklidněný tím, jak Drakea popudil. Will přihlížel s rostoucím vzrušením, když viděl, že Drake vzal s sebou sbírku střelometů, které si s Elliott brali na všechny výpravy.

„Tak,“ řekl Drake, když rozdělil předměty na písčitou zem do dvou skupin, v nichž je navíc vyrovnal podle velikosti. Chlapci na něj vyčkávavě hleděli.

„Dozrála doba, abyste se s nimi naučili zacházet.“ Ustoupil ke straně, aby viděli válce v první skupině. Největší z nich měl průměr o trochu větší než okapová roura a byl zhruba dvacet centimetrů dlouhý. „Tohle všechno... s červenými proužky po obvodu... jsou nálože. Čím víc proužků, tím delší rozbuška. Jestli si vzpomínáte, před časem jste viděli Elliott, jak použila dvě z nich.“

Will otevřel ústa, aby promluvil, ale Drake ho umlčel zvednutím ruky.

„Ještě než se zeptáte, *nebudu* vám tady předvádět sílu náloží.“ Drake se otočil k druhé řádce předmětů. „Ale tohle, jak víte,“ řekl a mávl rukou ke skupině menších válečků vedle náloží, „jsou střelomety. Tohle,“ ukázal na největší z nich, „je naše těžká artilerie... kamnoždíř. Vidíte, že na rozdíl od ostatních nemá spouštěcí mechanismus vespod.“

Zvedl kamnoždíř a zahoupal jím před chlapci.

„Jednoduchá, ale velice účinná zbraň k vyřízení velkého množství nepřátel, čímž mám na mysli Styxe. Obal...“ Drake poklepal kloubem prstu na zbraň a ozvalo se tlumené zadunění, „...je vyrobený ze železa a na obou koncích je chráněný čepičkou.“ Zabubnoval na ni prsty, jako kdyby se jednalo o prodloužený tympán. „Z téhle konkrétní verze se střílí úderem do zadní stěny.“ Zhluboka se nadechl. „Můžete ji nabít, čímkoliv chcete: kameny, solí, břidlicovými odštěpky nebo pláty surového železa, které jsou výborné, když potřebujete najednou smést velký počet cílů. Je to skutečný *mazlík“* dodal s ironickým úsměškem. „Potěžkejte si ho, ale v žádném případě ho *nepouštějte!“*

Chlapci si v uctivém tichu opatrně předávali zbraň a prohlíželi si těžší konec s rozbuškou. Cal ji nakonec vrátil Drakeovi a ten ji položil zpátky na písek.

Pak mávl rukou k dalším střelometům. „Tyhle se dají lépe nosit a pálí se z nich jako z normálních zbraní. Všechny mají mechanické rozbušky podobné kohoutku muškety.“ Vypadalo to, že se nemůže rozhodnout, kterou zbraň má vybrat, ale nakonec si zvolil prostřední. Velikostí se nelišila od některých rachejtlí, které Will odpálil ve Věčném městě: byla asi patnáct centimetrů dlouhá a měla několik centimetrů v průměru. Světlo jejich luceren se od ní matně odráželo.

Drake se k nim otočil bokem, aby jim předvedl správný střelecký postoj.

„Ze všech těchto zbraní se dá vystřelit *jen jednou.* A dávejte pozor na zpětný ráz, když si je budete držet moc blízko u oka, budete litovat. Stejně jako z ostatních i z téhle se střílí zatáhnutím za lanko,

které uvolní pružinu tady vzadu.“ Odkašlal si a rozhlédl se po nich. „Takže... kdo si to chce zkusit?“

Všichni tři se dychtivě přihlásili.

„Dobře, jako první vypálím já, abych vám ukázal, jak se to dělá.“ Vykročil kupředu a během chvilky našel kámen přibližně o rozměrech krabičky sirek. Došel dvacet kroků ke skalnímu výčnělku uprostřed křižovatky chodeb a položil kámen na něj. Vrátil se, vzal střelomet – ne žádný z vystavených kusů, nýbrž z pouzdra u pasu – a promluvil na chlapce, kteří se shromáždili vedle něj a strkali se, aby lépe viděli. „Ustupte kousek dál, ano? Jednou za čas se může něco pokazit.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Will.

„Že vám vystřelí do obličeje.“

Jeho varování si chlapci vzali k srdci, zejména Chester, který se odsunul o tolik stranou, že stál zády téměř u stěny chodby. Will s Calem nebyli až tak opatrní a zastavili se pár metrů za Drakeem. Cal se oběma rukama opíral o hůlku a bylo na něm na první pohled vidět, že se plně soustředí. Vypadal přesně jako divák při lovu tetřívků.

Drake si dal s mířením načas, ale nakonec vystřelil. Všichni tři sebou trhli, když zaznělo ostré prásknutí. O deset metrů dál viděli následky nárazu náboje do skalního výčnělku, od kterého odletělo několik odštípnutých kousků a prach. Kámen, jenž sloužil jako cíl, se mírně zachvěl, ale zůstal na místě.

„To nebylo špatné,“ poznamenal Drake. „Tyhle věcičky nejsou tak přesné jako Elliottina puška. Používají se hlavně při akci z bezprostřední blízkosti.“ Obrátil se ke Calovi. „Teď ty,“ vybídl ho.

Cal trochu zaváhal a Drake musel poopravit jeho postoj – posunul mu jednu nohu trochu dopředu a narovnal mu ramena. Cal byl znevýhodněn tím, že měl levou nohu pořád o něco slabší a ve tváři se mu jasně odrážela námaha, s níž udržoval střelecký postoj.

„Dobře,“ řekl Drake.

Cal zatáhl za lanko v zadní části střelometu. Nic se nestalo.

„Zatáhni silněji, musíš s kohoutkem trhnout,“ poradil mu Drake.

Cal to zkusil znovu, ale přitom pohnul hlavní, takže náboj zasáhl skalní stěnu a s cinknutím se odrazil dál do chodby.

„To nevadí, byla to tvoje první rána. Tys ještě nikdy ze žádné zbraně nestřílel, viď?“

„Ne,“ přiznal Cal mrzutě.

„Až se přesuneme do větší hloubky, naskytne se nám plno příležitostí k dalšímu tréninku. Nic se nevyrovná lovu zvěře v divočině,“ pronesl Drake záhadně. Will našpicoval uši a zauvažoval, o jakou zvěř se asi může jednat, ale to už mu Drake oznámil, že je na řadě.

Zbraň vystřelila hned napoprvé a všichni spatřili obláček prachu, který se tentokrát zvedl těsně před cílem.

„Docela dobré,“ pochválil ho Drake. „Ty už jsi někdy střílel.“

„Měl jsem vzduchovou pistoli,“ řekl Will a vzpomněl si na svoje tajné střelecké pokusy na obecním pozemku za domem.

„S trochou praxe se naučíš lépe odhadovat vzdálenost. Teď ty, Chestere.“

Chester vykročil trochu váhavě a převzal od Drakea zbraň. Nahrbil ramena a nemotorně se snažil zamířit.

„Polož si ji víc do dlaně. Ne, podsuň ruku pod zbraň. A proboha, chlapče, uvolni se.“ Drake ho uchopil za ramena a snažil se mu je stlačit o něco níž. „Uvolni se,“ zopakoval, „a nepospíchej.“

Chester pořád vypadal hrozně neohrabaně a ramena se mu pomalu zvedla zpátky nahoru. Willovi připadalo, že uběhla celá věčnost, než konečně zatáhl za spoušť.

Nikdo nemohl uvěřit tomu, co se stalo.

Tentokrát se do vzduchu nevznesla žádná sprška kamenných úlomků ani nezaznělo cinknutí odražené střely. Kulka zasáhla přímo cílový kámen, který se zasvištěním odletěl do chodby za křižovatkou.

„Tak se mi to líbí!“ řekl Drake a poklepal ohromeného chlapce po zádech. „Rovnou do černého.“

„Zasloužíš si pochvalu před nastoupenou jednotkou,“ zasmál se Will.

Chester ztratil řeč. Mžikal na místo, kde předtím ležel terč, jako kdyby nemohl uvěřit vlastním očím. Will s Calem mu přehnaně blahopřáli, ale on zjevně netušil, co by měl říct. Úspěch ho zcela vykolejil.

Všem bylo jasné, že trénink prozatím skončil, protože Drake s nečekaným spěchem zabalil náboje i střelomety do látky a uklidil je

zpátky do batohu. Jeden středně velký válec ovšem nechal na písku. Will se na něj díval a uvažoval, jestli by na něj měl Drakea upozornit, když tu se dozvěděl, proč ho nezapakovali k ostatním.

Přiletěl k nim kámen a dokutálel se po zemi až Drakeovi k nohám. Byl to týž kámen, který předtím Chester tak působivě zasáhl.

Ze stínů k nim dolehl čísi zastřený a nepříjemný hlas, jako kdyby je ovanul nějaký ošklivý zápach.

„Dycky ses rád předváděl, vid, Drakeu?“

Will se okamžitě podíval na Drakea, který napjatě hleděl do tmy a v rukou držel připravený střelomet. Nezaujímal výhrůžný ani obranný postoj, ale Will na jeho tváři zahlédl smrtelně vážné odhodlání, s nímž si sklopil před pravé oko kukátko.

„Co tu děláš? Znáš přece pravidla, Coxi, nebo ne? Psanci se drží dál od sebe, nebo ponesou následky,“ zabručel Drake.

„Ty ses tím pravidlem taky neřídil, když jsi dostal chudáka starýho Lloyda a sebrals mu jeho holku.“

Z chodby se vynořila pokroucená postava, která ve světle luceren připomínala neforemný balík.

„Á, doslech jsem se, že máš fungl nový masíčko. Šťavnatý, čerstvý masíčko.“

Postava se s chrchláním posunovala kupředu, jako kdyby se vznášela těsně nad zemí. Will spatřil nějakého muže, který měl hlavu a ramena přikrytá hnědou a mimořádně špinavou šálou, jaké nosí venkovské ženy. Byl zkroucený jako paragraf a budil dojem, že je vážně znetvořený. Zastavil se před Drakeem a zvedl hlavu k chlapcům. Byl na něj příšerný pohled. Z jedné strany čela mu vyrůstal obrovský novotvar připomínající malý meloun, z něhož se oddrolila špína a pod ní se objevila našedivělá kůže protkaná sítí vyvýšených modrých žilek. Další výrůstek, jen o něco menší, měl muž na ústech, takže jeho černé a popraskané rty byly neustále roztažené do podoby písmene O. Ze spodního rtu muži vytékal pramínek slin a visel mu z brady jako jakási tekutá bradka.

Nejhorší však byly jeho oči, celé bílé jako čerstvě oloupaná vařená vejce, bez jakékoliv stopy po zorničce či duhovce. Představovaly na něm jediná místa s jednolitou barvou, a tím otřesnější budily dojem.

Ze šály se vysunula pokroucená ruka jako starý vyschlý kořen a opsala ve vzduchu kruh, zatímco muž hovořil.

„Nemáš něco pro svýho starýho kámoše?“ zasípal Cox hlasitě a z úst mu odletěla sprška slin. „Něco pro starýho chudáka, kterej tě naučil všechno, co umíš? Co kdybys mi dal jedno z těch mláďat?“

„Nic ti nedlužím. Zmiz,“ odpověděl Drake ledově. „Než tě...“

„To jsou ty kluci, co po nich pasou Černohlavci? Kdepak je schováváš, Drakeu?“ Vystrčil hlavu jako kobra, která se chystá zaútočit, a přejel bílýma nevidoucíma očima po Willovi, Calovi a Chesterovi, který se vyděšeně držel vzadu. Will viděl kříže silných zčernalých jizev přes mužovy oči a spleť dalších šedých šrámů po uhlově černé kůži na jeho lících.

„Ta jejich mladičká vůně je tak...,“ muž si zkroucenou rukou rychle otřel nos, „...příjemná.“

„Trávíš v těchhle oblastech moc času, Coxi... Vypadáš, že meleš z posledního. Třeba bys chtěl, abych ti trochu pomohl?“ řekl Drake suše a pozvedl střelomet. Mužova hlava se natočila směrem k němu.

„To neni potřeba, Drakeu. Přece bys něco takovýho neudělal starýmu kámošovi.“

Postava se obřadně uklonila a v mžiku zmizela z osvětleného kruhu. Chester s Calem pořád zírali na místo, kde ještě před chviličkou stála, ale Will pozoroval Drakea. Nemohl si nevšimnout, že svírá zbraň tak křečovitě, až mu zbělaly klouby prstů.

Drake se otočil k čekajícím chlapcům.

„Tenhle okouzlující člověk byl Tom Cox. Raději bych měl za společnost oddíl Styxů, než tuhle zvrácenou lidskou trosku. Uvnitř je stejně postižený jako navenek.“ Drake se rozechvěle nadechl. „Snadno jste mu mohli padnout do spárů, kdybychom vás s Elliott nenašli první.“ Sklopil oči ke střelometu a rychle ho sklonil, jako kdyby ho překvapilo, že dosud třímá zbraň připravenou k výstřelu. „Na Coxovi a jemu podobných pochopíte, proč netrávíme moc času na pláni. Viděli jste na něm, co s člověkem nakonec udělá záření.“

Uložil zbraň do pouzdra na stehně. „Měli bychom vyrazit.“ Ohlédl se ve směru, odkud se objevil Tom Cox, a pozorně se zadíval do stínů, ve kterých se Will a ostatní chlapci vůbec neměli šanci orientovat. Po celou zpáteční cestu kontroloval, zda je Cox nesleduje.

Jednou Will prožíval těžkou noc přerušovaného spánku a neklidných snů. Zrovna znovu usínal, když ho probudil Elliottin hlas z chodby, tak slabý a neskutečný, že si nebyl jistý, jestli se mu to nezdá. Vzápětí se ale do pokoje přivlekl Chester. Byl celý promočený, což znamenalo, že právě přišel tůní. Will se posadil na lůžku.

„Všechno v pořádku, Wille?“ zeptal se ho Chester.

„Jo, asi jo,“ odpověděl Will mátožně. „Byl jsi na hlídce?“

„Ano..., na normálním okruhu. Všude je klid. Nic se neděje,“ řekl Chester vesele a sundal si boty. Hovořil s přirozenou, vojáckou odevzdaností někoho, kdo jen plní svoje povinnosti a snaží se k nim přistupovat co nejzodpovědněji.

Willovi náhle došlo, jak moc se jejich přátelství během uplynulých dvou měsíců změnilo, jako kdyby Calova domnělá smrt v cukerné pasti a příchod Drakea a zejména Elliott na scénu zcela přeuspořádal jejich vztahy. Will si lehl na záda a s rukama zkříženýma pod hlavou na úzké posteli vzpomínal na jejich někdejší přátelství. Ve svém ospalém stavu mohl vděčně předstírat, že se nic nezměnilo, že je všechno při starém. Poslouchal, jak se Chester svléká z mokrého oblečení, a najednou měl pocit, že mu může říct, cokoliv bude chtít.

„Je to zvláštní,“ ozval se tiše, aby neprobudil bratra.

„Copak?“ zeptal se Chester a složil si kalhoty, jako kdyby si chystal školní uniformu na další den.

„Měl jsem sen.“

„Jasně,“ přikývl Chester nepřítomně a pověsil si mokré ponožky na hřebíky ve stěně, aby mu do rána uschly.

„Bylo to opravdu divné. Byl jsem na nějakém teplém a slunečném místě " vyprávěl Will pomalu a pokoušel se vybavit si všechny podrobnosti, které už se rozplývaly. „Na ničem nezáleželo, nic nebylo nijak důležité. Byla tam taky nějaká holka. Nevím jaká, ale měl jsem pocit, že je to kamarádka.“ Will se na chvilku odmlčel. „Byla opravdu moc milá..., a i když jsem zavřel oči, viděl jsem pořád její tvář, spokojenou, uvolněnou a tak nějak... dokonalou.

Leželi jsme na trávě, jako kdybychom si udělali piknik na louce, nebo kde se to odehrávalo. Myslím, že jsme byli oba ospalí. Ale věděl jsem, že jsme tam, kde *máme* být, na místě, kam oba patříme. I

když jsme se nehýbali, měl jsem dojem, že se oba vznášíme nad postelí z měkké trávy a obklopuje nás klidná zeleň pod tím nejmodřejším nebem, jaké si dovedeš představit. Byli jsme šťastní, moc šťastní.“ Povzdychl si. „Vypadalo to tam úplně jinak, než když žijeme ve vlhku a horku a pořád nás ze všech stran svírají skály. V tom snu bylo všechno tak vlídné... a ta louka mi připadala tak skutečná..., dokonce jsem cítil vůni trávy. Bylo to...“

Odmlčel se a vychutnával si poslední dozvuky příjemných dojmů. Uvědomil si, že už nějakou dobu hovoří bez jakékoliv kamarádovy odezvy a v Chesterově rohu vládne ticho. Otočil proto hlavu, aby se na kamaráda podíval.

„Chestere?“ zavolal tiše.

S překvapením zjistil, že Chester už leží zachumlaný do deky tváří ke stěně, takže mu neviděl do obličeje.

Právě zachrápal a otočil se na záda. Tvrdě spal.

Will si dlouze, odevzdaně povzdychl a zavřel oči. Toužil se vrátit do svého snu, ale věděl, jak málo pravděpodobné je, že se mu takové přání vyplní.

27. kapitola

Ozvalo se hromové zadunění a Důlní vlak sebou trhl tak prudce, až byla Sára přesvědčená, že vykolejí. Pevně sevřela lavičku a vrhla úzkostlivý pohled na Rebeccu, která se tvářila naprosto nevzrušeně. Dívka snad dokonce upadla do stavu podobného transu: seděla s dokonale klidnou tváří a s otevřenýma očima, jimiž však nehleděla na nic konkrétního.

Vlak se vzápětí vrátil ke svému původnímu uspávajícímu rytmu. Sára vydechla o něco volněji a rozhlédla se po strážním vagonu. Znovu zabloudila pohledem k Likvidátorům, ale rychle sklopila oči, protože se nechtěla nechat přistihnout, jak si je prohlíží.

Musela se neustále štípat, aby se ujišťovala, že se jí to nezdá. Nejenže cestovala spolu se čtyřčlennou styxskou hlídkou, ale jednalo se přímo o *Likvidátory*, členy „Hobova komanda“, jak se jim v jistých kruzích přezdívalo.

Když byla malá, otec jí o těchto vojácích vyprávěl hrůzostrašné příběhy, že rádi jedí Kolonisty zaživa, a že když Sára nebude poslušná holčička a nepůjde hned spát, přijdou si pro ni pod rouškou noci. Podle jejího otce číhali pod postelemi zlobivých dětí, které když vystrčí nohu přes pelest, Likvidátoři si ukousnou kus masa z jejich kotníku. Prý jim ze všeho nejvíc chutná křehké mladé maso. Sářin otec toho vlastně říkal tolik, že Sára potom naopak *nemohla* usnout.

Teprve o několik let později se od Tama dozvěděla, že tyto tajemné přízraky skutečně existují. Všichni v Kolonii pochopitelně věděli o divizi – o hlídkách střežících hranice Čtvrtě a Věčného města, dvou oblastí nejblíže Povrchu, a tedy oblastí, které mohli Kolonisté využít k útěku z podzemí.

Likvidátoři ale byli něco úplně jiného a lidé je na ulicích Kolonie zahlédli jen zcela výjimečně, pokud vůbec kdy. V důsledku toho se po Kolonii rozšířily různé legendy o nich samých i o jejich zdatnosti v boji. Obvyklý, za vlasy přitažený folklor. Tam řekl Sáře skutečnou *pravdu:* ze spolehlivého zdroje slyšel, že Likvidátoři doopravdy snědli vyhnaného Kolonistu, když jim v odlehlých oblastech Severních hlubin došly zásoby potravin. Také jí sdělil, že „Hob“ je

jiné jméno ďábla, a tudíž velice vhodné označení pro tyto démonické vojáky.

Přes velké množství silně přibarvených historek, které si lidé šeptali za zavřenými dveřmi, toho o Likvidátorech nebylo ve skutečnosti známo příliš mnoho. Kolovaly jen spekulace o tom, že jsou nějak zapojeni do tajných operací na Povrchu. Pokud šlo o Hlubiny, prý byli vycvičeni, aby v nich dokázali přežít dlouhou dobu bez pomoci. Když se na ně nyní Sára znovu podívala, musela připustit, že jsou to ti nejhrůzostrašnější lidé s těma nejstudenějšíma šedýma očima, jaké kdy viděla, připomínajícíma oči mrtvých ryb.

V poměrně velkém, ale prostém vagonu byl dostatek místa. Vagon měl stejný podvozek jako ostatní vozy v dlouhé řadě, která ho předcházela. Stěny a strop tvořila dřevěná prkna, vystavovaná cestou intenzivnímu horku a vodopádům s takovou pravidelností, že se celá pokroutila a zprohýbala. Mezi prkny se otvíraly široké škvíry, jimiž dovnitř proudil kouř a okolní vzduch, takže cesta nebyla o nic příjemnější než ta, kterou absolvovali Will a jeho dva společníci v otevřeném vagonu.

Po obou stranách vozu stály jednoduché dřevěné lavice a na koncích byly k podlaze připevněny dva nízké stolky dosahující zhruba ke kolenům. U jednoho z nich seděli Likvidátoři.

Vojáci měli na sobě svoje typické maskovací oblečení, šedohnědé dlouhé pláště a volné kalhoty se silně podšitými koleny – úplně jiný oděv, než jaký obvykle nosili Styxové. Sára obdržela stejný a oblékla si ho, i když se v něm cítila značně nesvá. Nedalo jí moc práce odhadnout, co by asi říkal Tam, kdyby ji viděl v uniformě úhlavních nepřátel. Sáhla si na klopu kabátu a představila si zahanbený výraz na bratrově tváři. Skoro slyšela jeho hlas.

„Ach, Sáro, jak ses mohla zaplést do něčeho takového? Co si myslíš, že děláš?

Nebyla schopná potlačit nervozitu a nedokázala ani sedět v klidu. Když na nepohodlné dřevěné lavici měnila polohu, její oblečení nikdy nevydalo ani ten nejtišší zvuk. Sára kdysi slyšela, že uniformy Likvidátorů jsou vyrobeny z kůže Koprolitů. To však rozhodně nebyla pravda. Zdály se být ušité z obzvláště ohebné kůže, patrně z té nejjemnější teletiny. Předpokládala, že právě díky tomu se Likvidáto-

ři dokážou pohybovat tak pokradmu a nenápadně, bez typického vrzání jako uhel černých strážců dozírajících na Kolonii.

Likvidátoři se očividně střídali v odpočinku – dva vždycky spali s nohama položenýma na stole, zatímco druzí dva bděli. Seděli nepřirozeně nehybní, rovní jako pravítka a hleděli přímo před sebe. Ze všech vyzařovala nepolevující ostražitost, dokonce i ve spánku, jako kdyby byli připraveni se okamžitě zapojit do nějaké akce.

Sára a Rebecca se nepokoušely mluvit kvůli neustálému hluku – hlasitějšímu než obvykle, jak ji Rebecca informovala, protože se vlak pohyboval dvojnásobnou rychlostí.

Sára si místo toho prohlížela starou a otlučenou školní brašnu položenou na stole před Rebeccou. Vykukovalo z ní několik površáckých novin a Sára si přečetla melodramatický titulek na vrchním deníku: *Superbacil útočí.* Neměla už několik týdnů žádné zprávy ze světa na Povrchu a netušila, co ten nadpis znamená. Mnoho hodin jízdy nicméně přemítala, proč něco takového zajímá Rebeccu a Styxe. Měla sto chutí si ty noviny vytáhnout z brašny a přečíst si více.

Rebecca ale po celou cestu ani jednou nezamhouřila oči a nezdřímla si. Opírala se o stěnu vagonu s pažemi úhledně zkříženými v klíně, jako kdyby upadla do hluboké meditace. Sáru to vyvádělo z rovnováhy.

Jediný rozhovor se styxskou dívkou proběhl o něco později, když vlak nejprve zpomalil a nakonec se zastavil úplně.

Rebecca se najednou předklonila, jako kdyby se probrala z hypnózy, a oslovila Sáru:

„Bouřné brány," pravila prostě, vytáhla z tašky noviny a začala jimi listovat.

Sára přikývla, ale neodpověděla, protože k nim v tu chvíli zepředu dolehlo hlasité řinčení. Likvidátoři se pohnuli a jeden z nich podal ostatním jídelní misky se sušenými plátky masa a oprýskané smaltované hrnky s vodou. Sára si vzala svou porci a poděkovala. Všichni v tichosti jedli a vlak se opět dal do pohybu. Ujel však jen krátkou vzdálenost a brány se za nimi s hlasitým zaduněním zabouchly.

Rebecca soustředěně studovala noviny.

„O čem píšou?“ zeptala se Sára a podívala se na další titulek, který tentokrát uváděl: VYPUKLA PANDEMIE – POTVRZENO! „Jsou to aktuální noviny?“

„Ano. Koupila jsem si je dneska ráno, když jsem byla na Povrchu.“ Rebecca střelila pohledem vzhůru a složila výtisk. „Jsem to ale hloupá! Pořád zapomínám, že máte Londýn prochozený křížem krážem. Koupila jsem si je, co by kamenem dohodil od svatého Edmunda. Tam to patrně znáte, že?

„To je ta nemocnice... v Hampsteadu,“ přikývla Sára.

„Ta a žádná jiná,“ souhlasila Rebecca. „A jemináčku, měla jste vidět tu melu před pohotovostí. Jaký tam vypukl binec – na míle dlouhé fronty!“ Divadelně potřásla hlavou a zazubila se jako kočka, která právě vylízala celou káď té nejjemnější smetany.

„Opravdu?“ zeptala se Sára.

Rebecca se zahihňala. „Celé město se zastavilo.“

Sára se na ni pochybovačně podívala, ale Rebecca znovu otevřela noviny a pustila se do čtení.

To přece nemůže být pravda!

Rebecca byla ráno na Základně a připravovala se na cestu vlakem. Sára ji několikrát zahlédla a slyšela ozvěny jejího hlasu na chodbách. Ta dívka se nemohla vzdálit z budovy na více než hodinu. To by jí neposkytlo dostatek času, aby si vyjela nahoru do Highfieldu a zpátky, natož do Hampsteadu. Musela lhát. *Jenže proč?* Pohrává si snad se Sárou, aby viděla, jak bude reagovat? Nebo jen dává najevo svou převahu a moc, kterou nad ní má? Sáru to všechno tak mátlo, že už se neptala na žádné další informace z novin.

Ještě než se vlak dal opět do pohybu, Rebecca odložila noviny, dopila vodu z hrnku a sklonila se, aby zpod lavice vytáhla dlouhý balík omotaný pytlovinou. Podala ho Sáře, která po rozbalení zjistila, že drží v ruce jednu z dlouhých pušek Likvidátorů včetně hledáčku. Už se s ní krátce obeznámila na Základně, když jí ten zjizvený Styx vysvětloval, jak se s touto zbraní zachází.

Podívala se tázavě na Rebeccu. Když se nedočkala žádné odpovědi, naklonila se k dívce.

„Opravdu? Pro mě?“ zeptala se.

Rebecca pomalu přikývla a ostýchavě se na ni usmála.

Sára věděla, že nesmí odstranit kožené krytky na koncích silného mosazného hledáčku, protože by ho světlo ve vagonu zničilo, a přiložila si pušku k rameni. Vyzkoušela si její váhu a zkusmo namířila do prázdné části vagonu. Zbraň byla těžká, ale zvládnutelná.

Málem spokojeně zavrněla. Chápala tento dar jako znamení, že jí Rebecca důvěřuje, i když jí stále dělalo starosti ono nemožné tvrzení, že dívka dnes ráno byla v Hampsteadu. Sára si pokoušela namluvit, že si Rebecca popletla dny a že měla na mysli jiné ráno. Nakonec odsunula tuto záhadu stranou, aby se mohla soustředit na bezprostřední úkol.

Přejela prsty po dlouhé matové hlavni. Existoval jediný důvod, proč dostala tuto zbraň. Nyní měla prostředek, kterým mohla pomstít Tamovu smrt. Dlužila to jemu i své matce.

Vlak stále zrychloval a Sára se po zbytek cesty věnovala své nové pušce. Čas od času si ji přiložila k rameni, odjistila ji a naprázdno stiskla spoušť, jindy ji jen měla položenou v klíně, dokud se s ní zcela nesžila, dokonce i v tlumeném světle vagonu.

28. kapitola

Drake je všechny vzal na hlídku na Velkou pláň a právě obcházeli oblasti, které nazýval „hranicemi“, kde by se podle něj mělo vyskytovat jen málo Likvidátorů.

Byl to velký den, protože Cal prošel tůní do rozlehlého prostoru Velké pláně poprvé od toho dne před mnoha týdny, kdy ho Will s Chesterem přinesli na základnu coby blábolící trosku. Drakeovo rozhodnutí, že Cal smí jít s nimi, bylo dobře načasované. Calovi začínala nutnost pohybovat se pouze po omezeném prostoru základny lézt na mozek a dychtil po nějaké změně. Sice ještě trochu kulhal, ale jinak se mu do nohy takřka úplně vrátila původní citlivost a těšil se na nějaký delší výlet.

Když prošli tůní a vydali se za Drakeem a Elliott, Will pocítil silnou radost, že jsou poprvé všichni spolu jako skupina. Po několikahodinovém pochodu s Elliott v čele jim Drake oznámil, že brzy opustí pláň a vydají se lávovým tunelem. Ještě předtím se ale měli najíst a vyslechnout si jeho instrukce. Do prohlubně v zemi umístil slabý zdroj světla a všichni se shromáždili kolem něj. Vzali si své porce ze zásob a usedli k odpočinku.

Willovi neušlo, že si Chester s Elliott sedli k sobě a šeptem si něco vyprávějí. Dokonce i pili z jedné lahve. Willova dobrá nálada se rychle rozplynula a znovu si připadal jako páté kolo u vozu. Trápilo ho to natolik, že úplně ztratil chuť k jídlu.

Potřeboval si odskočit, a tak uraženě vstal a těžce odkráčel od skupiny. Byl rád, že zatímco si bude vyprazdňovat močový měchýř, nemusí sledovat cukrování Chestera a Elliott. Za chůze se ohlédl přes rameno na jejich siluety orámované světlem lucerny. Dokonce i Drake s Calem byli zcela zabráni do nějaké debaty a vůbec si ho nevšímali.

Nechtěl chodit nijak daleko, ale byl tak ponořený do vlastních myšlenek, že šel a šel pořád dál. Čím dál více si uvědomoval, že se liší od ostatních především úkolem, který *musel* splnit. Zbytek jejich skupiny – Drake, Elliott, Chester i Cal – se choval, jako kdyby každodenní nuzné přežívání na tomhle pekelném místě představovalo jejich jediný životní cíl.

Will ale potřeboval udělat ještě něco dalšího. Měl úkol, který hodlal v každém případě vykonat. Tak či onak musí najít svého otce. Po shledání budou pracovat ve dvojici na průzkumu toho, co se skrývá v nitru Země, jako za starých časů v Highfieldu, a potom se vrátí se všemi svými objevy na Povrch. Zarazil se, když si uvědomil, že s výjimkou Chestera nikdo z ostatních nic podobného nechce, nikdo z nich zřejmě vůbec nemá v úmyslu vycházet na Povrch a nic je tam neláká. On má ovšem důležitější cíl a rozhodně nestráví zbytek života v tomhle krutém podzemním vyhnanství, kde musí utíkat jako vyplašený králík, jakmile se někde objeví Styxové.

Dospěl k hraniční stěně Velké pláně a spatřil před sebou ústí několika lávových chodeb. Vkročil do nejbližší z nich a vychutnával si samotu uprostřed inkoustově černé temnoty. Jakmile si ulevil, vyšel z lávového tunelu, neustále zahloubaný do myšlenek na budoucnost. Udělal přibližně deset kroků, než si uvědomil, že všechno není, jak mělo být.

Prudce se zastavil. Tam, kde podle svého odhadu zanechal ostatní, neviděl žádný pohyb ani žádné světlo a neslyšel žádné hlasy. Byli pryč. Celá skupina zmizela. Willa pohled na liduprázdnou planinu úplně ohromil.

Nezačal panikařit a namlouval si, že se určitě dívá špatným směrem. Ale ne, byl si docela jistý, že se nemýlí – a kromě toho neodešel zase tak daleko.

Několik vteřin se rozhlížel po okolní temnotě. Pozvedl nad hlavu svítilnu a zamával s ní ze strany na stranu v naději, že si ho ostatní všimnou.

„Tamhle jste!“ vyhrkl, když je zahlédl. Ze vzdálenosti, která mu připadala znepokojivě velká, mu někdo dal znamení krátkým záblesk em světla.

Willovi se do sítnice vpálil výjev, který v tom krátkém okamžiku zahlédl: všichni čtyři jeho druzi prchali jako vyděšené gazely a Drake naléhavě ukazoval někam do dálky, jako kdyby se mu pokoušel cosi sdělit. Will ale nechápal, co má na mysli. Vzápětí mu Drake i ostatní zmizeli z očí.

Will se ohlédl k místu, na kterém tábořili. Nechal tam kabát i batoh a s sebou si vzal jen malou svítilnu na baterie. Jinak neměl vůbec nic!

Sevřel se mu žaludek, jako kdyby se řítil z vysoké budovy. Měl jim říct, kam jde, a s naprostou jistotou věděl, že to, před čím tak překotně prchají, musí být opravdu nebezpečné. Také věděl, že by měl utíkat i on. Jenže kam? *Má se je pokusit dohonit? Nebo se má vrátit pro kabát a batoh? Co má udělat?* Nedokázal se rozhodnout.

Najednou si opět připadal jako malé dítě a vybavil se mu první den v highfieldské základní škole. Otec ho tenkrát nechal u vchodových dveří a ve své obvyklé roztržitosti nezjistil, do které třídy jeho syn patří. Will chodil s rostoucí úzkostí po prázdných chodbách a neměl se ani koho zeptat.

Snažil se ještě jednou zahlédnout Drakea i ostatní a ze všech sil se pokoušel odhadnout, kam mířili. Vůbec nepochyboval, že se ukryjí v jedné z lávových chodeb. Zavrtěl hlavou. To mu tedy moc nepomůže. Ústilo jich tu jednoduše příliš mnoho. Naděje, že si náhodou vybere stejnou jako oni, byla přinejlepším chabá.

„Co mám dělat?“ zopakoval několikrát rychle po sobě. Hleděl ke vzdálenému obzoru, kam ukazoval Drake. Neviděl nic podezřelého. Modlil se, aby tam nic nebylo, i když hluboko uvnitř věděl, že jde o planou naději. *Co tam je? Před čím tak zběsile utíkají?* Vzápětí uslyšel vzdálené štěkání a zježily se mu chloupky na zátylku.

Stopaři!

Zachvěl se. To mohlo znamenat jediné. Blíží se Styxové. Horečně se ohlédl směrem, kde nechal svoje vybavení, ale v šeru ho nikde neviděl. *Dostane se k němu včas? Troufne si k němu vyběhnout?* Neměl u sebe nic kromě malé baterky: žádné zářící koule a žádné jídlo ani vodu. Zaplavila ho rostoucí hrůza. Stál a sledoval, jak se ve tmě objevují drobná světélka blížících se Styxů. Zatím se zdály být dostatečně daleko, ale i tak ho zachvátila slepá panika.

Udělal několik váhavých kroků k místu, kde tušil svůj kabát a batoh, když tu zaslechl ostré zasvištění a hlasité plesknutí, bezprostředně následované druhým. Několik metrů od něj dopadly na zem úlomky kamenů. Doneslo se k němu prásknutí výstřelu z pušky, které se převalovalo nad plání jako dunění vzdáleného hromu.

Ti darebáci po něm střílejí!

Přikrčil se, když se po obou stranách od něj zvedly do vzduchu obláčky prachu. Vzápětí následovaly další. Zásahy se nepříjemně blížily. Měl pocit, že vzduch kolem něj ožil – prskal a žhnul průletem kulek.

Zakryl baterku rukou a vrhl se k zemi. Překulil se za nevelký kámen, do kterého vzápětí narazila salva ran. Cítil horké olovo a kordit. Tohle nebude stačit. Zřejmě věděli naprosto přesně, kde je.

Zvedl se na nohy a přikrčený téměř v předklonu vyběhl k lávové chodbě za sebou.

Proletěl ohybem tunelu, ale nezastavoval. Nakonec se dostal na křižovatku a zatočil doleva, ale za okamžik zjistil, že mu další cestu blokuje velká trhlina. Spěšně se vracel k rozcestí a dobře věděl, že nejdůležitější ze všeho je, aby se co nejrychleji dostal co nejdál od Styxů.

Nemohl ale ani pominout skutečnost, že se bude muset vracet stejnou cestou, chce-li se ještě někdy shledat s Drakeem a ostatními. Bylo mu jasné, že se mu návrat prakticky nemůže podařit, pokud bude bezmyšlenkovitě utíkat nazdařbůh. Lávové chodby vytvářely složitě propletenou síť, v níž všechny úseky vypadaly jeden jako druhý. Bez nějakých orientačních bodů neměl šanci najít cestu zpátky.

Ještě několik vteřin se zdržel u křižovatky, vnitřně rozpolcený mezi potřebou uprchnout a vyhlídkou na to, že bezpochyby zabloudí. Napínal uši a přemítal, jestli jsou mu Styxové skutečně na stopě. Chodbou k němu dolehlo hluboké zavytí stopaře a vytrhlo ho z nečinnosti. Neměl na vybranou: musí utíkat. Vyběhl co nejrychleji směrem od Likvidátorů.

Za několik hodin urazil značnou vzdálenost. Vůbec ho nenapadlo, že by měl baterku šetřit, ale vtom si zděšeně všiml, že světlo ztrácí na síle. Začal ji zhasínat, kdykoliv se před ním objevil zdánlivě rovný úsek tunelu, ale netrvalo dlouho a baterka už jen blikala a vyzařovala slabounké žluté světlo.

Pak zhasla docela.

Will si byl jistý, že nikdy nezapomene na mrazivý děs oné chvíle, kdy se ponořil do naprosté, neproniknutelné tmy. Horečně zakle-

pal baterkou a marně se z ní pokoušel vykřesat poslední známky života. Vyndal baterie a promnul je mezi dlaněmi, aby je zahřál. Pak je vložil zpátky, ale k ničemu to nevedlo. Byl s konečnou platností bez světla!

Učinil jediné, co mohl, plahočil se dál. Poslepu, hmatem si hledal cestu neviditelnými chodbami. Nejenže vůbec netušil, kam jde, a postupně bloudil čím dál více, ale také slyšel občasné zvuky, které se k němu donesly z tunelu za ním. Chtěl se zastavit a zaposlouchat se pozorněji, ale představa, jak se na něj náhle ze tmy vyřítí stopař s rozšklebenou mordou, ho nutila k dalšímu postupu. Hrůza z pronásledovatelů převažovala nad strachem z nepolevující temnoty, do níž se nořil stále hlouběji a hlouběji. Byl úplně ztracený a připadal si nesmírně osamělý.

Jsem pitomec! Pitomec! Pitomec! Proč jsem nešel za ostatními? Určitě jsem na to měl čas! Jsem takový trouba! Zabředával do sebeobviňování a ze všech stran ho obklopovalo přítmí, které se měnilo v cosi hmatatelného a hustého jako lepkavá černá polévka.

Byl zoufalý a v pohybu ho udržovala jediná myšlenka. Hýčkal ji v sobě jako paprsek naděje, který ho vedl stále dál. Představoval si okamžik, kdy se shledá se svým otcem a všechno bude zase v pořádku, přesně jak si to vysnil.

Věděl, že jde o plané iluze, ale zjišťoval, že z nich čerpá aspoň nějakou útěchu, a tak je čas od času přivolával.

„Tati," křičel. „Tati, jsi tam?"

* * *

Doktor Burrows seděl na menším ze dvou balvanů, loktem se opíral o větší z nich a zamyšleně uždiboval kousek sušené potravy, kterou ho vybavili Koprolité. Nevěděl, jestli je rostlinného nebo živočišného původu, ale chutnala především po soli, za což byl vděčný. Vypotil ze sebe celá vědra, když sledoval spletitou trasu vyznačenou na mapě, a cítil, že zanedlouho začne dostávat křeče do lýtek. Bylo mu jasné, že jestli nesežene dost soli, brzy bude mít vážné problémy.

Otočil se a vzhlédl ke stěně praskliny. Ve tmě se ztrácela úzká stezka, po niz sem právě sestoupil, nebezpečná římsa tak úzká, že se

musel tisknout ke skalní stěně a opatrně, pomaloučku se sunout dolů. Vzdychl si. Už by tu cestu ve spěchu nechtěl podstupovat znovu.

Sundal si brýle a pořádně si je očistil do ošoupaného rukávu. Přestože nepřestal chovat obavy z účinků radioaktivity, odložil oblek od Koprolitů před pár kilometry, protože v něm byl příliš těžkopádný a omezoval ho v pohybu.

Při zpětném pohledu si říkal, že rizika radioaktivity možná přeceňoval. Pravděpodobně byla vysoká jen na několika místech Velké pláně a on tam v žádném případě nestrávil příliš dlouhý čas. Kromě toho si s tím momentálně nemohl dělat starosti, protože se musel zamýšlet nad důležitějšími věcmi. Zvedl mapu a bůhví pokolikáté začal studovat pavoukovité značky.

Pak s potravinovou tyčinkou umístěnou v koutku úst jako nezapálenou cigaretou odložil mapu stranou, využil větší balvan jako psací pult a otevřel svůj deník, aby si ověřil jistou myšlenku, která v něm už nějakou dobu hlodala. Zalistoval stránkami s nákresy kamenných tabulek, na které narazil brzy poté, co opustil Důlní stanici. Našel jeden z nákresů a ponořil se do jeho zkoumání. Náčrt byl vzhledem k jeho tehdejšímu fyzickému stavu poněkud zjednodušený, ale přesto byl doktor Burrows přesvědčený, že zachytil většinu podrobností. Ještě chvilku na něj mžoural a nakonec se zamyšleně zaklonil.

Tabulka na této stránce se lišila od ostatních, které nalezl: byla větší a některé z nápisů se také příliš nepodobaly ostatním.

Do jejího povrchu byly vyznačeny tři jasně odlišené oblasti: v horní se písmo skládalo z podivných klínů, na jejichž vyluštění si vůbec netroufal. Bohužel se toto klínové písmo vyskytovalo i na všech ostatních tabulkách z jeskyně. Doktor Burrows mu nerozuměl ani za mák.

Pod první oblastí následovala druhá, s podivně hranatým klínovým písmem, zcela odlišným od prvního a nepodobajícím se ničemu, s čím se doktor Burrows během všech let studia setkal. Třetí úsek byl právě tak záhadný, ale zde se nacházela prapodivná posloupnost symbolů – zvláštních a nerozpoznatelných obrázků. Žádný mu vůbec nic neříkal.

„Já… to… prostě… *nechápu,*“ pravil pomalu a zamračil se. Nalistoval stránku s několika dřívějšími pokusy o překlad aspoň drobného úryvku z kteréhokoliv ze tří úseků. Domníval se, že s pomocí opakovaných symbolů v prostřední a spodní části bude schopen poskládat dohromady význam klínového písma na dalších tabulkách. Doufal, že i kdyby se podobaly čínskému znakovému písmu s nesmírným množstvím různých symbolů, vynoří se z nich aspoň nějaký základní vzor.

„No tak, no tak, chlape, mysli,“ bručel si sám pro sebe a pleskal se do čela dlaní. Přesunul tyčinku z jednoho koutku úst do druhého a pustil se opět do práce. Stále se pokoušel o nějaký průlom.

„Já... to... prostě... nechápu,“ zavrčel. V čirém zoufalství vytrhl stránku s pokusy o vyluštění, zmuchlal ji a hodil ji přes rameno. Narovnal se a stiskl ruce k sobě v hlubokém soustředění. Vtom mu deník sklouzl z kamene.

„Sakra!“ zaklel a shýbl se pro něj. Při dopadu se otevřel na obrázku, který mu působil takové potíže. Znovu položil zápisník na balvan.

Zaslechl nějaký zvuk. Jakési zaskřípání následované několika tichými klapnutími. Skončilo však stejně náhle, jako začalo. Doktor Burrows pozvedl zářící kouli a opatrně se rozhlédl. Nic neviděl a v pokusu uklidnit sám sebe si začal pohvizdovat mezi sevřenými zuby.

Spustil ruku se světlem a záře přitom dopadla na stránku deníku, která dosud odolávala jeho pokusům o překlad.

Sklonil hlavu k nákresu, až se skoro dotýkal nosem papíru.

„Ty troubo,“ rozesmál se, zatímco si prohlížel doposud nesmyslná písmena. Celou jeho pozornost si nyní vysloužila prostřední část.

„Ano, ano, ano, ANO!“

Při opisování tabulky na tom byl opravdu hodně mizerně, a proto tu abecedu nepoznal. *Aspoň ne vzhůru nohama.* „To je přece fénické písmo, ty zatracený *hlupáku!* Měl jsi ho otočené obráceně! Jak ti to mohlo uniknout?“

Začal na stránku spěšně čmárat a po několika vteřinách si uvědomil, že ve svém vzrušení používá místo tužky napůl sežvýkanou potravinovou tyčinku. Odhodil ji stranou a tužkou doplňoval znaky

na okraje listu. Občas si musel nějaký domyslet, protože ho při opisování nějak zjednodušil, nebo snad byly detaily setřené či poškozené už na kamenné tabulce.

„Alef..., lamed..., lamed...," mručel si pro sebe a postupoval od jednoho písmena k druhému. Občas zaváhal nad symbolem, který nebyl úplně jasný nebo který si nemohl okamžitě vybavit. Netrvalo mu ale dlouho a vzpomněl si na všechny, protože výborně ovládal starou řečtinu, která se odvozovala přímo z fénické abecedy.

„U Joviše, já to rozlouskl!" vykřikl a jeho hlas se roznesl ozvěnou po okolí.

Zjistil, že nápis ve střední části tabulky představuje jakousi modlitbu. To samo o sobě nebylo nic převratného, ale on už ji dokázal *přečíst.* Nyní začal znovu zkoumat horní oddíl s obrázkovými znaky. Když se na ně teď díval správně, již mu tyto symboly dávaly nějaký smysl.

Nijak nepřipomínaly mezopotamské písmo, jímž se zabýval v doktorské práci. Věděl, že mezopotamské piktogramy jsou nejstarší formou písma z doby přibližně tři tisíce let před naším letopočtem, a byl si až příliš dobře vědom, že s postupem staletí se tyto piktogramy stále zjednodušovaly a schematizovaly. Na počátku se tedy obrázkům dalo snadno porozumět – byla na nich jasně zachycená loďka nebo třeba bušl pšenice – ale s ubíhajícím časem se mohly proměnit ve stylizované znázornění, které by se daleko více podobalo klínovému písmu v prostřední a spodní části tabulky. Zkrátka a dobře, proměnily by se v opravdovou abecedu.

„Ano! Ano!" opakoval si, když viděl, že obrázkové symboly opakují modlitbu z prostředního oddílu. Nezdálo se ale, že by se toto písmo vyvinulo přímo z piktogramů. Zničehonic mu došly důsledky jeho objevu.

„Můj bože! Před tolika tisíciletími sem přišel nějaký fénický písař z povrchu... a udělal tohle... Vytesal překlad starodávného jazyka zapisovaného v hieroglyfech. Jenže jak se dostal sem dolů?" Nafoukl hruď a pomalu vydechl ústy. „A co byla zač ta neznámá stará rasa? Kdo k čertu byli?"

V mysli mu vířily různé možnosti, nad nimiž se vznášela jedna konkrétní, možná vůbec nejvíc přitažená za vlasy. „Atlanťané...,

ztracené město Atlantidy!“ Zalapal po dechu a prudce se mu rozbušilo srdce.

S mumláním rychle obrátil svou pozornost ke spodnímu oddílu tabulky, jehož nápis porovnal s fénickými slovy nad ním.

„U Joviše, já jsem to asi dokázal. To je... to je jedna a ta samá modlitba!“ vykřikoval radostně. Okamžitě si všiml podobností mezi hieroglyfy v horní části tabulky a tvarem písmen dole. Vůbec nepochyboval, že tato písma jsou navzájem příbuzná a že se piktogramy postupně vyvinuly do podoby písmen.

Pokud použije fénické písmo, neměl by mít žádné problémy s překladem spodního nápisu. Držel v ruce klíč, který mu umožní přeložit všechny další tabulky, jež objevil v oné jeskyni a obkreslil si je do notesu.

„Teď už to rozhodně půjde,“ oznámil vítězoslavně balvanu před sebou a listoval nákresy. „Dokážu číst jejich jazyk! Našel jsem svou vlastní Rosettskou desku. Ne..., počkat...“ Vztyčil ukazováček, jak ho něco napadlo. *„Burrowsovu desku!“* Vyskočil na nohy a otočil se do tmy, zvedaje jásavě deník nad hlavu. *„Desku doktora Burrowse!“*

„Vy zakyslí ňoumové v Britském muzeu, v Oxfordu i Cambridgi..., i ten starý bídák profesor White a všichni vaši přítelíčkové z Londýnské univerzity, kteří mi klidně ukradli tu římskou vykopávku..., JÁ JSEM VYHRÁL. .., TO NA MĚ SE BUDE VZPOMÍNAT!“ Jeho slova se odrážela od skalních stěn. „Možná držím v rukou tajemství Atlantidy... A JE TO VŠECHNO MOJE, VY NABUBŘELÍ MOULOVÉ!“

Znovu zaslechl ten klapavý zvuk a zvedl lucernu.

„Co to...?“

V místech, kam před chvílí odhodil potravinovou tyčinku, se pohybovalo něco velkého. Doktor Burrows rozechvělou rukou namířil světlo daným směrem.

„Ne!“ vydechl.

Tvor byl velký jako menší rodinné auto, měl šest článkovaných končetin a obrovský klenutý krunýř, který mu chránil celé tělo. Byl nažloutle bílý a posunoval se pomalu a nemotorně kupředu. Doktor Burrows viděl, jak se zvířeti otírají čelisti jedna o druhou. Právě mezi nimi mizely zbytky odhozené potravinové tyčinky. Živočich zahýbal

tykadly a velice pomalu se vydal směrem k němu. Doktor Burrows o krok ustoupil.

„Já... tomu... nemůžu... uvěřit," vydechl. „Co jsi ve jménu božím za hmyz? Nějaký přerostlý prachový roztoč?" řekl a už za řeči se v duchu opravil. Věděl, že roztoči nepatří mezi hmyz, ale že se jedná o klepítkatce a příbuzné pavouků.

Ať už šlo o cokoliv, živočich se nyní obezřetně zastavil a jeho tykadla se natáčela všemi směry jako dvě tančící jídelní hůlky. Doktor Burrows na zvířeti neviděl žádný náznak očí a jeho krunýř se zdál být silný jako pancíř tanku. Při bližším ohledání si ale všiml, že je zprohýbaný, pokrytý prohlubněmi a podél okrajů také s ošklivě vyhlížejícími ránami, že vypadal jako roztříštěný.

Přes velikost a vzhled živočicha doktor Burrows nějak věděl, že pro něj nepředstavuje žádné nebezpečí. Zvíře se k němu nepokoušelo nijak přiblížit, ostražitě zůstávalo na místě a možná se ho bálo více než on jeho.

„Ty už máš za sebou pěknou řádku bojů, co?" promluvil doktor Burrows a pozvedl zářící kouli. Roztoč zaklepal čelistmi, jako kdyby odpovídal. Doktor Burrows zvedl oči od obrovského živočicha a rozhlédl se kolem sebe.

„Tohle místo je tak... úžasné... Je to opravdický zlatý důl!" Povzdychl si a zapátral v batohu. „Tady máš, starý brachu," řekl a hodil podivnému zvířeti další tyčinku. Tvor o několik kroků ustoupil, jako kdyby se bál. Pak se velice pomalu opět přiblížil, našel sousto a opatrně je zvedl. Zjevně dospěl k závěru, že tyčinka je k jídlu, uchopil ji čelistmi a okamžitě ji začal s hlasitými vrzavými zvuky požírat.

Užaslý doktor Burrows si sedl na kámen a prohraboval se kapsou kalhot, aby našel ořezávátko. Jakmile se mu to podařilo, začal v něm otáčet rychle ubývajícím pahýlem tužky. Obří tvor stále žvýkal a složil přitom nohy pod sebe, jako kdyby čekal na další sousto.

Doktor Burrows se rozesmál nad neobvyklostí situace, otevřel deník a nalistoval prázdnou stránku, aby zaznamenal setkání s tímto „prachovým roztočem". Zadíval se na prázdný list, zaváhal a oči se mu nerozhodně zamžily. Zaklapání obřího živočicha ho vytrhlo ze zadumání. Věděl, co musí udělat. Vrátil se k nákresu tabulky. Překlad zbytku Desky *doktora Burrowse* musel dostat přednost.

„Není dost času,“ zamumlal. „Není dost času...“

29. kapitola

„Pomoc! Kde jste kdo? Pomoc! Je tu někdo?“

Tak už se prober! *Jak pravděpodobné asi je, že tě někdo uslyší?* ozval se ve Willově hlavě nevlídný a nepříjemný hlas. Bez ohledu na to, jak silně se ho Will snažil potlačit, stále se neměl k tomu, aby zmlkl. *Na míle daleko není živá duše. Jsi v tom sám, kámo,* pokračoval.

„Pomozte mi! Pomoc! Pomoc!“ vykřikl Will a ze všech sil se pokoušel na vnitřní hlas nedbat.

Čeho myslíš, že tím dosáhneš? Že zpoza dalšího rohu vyskočí taťka a ukáže ti cestu domů? Doktor „Supertáta“ Burrows, který se dokázal ztratit v londýnském metru? Jo, přesně tak!

„Ztrať se!“ zařval Will chraptivě na hlodající hlas pochybností. Jeho výkřik se ozvěnou odrážel od okolních stěn.

Ztratit se? To je psina! nedal se hlas. Zněl domýšlivě a samolibě, jako kdyby přesně věděl, jak to celé dopadne. *Horší už to být nemůže,* pokračoval. *Je s tebou amen.*

Will se zastavil a zavrtěl hlavou. Odmítal přijmout to, co mu hlas našeptával. Musí existovat nějaká cesta ven.

Zavřel a znovu otevřel oči. Snažil se ve tmě něco rozeznat – cokoliv – ale neviděl vůbec nic. Na Povrchu bylo i za té nejčernější noci aspoň trochu světla, ale tady dole ne. Zde panovala absolutní tma, která na člověka navíc zkoušela různé triky a dávala mu naději. Falešnou naději.

Postupoval podél stěny, ohmatával její nyní až příliš důvěrně známý hrubý povrch prsty a pomaličku se sunul kupředu. Nakonec ztratil trpělivost a pokusil se trochu zrychlit. Nohou ale okamžitě zakopl o jakousi překážku a skutálel se ze svahu. Zastavil se s obličejem zabořeným do písečného povrchu a ztěžka oddechoval.

Kdyby se příliš dlouho zamýšlel nad svou situací, mohl upadnout do neproniknutelné beznaděje. Nacházel se více než osm kilometrů pod povrchem Země – pokud se tedy mohl spolehnout na Tamova slova – samotný, vyděšený a ztracený. Od Drakea a ostatních se oddělil podle vlastního odhadu zhruba někdy před jedním dnem.

Klidně to mohlo být déle, ale neměl naprosto žádnou možnost, jak to zjistit.

Každá nová vteřina v tomto zapomnění byla stejně hrůzná jako minulá a Willovi se zdálo, že se před ním do dálky natahují ještě miliony takových sekund. Vlastně vůbec netušil, jak dlouho už je v těchto nekonečných chodbách, ale pokud to mohl odhadnout podle vyprahlého hrdla, uplynulo nejméně dvacet čtyři hodin. Byl si jistý jen tím, že ještě nikdy za celý život neměl tak strašnou žízeň.

Zvedl se a sáhl ke stěně. Nataženými prsty však nahmatal pouze prázdný prostor. Tam, kde měla být stěna, nebylo nic. Okamžitě si představil, jak stojí na okraji hluboké propasti, a padla na něj závrať. Učinil další neochotný krok. Země pod nohama mu nepřipadala rovná, ale už si nemohl být jistý ani tímhle. Dospěl k bodu, kdy nedokázal rozeznat, jestli má pod sebou nakloněnou půdu, nebo zda se naklání on. Přestával důvěřovat i zbývajícím smyslům.

Závrať se zhoršovala a zvedal se mu žaludek. Pokusil se najít ztracenou rovnováhu tím, že rozpažil obě ruce do stran. Po několika chvílích, které strávil v této poloze jako nějaký pokřivený strašák do zelí, se mu vrátila trocha z dřívější jistoty. Učinil několik opatrných kroků, ale pořád nenacházel žádnou stěnu. Vykřikl a zaposlouchal se do ozvěny.

Narazil na nějaký větší prostor – to dokázal poznat podle rozléhajících se zvuků. Možná je na křižovatce několika chodeb. Zoufale se pokoušel zvládnout rostoucí paniku, mělké syčivé nádechy a dunivé, nepravidelné bušení srdce v uších. Tělem se mu přelévaly další a další vlny strachu a celý se neovladatelně roztřásl. Nevěděl už ani, jestli se chvěje horkem nebo zimou.

Jak k tomu vůbec došlo? Tato otázka mu třepotavě poletovala hlavou jako můra pod obrácenou sklenicí.

Sebral veškerou odvahu a udělal další krok. Pořád žádná stěna. Tleskl rukama a poslouchal ozvěnu. Skutečně se ocitl v nějakém větším prostoru než v pouhém tunelu a jen doufal, že na něj v temnotě nečeká žádný sráz. Znovu se mu zatočila hlava. *Kde jsou stěny? Ty zatracené stěny se mi někam ztratily!*

Vzedmul se v něm vztek. Divoce zaskřípal zuby. Sevřel ruce v pěst a vydal nelidský zvuk, něco mezi zavrčením a skřekem. Pokusil

se zvládnout svoje pocity, ale zjistil, že nedokáže potlačit zlost ani opovržení nad sebou samým.

Jsem pitomec! PITOMEC! PITOMEC!

Jako kdyby v něm s konečnou platností převládl ten nevlídný vnitřní hlas, který zatlačil do pozadí jakoukoliv jiskřičku naděje, že by se z toho mohl nějak dostat. Je blázen a zaslouží si zemřít. Potom začal vinit ostatní, především Chestera a Elliott. Sprostě na ně křičel do tmy a toužil po tom, aby někoho zranil, aby někomu způsobil bolest. Pod rouškou tmy si uštědřil několik ran pěstí do stehen a pokračoval údery do hlavy. Díky bolesti se mu vrátilo aspoň trochu jasnější uvažování, které ho přivedlo k rozumu.

NE! MÁM PŘECE NA VÍC! *Musím pokračovat dál.* Klekl si na kolena a lezl po všech čtyřech, ohmatával před sebou zem prsty, kterými si ověřoval, jestli slepě nemíří k nějaké jámě nebo propasti. Konečně něco nahmatal. Stěna! S ulehčeným vydechnutím se pomalu postavil, objal skalní stěnu oběma pažemi a vydal se na další pomalý, únavný pochod.

* * *

Během několika následných hodin Důlní vlak projížděl dalšími bouřnými bránami, o nichž se zmínila Rebecca.

První varování, že se blíží k cíli, představoval zvuk zvonu a následně i kvílení píšťaly vlaku. Souprava začala brzdit a po chvíli zastavila. Postranní dveře vagonu se po kolečkách odsunuly stranou a objevila se Důlní stanice, v jejíchž oknech plála světla.

„Vystupujeme," oznámila Rebecca s nepatrným náznakem úsměvu. Když Sára seskočila z vagonu a protáhla si zdřevěnělé nohy, uviděla, jak se k nim spěšně blíží skupina Styxů.

Rebecca se svou brašnou v ruce pokynula Sáře, ať zůstane u vlaku, a vydala se naproti skupině. Bylo v ní nejméně deset Styxů a všichni kráčeli tak rychle, že se za nimi zvedal oblak prachu. Sára jednoho z nich poznala – onoho starého Styxe, který s ní jel kočárem toho dne, kdy se vrátila do Kolonie.

Sáře se automaticky vrátily staré návyky a využívala volný čas k tomu, že si do paměti ukládala počet a přesné rozložení osazenstva

nádraží. Musí znát terén pro případ, že by se jí naskytla příležitost k útěku.

Kromě Likvidátorů rozmístěných na různých stanovištích po celém nádraží tu byla i jednotka vojáků ze styxské divize, které Sára okamžitě poznala díky jejich zeleným maskovacím uniformám. *Co ale dělají tady dole?* uvažovala. Jsou hodně daleko od domova. Odhadovala jejich počet na čtyřicet mužů a přibližně polovina z nich se věnovala výzbroji, mezi niž patřily minomety a různé další zbraně s velkou ráží. Ostatní seděli v sedlech koní a zřejmě se chystali k odjezdu. *Koně! Co se tu u všech všudy děje?*

Obrátila pozornost k tvaru a velikosti jeskyně a prohlížela si podpůrné sloupy i ochozy nad hlavou. Pokoušela se najít nějaké únikové trasy, ale po chvilce to vzdala – v přítmí, které halilo obvod jeskyně, se nedalo nic rozeznat.

V maskovacím oděvu Likvidátorů se začínala silně potit a uvědomila si, o kolik tepleji je tady dole. Nabírala do plic suchý vzduch a měla pocit, že tu je všechno cítit spáleninou, jako kdyby se tudy prohnal velký požár. Zdejší prostředí pro ni bylo nové a neznámé, ale Sára si věřila, že se mu dokáže přizpůsobit, stejně jako se přizpůsobila životu na Povrchu.

U pravé části budovy nádraží zpozorovala nějaký pohyb. Rozeznala u ní zhruba šest nebo sedm mužů v nedbale vyrovnané řadě. Předtím si jich nevšimla, protože je zčásti kryly naskládané bedny a protože se vůbec nehýbali. Podle civilních šatů je odhadovala na Kolonisty. Všichni měli svěšené hlavy a hlídal je Likvidátor s namířenou puškou. To Sáře připadalo celkem zbytečné, protože muži měli spoutané ruce i nohy těžkými okovy. Ti rozhodně nemohli nikam utéct.

Sáru napadalo jen to, že byli určitě posláni do vyhnanství. Přesto však bylo nadmíru neobvyklé, aby Styxové naráz vyhostili do Hlubin tak velkou skupinu lidí. Jedině že by potlačili nějakou připravovanou vzporu nebo povstání. Zrovna začínala přemítat, do čeho se to připletla a jestli ji jednoduše nepřihodí k těmto vězňům, když uslyšela Rebeccu.

Styxská dívka ukazovala starému Styxovi noviny z Povrchu a Styx pánovitě přikyvoval, zatímco ostatní členové skupiny postávali

opodál. Sára získávala dojem, že jejich zájem o novinové titulky – patrně se týkaly té choroby – neplyne jen z pouhého zvyku Styxů sledovat události na Povrchu. Navíc si vzpomněla, jak Josefovi na Základně nechtěně vyklouzlo, že se chystá nějaká velká akce v Londýně. Ano, jednoznačně šlo o více, než se na první pohled mohlo zdát.

Noviny si právě prohlíželi ostatní Styxové a vypadalo to, že většinu mluvení obstarává starý Styx. Sára stála příliš daleko, než aby něco slyšela, a Styx kromě toho často přecházel do jejich nerozlučitelné, vrzavé řeči. Pak Sára znovu zaslechla Rebeccu.

„Ano!“ vyhrkla dívka s mladistvou radostí. Pozvedla předloktí ve vítězném gestu, jako kdyby ji potěšily novinky, které se právě dozvěděla od starého Styxe. Pak se starý Styx otočil k dalšímu členovi skupiny, který otevřel malé zavazadlo a podal z něj něco Rebecce. Ta si předmět vzala a opatrně ho podržela v ruce, zatímco ostatní přihlíželi.

Všichni ztichli. Sára nedokázala přesně rozeznat, o co jde, ale podle krátkého odlesku ve světle měla dojem, že si Rebecca prohlíží dva malé předměty vyrobené ze skla či z nějakého podobného materiálu.

Dívka si vyměnila dlouhý pohled se starým Styxem – očividně se právě odehrálo něco významného. Schůzka náhle skončila, když starý Styx vydal úsečný rozkaz a vykročil k budovám stanice obklopen svou skupinou.

Rebecca se ohlédla po osamělém Styxovi, který střežil spoutané vězně. Dala mu znamení s roztaženými prsty na ruce, jako kdyby chtěla někoho zaplašit. Hlídač okamžitě vyštěkl na zajatce a všichni se šouravě vydali ke vzdálenému koutu jeskyně.

Sára sledovala, jak se Rebecca vrací k ní. V ruce pořád držela ty dva skleněné předměty.

„Kdo je to?“ zeptala se jí Sára a ukázala na vězně, které už bylo sotva vidět, jak se přesunuli do stínů.

„Ale, nikdo...,“ řekla Rebecca a dodala jen tak mimochodem, jako kdyby ani pořádně nemyslela na to, co říká: „Už nepotřebujeme žádná další pokusná morčata.“

„Vidím, že si sem divize vzala těžký kalibr," podotkla Sára, zatímco jezdecký oddíl odtahoval první zbraně pryč.

Rebeccu ale Sářiny poznámky nezajímaly. Odhodila si vlasy z čela a zvedla si oba předměty k očím.

„Tohle je Dominium," oznámila tiše, „které zajistí čestným a spořádaným lidem spravedlnost."

Sára konečně spatřila, že jsou to dvě malé lahvičky s čirou tekutinou a s hrdly zapečetěnými voskem. K oběma byly přivázány tenké provázky, takže jimi Rebecca mohla houpat na prstech.

„Něco důležitého?" zeptala se Sára.

Rebecca ji pořádně nevnímala a s výrazem zasněného nadšení se dívala na lahvičky.

„Má to něco společného s tím *Superbacilem*, o kterém psali v novinách?" naléhala Sára dál.

Styxské dívce přeletěl po rtech prchavý úsměv.

„Možná," vyhnula se přímé odpovědi. „Naše modlitby budou zanedlouho vyslyšeny."

„Takže proti Površákům použijete další zárodek?"

„To není jen nějaký *další* zárodek. Se Superbacilem, jak ho nazvali, jsme se jenom rozcvičovali. Tohle," zahoupala lahvičkami, „je hlavní chod, jak říkají." Rebecca se celá rozzářila. „Pán dává... a pořád nepřestává dávat další a další věci."

Než stačila Sára cokoliv říct, otočila se Rebecca na podpatku a vykročila pryč.

Sára nevěděla, co si o tom má myslet. Neměla sice Površáky nijak v lásce, ale člověk nemusel být příliš velký myslitel, aby mu došlo, že pro ně Styxové chystají něco skutečně hrozného. Sára dobře věděla, že by se Styxové nijak nerozpakovali šířit smrt a zkázu, pokud to poslouží jejich cílům. Ničím z toho se ale nesmí nechat rozptýlit. Ona musí momentálně vykonat jedinou věc, a to dostihnout Willa. Zjistí, jestli je opravdu odpovědný za Tamovu smrt. Jednalo se o rodinnou záležitost a Sára nemohla připustit, aby jí *cokoliv* stálo v cestě.

„Vyrážíme. Pohněte se," vyštěkl těsně za ní jeden z Likvidátorů. Sára polekaně nadskočila. To bylo poprvé, co ji některý z nich přímo oslovil.

„É..., *my... my* půjdeme společně?“ vykoktala a o krok před čtyřmi Likvidátory ustoupila. Přitom zaslechla nějaký šramot u nohou a podívala se dolů.

„Bartleby!“ vykřikla.

Kocour se objevil zničehonic, zamrskal vousky, tiše a nejistě zamňoukal, sklonil hlavu k zemi a několikrát zavětřil. Vzápětí zase hlavu prudce zvedl a nos měl pokrytý jemným černým prachem, který byl snad všude. Ten prach se mu zjevně nelíbil, protože si otřel čenich packou a hlasitě zafrkal. Náhle hromově kýchl.

„Pozdrav pánbůh,“ řekla Sára, než se stačila zarazit. Měla radost, že ho má zpátky. Jako kdyby ji na její pouti doprovázel starý přítel, někdo, komu mohla věřit.

„Pospěšte si!“ zachmuřil se další Likvidátor a trhl dlouhým štíhlým prstem k opačné straně jeskyně za stojící lokomotivou, která vyfukovala hustá oblaka dýmu. „Rychle!“ zavrčel.

Sára na okamžik zaváhala. Všichni čtyři vojáci na ni upírali mrtvolně studené oči. Pak přikývla a neochotně vykročila naznačeným směrem. Inu..., *když upíšeš duši ďáblu..., pomyslela* si trpce. Zvolila si svou cestu a nyní se jí musí držet.

Smířila se s osudem a vydala se svižným tempem ke stěně jeskyně. Kocour jí šel hned v patách a za ním následovaly stinné postavy.

Co také mohla dělat jiného, když jí za krk dýchají tihle netvoři?

30. kapitola

Ubíhaly hodiny a Willovi lepkavý pot smáčel čelo i křížovou oblast zad. Nebylo to jen z horka, ale také kvůli nepolevujícím vlnám strachu, s nimiž marně zápasil. Hrdlo měl vyschlé na troud a cítil, jak mu k jazyku lne vrstvička prachu. Nedokázal už ani vytvořit dostatek slin, aby si jej zvlhčil.

Znovu pocítil závrať a musel se zastavit, když se mu začala houpat zem pod nohama. Opřel se o stěnu, otvíral a zavíral ústa jako ryba na suchu a mumlal si sám pro sebe. S nadlidským úsilím se narovnal a promnul si oči klouby prstů. Tlak na oční bulvy vytvářel oslnivé záblesky, které mu pomáhaly uklidňovat nervy. Ulevilo se mu jenom krátkodobě, protože temnota se hned vzápětí vrátila s neztenčenou silou.

Pak si, jako už mnohokrát, sedl do dřepu a začal kontrolovat obsah kapes u kalhot. Šlo o dokonale zbytečný rituál, kterým nemohl nic získat, protože znal všechny předměty nazpaměť. Přesto však doufal, že třeba při minulých prohlídkách zapomněl na něco využitelného, byť třeba nepatrného.

Nejprve vytáhl kapesník a rozprostřel jej před sebe na zem. Pak vytahoval všechny další předměty a po hmatu je kladl na kapesník. Za chvilku tak na čtvereček látky vyrovnal kapesní nůž, pahýl tužky, knoflík, kousek provázku a několik dalších zbytečných podivností. Poslední položku představovala vybitá baterka. Ve tmě pak bral jednotlivé věci do ruky a pečlivě je ohmatával konečky prstů, jako kdyby ho to nějakým zázrakem mohlo spasit. Krátce, zklamaně se zasmál.

To je směšné.

Co si myslí, že dělá?

Přesto však ještě jednou zapátral v kapsách pro případ, že něco přehlédl. Kapsy ale byly neodvolatelně prázdné, až na trochu prachu a písku. Zklamaně zasykl a připravil se na poslední část rituálu. Zvedl baterku a sevřel ji v obou dlaních.

Prosím, prosím, prosím!

Stiskl vypínač.

Vůbec nic. Ani náznak, ani mihotavý odlesk světla.

Ne! Ty svině!

Znovu ho zradila. Chtěl tu svítilnu nějak zranit, chtěl, aby trpěla jako on. Chtěl, aby cítila bolest.

V návalu vzteku se napřáhl, aby neupotřebitelný předmět zahodil, ale pak si povzdychl a opět paži spustil. Nedokázal se k tomu přimět. Zlostně zavrčel a vrazil si baterku zpátky do kapsy. Pak zabalil ostatní předměty do kapesníku a uklidil i je.

Proč, ksakru, proč jsem si nevzal jednu z těch zářících koulí? Vždyť jsem klidně mohl.

Šlo o takovou drobnost, a přitom by na tom díky ní byl úplně jinak. Začal přemýšlet o kabátu. Kdyby si ho býval nechal na sobě. Představil si místo, na které ho odložil – pohodil ho přes batoh. Měl k němu připevněnou lucernu, v kapse pak další baterku a krabičku zápalek. A navíc ještě několik zářících koulí.

Kdyby... kdyby...

Tyto jednoduché předměty by pro něj nyní byly životně důležité. Neměl u sebe jedinou věc, která by se mu k něčemu hodila.

„TY ZATRACENEJ PITOMČE!“ rozeřval se chraptivým, krákavým hlasem. Proklínal temnotu kolem sebe a častoval ji všemi nadávkami pod sluncem. Vtom ztichl, protože měl dojem, že se mu něco pomaličku sune přes zorné pole. Nevidí napravo od sebe nějaké blikavé světélko?

Cože? Ne, tamhle, ano, v dálce, že by nějaká záře? Světlo? Cesta ven? Ano!

S hlasitě bušícím srdcem se vydal oním směrem, ale zakopl na nerovném povrchu a znovu upadl. Rychle si stoupl a horečně se rozhlížel po sametové tmě.

Je pryč. Kde jsem ho viděl?

Světlo, pokud vůbec kdy existovalo, zmizelo.

Jak dlouho dokážu takhle pokračovat? Jak dlouho, než… Cítil, jak se mu chvějí kolena a krátí se mu dech.

„Jsem moc mladý na to, abych zemřel,“ pronesl nahlas a poprvé v životě si plně uvědomil, co ta slova znamenají. Měl pocit, že mu nestačí kyslík. Začal vzlykat. Musel si odpočinout. Podlomila se mu kolena a opřel se dlaněmi o hrubý písek. *Tohle není správné. Vůbec si to nezasloužím.*

Pokusil se polknout, ale měl tak vyschlé a nateklé hrdlo, že nemohl. Předklonil se ještě více, až se dotkl čelem ostrého štěrku pod sebou. Má otevřené nebo zavřené oči? Nebyl v tom žádný rozdíl: všude kolem vířily jiskřičky barevných světel, spojovaly se do sítě a slévaly se ve větší skvrny, tančily před ním a mátly ho. Věděl však, že nejsou skutečné.

Setrvával v této poloze, lapal po dechu, opíral se hlavou o zem a z nějakého důvodu se mu před očima objevil obrázek jeho nevlastní matky, tak čistý a jasný, až si na okamžik pomyslel, že se ocitl někde úplně jinde. Paní Burrowsová si hověla před televizí v místnosti zalité sluncem. Tento výjev se ovšem zachvěl a nahradil jej obrázek nevlastního otce na zcela jiném místě, někde hluboko pod zemí, kde se bezstarostně prochází a nemelodicky si hvízdá mezi zuby, jak to obvykle dělával.

Jako další v řadě se mu před očima vynořila Rebecca, jak ji viděl nejméně tisíckrát: v kuchyni, kde každý večer připravovala večeři pro celou rodinu. Byl to neměnný prvek jeho života, který byl přítomný i v jeho nejstarších vzpomínkách.

Jako kdyby film náhle poskočil o několik políček kupředu, spatřil Rebeccu, pochodující se zlým úsměškem v černobílém stejnokroji Styxů.

Ta mrcha! Zrádná, prolhaná mrcha! Zradila jeho i celou rodinu. Tohle všechno je její chyba.

Mrcha. Mrcha. Mrcha. Mrcha. Mrcha!

Považoval jí za toho nejhoršího zrádce, za cosi zvráceného, temného a odporného, za kukaččí mládě nasazené ze samotného pekla, aby rozvrátilo mírumilovné rodinné hnízdo.

Vstaň! Čirá nenávist, kterou cítil vůči Rebecce, mu nalila novou sílu do žil. Bolestně se nadechl a zvedl se na kolena. Křičel na sebe a nutil se vyhrabat na nohy. *Dělej, vstávej! Nenech ji vyhrát!* Vzápětí se opravdu rozechvěle postavil na nohy a rozpřáhl paže do okolní prázdnoty, do nekonečné půlnoční země, která z člověka vysaje duši.

„Tak se pohni! Pohni se! DĚLEJ!“ vykřikl chraplavě. „DĚLEJ!“

Vypotácel se kupředu a volal o pomoc Drakea, otce a vlastně kohokoliv. Slyšel však jen ozvěnu vlastního hlasu. Vtom se za ním ozvalo sypání drobných kaménků a pomyslel si, že je možná příliš

nebezpečné takhle křičet. Ztichl. Pokračoval ale v chůzi a v duchu si odpočítával stále stejný rytmus.

Raz dva, raz dva, raz, raz, raz dva.

Netrvalo dlouho a viděl hrozné věci, které se proti němu vynořovaly z neviditelných stěn. Opakoval si, že nejsou skutečné, ale to je nijak nezaplašilo.

Začínal být nepříčetný. Doopravdy věřil, že zešílí, pokud ho žízeň a hlad nevyřídí první.

Raz dva, raz dva...

Snažil se zaměstnat mysl rytmickým počítáním a vytrvale pokračoval kupředu, ale přeludy nezmizely. Byly tak živé a reálné, že je Will téměř cítil. Pokoušel se je zahnat tvrdým soustředěním a nakonec se konečně podvolily.

Litoval dne, kdy se rozhodl vydat se Důlním vlakem do Hlubin. Co si jenom myslel? Takhle zabloudil v podzemí, když se mohl klidně vrátit na Povrch. Co by se mu tam přinejhorším přihodilo? Trávit zbytek života útěkem před Styxy mu momentálně nepřipadalo jako tak hrozná možnost. Aspoň by se nikdy nemohl dostat do podobné situace, v jaké se ocitl nyní.

Znovu upadl a tentokrát hodně nešťastně. Překulil se přes ostré hrany kamenů a praštil se do hlavy. Pomalu se přetočil na záda a zvedl obě paže. V místech, kde by měl vidět bílou barvu paží, nepozoroval žádný rozdíl oproti inkoustově černé tmě, která všechno zakrývala, a nejen to, ona se také *stala* vším. On přestal existovat.

Lehl si na břicho a natáhl ruce před sebe. Bál se, že nahmatá nějaký prudký sráz, ale chodba pokračovala bez přerušení dál a on věděl, že se bude muset opět postavit na nohy, pokud se má vůbec někam dostat.

Nemohl se spolehnout na nic jiného, a tak se naladil na známou ozvěnu drobného štěrku a písku drceného pod botami. Naučil se vnímat odrazy zvuků od okolních stěn, jako kdyby měl vlastní radar. Několikrát si pouze na základě ozvěn předem uvědomil přítomnost nějakých překážek – puklin či nerovností země.

Zvedl se na nohy a ušel několik kroků.

Zvuky, které slyšel, doznaly zásadní změny. Zněly slaběji, jako kdyby se lávový tunel náhle prudce nafoukl. Postupoval hlemýždím

tempem, roztřesený hrůzou, že se poslepu zřítí do nějaké svislé šachty.

Zakrátko už ozvěny ustaly docela – aspoň žádné neslyšel. Jeho boty nyní došlapovaly na jiný povrch, nikoliv na obvyklý štěrk v chodbách. Oblázky! Narážely a otíraly se o sebe s tím dutým chrastěním, které si nemohl splést s ničím jiným. Posunovaly se mu pod nohama a v jeho vyčerpaném stavu mu ještě znesnadňovaly chůzi.

Začichal, protože na tváři zaznamenal nenadálou vlhkost. Znovu zavětřil. Co to je?

Ozon!

Cítil ozon, který mu připomněl mořské pobřeží a výlety s otcem.

Kam se to dostal?

31. kapitola

Paní Burrowsová stála ve dveřích do svého pokoje a sledovala, co se děje o kus dál na chodbě.

Z odpoledního zdřímnutí ji vytrhly zvýšené hlasy a rychlé dusání kroků na linoleu chodby. To jí přišlo podivné. Během posledního týdne se tu prakticky nic nedělo. Humphrey House se ponořil do stísněného ticha, pacienti se z větší části uchýlili do postelí a jeden po druhém podléhali záhadnému viru, který napadl celou zemi.

Když paní Burrowsová poprvé zaslechla nenadálý povyk, domnívala se, že některý z pacientů jednoduše dostal záchvat, a nepokusila se vstát. O pár minut později se ale od služebního výtahu ozvala hlasitá rána. Podezření, že se děje něco důležitého, ještě vzrostlo, když se k ní z chodby donesl naléhavý ženský hlas. Byl to hlas člověka, který je nešťastný či rozzlobený a chce se mu křičet, ale drží své emoce na uzdě. Jen tak tak.

Paní Burrowsovou nakonec přemohla zvědavost. Rozhodla se, že by se měla podívat, o co kráčí. Její oči už na tom byly podstatně lépe, ale pořád ji ještě bolely tolik, že je musela neustále mhouřit.

„Co to má znamenat?“ zamručela uprostřed zívnutí a vykročila z pokoje na chodbu. Zastavila se, jakmile zaostřila na dveře do pokoje staré paní L.

Prohlédla si tu scénu pozorněji a překvapením otevřela zarudlé oči dokořán. Paní Burrowsová viděla dost seriálů z nemocničního prostředí, aby poznala, co se stalo.

Stálo tam *nemocniční lůžko* s postranicemi z nerezové oceli a víkem... určené k nenápadnému převozu mrtvých těl, aniž by ostatní viděli, kdo je uvnitř, a vlastně aniž by věděli, jestli uvnitř vůbec někdo je. V zásadě šlo o nablýskanou kovovou rakev na kolečkách.

Paní Burrowsová přihlížela, jak ze dveří vychází vrchní sestra a dva zřízenci, kteří přistoupili k lůžku a vtlačili ho do pokoje paní L. Vrchní sestra zůstala venku. Když si všimla paní Burrowsové, pomalu se k ní vydala po chodbě.

„Ne. To přece nemůže být pravda...,“ začala paní Burrowsová. Smutné potřesení hlavou vrchní sestry jí sdělilo vše, co potřebovala vědět.

„Ale vždyť stará paní L. byla tak... tak *mladá,*“ vydechla paní Burrowsová, která v rozrušení použila pacientčinu přezdívku. „Co se stalo?“

Sestra znovu zavrtěla hlavou.

„Co se stalo?“ zopakovala paní Burrowsová.

Sestra odpověděla tlumeným hlasem, jako kdyby nechtěla, aby ji slyšeli další pacienti. „To ten virus,“ řekla.

„Snad ne tenhle?“ zeptala se paní Burrowsová a ukázala si k očím, které měla stále začervenalé a opuchlé, stejně jako vrchní sestra.

„Obávám se, že ano. Napadl její zrakový nerv a dostal se do mozku. Podle lékaře to není tak vzácné.“ Zhluboka se nadechla. „Zejména u lidí s narušeným imunitním systémem.“

„Já tomu nemůžu uvěřit. Můj bože, chudák paní L.,“ vypravila ze sebe paní Burrowsová a myslela to zcela upřímně. Jednalo se o jednu z těch vzácných chvil, kdy něco proniklo její obranou a opravdu ji to zasáhlo. Soucítila s někým, koho opravdu znala, nikoliv pouze s hercem, který nebyl skutečný a pouze hrál svoji roli v televizním seriálu.

„Aspoň to bylo rychlé,“ dodala sestra.

„Rychlé?“ zamumlala paní Burrowsová a nechápavě se zamračila.

„Ano, velice rychlé. Těsně před obědem si stěžovala, že jí není dobře, pak upadla do velmi zmateného stavu a krátce nato do komatu. Nemohli jsme nic dělat. Nešlo jí pomoci.“ Vrchní sestra smutně stiskla rty a sklopila zrak k podlaze. Vytáhla kapesník a opatrně si jím osušila jedno a poté i druhé oko. Paní Burrowsová nedokázala poznat, jestli jí oči slzí kvůli pokračující infekci, nebo jestli je tak rozrušená. „Tahle epidemie je zpropadeně nebezpečná, víte? A jestli ten virus zmutuje...,“ pronesla sestra tiše.

Nestačila ani dokončit větu. Zřízenci zrovna vytlačili uzavřené lůžko zpátky na chodbu a vrchní sestra rychle odspěchala za nimi.

„Tak rychle,“ hlesla paní Burrowsová a snažila se vyrovnat se se smrtí, která udeřila tak blízko ní.

Později toho odpoledne byla paní Burrowsová ve společenské místnosti ještě natolik vykolejená předčasným skonem staré paní L., že ani nevěnovala velkou pozornost televizi. Pro samou nervozitu nechtěla zůstávat na pokoji a rozhodla se hledat útěchu v oblíbeném křesle, na místě, kde se obvykle cítila šťastně a spokojeně. Když ale dorazila do společenské místnosti, zjistila, že tu před televizí posedává docela dost pacientů. Denní rozvrh stále ještě trpěl nedostatkem personálu, a osazenstvo sanatoria tak bylo víceméně ponecháno vlastnímu osudu.

Paní Burrowsová se chovala nezvykle zaraženě a zasmušile, dokonce dovolila ostatním pacientům, ať si sami volí programy. V jednu chvíli, když na obrazovce zrovna běžely zprávy, se ale najednou ozvala.

„Hele!“ vykřikla a ukázala k televizi. „To je on! Toho znám!“

„A kdo je to?“ zeptala se jedna žena, která vzhlédla od skládačky rozložené na psacím stole u okna.

„Copak ho nepoznáváte? Vždyť byl tady!“ řekla paní Burrowsová a upírala pohled na obrazovku.

„Jak se jmenuje?“ otázala se skládačková paní a zvedla kousek puzzle.

Vzhledem k tomu, že paní Burrowsová neměla tušení, jak se dotyčný jmenuje, předstírala, že neslyší a plně se soustředí na televizi.

„Takže profesor Eastwood opravdu zkoumal ten virus?“ zeptal se reportér mimo záběr kamery.

Muž na obrazovce přikývl. Šlo o téhož muže s kultivovaným hlasem, který poněkud přezíravě rozmlouval s paní Burrowsovou před několika dny u snídaně. Dokonce na sobě měl pořád stejné tvídové sako.

„Je to význačný lékař, víte?“ oznámila paní Burrowsová důležitě několika lidem za sebou, jako kdyby je upozorňovala na svého blízkého přítele. „K snídani má rád vajíčka naměkko.“

Někdo v místnosti zopakoval „vajíčka naměkko“, jako kdyby v něm ta informace zanechala hluboký dojem.

„Správně,“ potvrdila paní Burrowsová.

„Pssst! Poslouchejte!“ zasykla na ně žena v citrónově žlutém županu ze zadní řady.

Paní Burrowsová otočila hlavu a změřila si ji chladným pohledem, ale zprávy ji zaujaly natolik, že se rozhodla tuto urážku nijak nerozmazávat.

„Ano," odpověděl reportérovi muž, který rád snídal vajíčka naměkko. „Profesor Eastwood a jeho výzkumný tým zde u svatého Edmunda pracoval dnem i nocí, aby virus identifikovali. Podle všeho dosáhli značných pokroků, byť jsme o všechny záznamy přišli."

„Můžete nám prozradit, kdy přesně požár vypukl?" otázal se novinář.

„Poplach se rozezněl ve čtvrt na deset dnes dopoledne," odpověděl muž, který rád snídal vajíčka naměkko.

„A můžete potvrdit, že při požáru zahynuli s profesorem i čtyři členové jeho skupiny?"

Muž, který rád snídal vajíčka naměkko, truchlivě přikývl. „Ano, bohužel je to pravda. Byli to všichni výjimeční a vysoce cenění vědci. Chtěl bych tímto vyjádřit účast jejich rodinám."

„Uvědomuji si, že je příliš brzy, abychom věděli, jak požár vypukl, ale máte nějaké teorie?" pokračoval reportér v rozhovoru.

„V laboratoři byla uskladněna řada rozpouštědel, a já tedy předpokládám, že se vyšetřování zaměří právě na ně."

„Během uplynulého týdne se objevily spekulace, že jde o umělou, lidmi vyvolanou epidemii. Domníváte se, že by smrt profesora Eastwooda mohla..."

„Do takových dohadů se nenechám zatáhnout," odsekl muž, který rád snídal vajíčka naměkko, odmítavě. „To je jen další z řady konspiračních teorií. Byl jsem po dvacet let blízkým přítelem profesora Eastwooda a nehodlám..."

„Profesor Eastwood se určitě dostal příliš blízko pravdě – přesně to se stalo! Někdo ho umlčel!" zaburácela paní Burrowsová a přehlušila zvuk televize. „Jistěže je to zatracené spiknutí. Určitě za ním zase stojí Rusáci nebo možná levičáci. Ti nemají nic lepšího na práci, než blábolit o tom, co všichni provádíme se životním prostředím. Však už se pokoušejí tu epidemii hodit na skleníkové plyny a kravské prdy."

„Já si myslím, že ten virus unikl z jedné z našich vlastních laboratoří, jako je to utajené zařízení v Portisheadu," pípla skládačková

paní a důrazně pokývala hlavou, jako kdyby sama vyřešila celou záhadu.

„Máte asi na mysli Porton Down," poznamenala paní Burrowsová.

V místnosti se rozhostilo ticho a v televizním zpravodajství vystoupil další „vědecký zpravodaj", který právě rozvíjel velice zlověstnou předpověď, že virus může snadno zmutovat do podstatně nebezpečnější formy, což by mělo katastrofální důsledky pro celý lidský rod.

„Ha!" řekla skládačková paní u svého stolku, když vložila na své místo poslední kousek puzzle.

Obrazovku vyplnil záběr velmi pěkně provedeného graffiti na zdi v nějaké ulici. Mezi dvěma obchody kdesi v severním Londýně byla zachycena postava v životní velikosti, s dýchacím přístrojem a objemným ochranným oděvem. Nebýt toho, že jí z vojenské helmy trčely velké uši ve stylu kreslených myší, se jednalo o velice realistické ztvárnění a na první pohled to vypadalo, že tam onen člověk skutečně stojí. Postava nesla transparent, na kterém stálo:

OČÍ SE TI KLÍŽÍ,
KONEC UŽ SE BLÍŽÍ

„To je sakra pravda!" vyjekla paní Burrowsová, které zmínka o očích a konci připomněla hrozivě předčasnou a nečekanou smrt paní L. Žena v citrónově žlutém županu ji znovu okřikla.

„Ale no tak, copak nedokážete být chvilku zticha?" postěžovala si s povýšeným nesouhlasem. „Musíte pořád dělat takový kravál?"

„Ano, to musím – tohle je vážné!" zavrčela paní Burrowsová. „Aspoň nejsem tak nevkusná jako ten tvůj příšerný župan, ty stará rašple!" vmetla své sokyni do tváře a navlhčila si rty v přípravě na nadcházející bitvu. I kdyby se skutečně blížil konec světa, neznamená to, že s ní někdo může mluvit takovým tónem.

32. kapitola

Drake si musel přiznat, že vůbec netuší, kde by Will mohl být. V duchu si znovu vynadal, že si nevšiml, jak se od nich vzdaluje. Když prchali do lávového tunelu, Chester si všiml jeho světelných signálů. V tu chvíli měl kvůli salvám z ostřelovacích pušek Drake čas jen na to, aby osamělému chlapci poslal krátké znamení. Jeho prvořadým úkolem bylo dostat ostatní do bezpečí před Likvidátory.

Will se tu ještě tak nevyznal a Drake ho neznal natolik dobře, aby dokázal odhadnout, kam se vydá, jako by toho byl schopen v případě Elliott. Ne, neměl nejmenší tušení, kde by měl začít po ztraceném chlapci pátrat.

Když se nyní plížili klikatou chodbou, Cal někde vzadu a Elliott naopak před ním, Drake se znovu pokusil nějak odhadnout Willovy další kroky. Snažil se odstínit všechny roky zkušeností a vžít se do myšlení naprostého nováčka. *Uvažuj, jako bys nic nevěděl.*

Likvidátoři zastihli Willa na otevřeném prostranství a on byl určitě bez sebe strachem. Nejdřív by se jistě pokusil dohonit skupinu. Když si uvědomil, že se mu to nepodaří, patrně by zvolil nejjednodušší možnost a opustil by planinu nejbližším lávovým tunelem. Jenže to už nebylo tak jisté.

Drake věděl, že Will u sebe nemá vůbec nic, ani jídlo, ani vodu, a tak se mohl pokusit i přes střelbu dostat se ke svým věcem. Ne že by mu to k něčemu pomohlo: Drake se rozhodl, že jeho batoh ani kabát nenechá jen tak pohozený pro Styxe.

Čili uprchl do lávového tunelu? Pokud ano, je to opravdu špatné. Lávových chodeb totiž při okraji Velké pláně ústilo velké množství a vytvářely mnohonásobně propojenou, složitou síť, v níž mohl člověk snadno zabloudit. Drake v žádném případě neměl prostředky na záchrannou operaci, která by pročesala tak rozlehlou oblast – něco takového by zabralo týdny, ne-li měsíce, a podobná akce vůbec nepřicházela v úvahu vzhledem k neustálé hrozbě ze strany hlídek Likvidátorů.

Drake v pocitu marnosti sevřel ruce v pěst.

To není dobré. Nedokázal si vytvořit žádný ucelený obrázek.

No tak, pobízel se, co by byl Willův další krok?

Možná...

…možná, jak Drake doufal, Will *nevběhl* do nejbližší lávové chodby, ale zůstal na pláni a sledoval křivku jejího obvodu. Skalní stěna by ho aspoň do určité míry chránila před střelbou.

Možná byl Drake přehnaně optimistický, ale když nyní odváděl Elliott a Cala hlouběji do pláně, spoléhal na to, že právě tak se Will s největší pravděpodobností zachoval. Předpokládal, že se Will rozhodl vydat se směrem, kde je naposledy zahlédl, a že pak zkrátka běžel pořád dál, když ho začali pronásledovat Likvidátoři. V takovém případě – pokud ho nechytili Styxové – existovala nepatrná naděje, že je stále naživu. Bylo tu ovšem příliš mnoho *kdyby* a Drake dobře věděl, že se chytá tenkých stébel.

Napadlo ho, že Likvidátoři už možná Willa zajali a právě v tomto okamžiku ho podrobují mučení, aby z něj dostali co možná nejvíce informací. Možná z něj dokonce vydolují přibližnou polohu základny, ale stejně byl nejvyšší čas přesunout se někam jinam. Drake cítil hlubokou lítost, když si představil, že Willa možná potkal takový konec. Likvidátoři nasadí svůj obvyklý postup a mučením z něj vyždímají úplně všechno. I ti nejsilnější se v jejich rukou dříve či později zlomí. Takový osud byl mnohonásobně horší než smrt.

Cal kulhal za ním a od nohou mu odletovaly kamínky. *Dělá příliš velký hluk.* Zvuk jeho kroků se šířil ozvěnou po širokém okolí a Drake chtěl zrovna Cala pokárat, když se mu v mozku vynořila další myšlenka, která málem způsobila, že zakopl. *Tři nové přírůstky do skupiny, tři další lidé, které si vzal na zodpovědnost..., a to všechno, když všude po okolí vyskakují Likvidátoři jako zlovolní čertíci z krabičky!* Co si jenom myslel?

Není přece žádný potulný světec, který zachraňuje ztracené duše vyhnané z Kolonie. O co tedy šlo? O pokřivenou iluzi vlastní velikosti a ušlechtilosti? Co si představoval – že ti tři chlapci budou jeho soukromou armádou, která se za něj postaví, pokud dojde k zásadnímu střetu s Likvidátory? Ne, to bylo směšné. Dvou z nich se měl zbavit a nechat si jen jednoho – Willa, kvůli jeho slavné matce a znalosti poměrů na Povrchu, jež mohly sehrát významnou roli v budoucích plánech. Jenže teď o něj Drake přišel.

Cal za ním znovu klopýtl a s tlumeným zasténáním upadl na kolena. Drake se zastavil a otočil se.

„Moje noha," řekl Cal, než stačil Drake promluvit. „Budu v pořádku." Chlapec se okamžitě zvedl a vykročil. Za chůze se těžce opíral o hůlku.

Drake se na okamžik zamyslel. „Ne, nebudeš. Musím tě někam schovat." Hovořil chladným, nezaujatým tónem. „Udělal jsem chybu, když jsem tě vzal s sebou... Očekával jsem od tebe příliš mnoho." Měl v úmyslu zanechat Chestera a Cala na strategických místech, kde mohli ležet a čekat, jestli se náhodou neobjeví Will. Při zpětném pohledu měl nechat čekat Cala a s sebou vzít Chestera. Nebo je vzadu nechat *oba*.

Cal se plahočil dál a jeho obavy se prohlubovaly. Neušel mu Drakeův tón a nepřímé náznaky jeho slov v Calově hlavě odsunuly všechny další myšlenky stranou. Pamatoval si Willovo varování, že Drake nemá zájem o to, aby se musel vláčet se zbytečnou přítěží, a bál se, že právě tak ho Drake vnímá.

Drake vyrazil kupředu a po poslední ostré zatáčce chodby se vynořili na Velké pláni.

„Drž se u mě a ztlum si lucernu," doporučil Calovi.

* * *

Po několika krocích se Will musel zastavit. Uvažoval, jestli se mu to nezdá. Všechno to však vypadalo docela skutečně. Aby se ujistil, shýbl se a zvedl ze země oblázek. Vnímal v prstech jeho hladký, naleštěný povrch, když tu mu do obličeje znovu zavál jemný vánek. Rychle se narovnal. *Cítí vítr!*

Pokračoval proti němu a vtom zaslechl šplouchání. Přestože ho ovíval teplý vzduch, po celém těle mu naskákala husí kůže. Věděl, co to slyší. Vodu. Ve tmě před sebou měl rozlehlou vodní hladinu, neviditelnou a hrozivou – probouzela v něm ty nejhorší noční můry.

Postupoval drobnými krůčky, dokud oblázky nenahradilo něco jiného – jemný písek. Po pár dalších metrech se mu ozvalo šplouchnutí přímo pod botou. Sedl si do dřepu a opatrně se natáhl před sebe. Jeho ruce se dotkly vlažné vody. Zachvěl se. Představoval si před sebou velkou plochu hladiny a všechny instinkty ho nabádaly k to-

mu, aby se vrátil, aby ustoupil a utekl zpátky. Potřeboval ale vodu tak zoufale, že ovládl obavy, nabral trochu tekutiny do dlaní a zvedl si ji k ústům. Opakovaně si k ní přičichl. Nic necítil. Voda byla bez zápachu a bez života. Přiložil si ji ke rtům a usrkl si.

Okamžitě ji vyplivl a sedl si do vlhkého písku. Ústa ho pálila a stahovalo se mu hrdlo. Nejprve se rozkašlal a poté se začal dávit. Kdyby neměl prázdný žaludek, udělalo by se mu špatně. Ne, tahle voda mu k ničemu nebude. Byla totiž *slaná*. I kdyby se mu podařilo trochu vypít, jen by mu přitížila, jako v případě těch trosečníků na záchranném člunu, o kterých kdysi četl. Zahynuli žízní uprostřed Atlantiku.

Chvilku poslouchal lhostejné šplouchání vln a nakonec se vrávoravě postavil na nohy. Přemítal, jestli se má vrátit do lávových chodeb, ale nedokázal se k tomu přinutit – po všech těch hodinách, které už v nich strávil. Kromě toho neměl sebemenší naději, že se mu podaří najít zpáteční cestu na Velkou pláň, a i kdyby nějakým zázrakem tuto cestu přežil, co by tam na něj čekalo? *Styxský večírek na uvítanou?* Ne, musel se vydat podél pobřeží a podél šplouchání vody, které rozněcovalo jeho fantazii a ještě zesilovalo jeho žízeň.

Písek sice byl rovný, ale tak jemný, že se do něj Will bořil a s každým krokem musel pracně zvedat nohy. Zjišťoval, že už nedokáže jasně přemýšlet. Rozum se mu únavou a ukrutným hladem toulal kdovíkde. Snažil se soustředit. Jak velká asi je ta vodní plocha? Neobchází ji jen po břehu a neopisuje velký bludný kruh? Pokoušel se namluvit si, že to jistě není pravda. Měl dojem, že kráčí docela přímo.

S každým krokem ale upadal stále hlouběji do stavu tupé malomyslnosti. Dlouze, vyčerpaně vydechl a klesl na kolena. Nabral si plné hrsti písku a měl pocit, že už se nikdy nepostaví na nohy. Jednoho dne v daleké budoucnosti tu někdo objeví jeho ostatky, vysušenou mrtvolu v neprostupné temnotě. Jaká ironie osudu: zahyne žízní na břehu podzemního moře. Možná jeho kosti dočista oberou mrchožrouti a jeho žebra budou vyčnívat z písku jako kostra velblouda na poušti. Při tom pomyšlení se zachvěl.

Nevěděl, jak dlouho zůstával na místě a upadal do přerušovaného spánku. Několikrát se pokusil zvednout a pokračovat v chůzi, ale byl příliš vyčerpaný, než aby znovu bezcílně bloudil tmou.

Říkal si, že by mohl jednoduše usnout a už se nevzbudit. Položil si hlavu do písku a otočil ji směrem, kterým by měl vyrazit, kdyby v něm ještě zbývalo aspoň trochu sil. Několikrát zamrkal. Víčka mu drhla o suché bulvy a Will se obrátil, aby se podíval za sebe.

Přitom by přísahal, že zahlédl matný odlesk světla. Předpokládal, že se mu jen zase dělají mžitky před očima, ale přesto se stále díval oním směrem. Vtom se nejasný záblesk objevil podruhé. Vyhrabal se na nohy a vyběhl za světlem. Písečný břeh nechal za sebou a potácel se po chrastících oblázcích. Zakopl a upadl. Znovu vstal a tiše si vynadal, protože ztratil orientaci a nevěděl, odkud na něj ta záře zablikala. Otáčel se kolem své osy, dokud ji opět nezahlédl.

Tady nešlo o přelud vyčerpaného mozku. Byl přesvědčený, že to světlo je skutečné a že je někde blízko. Opakoval si, že jsou to možná Styxové, ale dostal se do takového stavu, kdy mu to bylo jedno. Potřeboval světlo, jako rdoušený člověk potřebuje kyslík.

Dál se po oblázkové pláži plížil o něco opatrněji. Viděl, že nepravidelné záblesky vycházejí z lávového tunelu, jehož ústí se díky nim jasně rýsovalo ve tmě. I když se mu zprvu zdálo, že se intenzita záře mění, po přiblížení uviděl, že jde o vytrvalé světlo přímo v chodbě. Tiše našlapoval a dospěl až k ústí tunelu. Konečně mohl nahlédnout za roh.

Neviděl nic než beztvaré a šedavé stíny. Musel vyvinout nadlidské úsilí, aby si vzpomněl, jak má použít oči. Ujišťoval se, že to, co před sebou vidí, je skutečné a že nejde o nějakou fata morgánu jeho zjitřené představivosti.

Po několika vteřinách rychlého mžikání se mu podařilo spojit dva úhly pohledu do jednoho a rozkolísaný obraz se ustálil. Konečně před sebou spatřil něco, nač se mohl opravdu spolehnout.

„PRASE!“ zakrákal. „TY ZATRACENEJ DOBYTKU!“

„Cože...?“ vyjekl Chester, vyděšeně se v sedu napřímil a vyplivl z úst jídlo. Vyskočil na nohy. „Kdo to...?“

Will zase viděl a pásl se očima na světle, tvarech a barvách před sebou. Necelých deset metrů od něj seděl Chester s lucernou v ruce a

s otevřeným batohem mezi nohama. Zrovna si dával pěkně do nosu a cpal si bez dlouhých okolků jídlo do pusy. Zjevně vůbec neslyšel Willa přicházet.

Will se vrhl ke kamarádovi, omámený naprosto nepopsatelnou radostí a úlevou. Napůl se zhroutil a napůl si sedl vedle Chestera, který na něj zíral s otevřenou pusou, jako kdyby spatřil ducha. Zrovna se chystal něco říct, když mu Will vytrhl světlo z ruky a sevřel ho v dlaních.

„Díky bohu," zopakoval několikrát zlomeným hlasem, jenž vůbec nezněl jako jeho vlastní. Hleděl přímo do strašidelně zelenavé záře, tak jasné, že ho z ní bolely oči a musel je mhouřit, ale zároveň se chtěl opájet světlem, aspoň prozatím.

Chester se konečně vytrhl z ohromení. „Wille...," začal.

„Vodu," zachraptěl Will. „Dej mi vodu," snažil se vykřiknout, když Chester nereagoval, ale hlas mu vypověděl poslušnost. Zněl tak slabě, že ho bylo sotva slyšet a připomínal spíš poryv teplého vzduchu. Horečně ukazoval, co chce. Chester nakonec pochopil a spěšně mu podal láhev.

Will nedokázal dostatečně rychle otevřít uzávěr a nekoordinovaně po něm šátral prsty. V další chvíli zátka odskočila a Will si vsunul hrdlo láhve do úst, zaklonil hlavu a snažil se hltavě polykat souběžně s dýcháním. Voda mu stékala po bradě a na prsa.

„Ježíši, Wille, my už mysleli, že jsme o tebe přišli!" řekl Chester.

„Typické," zachrčel Will mezi dvěma loky. „Já umírám žízní...," polkl a cítil, jak mu voda začíná znovu zvlhčovat hlasivky, „a ty se zatím futruješ." Připadal si jako vyměněný. Cítil se v povznesené náladě. Všechny ty hodiny strávené ve tmě skončily a on se ocitl opět v bezpečí. Byl zachráněn. „Jako vždycky!"

„Vypadáš fakticky hrozně," řekl Chester tiše.

Willův obličej, už od přírody bledý, nyní působil ještě běleji než obvykle a kolem úst, na tvářích a čele se mu vysrážely krystalky soli.

„Díky," zahučel nakonec Will a znovu si dlouze přihnul.

„Jsi v pořádku?"

„Je mi super," odtušil Will kousavě.

„Ale jak ses sem dostal?“ vyptával se Chester. „Kde jsi celou dobu byl?“

„To ani nechtěj vědět,“ odpověděl Will tak chraptivě, že mu skoro nebylo rozumět. Podíval se do tunelu za Chesterem. „Kde je Drake a ostatní? Kde je Cal?“

„Hledají tě.“ Chester nevěřícně zavrtěl hlavou. „Kristepane, Wille, jsem tak rád, že tě vidím. Mysleli jsme, že tě chytili nebo zastřelili nebo tak něco.“

„Tentokrát ne,“ řekl Will a po několika nadechnutích opět zaútočil na láhev, kterou dychtivě vysál do poslední kapky. Spokojeně si říhl, odhodil láhev na zem a poprvé si všiml starostí, které se zračily na kamarádově tváři. Chester stále držel v ruce zbytky potravy, kterou se ládoval, když na něj Will promluvil. *Starý dobrý Chester*. Will si nemohl pomoct – musel se dát do smíchu, nejprve potichu, ale nakonec ho přemohl záchvat hysterického řehotu, takže Chester před ním opatrně ustoupil. Willův krk se ještě zcela nevzpamatoval z nedostatku vody a jeho smích zněl znepokojivě chraplavě.

„Co je, Wille? Co se stalo?“

„Nenech se rušit, kamaráde,“ vypravil ze sebe Will, než ho v pase zlomil další záchvat hurónského a podivně znějícího smíchu. Chesterovy obavy ještě vzrostly.

„To není legrace,“ řekl a spustil ruku s jídlem. Will ale zřejmě nehodlal s chechtáním hned tak přestat a Chesterovo pobouření rostlo. „Bál jsem se, že už tě neuvidím,“ prohlásil vážně. „Opravdu.“

Po ukoptěné tváři s drobečky kolem rtů se mu začínal rozlévat široký úsměv. „Já to vzdávám. Jsi úplný cvok, fakt že jo.“ Potřásl hlavou. „Vsadím se, že umíráš hlady. Nechceš kousek?“ nabídl a ukázal na otevřenou kapsu na vrchu batohu.

„Díky, kámo. Rozhodně bych si něco dal,“ řekl Will vděčně.

„Žádnej problém. Stejně je to tvoje jídlo a tohle je *tvůj* batoh. Drake ho vzal, když jsme utíkali do bezpečí.“

„Jsem rád, že jste ho nechtěli jen tak zbůhdarma vyhodit!“ poznamenal Will a uhodil Chestera zlehka pěstí do paže. Na okamžik mu připadalo, že si jsou znovu tak blízcí jako na začátku, a měl z toho dobrý pocit. „Víš..., došly mi baterky ve svítilně. Neměl jsem ani světlo a myslel jsem si, že je po mně,“ řekl.

„Cože? A jak ses dostal až sem?“ zeptal se Chester.

„Stopem,“ odpověděl Will. „Jak si *myslíš*, že jsem se sem dostal? Pěšky, jak jinak!“

„Nekecej!" vyhrkl Chester a zavrtěl zarostlou hlavou.

Will se díval na přihlouplý úsměv na kamarádově tváři, který mu připomínal okamžik, kdy se znovu shledali v Důlním vlaku.

Přesně tenhle úsměv viděl už tenkrát, a i když od té chvíle uběhly teprve dva měsíce, měl pocit, že se to stalo v úplně jiném životě. Tolik se toho přihodilo a tolik se toho změnilo.

„Představ si,“ řekl Chesterovi, „že bych snad raději šel do školy, než abych to celé prožíval ještě jednou.“

„Až tak zlé to bylo, jo?“ zeptal se jeho kamarád s předstíranou vážností.

Will přikývl a olízl si rty. Vychutnával si, že se mu v ústech po dlouhé době opět tvoří sliny. Téměř cítil, jak mu voda zaplavuje tělo a oživuje jeho unavené končetiny.

Stále svíral v ruce lucernu a hřál se v jejím ostrém světle, které vnímal i přes přivřená oční víčka.

V pozadí slyšel Chesterův hlas, jak mu cosi vzrušeně vypráví, ale byl příliš vyčerpaný, než aby doopravdy poslouchal. Přemohla ho malátnost a opřel si hlavu o skálu za sebou. Zachvěly se mu nohy, jako kdyby se nedokázaly odpoutat od rytmu úmorné chůze, kterou ho donesly až sem.

Jejich pohyb ale odeznával, až nakonec zcela znehybněly a Will nalezl zasloužený odpočinek, aniž by věděl o hrozných událostech, které se právě v tuto chvíli odehrávají na Velké pláni.

33. kapitola

Cal se cele soustředil na chůzi, a když zvedl pohled, několik vteřin mu trvalo, než postřehl, co je před ním.

Obcházeli s Drakeem po okraji Velké pláně, ale nebyla tu obvyklá rozeklaná stěna, kterou očekával.

Místo ní probíhal od země ke stropu jakýsi svislý a zřejmě hladký povrch. Jako kdyby něco prostě a beze zbytku přehradilo puklinu v podobě Velké pláně odshora až dolů. Zátaras byl příliš dokonalý na to, aby se jednalo o přírodní útvar, a táhl se do šera, kam až dosahovalo světlo ztlumené lucerny. Cal si tak zvykl na nepravidelnou a drsnou skálu, že ho tato změna úplně vyvedla z míry.

Opatrně přistoupil blíž a dotkl se povrchu stěny. Byla pevná a šedá, ale ne tak hladká, jak se zprvu domníval. Zblízka viděl, že ji brázdí malé dolíčky a na řadě míst z ní chybí velké kusy, odkud se dolů po stěně šířily červenohnědé skvrny.

Stěna byla postavena z betonu. Obrovská betonová zeď – to poslední, co by na tomto primitivním místě očekával. Její skutečnou velikost si začal uvědomovat, teprve když podél ní kráčeli dalších dvacet minut, dokud Drake nedal znamení, aby se zastavili. Ukázal na něco ve zdi – čtyřúhelníkový otvor metr a půl nad zemí. Naklonil se ke Calovi a zašeptal: „Větrací potrubí."

Cal zvedl svítilnu, aby se podíval.

Drake ho popadl za ruku a strhl mu ji dolů. „Drž světlo při zemi, ty blázne! Chceš nás prozradit?"

„Promiňte," omluvil se Cal a sledoval, jak Drake vkládá ruce do tmavého otvoru ve zdi. Pak uslyšel tupé zaskřípání, když se otevřel zrezivělý železný poklop.

„Ty první," přikázal Calovi.

Cal nahlédl do ponuré temnoty a polkl. „Chcete, abych šel dovnitř?" zeptal se.

„Ano," zavrčel Drake. „Tohle je bunkr. Je prázdný už řadu let. Nic se ti nestane."

Cal zavrtěl hlavou. *„Nic se mi nestane!* Vůbec se mi do toho nechce, ani za mák se mi tam nechce lézt!" mumlal si potichu. Bez ja-

kéhokoliv nadšení se s Drakeovou pomocí vysoukal do potrubí a začal se plazit kupředu.

Světlo lucerny zářilo jen kousek před něj a odhalovalo jeden metr pravidelného průlezu za druhým. Rukama se opíral o několikacentimetrovou vrstvu suchého štěrku na podlaze potrubí. V uších mu důvěrně zněl zvuk vlastního dechu a snažil se nemyslet na stísněnost okolního prostoru. *Je tu uvězněný jako krysa v odpadní rouře.* Každou chvíli se zastavil, aby si hůlkou ohmatal cestu před sebou. Zároveň tím získával příležitost k chvilkovému odpočinku, protože noha už ho po namáhavé cestě začínala ošklivě bolet. Měl pocit, že se mu každou chvíli úplně zablokuje, a on zůstane zaseknutý v potrubí.

Přesto se po každém odpočinku přiměl pokračovat. Zdálo se, že průlez nemá konce. „Jak silná ta zeď je?“ zeptal se hlasitě. Pak, když se opět zastavil, aby natáhl hůlku kupředu, nenahmatal špičkou vůbec nic. Obezřetně se posunul o kousek dál a zkusil to znovu. Nic tam nebylo – dospěl ke konci. Věděl to i proto, že najednou vdechoval úplně jiný vzduch: páchl vlhkostí, plísní a letitou nehybností.

Ohmatal otvor a opatrně vylezl z potrubí. Zesílil světlo lucerny a přejel jím před sebou. Málem vyjekl, když se vedle něj zhmotnila nějaká postava, a pozvedl hůl na svou obranu.

„Tiše,“ varovala ho Elliott a Cal si ihned připadal jako největší pošetilec. Úplně zapomněl, že před nimi ověřovala, zda je čistý vzduch, jako to dělala vždycky.

Z průlezu se nehlučně vysunul Drake a objevil se za ním. Postrčil Cala vpřed a bez dalšího slova se vydali dál.

Ocitli se v malé, tmavé místnosti, která byla až na kaluže stojaté vody prázdná, nyní však postupovali do rozlehlejšího prostoru a jejich kroky zněly krátkými ozvěnami, jak se přesunovali po podlaze s linoleem nebo něčím podobným. Byla světlá, a kdysi dokonce mohla být i bílá, ale nyní ji pokrývala špína a skvrny z hnijících, štiplavě čpících sutin.

Cal s Drakeem zůstali vzadu, zatímco se Elliott vydala na obhlídku. Calova svítilna odhalila, že jsou v docela dlouhé místnosti. U jedné stěny se nacházel stůl a zdi byly kropenaté od skvrn hnědé a šedé vlhkosti, z nichž místy vyrážela drobná plíseň jako kruhová výzdoba. Cal měl vedle sebe police s trouchnivějícími složkami a

papíry rozmočenými vodou na jakousi beztvarou hmotu, která přetékala z polic a tvořila na podlaze louže papírové drtě, pevné na dotyk.

Jakmile jim Elliott dala znamení, že je vzduch čistý, Drake zašeptal Calovi, aby vyrazil, a oba proklouzli dveřmi do úzké chodby. Cal nejprve odhadoval, že tlumený lesk stěn je způsoben vlhkostí, ale po chvilce si uvědomil, že prochází mezi obřími skleněnými nádržemi neurčitého tvaru. Jeho světlo nepronikalo sklem porostlým černými řasami příliš daleko, ale přece jen místy zahlédl, že za ním ve vodě plavou ty nejpodivnější tvary. Jednu chvíli měl pocit, že zahlédl vlastní tvář. Když se podíval blíže, zježily se mu chloupky v zátylku. *Ne! To vůbec není jeho odraz.* O sklo se opíral mrtvolně bílý lidský obličej s prázdnými očními důlky a porušenými rysy, jako kdyby mu je něco okousalo. Zachvěl se a bez ohlédnutí rychle pokračoval v cestě.

Zahnuli za roh na konci chodby, prošli kolem poslední nádrže a zjistili, že další průchod blokují pláty rozbitého betonu. Strop a stěny se propadly dovnitř. Když už si ale Cal myslel, že se budou muset otočit, Drake ho odvedl do tmy vedle závalu, kde se strop svažoval nad jakýmsi schodištěm, ohraničeným pokrouceným, pokřiveným zábradlím. Protáhli se pod betonovými deskami a společně se odplížili po schodech dolů, kde už na ně čekala Elliott.

Přivítal je mimořádně nepříjemný pach rozkladu. Cal předpokládal, že už jsou úplně dole, ale Elliott pokračovala několika kroky do tmavé vody. Zaváhal, dokud ho Drake ostře nedloubl do zad, a teprve poté ji neochotně následoval. Teplá voda mu dosahovala až po prsa a po hladině, rozvířené jejich průchodem, se přelévaly mastné duhové skvrny. Nad nimi paprskovitě rostly houby, tak husté a početné, že musely nasedat jedna na druhou, trochu jako polypové na korábovém útesu.

Z plísní visela drobná vlákna, která se ve světle Calovy lucerny blyštila jako miliony pavučin. Zápach mu ale byl stále nepříjemnější a nedokázal ovládnout záchvaty kašle, přestože ten hluk podráždil Drakea. Snažil se zadržet dech, ale vydržel to jen po omezenou dobu a nakonec stejně musel nabrat odporný vzduch do plic. Dech mu uvízl v hrdle a Cal se začal zmítat.

Zatímco se pokoušel ovládnout kašel, pohlédl pod sebe do vody. Ke své hrůze těsně pod hladinou spatřil jakýsi pohyb a cítil, jak se mu cosi otřelo o lýtko. Vzápětí ucítil stisk.

„Bože!“ vyhrkl a prudce zrychlil. Zběsile se brodil vodou a cákal na všechny strany.

„Nech toho!“ napomenul ho Drake, ale Calovi to bylo jedno.

„Ne!“ vykřikl nahlas. „Já chci pryč.“

Před sebou spatřil Elliott, která stoupala po schodech nahoru. Dohonil ji a chytil se rozviklaného železného zábradlí, které se zakymácelo pod jeho váhou. Podařilo se mu vytáhnout se z páchnoucí vody. Potácel se a zakopával, narážel hůlkou do stěny, ale pořád stoupal vzhůru v zoufalé touze po čistém vzduchu, když tu ho za rameno popadla čísi ruka. Zaryla se mu bolestně do klíční kosti, zastavila ho a otočila ho.

„Tohle už *nikdy* nedělej,“ pronesl Drake tiše, s tváří jen pár centimetrů před Calovým obličejem a s odkrytým okem planoucím vztekem. Natlačil vyděšeného chlapce na zeď a pořád mu drtil rameno.

„Ale vždyť tam byly...,“ pustil se Cal do vysvětlování. Přerývaně oddechoval, jednak strachem a jednak kvůli zkaženému vzduchu.

„To je mi fuk. Tady dole nás může jediná taková pitomost, jakou jsi právě provedl, klidně i zabít... Rozumíš tomu?“ zasyčel Drake. „Říkám to jasně?“

Cal přikývl a ze všech sil se snažil potlačit další záchvat kašle. Drake mu ještě jednou zaryl prsty do ramene a spolu pak vešli do další chodby, tentokrát s podstatně vyšším stropem, než měl onen stísněný průchod, jímž se právě přebrodili. Stěny se zvedaly svisle vzhůru, pak se odkláněly do stran a nakonec se střetávaly přímo nad nimi jako klenba ve starobylé hrobce. Podlaha tu byla vlhká a Cal každou chvíli něco rozdrtil botou, jako kdyby došlapoval na skleněné střepy.

Brzy míjeli otvory po obou stranách této podivně tvarované síně. Do jednoho z nich zatočili a po krátké chvilce odbočili znovu. Ocitli se v rozlehlém prostoru. Cal toho sice ve tmě mnoho neviděl, ale měl pocit, že místnost je rozdělena do menších oblastí. Bludiště betonových příček dosahovalo do poloviční výšky ke stropu a vytvá-

řelo celou řadu ohrádek. U vchodů do těchto kójí se vršily hromádky sutin a rezavějícího kovu.

„Co je to za místo?“ odvážil se Cal porušit ticho.

„Chovatelská stanice.“

„Chovatelská... Pro co? Pro zvířata?“ zeptal se Cal.

„Ne, pro zvířata ne. Pro Koprolity. Styxové je tu rozmnožovali, aby je mohli používat jako otroky,“ odpověděl Drake pomalu. „To oni před staletími postavili celý tenhle komplex.“

Odvedl Cala dál, než chlapec stačil položit další otázky. Ocitli se v malém předpokoji, který budil dojem nemocničního sálu. Cal si všiml, že podlahy i stěny jsou obloženy původně bílými kachličkami, nyní po tolika letech ve vlhkosti a špíně takřka bezbarvými, a že nedaleko od vchodu jsou neuspořádaně rozmístěny postele, jako kdyby je někdo stěhoval pryč, ale najednou toho nechal. Nejzvláštnější na lůžkách byly jejich malé rozměry – rozhodně se do nich nemohl vejít nikdo jeho výšky, natož nějaký dospělý.

„Dětské postýlky?“ ozval se, když zpozoroval, že se nad těmito drobnými lůžky zvedají kruhové kovové klece z oprýskaného, zrezivělého železa, z nichž většina byla ještě uzavřená. Nedalo se nijak poznat, koho v nich kdysi věznili. Na postelích zbývalo pouze pár stop po zpuchřelých slamnících. „To přece nemohlo být pro děti?“ dodal Cal zhrozeně, jako kdyby se díval na dětské oddělení z noční můry.

„Pro děti Koprolitů,“ odtušil Drake, když dorazili k Elliott. Ta zatlačila do dvoukřídlých dveří, jejichž pravé křídlo bylo zavěšeno pouze na jednom pantu a při pohybu hlasitě zavrzalo. Elliott ho okamžitě chytila a znehybněla.

Cal s Drakeem ji následovali do sousední chodby, lemované zprohýbanými policemi, na nichž ležela řada tajemně vyhlížejících nástrojů s nejasným účelem, pokrytých matně hnědou rzí či odlupující se zelenou měděnkou, která se z nich rozlézala na okolní povrchy. Cal zakotvil zrakem na jakémsi přístroji stojícím na zemi, se shnilými měchy a čtyřmi skleněnými válci, které vyčnívaly z jeho vrchní strany. Poblíž stála jakási nožní pumpa.

Zvedl hlavu k dřevěné nástěnné polici se všemi možnými smrtonosně špičatými nástroji, nyní také napadenými rzí. Vedle toho

všeho spatřil jakousi nástěnku, kterou sice těžce poškodila plíseň, ale pořád se na ní daly rozeznat hranatě orámované obrázky a podivné písmo. Cal neměl nejmenší tušení, co nápisy či kresby znamenají, a neměl ani čas, aby se zastavoval a pokoušel se jim porozumět.

Prošli několika dalšími úzkými chodbami, zcela prázdnými až na kaluže kalné vody a síť širokých trubek, které probíhaly pod stropem a z nichž visely kusy staré izolace a přadena pavučin.

Potom zabočili do další místnosti ve tvaru písmene L, kde byly od podlahy ke stropu vyskládány pevné skleněné válce, z nichž některé měřily v průměru až asi jeden metr. Zatímco s Drakeem čekali na Elliottin signál, že mohou pokračovat, Calovu pozornost přilákalo cosi v jednom válci blízko u něj.

Zprvu si nebyl jistý, co válec obsahuje, ale pak spatřil, že se jedná o příčný průřez lidskou hlavou, rozříznutou velice pečlivě od vrcholu mozkovny dolů, takže bylo vidět mozek i vše ostatní. Celé to nějak nevypadalo skutečně – těžko si dovedl představit, že to kdysi byl živý člověk. Cal však udělal tu chybu, že se naklonil, aby si prohlédl válec i z druhé strany. Světlo z jeho lucerny proniklo nažloutlou kapalinou, do níž byla hlava ponořená, a Cal zahlédl jediné otevřené oko a černé strniště na vybělené mužské tváři, jako kdyby se dotyčný dnes ráno zapomněl oholit.

Zalapal po dechu. Ta hlava byla bezpochyby skutečná.

Šlo o tak přízračný pohled, že se od něj okamžitě odvrátil, ale před očima se mu objevily další válce s neméně hrozným obsahem. V nádobách plavaly ohavně znetvořené zárodky, některé vcelku a jiné částečně rozpitvané. V dalších se zase vznášely malé děti, v nejrůznějších polohách připevněné drátky ke skleněným deskám. Spatřil jedno, které si cumlalo palec. Nebýt jeho takřka průsvitné kůže, v níž prosvítaly nitkovité modré cévy, člověk si mohl představovat, že dítě jenom spí – tak živě vypadalo.

Tiše se přesunuli do další místnosti. Tahle měla tvar osmiúhelníku a vévodil jí jediný porcelánový podstavec uprostřed, nad nímž se zvedaly zrezivělé kovové obruče, zjevně určené k přidržování těla.

„Řezníci!“ zamručel Drake, když si Cal na podlaze všiml rozházených nástrojů v prachu a hromádkách skleněných střepů. Byly tu

skalpely, obrovské lékařské kleště a další prapodivné chirurgické nářadí.

„Ach ne," vyhrkl Cal a útroby se mu sevřely mrazivým strachem. Tady sice nebyly žádné příšerné vzorky jako ty, jež právě viděl, ale ve vzduchu přesto visela děsivá atmosféra, jako kdyby tu přetrvaly ozvěny dávné bolesti a utrpení, ke kterým před mnoha lety mezi těmito stěnami došlo.

„Tohle místo je plné duchů," poznamenal Drake s pochopením.

„Ano," přikývl chlapec rozechvěle.

„Neboj, nebudeme se tu zdržovat," ujistil ho Drake a vzápětí pokračovali do další, prostornější chodby, která se podobala té s podivnou klenbou, kterou procházeli před chvílí. Nějakou dobu po ní kráčeli, dokud je Drake nezarazil. Cal vnímal, že zvuky kolem nich znějí nějak jinak, a cítil na tváři náznak průvanu. Předpokládal, že se zřejmě blíží k opačné straně bunkru. Těžce se opřel o hůlku, vděčný za příležitost ke krátkému odpočinku, a snažil se nemyslet na to, co právě viděl.

Drake se na okamžik zaposlouchal a rozhlížel se kukátkem. Nakonec nastavil čelový reflektor na minimální výkon. Před nimi se rozkládala přirozeně vzniklá kruhová jeskyně s nerovným skalnatým podkladem, mající zhruba třicet metrů v průměru. Po jejím obvodu Cal napočítal deset lávových tunelů, které vedly do různých směrů.

„Schovej se do jednoho z nich, Cale," zašeptal Drake a ukázal k lávovým tunelům. Poté se vydal ke kruhové jeskyni. Elliott zůstala za nimi a krčila se u východu z bunkru.

Drake si všiml, že ho Cal nenásleduje. „A hni sebou!" Chlapec si sám pro sebe povzdychl a neochotně vykročil k Drakeovi. „Elliott a já se rozdělíme a budeme hledat Willa, ale ty zůstaneš hlídat tady. Je možné, že tudy bude procházet," vysvětlil Drake a tišeji dodal: „Pokud už tu nebyl."

Cal sotva urazil několik kroků, když se za ním ozvalo zasyknutí. Zastavil se. Elliott se pořád krčila u východu a pušku měla opřenou o stěnu.

Drake ztuhl, ale neobrátil se k ní.

„Vrať se!" zašeptala Elliott na Cala naléhavě, aniž odtrhla oči od hledáčku.

„Já?“ zeptal se Cal.

„Ano,“ potvrdila a pomalu přejížděla hledáčkem zbraně po jeskyni před sebou.

Cal netušil, co se děje, ale odplížil se zpátky k Elliott a ta mu hodila dva útlé střelomety. Chytil je, dočista zmatený náhlou změnou v Drakeových plánech, a zacouval přikrčeně do chodby za Elliott.

Viděl, jak Drake pořád zůstává stát na otevřeném prostranství a jeho kabát se mírně vlní v lehkém vánku. Nezhasil čelový reflektor, a i když svítilna nevydávala příliš silnou záři, osvětlovala některé z větších balvanů a skalních výběžků kolem něj a vrhala po okolních stěnách ostré stíny. V bezprostřední blízkosti ale panoval naprostý klid.

„Máš něco?“ zeptal se Drake tiše Elliott.

„Ano,“ odpověděla pomalu. „Takový pocit.“ Mluvila smrtelně vážně a napjatě tiskla tvář k pažbě pušky. Rychle mířila z jednoho ústí lávového tunelu na druhé. Jediným plynulým pohybem vytáhla zpoza opasku několik dalších střelometů a rozložila je na zem vedle sebe.

Cal přimhouřil oči a snažil se přijít na to, co ji tak polekalo. Za Drakeem se nic nepohybovalo. Pořád to nechápal.

Míjely vteřiny.

Všude bylo takové ticho, že se Cal začal pomalu uvolňovat. Vůbec nic neviděl. Byl si jistý, že jde o falešný poplach a že Drake s Elliott reagují přehnaně. Bolela ho noha, a tak trochu přenesl váhu na druhou stranu těla. Přál si, aby se mohl normálně postavit.

Drake se otočil k Elliott.

„Jářku..., u dveří je neviditelný muž,“ zadeklamoval hlasitě. Ani v nejmenším se nepokoušel ztišit hlas.

„Pověz mu, že ho momentálně nevidím,“ zněla Elliottina odpověď, pronesená sotva slyšitelným šepotem. Rychle zamířila na další ústí tunelu, na okamžik se zarazila, jako kdyby v něm něco zahlédla, a nakonec obrátila hlaveň opět na Drakea.

„Ano,“ zahučela a přikývla. Sledovala ho hledáčkem zbraně. „Měla jsem to být já. To já jsem měla stát tam venku, ne ty.“

„Ne, takhle je to lepší,“ odpověděl Drake věcně. Odvrátil se od nich.

„Sbohem,“ řekla přiškrceně.

Uběhlo několik vteřin, dlouhých jako staletí, a pak jí Drake odpověděl.

„Sbohem, Elliott,“ řekl a o krok ustoupil. V tu chvíli vypuklo peklo.

Z lávových tunelů se do jeskyně vhrnuli Likvidátoři s pozvednutými zbraněmi. Svými pohyby připomínali roj nenávistného hmyzu. Jednotvárně tmavé masky a dlouhé šedohnědé pláště proudily z černých ústí chodeb, jako kdyby se prodlužovaly samy stíny. Styxů bylo příliš mnoho, než aby se dali spočítat, a hbitě utvořili před lávovými tunely souvislý půlkruh.

„ODHOĎTE ZBRANĚ!“ přikázal pronikavý, ostrý hlas.

„VZDEJTE SE!“ ozvalo se odjinud.

Likvidátoři začali postupovat kupředu jako jeden muž.

Calovi se zastavilo srdce. Drake se z nějakého důvodu nevrhnul do úkrytu, ale zůstal stát, zatímco se k němu blížila řada Styxů. Pak udělal krok zpátky.

Cal slyšel jediný výstřel a viděl, jak Drakeovi na rameni praská látka, jako kdyby v ní vybuchla miniaturní nálož. Náraz ho strhl ke straně, ale on se vzápětí zase narovnal. Elliott odpověděla prudkou palbou a zacházela se zbraní bleskovou rychlostí. Likvidátoři se hroutili jeden po druhém k zemi, jak je zasahovaly její náboje. Každý výstřel zasáhl cíl. Cal dobře viděl na hubených postavách styxských vojáků účinky palby. Některé kulka z Elliottiny průrazné zbraně srazila dozadu, jiní se jen zhroutili k zemi na místě, kde stáli. Ostatní přesto postupovali kupředu a z nějakého důvodu ani neopětovali střelbu.

Drake se jediným plynulým pohybem sklonil. Nejprve se Cal domníval, že byl opět zasažen, ale pak si všiml, že v ruce drží jednorázový kamnoždíř. Udeřil spodní částí o kámen a z hlavně vyrazil dlouhý plamen. Pás Likvidátorů v blížícím se polokruhu byl v mžiku doslova vyhlazen. V místech, kde stáli, zůstalo jen několik obláčků dýmu. Drakeova zbraň je v jediné vteřině vymazala z povrchu zemského. Ze všech stran se ozýval řev a křik. Další Likvidátoři se však přesto tlačili kupředu a nyní už také stříleli po Elliott.

Cal ustupoval do chodby, dál od kruhové jeskyně, a ve zpocené dlani svíral střelomety. Myslí mu vířila jediná myšlenka: musí se nějak dostat pryč.

Vtom přes kouřovou clonu spatřil, jak Drake potácivě ustupuje o několik kroků dozadu a padá. Více neviděl, protože právě v tu chvíli ho Elliott popadla za ruku a strhla ho s sebou. V další chvíli už běžela a vlekla ho za sebou tak rychle, že měl co dělat, aby se udržel na nohou. Urazili přibližně dvě stě metrů, než ho zatáhla z chodby do jedné z postranních místností.

„Zacpi si uši!“ vykřikla.

Prakticky okamžitě zaduněla ohlušující rána. I když byli chráněni před hlavním náporem výbuchu, exploze je přesto srazila na kolena. Kolem dveří po chodbě proletěla ohnivá koule a kusy betonu. Cal si uvědomil, že Elliott určitě před útěkem nastražila nějaké nálože. Než se ale trosky stačily usadit, už se zvedla a vytáhla ho do vířící prašné bouře. V kalužích vody dohořívaly a prskaly poslední ohníčky.

Hnali se hustými víry dusivého dýmu, když tu se za nimi vynořila jakási vysoká postava. Elliott odstrčila Cala stranou a klekla si na koleno. Likvidátor se řítil přímo na ni s pozvednutou puškou. Elliott nezaváhala a stiskla spoušť. Z hlavně její zbraně se zablesklo a oheň na okamžik osvětlil Likvidátorovu překvapenou tvář. Kulka ho zasáhla přímo do krku. Hlava mu klesla na prsa a zmizel v mračnu prachu. Elliott už zase stála.

„Běž!“ zaječela na Cala a ukázala dál do chodby.

Zaútočil na ně další temný stín. Elliott držela pušku pořád připravenou k výstřelu a znovu stiskla spoušť. Tentokrát se ozvalo jen tlumené klapnutí.

„Ach, bože,“ vykřikl Cal a sledoval, jak se po Likvidátorově zarputilé tváři rozlévá vítězoslavný výraz. Myslel si, že je tu má naservírované jako na stříbrném podnose.

Cal chabě napřáhl hůlku, jako kdyby ho s ní chtěl uhodit. Elliott ale v mžiku pustila pušku a popadla Cala za ruku. Namířila střelomety, které stále svíral, ve směru blížícího se Styxe a vypálila z nich.

Cal cítil zpětný ráz a vlnu horka, jak obě zbraně z bezprostřední blízkosti spustily.

Nemohl se dívat na výsledek. Likvidátor ani nevykřikl. Cal stál jako přimražený na místě a ve zpocených, rozechvělých rukou pořád držel kouřící válce.

Elliott cosi vytrhla z batohu a zaječela na něj, ale nevnímal, co říká. Ochromil ho strach. Pleskla ho do tváře takovou silou, až mu zacvakaly zuby. Po té ráně se však aspoň opět probral k činnosti a spatřil, jak Elliott připravuje nálož v chodbě, o které se domníval, že se do ní vydají. Nechápal, co to dělá. Jak se dostanou pryč, když si takhle odříznou únikovou cestu?

„Někam se schovej, hlupáku!“ zahulákala na něj a skopla ho přes chodbu do dveří na protější straně.

Tentokrát byl výbuch o něco slabší a oni okamžitě tryskem proběhli úsekem chodby, kde došlo k explozi. Cal zakopl o něco měkkého, a aniž se podíval, věděl, že šlo o lidské tělo, ale zvířený prach naštěstí zakrýval výhled.

Měl pocit, že se čas jako takový zhroutil do nebytí. Na tomto místě neexistovaly vteřiny. A Calův útěk řídilo jeho tělo, nikoliv mozek. Prostě musel prchat – na ničem jiném nezáleželo – a nadvládu nad jeho jednáním převzaly základní instinkty.

Než se stačil rozkoukat, ocitli se zpátky v operačním sále s ohavným keramickým podstavcem uprostřed. Elliott za něj hodila válcovitou nálož, která musela mít jen krátkou roznětku, protože za sálem doběhli teprve do poloviny místnosti se skleněnými válci, když se přes ně převalila rázová vlna z výbuchu.

Ke Calově nejděsivější hrůze exploze roztříštila mnohé z okolních skleněných nádob. Jejich obsah se vylil na podlahu a vzduchem zavanul pach formaldehydu. Cal zahlédl onu polovinu hlavy, která teď klouzala po zemi u jeho nohou, věnovala mu pokřivený poloviční úsměv a zlomyslně na něj vyplazovala zbytek jazyka. Cal ji přeskočil a následoval Elliott ven z místnosti a do navazujících chodeb. Několikrát po sobě zatočili doleva a posléze jednou doprava. I když se tu nepřevaloval tak hustý prach a kouř, Elliott se náhle prudce zastavila a horečně se rozhlédla kolem sebe.

„Sakra, sakra, sakra!“ zadrmolila.

„Co je?“ vydechl Cal a držel se těsně u ní, protože vůbec netušil, kde jsou, a byl totálně vyčerpaný.

„SAKRA! Jdeme špatně! Zpátky... musíme se dostat *zpátky!*“

Spěšně se vraceli ve svých stopách a za několika rohy se Elliott na okamžik zarazila, aby se podívala do postranní chodby. Cal v jejích očích viděl úzkost.

„Musí to být tady,“ zamumlala nejistě. „Bože, doufám, že...“

„Víš to určitě?“ přerušil ji naléhavě. „Nepoznávám...“

Otevřela dveře. Kráčel jí tak těsně za patami, že do ní vrazil, když se zastavila.

Zamrkal a zastínil si obličej. Vstoupili do prudkého světla.

Nacházeli se v bílé místnosti, zhruba dvacet metrů dlouhé a deset široké.

Naskytl se jim zcela nečekaný pohled.

Panoval tu naprostý klid.

Vůbec to nepřipomínalo ostatní úseky bunkru. Tato místnost byla dokonale čistá, obložená neposkvrněně bílými kachličkami a s nově nabíleným stropem, uprostřed nějž visela řada zářících koulí.

Na obou stranách místnosti byly nablýskané kovové dveře a Elliott už se přikradla k prvním z nich a nahlížela do skleněného okénka. Pak se přesunula k dalším. Všechny dveře na sobě měly značky, vyvedené silným nátěrem černé barvy přes naleštěný kov.

„Vidím těla,“ poznamenala Elliott. „Tohle je tedy ta karanténní oblast.“

Nešlo však pouze o *těla*. Když se Cal šel podívat na vlastní oči, spatřil na podlaze dvě – či v některých kobkách tři – těla natažená na podlaze. Bylo zjevné, že jsou mrtvá už nějakou dobu, protože se začala rozkládat. Cal viděl, jak z nich vytekla čirá rosolovitá tekutina se žlutými a červenými skvrnkami, která vytvářela na stroze bílých kachličkách rozsáhlé kaluže.

„Někteří vypadají jako Kolonisté,“ řekl Cal, když si všiml, co mají mrtví na sobě.

„A někteří byli psanci,“ dodala napjatě Elliott.

„Kdo to udělal? Kdo je zabil?“ zeptal se Cal.

„Styxové,“ odpověděla.

To jméno mu okamžitě připomnělo vážnost situace, do níž se dostali, a zmocnila se ho panika.

„Na tohle teď nemáme čas!“ vykřikl a snažil se ji odvléct zpátky ke dveřím.

„Ne, počkej,“ pronesla. Mračila se na něj, ale neodstrčila ho.

„Tady se nemůžeme zdržovat! Pronásledují nás...,“ vyhrkl a uvědomil si, že se náhle jejich úlohy obrátily a nyní útěk zdržuje ona.

„Ne, tohle je důležité. Ty postranní kobky jsou zapečetěné!“ řekla a prohlížela si hrany dveří s nově naneseným tmelem. Nikde nebyla žádná klika ani nic podobného, čím by se daly otevřít. „Copak nevidíš, co to je, Cale? To je ta výzkumná laboratoř Styxů, o které jsme slyšeli. Zkoušejí tu vyvinout nějakou zbraň!“

Cal se držel za Elliott, když se přesunula k dalším dveřím, a zpozoroval, že na nich tentokrát není nic namalováno. Jakmile nahlédla dovnitř, k okénku se z druhé strany přitiskla tvář s krví podlitýma a napuchlýma očima. Byla mužská a zdálo se, že ten člověk je ve stavu nepříčetné úzkosti. Měl propadlé tváře a každý centimetr jeho kůže pokrývaly hrozivě červené puchýře. Něco na ně křičel, ale přes dveře k nim doléhalo sotva šeptání.

Začal chabě tlouct oběma pěstmi do skla, ale opět se neozval prakticky žádný zvuk. Nakonec toho nechal a hleděl na ně pomateně žhnoucíma očima.

„Toho znám,“ řekla Elliott chraptivě. „Je to jeden z nás.“

Muž měl vychrtlý obličej, jako kdyby dlouho hladověl. Něco říkal a přehnaně pohyboval rty, jak se jí snažil něco sdělit.

Nerozuměla mu.

„Elliott!“ škemral Cal. „Zapomeň na to, ano? Musíme zmizet!“

Přejela prsty po tmelu, který probíhal v souvislé, silné vrstvě podél celých dveří, a uvažovala, jestli by je nemohla nějak vyhodit do povětří. Věděla však, že nemají čas to zkoušet. Mohla na toho muže jen bezmocně pokrčit rameny.

„Pojďme,“ naléhal Cal a vykřikl: „Hned!“

„Dobře,“ souhlasila a otočila se na podpatku, aby vyběhla ke dveřím, jimiž sem přišli.

V mžiku se ocitli zpátky v temném světě bunkru, obklopeni vířícím prachem. Jakmile si jejich oči po chvíli strávené na jasném světle zvykly na panující šero, vydali se chodbou směrem, kterým původně prchali.

„Drž se za mnou," zašeptala Elliott, zatímco se plížili pořád dál.

Zakrátko se však zastavila.

„No tak, no tak! Kudy?" slyšel Cal, jak si Elliott tiše mumlá sama pro sebe. „Určitě to bude tudy," rozhodla se nakonec.

Prošli několika dalšími chodbami, až se ocitli u dvou protilehlých dveří. Elliott mezi nimi nakrátko zaváhala a zavřela oči.

To už Cal ztratil veškerou víru, že je Elliott dovede do bezpečí. Neměl ale čas, aby vyjádřil svoje pochybnosti, protože se opodál ozvalo bušení. Někdo vyrážel dveře. Likvidátoři se blížili.

Elliott prudce otevřela oči.

„Mám to!" vykřikla a přistoupila k jedněm dveřím. „Už jsme skoro doma!"

Po řadě dalších zatočení doleva a doprava už klouzali po schodech do zatopené podzemní chodby. Tentokrát Cal nic nenamítal proti tomu, aby vkročil do stojaté vody, a za chviličku už se drápal do schodů na druhém konci. Postřehl, že se Elliott zdržela někde vzadu. Chystala poměrně velkou nálož u prvních schodů, těsně nad hladinou vody. Jakmile byla hotová, dohonila ho a zrovna procházeli úsekem se zhroucenými betonovými stěnami a stropy, když bomba vybuchla.

Celé místo se zachvělo a zasypaly je spršky prachu a omítky. Ozval se hluboký hřmot, který se postupně změnil ve zlověstné skřípění. Zdálo se, že exploze uvedla všechno do pohybu. Obrovské kusy betonu se zhroutily, dopadly do vody a uzavřely za nimi cestu.

„To bylo těsné," vydechla Elliott, zatímco běželi přes místnost s podlahou pokrytou linoleem. Překotně vklouzli do potrubí a co nejrychleji jím prolezli.

Na opačném konci Cal dopadl s výkřikem čiré úlevy na zem Velké pláně. Elliott mu pomohla na nohy a ihned se vydali podél betonové stěny zpátky stejnou cestou, kterou sem přišli.

Do betonu za nimi se zarylo několik kulek.

„Ostřelovači!" zaječela Elliott a hodila něco vysokým obloukem přes rameno tak rychle, že Cal nepostřehl, co to je. Když nálož vybuchla, po okolí se rozletěly silné sloupce dýmu, které Elliott využila jako kouřovou clonu před palbou. Přestože tu a tam nějaká kulka dopadla do jejich blízkosti, většina ran mířila úplně vedle.

Utíkali podél stěny a nakonec zatočili z Velké pláně do lávového tunelu. Po několika metrech Elliott vykřikla na Cala, aby pokračoval v cestě, a mezitím nastražila další ze svých bomb. Cal nepotřeboval pobízet dvakrát. Sprintoval hnaný záplavou adrenalinu, který mu proudil cévami a díky němuž téměř nevnímal bolest v noze.

Jakmile ho Elliott dohonila, ozvala se za nimi hromová exploze, která je na okamžik zvedla do vzduchu a popohnala je kupředu. Ani jeden z nich nezastavoval.

Will netušil, jak dlouho spal, když ho ze spánku drsně vytrhlo naléhavé volání. Třeštila mu hlava a nad očima mu tepala tupá bolest.

„VSTÁVEJ!“

„Hele....“ vykoktal Will. „Kdo...?“

Omámeně mrkal a snažil se zaostřit na nejasné postavy. Spatřil, že nad ním stojí Elliott s Calem.

„Vstávej!“ přikázala mu Elliott úsečně a šťouchla do něj nohou.

Will se pokusil poslechnout, ale zhroutil se zpátky na zem. Byl celý roztřesený a zmatený a nedokázal si uspořádat chaotické myšlenky. Spatřil její tvář. I když ji měla černou od špíny, neodrážela se v ní sebemenší radost z toho, že ho vidí. A to si myslel, že ho s Drakeem pochválí, že se nevzdal a že se mu navzdory všemu podařilo vrátit!

Možná se zcela mýlil v odhadu, jak budou reagovat, a oni se na něj naopak zlobí, protože se odpojil od skupiny, ačkoliv sám sebe pokoušel přesvědčit, že to nebyla jeho chyba. Možná porušil další z jejich nevyzpytatelných pravidel. Vymnul si krystalky soli ze zarudlých očí a znovu se podíval na Elliott, která na něj shlížela s tím nejpochmurnějším výrazem.

„Já... já jsem nebyl..., jak dlouho jste...?“ vypravil ze sebe nesouvisle a poprvé si všiml, že se Cal tváří stejně neradostně jako ona. Z obou také kapala voda a byli cítit nějakými chemikáliemi.

Chester mezitím za nimi sbíral balíčky s jídlem a nemotorně je uklízel do batohu.

„Dostali ho,“ řekl Cal a dmula se mu hruď, když na podtržení svých slov máchl holí ve vzduchu. *„Likvidátoři dostali Drakea!“*

Chester ztuhl. Will nevěřícně zavrtěl hlavou a podíval se na Elliott, jestli je to pravda. Nemusel si dlouze prohlížet odřeniny na její tváři ani podlitinu na spánku, aby věděl, že si jeho bratr nevymýšlí. Stačil jediný pohled do jejích přimhouřených, zlostných očí.

„Ale... jak...?“ zalapal Will po dechu.

Jednoduše se otočila a vykročila ve směru podzemního moře, na jehož břehu Will strávil takovou dobu.

ČTVRTÁ ČÁST

Ostrov

34. Kapitola

Chlapci měli co dělat, aby Elliott stačili. Pospíchala před nimi, jako kdyby jí nezáleželo na tom, jestli se někde opozdí, anebo ne. Nejhůř na tom byl Cal, který namáhavě kulhal a několikrát během dlouhé cesty po písčité pláži dokonce upadl. Will si už myslel, že se jeho bratr nezvedne, ale Calovi se pokaždé podařilo nějak se vyškrábat na nohy a pokračovat. Něco si pro sebe mumlal. Znělo to jako modlitby, ale Will si tím nebyl jistý a nehodlal plýtvat dechem, aby se Cala ptal. Ničila ho prudká bolest hlavy, které se nedokázal zbavit, a byl zesláblý nedostatkem spánku a jídla. Také stále trpěl neukojitelnou žízní – bez přestávky si přihýbal ze své láhve, ale pořád ji nemohl uhasit.

Nikdo z nich nemluvil. V hlavě se jim rojily desítky otázek. Když je teď Drake pryč, opustí je Elliott a půjde si po svých? Nebo bude pokračovat v plánech, o kterých se Drake zmínil, a zůstanou pohromadě jako tým?

Zatímco nad tím Will hloubal, všiml si sotva znatelné změny terénu. Jemný písek, do něhož se všichni bořili a který se jim přesýpal pod nohama, jako by se trochu zpevňoval. Teď se v něm kráčelo o něco lépe a Will uvažoval proč.

Moře měli stále po pravé straně. Slyšel truchlivé šplouchání vln, ale věděl, že stěna jeskyně, která se po levé straně skrývala v neprostupné temnotě, musí být nyní podstatně dál. Nořili se stále hlouběji do oblasti, které se Will během mnohahodinového bloudění sotva přiblížil.

Potom se mu nohy za chůze začaly otírat o jakési předměty a v tlumeném světle lucerny spatřil, že světlý písek nahradilo cosi tmavšího. Tvrdě zakopl botou o něco pevného a nehybného. Shýbl se, aby se podíval, a zjistil, že to vypadá přesně jako pařez po spadlém stromu. Dalších sto kroků se Willovi dařilo potlačovat zvědavost, ale ta ho nakonec přemohla, takže zesílil světlo lucerny a rozhlédl se po zemi kolem sebe.

Elliott se k němu okamžitě vrhla a postavila se výhružně před něj.

„Co si myslíš, že děláš?“ zasyčela. „Hned to ztlum!“

„Jenom se koukám," odpověděl a odmítal se jí podívat do očí. Místo toho věnoval pozornost okolí. Opravdu se *změnilo*. Ze země tu čněla řada pařezů a pahýlů rozmanitých výšek, mezi nimiž vyrůstaly podivně vyhlížející rostliny – suchomilné, podle Willova odhadu –, které pokrývaly půdu tak hustě, že mezi nimi sotva zahlédl písek. Všechny byly černé, nebo aspoň tmavě šedé, a okrouhlé zduřené listy, které vystupovaly z mohutných ústředních kmínků, byly potažené voskovkou pokožkou.

„Slanomilné rostliny," poznamenal a strčil do jedné z nich botou.

„Zhasni to zatracené světlo," mračila se na něj Elliott. Sotva se zadýchala, zatímco Will a ostatní těžce lapali po dechu a byli vděční za tuto krátkou příležitost k oddechu.

Will k ní vzhlédl. „Chci vědět, kam nás vedeš," řekl a tentokrát neuhnul očima. „Jdeš moc rychle a my jsme všichni úplně zničení."

Neodpověděla.

„Aspoň mi řekni, jaký máš plán," dodal.

Odplivla si těsně vedle Willovy nohy. „To světlo!" zasykla mezi zuby a výhružně pozvedla pažbu pušky. Will ani v nejmenším netoužil po hádce o jasnosti svého světla, a tak poslušně nastavil lucernu na nejmenší výkon. Odvrátila se od něj a umíněně odkráčela kolem Cala a Chestera zpátky do čela jejich skupiny. Willovi to připomnělo, jak se k němu chovala Rebecca v Highfieldu, a mysl mu zaplavily nepříjemné vzpomínky, kterých by se nejraději úplně zbavil. Přemítal, jestli je taková žlučovitost a pomstychtivost společnou vlastností všech dospívajících dívek, a nikoliv poprvé uvažoval, jestli vůbec někdy plně pochopí příslušnice opačného pohlaví. V následujících hodinách měl neodbytný dojem, že i když Elliott žádal, aby trochu zpomalila, ona naopak přeřadila na vyšší rychlostní stupeň a žene je kupředu jenom jemu naschvál.

S tím, jak vstupovali do nové oblasti, se zvětšovala výška rostlin. Listy při došlápnutí vydávaly čvachtavé zvuky, jako kdyby kráčeli blátem. Každou chvíli některý z listů hlasitě pukl jako nafouknutý balónek a vzduch naplnil ostrý pach síry.

Pak začali míjet primitivně vyhlížející rostliny v propletených shlucích Šlahounů, které vzdáleně připomínaly břehy zarostlé ostru-

žiníkem. Will se podivil, jak se zdejší vegetace podobá přesličkám, které dobře znal z highfieldského hřbitova, kde se jich vyskytovaly celé trsy. Tyhle rostliny však měly špinavě bílé stonky, některé až pět centimetrů v průměru, kolem nichž v pravidelných intervalech vyrůstaly límce černých, jehlovitých bodců. Čím dál jejich skupina zacházela, tím hustším porostem se museli brodit, až jim nakonec vegetace dosahovala až k pasu a měli co dělat, aby se prodrali skrz ni.

Navíc jim v cestě překáželo čím dál více silných stromů. Will si všiml, že mají kmeny pokryté hrubými šupinami, a podle toho, co zahlédl v matném světle, soudil, že jde o jakési velké kapradiny. Vlhkost vzduchu vzrůstala a chlapcům zanedlouho po celém těle stékaly pramínky potu. V husté džungli už ani téměř neviděli toho, kdo kráčel před nimi.

Will se plahočil hned za Calem, aby se ujistil, že jeho bratr nezůstane někde vzadu, když tu si povšiml, že se trochu mění směr postupu. Scházeli z mírného svahu a jemu došlo, že se takhle brzy dostanou k pláži. Zepředu k němu doléhalo šustění, jak se ostatní prodírali hustým listovím, a ihned si začal dělat starosti, jestli se s Calem neodchylují od správné trasy. Nechtěl se ztratit. V uplynulých dvou dnech se *nabloudil* tolik, že mu to stačilo na celý život. Ulevilo se mu, když před sebou zahlédl odlesk světla a nakrátko i Chestera. Jdou s Calem správně. *Ale kam je Elliott odvádí?*

Klopýtavě sešli k úpatí svahu, rozhrnuli oponu vegetace a zjistili, že se skutečně ocitli na pobřeží. Cal s Chesterem spatřili podzemní moře poprvé. Zírali na ně v tichém úžasu a lehký vánek jim ochlazoval zpocené tváře.

Will zaznamenal zvuk proudící vody, která hlasitě šplouchala někde opodál, ale jeho pozornost plně poutal pohled na obrovský prales, z něhož se právě vynořili. V polostínu jeho ztlumené lucerny vyhlížel temně a neproniknutelně.

Přímo nad ním se tyčily vysoké kapradovité stromy.

„Cykasy!“ vykřikl Will. „To jsou určitě všechno nahosemenné rostliny. Takovými se živili dinosauři!“

Na vrcholech mírně ohnutých kmenů s tmavými, pravidelnými pásy, které vytvářely dojem, že se celý strom skládá z postupně se zužujících válců, spočívaly obrovské koruny složených vějířovitých

listů, díky nimž působily stromy mimořádně vratce. Některé z vějířů byly úplně otevřené, zatímco jiné ještě zůstávaly svinuté. Na rozdíl od zelených cykasů na Povrchu měly tyto listy šedou barvu.

Mezi pravěkými stromy vyčnívala bujná vegetace se silnými listy a plazivé rostliny, spletené dohromady tak těsně, že vytvářely dojem, jako kdyby Will hleděl na hustou džungli za nejtemnější noci. Všiml si i malých bílých tvorů, kteří se třepotali a poletovali v nejvyšších korunách stromů. Čím déle se díval, tím více hmyzu zaznamenal. Větší jedince nepoznával, ale ty nejbližší určil jako stejný druh sněžně bílé můry, kterou poprvé spatřil v Kolonii. Navíc se tu ozýval vzácný, ale povědomý zvuk, který Willovi tak silně připomínal venkov na Povrchu, že nedokázal potlačit úsměv. Slyšel tady vrzání cvrčků!

S posvátnou úctou mimoděk ustoupil o krok k vodě a trvalo několik okamžiků, než od té kouzelné scény dokázal odtrhnout oči. Spatřil, jak Cal s Chesterem, kteří se pomalu vydýchávali, vrhají ustarané pohledy na rozlehlou vodní hladinu.

Otočil se a podíval se kolem obou chlapců na Elliott, která klečela těsně u moře a propátrávala hledáčkem pruh pláže za nimi.

Will k ní přistoupil a rozhlížel se po zdroji toho neustálého šplouchání. Zjistil, že stojí přesně v místě, kde pobřeží protíná bílá linka, která zatáčí do šera, a v místě ohybu se na jedné straně srážejí proměnlivé vrstvičky bílé pěny a bublinek.

„To je brod," řekla bezvýrazně Elliott, která tím předešla jeho otázku. Stoupla si a chlapci se shromáždili kolem ní.

„Tady přejdeme na druhou stranu. Jestli uklouznete, odnese vás proud, takže si dávejte pozor." Mluvila bez jakýchkoliv emocí a vůbec nedávala najevo, co si myslí.

„Pod tím je nějaký skalnatý výběžek, ne?" uvažoval Will nahlas a přistoupil několika kroky k vodě, aby strčil ruku do bílé pěny a zjistil, co je pod ní. „Ano..., je tady."

„To bych nedělala," varovala ho Elliott.

Will rychle ucukl.

„Jsou tam věci, které ti klidně ušmiknou prsty," dodala a posvítila na vodu lucernou, takže všichni spatřili širokou rozlohu nicoty, která se v podobě dvou obrovských černých pokrývek rozkládala po

obou stranách brodu. Přes panující vlhko a teplo se chlapci při tom pohledu zachvěli.

„Řekni nám, prosím tě, kam nás vedeš," požádal ji Will. „Máš snad nějaký důvod, proč to před námi tajíš?"

Jeho slova visela několik vteřin ve vzduchu, než odpověděla.

„No dobře," řekla a vydechla. „Nemáme moc času, takže mě pozorně poslouchejte."

Všichni tři souhlasně zabručeli.

„Ještě *nikdy* jsem neviděla tady v Hlubinách tolik Likvidátorů a vůbec se mi to nelíbí. Je nad slunce jasnější, že chystají něco velkého, a možná právě proto začišťují všechny volné konce."

„Co myslíš těmi volnými konci?" zeptal se Chester.

„Psance..., nás," odvětila Elliott. Pak namířila světlo na Willa. „A jeho." Podívala se na zpěněnou vodu. „Teď jdeme do bezpečí, abych si mohla rozmyslet, co bychom měli podniknout dál. Tak mě prostě následujte," uzavřela.

Přechod byl hrozný. Elliott jim sice dovolila trochu přidat intenzitu světla, ale mocný a prudký proud jim neustále podrážel nohy a vyvrhoval do vzduchu kolem jejich bot mlžný opar. Úzkou a nerovnou římsu, po níž kráčeli, navíc pokrývaly jakési kluzké rostliny. Každou chvíli se cesta náhle zanořovala hlouběji pod hladinu – to byly nejzrádnější úseky. Will slyšel, jak Chester hekl, když zdolával jedno z takových míst, a o chvilku později vděčně zabručel, když se mu podařilo dospět opět k mělčině, kde byla skalní římsa lépe patrná. Tady se jim šlo o něco lehčeji, protože ostrůvky bílé pěny naznačovaly cestu a voda tu neproudila s takovou silou.

Cal vepředu cosi drmolil a jeho hlas často přecházel v kvílení, jako kdyby žadonil, ať ta cesta už skončí. Will mu nemohl nijak pomoct. Každý z nich měl co dělat sám se sebou, neboť při každém kroku hrozilo nebezpečí, že sklouznou z římsy a proud je strhne do širého prázdného prostoru po jejich levici.

Nedošli ještě příliš daleko, když se ozvalo obrovské šplouchnutí, jako kdyby do vody spadlo něco velkého.

„Ježíši! Co to bylo?" polekal se Chester a nejistě se zakymácel.

Will by přísahal, že na okamžik zahlédl sotva pět metrů od nich širokou a bledou ocasní ploutev, ale uprostřed zpěněné vody si ne-

mohl být jistý. Všichni úzkostlivě upírali oči na místo, kde se voda opět zklidňovala a neposkytovala jim žádnou nápovědu, co to vlastně bylo.

„Pohyb!“ pobídla je Elliott.

„Ale...,“ řekl Chester a ukázal rozechvělou rukou k vodě.

„POHYB!“ zavrčela znovu a neklidně se ohlédla na pobřeží za nimi. „Tady nás mají jako na talíři.“

Trvalo jim zhruba půl hodiny, než znovu vstoupili na pevnou zem. Zhroutili se na písčitý břeh a rozhlíželi se po stěně hustého pralesa, která se před nimi tyčila. Elliott jim však nedopřála ani minutový odpočinek a okamžitě je odváděla dál porostem tučnolisté vegetace a spletenými houštinami poléhavých rostlin s černými trny, hustými stejně jako na opačném konci brodu.

Konečně dorazili na malou mýtinu, zhruba deset metrů širokou, kde jim Elliott nakázala, aby počkali, a sama odešla, patrně na průzkum bezprostředního okolí. Vzhledem k džungli, jež je obklopovala ze všech stran, nedokázali poznat, kde jsou, a pro tuto chvíli jim to bylo také jedno. Všichni byli vyčerpaní, propocené oblečení se jim lepilo na kůži a vlhký, stojatý vzduch to ještě zhoršoval. Kolem nich poletoval onen podivný hmyz a Will s Chesterem se dělili o láhev s vodou.

Cal si vybral místo co nejdál od nich. Seděl se zkříženýma nohama, hleděl tupě před sebe a po chvilce se začal kývat dopředu a dozadu. Přitom si něco jednotvárně mručel.

„Co s ním je?“ řekl Chester tiše a otřel si kapky potu z čela.

„Nevím,“ odpověděl Will a přihnul si z láhve.

V tu chvíli Cal promluvil o něco hlasitěji, takže oba zachytili útržky jeho drmolení: „...leč co je skryto, nezůstane ve skrytosti před očima...“

„Myslíš, že je v pořádku?“ zeptal se Chester Willa, který se opřel zády o batoh a s dlouhým výdechem zavřel oči.

„...a jsme to my, kdož budou spaseni... spaseni... spaseni...,“ blábolil Cal.

Will, který dosáhl samého dna svých sil, pootevřel jedno oko a nevrle zavolal na svého bratra.

„Promiň, Cale, neslyším tě.“

„Já nic neříkal," ohradil se Cal a s polekaným výrazem si sedl rovně jako pravítko.

„Cale, co se tam stalo?" zeptal se ho Chester váhavě. „Co se stalo Drakeovi?"

Cal přilezl blíž k nim a přerývaně, nesouvisle jim začal líčit nedávné události. Každou chvíli se vracel, když si vzpomněl na další podrobnost, a občas zmlkl docela, někdy i uprostřed věty, aby se před dalším pokračováním nadechl. Potom jim řekl o bílé místnosti s uzamčenými celami, na niž s Elliott v Bunkru narazili.

„Ale co bylo s tím psancem, který ještě žil?" zeptal se Will.

„Měl opravdu hodně nateklé oči a strašně postiženou tvář se samými puchýři," odpověděl Cal. „Určitě měl nějakou nemoc."

Will se tvářil zamyšleně. „Že by to bylo ono?" řekl nakonec.

„Co tím myslíš?" obrátil se k němu Chester.

„Drake věděl, že Styxové tam dole něco zkoušejí. Chtěl zjistit, co dělají... a proč. Takže možná jde o tu nemoc."

Cal nepatrně pokrčil rameny a pokračoval, jak s Elliott unikli do lávových tunelů. Nakonec se mu zlomil hlas.

„Drake mohl utéct, ale neudělal to, abychom měli s Elliott šanci... Bylo to, jako... jako když se strýček Tam postavil Styxům..."

„Třeba není mrtvý," ozval se z okraje mýtiny Elliottin hlas plný zlosti a zármutku, který Cala okamžitě umlčel.

Její prohlášení je ohromilo. Všichni na ni zůstali hledět.

„Byli jsme neopatrní a oni nás zaskočili, ale Likvidátoři nestříleli, aby zabili, ale aby nás zranili a zajali. Kdyby nás chtěli mrtvé, vůbec bychom to nepostřehli." Otočila se k Willovi a zabodla do něj vyčítavý pohled. „Jenže proč by nás chtěli zajmout živé? Pověz mi to, Wille."

Oči všech se obrátili na něj, ale Will zavrtěl hlavou.

„No tak, proč by to dělali?" naléhala tiše.

„To Rebecca," odpověděl šeptem.

„Ach bože!" vykřikl Chester. „Už zase ona?"

To způsobilo, že Cal začal zase jednotvárně drmolit se sepjatýma rukama. Nyní všichni slyšeli, co říká. „A Pán bude zachráncem těch..."

„Přestaň s tím!“ okřikla ho Elliott. „Co to děláš? Modlíš se?“ Natáhla se k němu a uštědřila mu tvrdý políček do tváře.

„Já..., é..., ne...,“ koktal a chránil si hlavu oběma pažemi, jako kdyby se bál, že ho Elliott udeří znovu.

„Ještě jednou s tím začneš a na místě ti zakroutím krkem. Je to všechno snůška žvástů. Měla bych to vědět, protože do mě celé roky v Kolonii cpali horem dolem celou *Knihu katastrof.*“ Popadla Cala za vlasy a nemilosrdně s ním zacloumala. „Dej se dohromady, protože ti nic jiného nezbývá.“

„Já...,“ začal Cal se slabým vzlyknutím.

„Ne, poslouchej mě. Koukej se probrat. Vymyli ti mozek,“ pokračovala tichým, jízlivým hlasem, tahala ho za vlasy a klepala mu hlavou ze strany na stranu. „Neexistuje žádné *nebe.* Vzpomínáš si na dobu, než ses narodil?“

„Cože?“ hlesl Cal.

„Tak vzpomínáš?“

„Ne,“ odpověděl nechápavě.

„Ne! A proč? Protože se nelišíme od zvířat, hmyzu nebo nějakých zárodků.“

„Elliott, jestli chce věřit...,“ začal Chester, který nedokázal zůstat zticha.

„Nepleť se do toho, Chestere!“ vyjela a ani se přitom na něj nepodívala. „Nejsme ničím *výjimeční*, Cale. Ty, já, my všichni pocházíme z nicoty a jednoho dne se do ní zase všichni vrátíme, možná i docela brzy, ať už se nám to líbí, nebo ne.“ Pohrdavě si odfrkla a překulila ho na bok. „Nebe! Fuj! To je k smíchu. Ta tvoje *Kniha katastrof* je úplně na nic!“

V mžiku se přesunula před Willa. V duchu se obrnil, protože předpokládal, že si ho podá jako dalšího v řadě. Ona ale před ním tiše stála a bojovně svírala svou dlouhou pušku. Její postoj Willovi připomněl bývalou sestru, kterou se snažil vytěsnit z paměti. Takhle před ním v Highfieldu mnohokrát stávala i Rebecca a plísnila ho, že nanesl bláto na koberec nebo za nějaký podobný drobný prohřešek. Tady ale šlo o něco jiného – o otázku života a smrti, a Will byl na pokraji zhroucení vyčerpáním a nedokázal se bránit.

„Půjdeš se mnou,“ vyštěkla na něj.

„Jak to myslíš? Kam?“

„Dostal jsi nás do maléru, tak mi aspoň sakra pomůžeš,“ odsekla.

„S čím ti mám pomoct?“

„Vrátíme se na základnu.“

Will se na ni zamračil a nechápal, o čem to mluví.

„My dva se vrátíme na základnu,“ zopakovala a pečlivě vyslovovala každou slabiku. „Rozumíš? Abychom vyzvedli nějaké vybavení a zásoby.“

„Ale já neujdu celou cestu zpátky. Prostě to nedokážu,“ škemral. „Jsem úplně vyřízený... Potřebuji si odpočinout..., najíst se...“

„Smůla.“

„Co kdybychom prostě pokračovali k další základně? Drake mi říkal...“

Zavrtěla hlavou. „Ta je moc daleko.“

„Já...“

„Vstávej.“ Podávala mu druhý hledáček k pušce a Will se pomalu zvedl na nohy. Věděl, že se mu ji nepodaří přesvědčit.

Vrhl beznadějný pohled na Chestera, vyšel z mýtiny a následoval Elliott hustým pralesem zpátky k brodu.

Měl pocit, že se ocitl v nějaké příšerné noční můře. Byl utahaný tak, že sotva pletl nohama, a tohle byla ta poslední věc, kterou by dokázal zvládnout. Ani ve snu by ho nenapadlo, že se takhle brzy bude muset pustit do další namáhavé cesty. Tentokrát ale aspoň věděl, co může čekat.

Proudící voda mu omývala kotníky a stříkala mu na nohy. Svítili si před sebe ztlumenými lucernami, dvě osamělé postavy uprostřed rozlehlé vodní pustiny, která je obklopovala.

Na druhém břehu už Will vůbec nepřemýšlel. Otupělý únavou se mechanicky plahočil za Elliott, jednu nohu kladl před druhou a trmácel se po písečném pruhu, dokud nedorazili k okraji džungle.

„Stůj,“ přikázala mu a ve světle lucerny začala hrabat v kořenech nejbližších rostlin. Něco hledala v písku, upěchovaném kolem dřevitých, sukovitých kořenů.

„Kde to je?“ mumlala si pro sebe a zavrtávala se dál do podrostu. „Á!“ zaradovala se a shýbla se ke dvěma překříženým mohutným

kořenům, aby u úpatí jednoho z větších stromů vytrhla drobnou rostlinku připomínající růžici. Vytáhla z pochvy nůž a odřezala s ním husté listy, které jí padaly k nohám, až zbývalo jen hrbolaté jádro rostliny. Vzápětí se nožem pustila i do něj a nakonec zůstal jakýsi oříšek, který pečlivě zbavila jeho dřevitého obalu. Nakonec nakrájela na plátky střed oříšku, veliký přibližně jako mandle. Nejprve ho očichala, než ho nabídla na natažené dlani Willovi.

„Rozžvýkej to," řekla a vložila si jeden plátek, přilepený k ostří nože, sama do úst. „Nepolykej. Jen pomalu žvýkej."

Váhavě přikývl a drtil vláknité plátky mezi stoličkami. Vytékala z nich ostře trpká šťáva, nad jejíž chutí se mimoděk zašklebil.

Sledovala ho a sama si vsunula špinavým prstem do pusy další kousek.

„Chutná to hrozně," otřásl se Will.

„Chvilku počkej – postaví tě to na nohy."

Nemýlila se. Po několika vteřinách žvýkání se mu končetinami rozlil chlad. Uprostřed vytrvalého horka a vlhka to byl příjemný pocit a s ním přicházela i vlna energie, která mu uvolnila olověná závaží z rukou i nohou. Připadal si silný a jako znovuzrozený..., měl dojem, že je připravený na všechno.

„Co to u všech všudy bylo?" zeptal se a napřímil se. Okamžitě se mu vrátila veškerá zvídavost, možná ještě o něco intenzivněji. „Kofein?" Mohl to srovnat jedině s tím dnem, kdy jeho sestra doma uvařila opravdovou kávu a on zkusmo vypil hrnek. Z následujícího bušení ve spáncích byl neklidný a vůbec se mu nelíbila pachuť, která mu potom zůstala v ústech.

„Kofein?" zopakoval.

„Něco takového," odpověděla Elliott s nenuceným úsměvem. „Pojď, půjdeme."

Will zjistil, že nyní dokáže s Elliott snadno držet krok. Pohybovali se s rychlostí a mrštností dvou koček, překročili písečnou pláž a vystoupali po oblázky pokrytém svahu, který je dovedl ke stěně jeskyně a k lávovým chodbám.

Will úplně ztratil přehled o čase a zdálo se mu, že na základnu dorazili během několika minut, i když věděl, že ve skutečnosti to muselo trvat podstatně delší dobu. Jako kdyby pro něj celá cesta ne-

představovala žádnou námahu, jako kdyby se nacházel vně svého těla jako nezúčastněný pozorovatel, který sleduje, jak se při pozoruhodně svižném tempu potí a lapá po dechu někdo jiný.

Elliott vyšplhala po laně a Will ji následoval. Jakmile se ocitli na základně, Elliott se pustila do bleskurychlého třídění věcí, které měli vzít s sebou. Ve zběsilém spěchu pobíhala z jednoho místa na druhé, jako kdyby měla plán i pro takovou situaci a věděla naprosto přesně, co má dělat.

V hlavní místnosti, kterou Will dosud navštívil jen jednou, strhávala vybavení z věšáků na stěnách a ukládala všechny možné předměty z polic do starých kovových skříněk. Zanedlouho podlahu pokrývala směsice vyřazených věcí, které Elliott netrpělivě odkopávala stranou, pokud se jí připletly pod nohy. Výbavu, kterou odtud ponesou, ukládala hned za dveře. Will ji začal sám od sebe rovnat do dvou poměrně velkých batohů a dvou vaků s otvorem na zavazování.

Elliott náhle ztichla. Will vzhlédl ze svého místa u dveří, kde vkleče balil věci na cestu. Byla schovaná za jednou z postelí, kde vyklízela Drakeovu skříňku. Will si stoupl, když pomalu vyšla zpoza lůžka. Podle všeho ji zaujal předmět, který s velkou úctou držela v ruce.

„Drakeova záložní čočka," pronesla, zastavila se před Willem a natáhla k němu otevřenou dlaň, jako kdyby očekávala, že si od ní ten předmět vezme.

Will hleděl na koženou čepičku s mléčným kukátkem a na kabely, jež vedly k malé hranaté krabičce, která se nyní volně kývala ve vzduchu.

„*Cože?*" vypravil ze sebe zamračeně.

Neodpověděla, jen pozvedla dlaň ještě více.

„To je pro mě?" zeptal se a vzal si přístroj. „Opravdu?"

Přikývla.

„Odkud Drake tyhle věčičky má?" otázal se a prohlížel si kukátko.

„Vyrobil je. Tak se dostal do Kolonie... Přivedli ho tam mezi ostatní vědce."

„Jak to myslíš, *přivedli*" podivil se Will.

„Byl to Površák jako ty."

„Já vím, řekl mi to," přikývl Will.

„Unesli ho Styxové. Čas od času si chodí na Povrch pro lidi s dovednostmi, které se jim právě hodí."

„Ne," vydechl Will nevěřícně. „A co tedy Drake uměl? Byl snad v armádě nebo něco takového? V nějakém útočném komandu?"

„Byl to *konstruktér optických přístrojů*" vyslovila Elliott opatrně, jako kdyby se jednalo o výrazy z nějakého nového, neznámého jazyka. „Vyrobil i tohle," ukázala na hledáček zbraně, kterou měla přehozenou přes rameno.

„Děláš si legraci?" žasl Will a potěžkal svůj hledáček v dlani. Vzpomněl si, že už se mu Elliott jednou zmínila, že Styxové unesli z Povrchu někoho, kdo dokázal vyvíjet přístroje určené k vidění potmě. Ale *Drake?* Willovi proběhlo hlavou několik výjevů: zjizvený, štíhlý muž, k němuž cítil takovou úctu, vedle obvyklých poděsů v bílých pláštích shrbených nad elektronickými zařízeními v laboratoři. Vůbec tyto dva výjevy nedokázal uvést do souladu. To, co mu právě sdělila Elliott, ho ohromilo.

„Já jsem si myslel, že to je nějaký voják," zahučel a nevěřícně potřásl hlavou, „a že ho poslali z Kolonie do vyhnanství jako tebe."

„Mě neposlali do vyhnanství!" ohradila se Elliott s takovým zápalem, že se Will zmohl jen na omluvné zabručení.

„Pokud jde o Drakea..., Styxové ho *přinutili*, aby pro ně pracoval. Chápeš, co tím říkám?"

Will s odpovědí váhal. „Mučili ho?"

Přikývla. „Dokud neudělal to, co po něm chtěli. Odvlekli ho sem dolů do Hlubin, aby jeho výrobky otestovali přímo v terénu, ale jednoho dne se mu naskytla šance k útěku a on ji využil. Určitě si mysleli, že z něj vyždímali všechno, co mohli, protože ho ani nehledali."

„To je úžasné," řekl Will. „Takže byl vědec, výzkumník..., trochu jako můj táta."

Elliott protáhla tvář, jako kdyby netušila, o čem to Will hovoří, a neměla k tomu co dodat. Vrátila se ke skříňce na opačné straně postele, kde pokračovala v třídění Drakeových věcí, a čas od času hodila na lůžko nějaký podivný předmět.

Will si se zatajeným dechem natáhl čapku s kukátkem. Upravil si popruh, aby mu těsně přiléhal k čelu, a vyzkoušel, jestli má čočku

ve sklopené poloze přímo před okem. Když si zastrčil hranatou krabičku do kapsy kalhot, došlo mu, jak nesvůj se s tímto přístrojem cítí. Nedokázal si to nijak vysvětlit, ale měl dojem, že ho z nějakého důvodu není hoden.

Možná hned na začátku, když se poprvé setkal s Drakeem a přemítal nad funkcí té zvláštní vymoženosti, by pukal touhou vyzkoušet si ji. Nyní ale ne. Postupně ji začal chápat jako odznak Drakeova mistrného zvládnutí podzemního světa, jako symbol jeho postavení, něco na způsob královské koruny. Přístroj vypovídal o Drakeově odhodlání bojovat proti Styxům a o jeho výsadní pozici mezi tou nesourodou hrstkou psanců, kteří se protloukali po Hlubinách. Ve Willových očích se Drake od ostatních výrazně lišil. Byl ztělesněním všeho, čím by se Will rád stal: houževnatým, praktickým mužem, který se nemusí nikomu zodpovídat.

Elliott si nabrala do náruče další výbavu a odnesla ji k batohům. Hodila ji na zem, minula Willa, aniž by mu věnovala jediný pohled, a zmizela v chodbě. O několik okamžiků později se vrátila s bednou střelometů.

„Přibal je a vyrazíme.“

Will uložil zbraně do batohů, které spolu s oběma vaky přenesl k východu ze základny. Všechna čtyři zavazadla převázal provazem, a i když se jednalo o pořádný náklad, podařilo se mu ho spustit do spodního tunelu. Nevěděl, jestli si Elliott zatím ověřuje, zda na něco nezapomněla, nebo jestli se jednoduše naposledy rozhlíží po místě, které dost možná už nikdy neuvidí.

„Dobrá, takže půjdeme,“ řekla, jakmile se k němu připojila u vchodu.

Slanila po provaze dolů a Will ji bezprostředně následoval. Odvázal batohy i vaky a narovnal se. Vtom si všiml, že se její chování náhle změnilo. Četla si jakýsi svitek.

„Co to je?“ zeptal se.

Vyštěkla na něj, ať je zticha. Dočetla a podívala se na něj.

Will jí pohled němě oplácel.

„Ten vzkaz se týká Drakea..., byl přivázaný k provazu,“ odpověděla nakonec. „Nechal ho tu jiný psanec.“

„Ale... ale vždyť jsem právě spustil... a nikoho jsem neviděl," vykoktal Will a rozhlédl se po okolních stínech. Bál se, aby je náhle nepřepadl někdo jako Tom Cox.

„To mě nepřekvapuje. Tohle je ale od známého – od přítele. Musíme hned vyrazit," řekla. Z jednoho vaku vylovila tu největší nálož, jakou Will dosud viděl. Přivázala šedivou nádobu o rozměrech velké plechovky barvy ke skalní stěně pod provazem a přešla k opačné straně chodby, přičemž za sebou natahovala takřka neviditelné lanko. Will se nemusel ptát, co to dělá. Pro případ, že sem někdo přijde hledat jejich základnu, nastražovala tak silnou nálož, že celé tohle místo pohřbí pod tunami sutin.

Ještě na zkoušku jemně zatahala za napnutý drát, který vydal hrozivé brnknutí. Vytáhla pojistku a přidala se k Willovi.

„Co teď? Tohle všechno bereme s sebou?" zeptal se a ukázal na zavazadla.

„Zapomeň na to."

„My se nevracíme na ostrov?"

„Změna plánu," řekla a v očích jí zablýskalo zuřivé odhodlání, které Willovi okamžitě prozradilo, že všechno neproběhne tak přímočaře, jak doufal. Pochopil, že Elliott má v úmyslu vykonat ještě něco jiného a že se nechystají hned vrátit se k ostatním.

„Aha," vydechl, když mu to došlo.

„Musíme se dostat na druhou stranu pláně, a to rychle." Bez zjevného důvodu se pokradmu rozhlédla na obě strany tunelu a několikrát začichala.

„Proč?" zeptal se Will, ale Elliott ho umlčela pozvednutou rukou.

Už to zaslechl i on. Tiché skučení, které však znatelně zesilovalo v kvílení. V další chvíli ucítil na obličeji mírný vánek a viděl, jak začíná povlávat volný konec šátku, který měla Elliott uvázaný kolem krku.

„*Prchavý vítr*" pronesla a zvolala: „Brzy dorazí sem. Tomu říkám štěstí!"

Na Willa toho bylo moc. Kymácel se, jako kdyby se měl každou chvíli zhroutit. Elliott to neuniklo a starostlivě se na něj podívala. Zašmátrala v kapse a nabídla mu další dávku onoho ořechu. Will si

vzal hned několik kousků a s pochmurným výrazem je žvýkal. Po jazyku se mu šířila známá trpká chuť.

„Lepší?“ zeptala se ho.

Souhlasně přikývl. V jejích očích ovšem neviděl účast přítele, ale chladnou, profesionální odtažitost. Potřebovala, aby jí někdo při nadcházejícím úkolu pomáhal, ale konkrétně Will jí byl úplně lhostejný.

„Zkus si to kukátko,“ přikázala mu, zatímco pořád žvýkal.

Přehodil čočku do spodní polohy před okem, nahmatal krabičku v kapse a zapnul ji. Ozval se slabý tón, který stoupal až do vysokého bzučení a poté po oktávách opět klesal, až z něj zbyl sotva slyšitelný zvuk, u kterého Will nedokázal poznat, jestli ho vnímá jen v mozku, nebo jestli ho slyší.

„Zavři levé oko a dívej se jenom kukátkem,“ radila mu Elliott.

Poslechl a zavřel levé oko, ale pravým, k němuž měl přitisknutou čočku, neviděl nic. Pryžový uzávěr odstiňoval veškeré světlo z Elliottiny lucerny, kterou ztlumila na nejmenší výkon. Zrovna když už si začínal myslet, že je ten přístroj nějak porouchaný, začaly mu před okem vířit drobné tečky, jako kdyby se rozpohybovaly oceánské vody, aby ze svých hlubin vynesly podivné světélkování. I když měly zářící tečky jantarovou barvu podobně jako při pohledu hledáčkem pušky, rychle bledly do světle žlutého odstínu a nakonec se spojily dohromady s takovou jasností, že z toho Willa téměř bolelo oko. Viděl okolí, jako kdyby vše zalévala sluneční záře. Rozhlédl se kolem sebe, podíval se na svoje špinavé ruce, na Elliott, která si právě upravovala šátek přes obličej, i na obláčky mlhavé temnoty, které se k nim valily chodbou, jak se blížil Prchavý vítr.

Elliott si povšimla, že Will sleduje blížící se tmavé cáry. „Už jsi se někdy ocitl v *Černém větru?*“ zeptala se.

„Přímo v něm ne,“ řekl a vzpomněl si, jak se s Calem dívali na mračna, která se rozlévala po ulici v Kolonii. Jenže tehdy byli za zavřenými okny. Také si pamatoval na tehdejší Calova slova, když jeho bratr napodoboval nosovou výslovnost Styxů: „*...Jest zhoubný pro ty, s nimiž se střetne...*“

Rychle se podíval na Elliott. „Není jedovatý nebo něco takového?“

„Ne,“ odfrkla si výsměšně. „Je to normální prach z Nitra. Neměl bys věřit ničemu, co ti říkají Bílé límce.“

„To taky nevěřím,“ ohradil se Will rozhorleně.

Nadhodila si pušku na rameni a obrátila se k Velké pláni. „Jdeme.“

Následoval ji s divoce tlukoucím srdcem v hrudi. Bylo to účinkem onoho podivného ořechu, ale také očekáváním, k čemu se asi chystají. Na náladě mu přidával rentgenový obraz okolí, jejž mu poskytovalo Drakeovo kukátko, které se prořezávalo temnotou jako neviditelný reflektor.

Dospěli k pyritové místnosti na konci chodby a vstoupili do tůně. Jakmile se Will vynořil na opačné straně, povšiml si, že okolí už lemují nadýchané chumáčky tmy. Z obou směrů se mu do zorného pole kvapem blížily pěnovité obláčky jako dvě ruce v černých rukavicích, které se chystají propojit a vše zakrýt neprostupnou černotou. Uvědomil si, že mu za takových podmínek Drakeův přístroj nijak nepomůže.

„Tyhle bouřky jsou pěkně husté. Nezabloudíme?“ zeptal se Elliott, když do nich začaly narážet sílící poryvy větru a převalily se přes ně první tmavé stíny.

„Ani náhodou,“ ujistila ho rozhodně, uvázala si kolem zápěstí provaz a podala mu druhý konec, aby si ho omotal kolem pasu a zajistil uzlem. „Půjdeš, kam tě povedu,“ řekla. „Když ucítíš dvojité zatáhnutí, zastavíš se. Jasné?“

„Jasné,“ odpověděl. Měl trochu pocit, jako kdyby se ho celá tato situace vlastně ani příliš netýkala.

Svižně vyrazili a ponořili se do inkoustové temnoty, v níž Will neviděl ani na Elliott, přestože kráčela jen pár metrů před ním. V nosních dírkách i na tváři cítil mlhu, která mu připomínala městský smog a pokrývala mu obličej vrstvičkou suchého jemného prachu. Několikrát si musel sevřít prsty nos, aby potlačil kýchnutí, a slzelo mu levé oko, nechráněné Drakeovým přístrojem na noční vidění.

Nepřestával v rytmu chůze usilovně žvýkat kousky ořechu, jako kdyby z nich mohl vysát více energie. Zanedlouho z rostlinných plátků zbývalo pouze několik vláken a nakonec hustá pasta, která se

mu lepila ke spodní straně jazyka. Ovšem Will si nebyl jistý, kolik té hmoty pochází ze vdechovaných částeček prachu Černého větru.

Ucítil dvojité zatahání za provaz a okamžitě znehybněl. Přikrčil se a ostražitě se rozhlížel kolem sebe. Z mlhy se vynořila Elliott, klekla si k němu a prstem přes ústa mu naznačila, aby zůstával potichu.

Naklonila se k němu, až se její ústa pod šátkem otřela o Willovo ucho. „Poslouchej," zašeptala.

Will se zaposlouchal a uslyšel vzdálené vytí psa. Po několika vteřinách k nim dolehlo děsivé zaječení.

Mužské zaječení.

Řev člověka podstupujícího nesnesitelná muka.

Elliott nakláněla hlavu ke straně a z jejích očí – jediné viditelné části jejího obličeje – se nedalo nic vyčíst.

„Musíme si pospíšit."

Hrozivě táhlé bolestné sténání kolísalo, jako kdyby se neslo mezi příkrovy hustšího prachu, které se občas rozestoupily, takže na prchavý okamžik zahlédli zem, nebo vytvářely podivné, vlnící se chodby, jimiž se kradli kupředu.

Skřeky zněly stále hlasitěji, doprovázené vytím psů, jako kdyby probíhalo představení nějaké děsivé opery ze samotných pekel.

Půda pod Willovýma nohama začala stoupat a pod botou mu zakřupal krystal růžového odstínu – pouštní růže. Okamžitě věděl, že jsou na svahu u toho rozlehlého prostranství, kde se k němu a Chesterovi poprvé připlížili Drake s Elliott. Právě zde se stali svědky příšerného masakru psanců a Koprolitů.

Vzduchem se neslo vysoké kvílení. Dalo se obtížně poznat, co tento zvuk vytváří, protože zněl spíše, jako kdyby pocházel od nějakého zvířete než z lidských úst. Bezprostředně po něm následoval náhlý, nervy drásající výkřik. Will nedokázal určit, odkud přesně k nim doléhá. Jako kdyby jekot dospěl ke kamennému stropu nad nimi a nyní všude kolem něj dopadal a rozptyloval se jako kapky deště. Spojení tohoto zvuku, ze kterého se Willovi svíraly útroby strachem, se vzpomínkou na vražedný zásah Styxů v něm vyvolávalo touhu schoulit se na kamenitém svahu do klubíčka a zakrýt si pažemi hlavu. To ale nemohl – provaz mezi ním a Elliott ho neúprosně táhl

kupředu do černé mlhy a k výjevu, o němž instinktivně věděl, že ho nebude chtít vidět.

Elliott dvakrát zatahala za lano a Will se zastavil.

V mžiku se ocitla po jeho boku. Vybídla ho k dalšímu postupu pomalým pokynutím ruky, které zakončila svislým mávnutím. Will přikývl. Pochopil, že po něm chce, aby se opatrně držel za ní a co nejníž u země.

Plížili se dál a Elliott každou chvíli bez zjevného důvodu a bez varování zastavovala. Will několikrát narazil hlavou do jejích bot, přičemž se pokaždé o kousek stáhl, aby měla více prostoru. Elliott vždycky zakrátko znovu vyrazila a Will předpokládal, že během zastávek patrně naslouchá, jestli není někdo nablízku.

Černý vítr zřejmě začínal poněkud slábnout a před Willem se otevřel výhled na úzké pruhy svahu i rozmazanou scenerii měsíčního povrchu. Willovo kukátko občas zčernalo a na zlomek vteřiny ukazovalo jen jakousi bouři statické elektřiny. Vzápětí se obraz zase usadil, ale tyto chvilky mu připomněly, jak jeho matka – tedy nevlastní matka, jak se neustále opravoval – upadala do záchvatů zuřivosti, když se porouchala její milovaná televize. Will zavrtěl hlavou. Tehdy bylo všechno tak jednoduché, bezstarostné a tak směšně bezvýznamné.

V tu chvíli k němu opět shora dolehlo děsivé vřeštění, jako kdyby ho chtělo s konečnou platností upozornit, že není doma v Highfieldu, nýbrž v nepřátelském podzemním světě. I když se křik stále nesl z dálky, nyní ho Will slyšel mnohem zřetelněji. Na Elliott účinkovaly výkřiky ještě podstatně více než na něj. Ztuhla a ohlédla se na Willa. V očích se jí zračila nakažlivá hrůza, která vzápětí obestřela i jeho jako mrazivá vlna, o to horší, že nevěděl, proč sem přišli.

Co to bylo? Co se tu dělo?

Zmateně se zavrtěl. Kdyby se jednalo o opakování toho masakru, jemuž už jednou přihlížel s Chesterem, Elliott by nereagovala tak bouřlivě. Tehdy se jí dařilo zůstávat v klidu, přestože se před jejich zraky odehrával hrůzný výjev.

Plazili se po břiše do svahu, hmatali před sebou rukama a kolena jim podkluzovala na sádrovcovém podkladu. Vítr jim opět zavál do

tváří a ve stále prudších poryvech zvedal kolem nich drobné prašné víry.

Temný příkrov Černého větru se kousek po kousku rozplýval.

Dospěli k okraji kráteru.

Elliott už držela pušku připravenou k výstřelu.

Něco říkala, ale její slova tlumily vrstvy šátku přes ústa. Teď si však šátek odhrnula a přitiskla tvář k hlavni. Třásla se a hlaveň pušky se jí nejistě chvěla v rukou. To jí vůbec nebylo podobné. *Proč? Co se stalo?*

Všechno se podle něj dělo příliš překotně.

Pokoušel se zahlédnout, co je před ním, a přál si, aby ho bývalo napadlo vzít si s sebou samotný hledáček pušky.

V kukátku se mu opět na chviličku objevilo jen šedé zrnění, ale pak obraz naskočil a Will se soustředil na scénu před sebou. Dole na otevřeném prostranství stálo několik nepravidelně rozmístěných reflektorů na trojnožkách a také řada postav. Vše ale bylo příliš daleko, než aby rozeznal nějaké podrobnosti. Prostranství zakrývaly vznášející se mraky jako náhodně se zatahující opony, které občas celý výjev odhalily a vzápětí ho zastřely a schovaly.

Už nedokázal zůstat zticha. Přesunul se vedle Elliott a smotal přitom lano, které je stále spojovalo.

„Co je to?“ zašeptal.

„Myslím..., myslím, že je tam Drake,“ hlesla.

„Naživu?“ zalapal po dechu.

Tentokrát neodpověděla, a zadusila tak jeho původní radost.

„Drží ho v zajetí?“ vyptával se dál.

„Je to ještě horší,“ řekla rozrušeně. Lehce se otřásla. „Je tam taky... Tom Cox. Přeběhl na druhou stranu... Pracuje pro Styxe...“ Její hlas přešel v chraptivý povzdech, který pohltilo kvílení větru.

„Co dělají s Drakeem?“

Elliott stále hleděla do hledáčku pušky, ale stěží dokázala promluvit. „Jestli je to opravdu on, oni... Likvidátor mu...“ Zvedla hlavu a divoce s ní zavrtěla. „Mučí ho u kůlu. Tom Cox se... směje..., ten svinskej mizera...“

Přerušilo ji další zaječení, ještě hrůznější než poslední.

„Už se nemůžu dívat... *Nemůžu* jim dovolit, aby pokračovali," řekla a rozhodně zaskřípala zuby. Zahleděla se Willovi přímo do očí. V kukátku její zorničky získaly barvu toho nejtmavšího, nejsytějšího jantaru.

„Musím... On by pro mě udělal totéž...," dodala a několikanásobně si zvýšila zvětšení hledáčku. Zabořila lokty do země, aby ustálila zbraň a několikrát se rychle nadechla. Nakonec zatajila dech.

Will ji němě sledoval. Nemohl uvěřit, co se Elliott chystá udělat.

„Elliott?" ozval se rozechvěle. „Přece nechceš..."

„Nemůžu vystřelit..., ty mraky..., nevidím," řekla a pomalu vydechla.

Ubíhaly vteřiny, dlouhé jako roky.

„Ach, Drakeu," zašeptala téměř neslyšitelně.

Pak se znovu nadechla a zamířila.

Vypálila.

Při prásknutí výstřelu sebou Will trhl. Ozvěna se převalovala nad otevřeným kráterem a několikrát se k nim vrátila, než ji vystřídalo opět pouhé lhostejné skučení větru.

Will nedokázal uvěřit tomu, co právě udělala. Pohlédl do dálky, momentálně zakryté oponou z mraků, a pak znovu na ni.

Chvěla se od hlavy k patě.

„Nevím, jestli jsem ho zasáhla..., to ty pitomé, zatracené mraky... Já..."

Cvakla západkou, aby nabila do komory další střelu, ale náhle přesunula zbraň k Willovi.

„Podívej se ty."

Odtáhl se.

„Vezmi si ji," přikázala mu.

Neochotně poslechl. Nechtěl spatřit, co je tam dole, ale věděl, že nemůže odmítnout. Pozvedl pušku, jako to mnohokrát viděl dělat Elliott, odsunul si z oka kukátko a nahlédl do hledáčku, který byl na dotyk chladný a mokrý, ale o tom teď nemohl přemýšlet. Pomalu se zaměřoval na skupinu dole v kráteru. Hledáček byl nastavený na vysoké rozlišení a v jeho nezkušených rukou obraz divoce poskakoval sem a tam, jak se snažil najít svůj cíl.

Támhle! Právě zahlédl jednoho Likvidátora!

Vrátil se o kousek zpátky. *Další Likvidátor!* Ne, to je ten samý, stojící o samotě. Will ho nespouštěl z očí a díval se přímo do nestvůrně zvětšeného Styxova obličeje. Sevřely se mu útroby, když viděl, jak Likvidátor zvedá hlavu a dívá se k hřebeni, na němž ležel. Will zaznamenal jiné postavy, další Styxe, kteří pobíhali za ním. Pohnul hledáčkem.

Kde je Drake?

Už se k němu blížil. Zahlédl shrbenou postavu Toma Coxe, který něco držel v ruce. Předmět se na světle leskl – ano, držel nějaké ostří. Vedle něj pak Will spatřil kůl s přivázaným tělem. Měl pocit, že ten kabát poznává.

Drake!

Snažil se neprohlížet si všechny podrobnosti. V tom mu pomáhala vzdálenost a převalující se oblaka Černého větru. Když už se pomalu vzpamatovával, všiml si, že všude kolem Drakea je zem potřísněná čímsi tmavým. V hledáčku nešlo o červené, ale temnější skvrny, které odrážely světlo podobně jako roztavený bronz. Willovi vyrazil na čele studený pot. Měl pocit, že každou chvíli omdlí.

Tohle není pravda. Já tu vůbec nejsem.

„Zasáhla jsem ho?“ naléhala Elliott.

Will nepatrně zvedl pušku, aby viděl jen Drakeovu hlavu.

„Nevím...“

Neviděl Drakeovi do tváře, protože měl svěšenou hlavu na prsa.

Dolehly k němu vzdálené ozvěny výstřelů. Likvidátoři neztráceli čas a opětovali palbu.

„Wille, soustřeď se. Blíží se k nám,“ zasykla na něj Elliott. „Potřebuji vědět, jestli jsem se trefila.“

Will se pokusil ustálit hledáček namířený na Drakeovu hlavu. Výhled mu zakryly převalující se mraky.

„Nevidím...“

„Musíš!“ vyštěkla Elliott zoufale.

Pak se Drake pohnul.

„Kristepane!“ vydechl Will čirou hrůzou. „Vypadá to, že ještě žije.“ *Snaž se vypnout mozek,* opakoval si.

„Střel ho ještě jednou..., honem,“ prosila Elliott.

„Ani náhodou!“ ohradil se Will.

„Udělej to! Ukonči jeho trápení.“

Will zavrtěl hlavou. *Vůbec tu nejsem. Tohle nejsem já. Je to jenom zlý sen.*

„Ani náhodou,“ zopakoval a bál se, že se každou chvíli rozpláče. „To přece nemůžu!“

„Musíš. Nemáme čas. Za chvíli tu budou.“

Will pozvedl pušku a syčivě se nadechl mezi křečovitě sevřenými zuby.

„Nesmíš spouští trhnout... Jenom ji plynule stiskni...,“ radila Elliott.

Will přesunul vlasový kříž zaměřovače z Drakeovy hlavy, která se čas od času mírně zvedla, ale vzápětí znovu padla dolů, jako kdyby Drake neměl dost sil udržet ji ve vzduchu, a zakotvil jím na jeho hrudi. Říkal si, že takhle je nejméně pravděpodobné, že mine. Celé mu to ale připadalo šílené a věděl, že to nepůjde. Will neměl povahu, aby dokázal někoho zabít.

„Já to nesvedu.“

„Musíš,“ žadonila Elliott. „On by to pro nás udělal taky. Musíš...“

Will si pokoušel zcela vyprázdnit mysl. *Tohle je jenom jako. Dívám se na televizi. Tohle nedělám já.*

„Pomoz mu,“ naléhala Elliott. „Hned!“

Willovo tělo se napjalo a vzpíralo se proti tomu, co hodlal učinit. Vlasový kříž se neklidně chvěl, ale přibližně zůstával na potřebném místě, přímo na hrudi muže, jehož Will tolik obdivoval a kterého teď tak ukrutně mučili. *Udělej to, udělej to, udělej to!* Will zvýšil tlak prstu na spoušti a zavřel oči. Vyšla rána. Will vykřikl, když mu zbraň poskočila v rukou a hledáček ho při zpětném rázu udeřil do obočí. Ještě nikdy nevystřelil z pušky a oko měl přiložené příliš blízko. Zašklebil se a rychle oddechoval. Sklonil zbraň.

Nozdry mu naplnil pach střelného prachu, který mu dosud připomínal noci s ohňostroji, ale od dnešního dne bude v jeho mysli spojený s něčím dočista jiným. Navíc měl pocit, že od této chvíle bude navěky poznamenaný a že už se nikdy nevrátí ke svému starému životu. *Tohle břemeno s sebou povleču až do smrti. Možná jsem právě zabil člověka!*

Elliott se naklonila k Willovi a protáhla svoje paže mezi jeho. Jejich tváře se dotkly, když nabíjela do komory další střelu. Část jeho osobnosti zaznamenala jejich důvěrnou blízkost, ale to v tuto chvíli vůbec nic neznamenalo. Prázdná nábojnice odletěla do tmy a na její místo zaskočila nová. Will se jí pokusil vrátit pušku zpátky, ale Elliott mu ji opět přisunula a pozvedla hlaveň. „Ne! Ujisti se, že se ti to povedlo!“ přikázala sykavým šepotem.

Will znovu zdráhavě přiložil oko k hledáčku a snažil se najít kůl s Drakeovým tělem. Nedařilo se mu to. Výhled se opakovaně rozostřoval a zběsile skákal sem a tam. Vtom ho našel, ale uklouzla mu ruka, jíž pušku podpíral. Zkusil to znovu.

Pak spatřil...

Rebeccu.

Stála mezi dvěma vysokými Likvidátory kdesi po Drakeově levici.

Dívala se jeho směrem. Přímo na Willa.

Měl pocit, jako kdyby se řítil do propasti.

„Zasáhl jsi ho?“ zachraptěla Elliott.

Will ale nespouštěl zrak z Rebeccy. Vlasy měla odhrnuté z čela a byla oblečená do dlouhého kabátu Likvidátorů s maskovacími skvrnami.

Byla to ona.

Viděl její tvář.

Usmívala se.

Zamávala mu.

Zazněly další výstřely a zbytky trhajících se mraků proťaly kousky olova. Likvidátoři se rychle blížili s namířenými zbraněmi a jejich střely teď dopadaly jen kousek od něj a od Elliott, dokonce je zasypávaly úlomky zasažených kamínků.

„Zasáhl jsi ho?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Elliott.

„Přesvědč se,“ prosila.

Rychle přesunul hledáček k Drakeovu tělu a ke kůlu, ale znovu spatřil Rebeccu, zvětšenou do nadživotní velikosti. Zdálo se, že si od posledního okamžiku, kdy ji viděl, spěšně sundala kabát, a navíc, což bylo ještě nevysvětlitelnější, se přesunula na opačnou stranu kůlu.

Nechápal to, ale náhle ho napadlo, jak jednoduše by ji mohl nyní zastřelit. Přestože však zrovna možná zabil Drakea, neměl žaludek na to, aby totéž provedl s Rebeccou, přes veškerou nenávist, kterou k ní cítil.

„Tak co?“ přerušila Elliott jeho myšlenky.

„Ano, myslím, že jsem ho trefil,“ zalhal a vrátil jí pušku. Neměl tušení, jestli Drakea opravdu zasáhl, a ani to nechtěl vědět – raději nechal tuto otázku nezodpovězenou. Snažil se zamířit co nejpečlivěji, aby nezklamal Elliott a koneckonců ani Drakea, ale prostě to nechtěl vědět. Právě učinil až příliš velký krok na území, kam si nikdy nepřál vkročit.

A teď ještě Rebecca. Byla u toho příšerného mučení.

Jeho mladší sestra!

Její usměvavá, samolibá tvář zářící uspokojením – stejná tvář, na niž se tolikrát musel dívat, když přišel pozdě k večeři, zašlapal koberec v předsíni blátem nebo zapomněl zhasnout v koupelně..., nesouhlasný, nadřazený úsměv, který vypovídal o autoritě, a dokonce o nadvládě..., nemohl ho vystát. Musel mu uniknout, nějak se od něj dostat pryč. Vstal a zvedl s sebou i Elliott, protože spolu byli dosud svázáni.

Zběsile prchali ze svahu. Will zakopl a málem strhl Elliott na zem.

Když doběhli k úpatí kopce, objevil se záblesk světla. Drakeův přístroj jeho jas ještě mnohonásobně zesílil, takže se Willovi vpálil do oka s palčivou, bolestnou silou. Vyjekl. Okamžitě usoudil, že je obklíčili Likvidátoři, ale to jen přišla elektrická bouře, která vždycky doprovázela Černý vítr. Vlasy a obnažené chloupky na zátylku a předloktí se mu naježily působením statického náboje.

Kolem nich se převalovaly ohromné prskající koule a vzápětí je oslnil další blesk následovaný ohlušujícím prásknutím. Nad zemí před nimi se vodorovně zaklikatil obří hadí jazyk modrého světla, v další chvíli se rozdělil ve dva a každý dal vznik mnoha dalším vidlicím a větvičkám, až se celý blesk rozplynul v nic. Ve vzduchu visel pronikavý zápach ozonu, jako kdyby šlo o skutečnou bouřku.

„Vypni to!“ slyšel Elliottino zvolání, když už šmátral prsty po mosazném vypínači na krabičce v kapse. Dobře si uvědomoval, že

intenzivní světlo může přístroj pro noční vidění poškodit. V každém případě je obklopovalo tolik elektrických koulí, které se vynořovaly ze zbývajících prašných oblaků a rozletovaly se po pláni do všech stran, že celá oblast byla osvětlená jako zahrada o silvestrovské noci.

Pokračovali v běhu a neodchylovali se ze své dráhy, zatímco se kolem nich vznášely a stoupaly další jiskřící koule, někdy velké jako přefouknutý plážový míč.

Will slyšel zvuky výstřelů. Likvidátoři je stále pronásledovali, ale ve všeobecně panujícím zmatku se nedalo určit, jak jsou blízko. Vtom zaslechl zuřivé štěkání psů.

„Stopaři!“ zaječel na Elliott.

Vyškubla něco z nitra kabátu – jakousi koženou náprsní tašku – a odtrhla z ní vrchní stranu. Vypadalo to, že kolem sebe za běhu trousí nějaký prášek.

Hruď se mu dmula námahou, ale přesto po ní vrhl tázavý pohled. Elliott však byla příliš zabraná do své činnosti. Nakonec zahodila prázdné pouzdro a utíkala dál.

Will si připadal zmrtvělý únavou a přetrvávajícím napětím. V ústech stále cítil trpkou chuť ořechu a v hlavě mu bušilo, jako kdyby se mu měla každou chvíli rozskočit.

Pár centimetrů od Elliott proletěla drobná elektrická koule z praskajících jisker jako nějaká nezbedná prskavka, ale dívka nezpomalila a málem proběhla přímo skrz ni.

Dorazili k okraji Velké pláně.

V další chvíli už prchali jednou z lávových chodeb. Ponořili se do tmy a záře elektrické bouře jim pomalu dohasínala za zády. Will si opět zapnul Drakeovo kukátko a spatřil, že Elliott opět vytahuje cosi z kabátu – další z kožených pouzder.

„Co to děláš? Co to je?“ zeptal se udýchaně.

„*Žehovci.*“

„He?“

„Spolehlivě zastavují stopaře. Strašně je pálí,“ vysvětlila a se zlomyslným úsměvem si sáhla na nos.

Will se ohlédl a v místě, kde prášek padl do kaluže vody, zaznamenal jasně žlutou záři. Věděl, že už ji viděl... Elliottin prášek vydával stejné světlo jako ty bakterie, na které narazil s Chesterem a

Calem. *Chytré.* Pokud je pes vdechne, vysuší a zřejmě popálí jeho nosní sliznice. Zasmál se. Ti psi pak budou jako stopaři bezcenní.

Utíkali a utíkali. Will upadl a praštil se o tvrdou zem do tváře a brady. Elliott mu pomohla vstát. Zatímco se opíral o stěnu, nastražila další nálož.

Pak na něj zakřičela, ať si pospíší.

35. kapitola

„Co je to za hluk?“ zašeptal Chester.

Oba s Calem mrkali do tmy a pozorně naslouchali.

„Je čím dál silnější,“ dodal po chvilce. „Zní to jako nějaký motor.“

„Psst, bud zticha, ano?“ napomenul ho Cal nervózně.

Znovu se zaposlouchali. Hluk neustával.

„Nedokážu poznat, jestli je to někde blízko, nebo naopak v dálce,“ hloubal Chester.

„Myslím, že se to pohybuje kolem nás,“ odpověděl Cal tlumeně.

Zvuk náhle prudce zesílil a vzápětí zcela ztichl.

Chester zoufale vyjekl.

„Rychle, Cale!“ vykřikl naléhavě. „Rozsviť!“

„Ne. Rozsviť si sám,“ odsekl Cal. „Elliott říkala, že bychom neměli...“

„Udělej to!“ vyštěkl Chester. „MÁM TO NA RUCE! CÍTÍM TO!“

To Calovi stačilo. Zvedl lucernu a posvítil s ní na Chestera.

„Proboha! Co to je?“ zavyl Chester a pomalu odtahoval paži od těla. V obličeji se mu usadil výraz čiré hrůzy.

Tvor svíral nohama jeho předloktí. Vzdáleně se podobal vážce, a dokonce měl dva páry křídel, jejichž pavučinkové síťování odráželo duhová světla Calovy lucerny. To však byla vlastně jediná věc, která se na tomto hmyzu dala označit za pohlednou. Od hlavy k zadečku měřil zhruba patnáct centimetrů a byl pokrytý jemnými chloupky barvy páleného okru.

Pod párem vypouklých složených očí, velkých jako cvrnkací kuličky, se nacházely dva hrozivě vyhlížející sosáky. Dlouhý zadeček živočicha byl otočený vzhůru a zakončený ošklivým bodcem, který jako kdyby si tvor vypůjčil od štíra. Kdyby vlastně někdo dostal za úkol vytvořit nějaké ďábelské a děsivě vypadající zvíře, za takový výkon by jistě dostal tučný příplatek.

„Sundej to ze mě!“ procedil Chester přes pevně stisknuté zuby a snažil se pohybovat co možná nejopatrněji, aby živočicha nepodráždil.

I když natáhl paži co možná nejdál, tvor stále ohýbal zadeček, jako kdyby se mu chystal zaútočit na obličej.

„Jak? Co mám podle tebe dělat?“ zeptal se Cal a lucerna se mu chvěla v rukou, zatímco pomalu ustupoval od Chestera.

„No tak! Zkus to něčím praštit!“

„Já... já...,“ koktal Cal.

To už bodec dosahoval nad tvorovu hruď a živočich kmital křídly, jak se pokoušel udržet rovnováhu na Chesterově třesoucí se ruce.

„KRISTOVA NOHO, TAK UŽ TO NĚČÍM PŘETÁHNI!“ zaječel Chester.

Cal pátral v okolí po něčem, co by mohl použít jako zbraň, když tu se Chester rozhodl, že už to nevydrží ani o vteřinu déle, a mával paží ze strany na stranu v naději, že tím tvora shodí. Živočich se ale nepouštěl a naopak svíral Chestera všemi třemi páry končetin ještě pevněji. Chester v zoufalé panice horečně třepal rukou. Hmyz se ale držel dál a žihadlo se mu kymácelo nad zády. Náhle se s hlasitým vrčením křídel vznesl, na chvíli se zastavil ve vzduchu znepokojivě blízko Chesterova obličeje a potom odletěl do tmy.

„To bylo něco příšerného,“ vydechl Chester a celý se třásl. Mnul si předloktí a vydával nesrozumitelné hekavé zvuky. „Strašné... strašné... strašné... Tohle děsné místo je úplné obludárium. Fuj!“ Zdálo se, že se pomalu vzpamatovává, ale najednou se nečekaně a prudce otočil na Cala. „A pokud jde o tebe,“ soptil, „proč jsi tu zrůdnost něčím nepraštil, jak jsem po tobě chtěl?“

„Co jsem měl dělat? Nemohl jsem nic najít,“ bránil se Cal uraženým tónem, který se okamžitě změnil ve vztek. „Náhodou s sebou nenosím obří plácačku.“

„Ale no tak..., stačilo by *cokoliv*,“ vrčel na něj Chester nakvašeně. „No, mockrát díky, kámo... Nezapomenu ti to, až se zase někdy dostaneš do maléru.“

Oba si sedli a ponořili se do napjatého ticha, dokud neuslyšeli všude kolem sebe další bzučení, tentokrát však jemnější a pištivější.

„Bože, co to bude teď?“ zaúpěl Chester. „Snad ne další z těch příšer?“

Tentokrát Cal zašmátral po lucerně bez pobízení.

„Komáři?“ napadlo Chestera, který doufal, že se ho ta ďábelská vážka nerozhodla poctít druhou návštěvou.

„Ne, tohle je menší,“ řekl Cal, když kužel světla ozářil hustá hejna jakéhosi hmyzu o velikosti podvyživených moskytů.

„Tak co to u všech všudy je? Rodinka tý obludy? Předpokládám, že si do mě asi *všichni* přiletěli kousnout?“ reptal Chester podrážděně.

Cal zanadával a pleskl se dlaní do zátylku.

„Já je nenávidím. Hmyz jsem vždycky nesnášel,“ řekl Chester a snažil se je odhánět od svého obličeje. „Na zahradě jsem zabíjel vosy a mouchy jen tak pro legraci. Teďka mi to nejspíš chtějí vrátit.“

Ať už se jednalo o cokoliv, tento drobný hmyz rychle objevil, že se v jeho rajonu objevila čerstvá potrava. Chester s Calem se nakonec vytahali z batohů různé kusy oblečení a zabalili se do něj. Cal pořád cosi mumlal o rozdělání ohně. Seděli bok po boku a podobali se dvěma poněkud špatně naloženým mumiím. Každou chvíli si odháněli hmyz od očí, které si ponechali jako jedinou část těla odkrytou.

Will dorazil jako první. Vtrhl na mýtinu a smykem zastavil. Předklonil se, opřel se dlaněmi o kolena a sotva popadal dech.

Jakmile se objevil, Cal s Chesterem překvapeně vyskočili na nohy. Na Willa byl děsivý pohled. Obličej měl pokrytý špínou z prašné bouře a zbrázděný stružkami potu. Před jedním okem měl Drakeovo kukátko a kůži okolo druhého potřísnila čerstvá krev z rány, kterou utržil při pádu.

„Co se stalo?“ zajíkl se Chester.

„To není Drakeovo, že ne?“ zeptal se současně Cal a prstem ukazoval na kukátko.

„Já... musel... jsem...,“ vypravil ze sebe těžce Will mezi jednotlivými nádechy.

Pořád lapal po dechu a nakonec zavrtěl hlavou.

„Já...,“ zkusil to znovu.

„Zabili jsme Drakea,“ oznámila bezvýrazně Elliott, která právě vykročila zpoza Willa do chabého světla vrhaného Calovou lucernou. „Nebo si to aspoň myslíme. Will ho dorazil.“ Mávla rukou před obli-

čejem, aby odehnala dotěrný hmyz. Pak se rozhlédla po zemi kolem sebe, zvedla vějířovitý list jedné kapradiny a rozemnula ho mezi prsty. Rozetřela si šťávu, která z něj prýštila, po čele a lících. Účinek se dostavil okamžitě: hmyz se jí začal vyhýbat, jako kdyby ji chránilo nějaké neviditelné silové pole.

„Co jsi to právě říkala? *Cože* jste udělali?“ vyjevil se Cal, zatímco si Chester po vzoru Elliott potíral obličej tekutinou z kapradinového listu. Will si zřejmě vůbec neuvědomoval, že mu po tvářích leze nějaký hmyz, a skelným pohledem se díval někam do dáli.

„Museli jsme. Mučili ho. Ten parchant Tom Cox tam byl taky. Pomáhal jim,“ rozvedla to chraptivě Elliott a odplivla si na zem.

„Ne,“ vydechl Chester zděšeně.

„A Rebecca,“ dodal Will, aniž by přestal hledět do prázdna. Elliott k němu otočila hlavu a Will, stále udýchaně, pokračoval: „Byla tam s Likvidátory.“ Odmlčel se a nabral vzduch do plic. „Nějak věděla, že tam jsem já. Přísahám, že se dívala přímo na mě... Dokonce se na mě usmála.“

„To mi říkáš až teď?“ zavrčela Elliott. „Už tak bylo nebezpečné vracet se na základnu pro vybavení, když Cox přeběhl ke Styxům. Teď ale v žádném případě nebudu nic riskovat, když máš v patách tu styxskou holku.“

Will svěsil hlavu a pořád nemohl popadnout dech. „Třeba by bylo lepší, kdybych... kdybych se jim vydal. Možná by pak tohle všechno skončilo. Možná bych ji tím zastavil.“

Uplynulo několik mučivých vteřin, kdy všichni upírali pohledy na Willa a on se díval z jednoho na druhého. Tajně doufal, že s jeho návrhem nebude nikdo souhlasit. Nakonec promluvila Elliott.

„Ne, myslím, že by to nic nezměnilo,“ řekla s mimořádně ponurým výrazem, smetla si kousek kapradinového listu z horního rtu a znovu si odplivla. „Asi bys tím nikomu z nás stejně nepomohl. Podle toho, co jsem o té Rebecce slyšela, je to typ, který rád dotahuje věci do konce.“

„Jo, to na ni sedí,“ souhlasil Will sklesle. „Rebecca má ráda, když je všechno pěkně uklizené a uspořádané.“

36. kapitola

„No tak, chlapče!“

Sára se prohnala ostrým záhybem lávového tunelu, až jí od bot odlétla sprška volného štěrku. Bartleby ji táhl kupředu takovou silou, až málem ztratila rovnováhu.

„Klídek, klídek!“ vykřikla, zabořila paty do země a vší silou se zapřela, aby ho zkrotila. Po několika metrech se jí ho podařilo zastavit. Těžce oddechovala námahou, chytila kocoura za obojek a pevně ho držela. Byla vděčná za krátkou chvilku odpočinku: svaly na pažích ji pálily a s plnou vážností pochybovala, že kocoura dokáže zvládat o mnoho déle, jestli se sám trochu neunaví.

Ztuhle k ní otočil hlavu a Sára viděla, jak mu pod strupovitou šedivou kůží na širokém spánku tepe velká céva. Všimla si i divokého pohledu, který mu plál v očích.

Nozdry měl doširoka roztažené: pach byl silný a kocour uháněl po stopě. Znovu si ovinula silný kožený řemínek kolem rozedřené a bolavé ruky. Několikrát se zhluboka nadechla a pustila Bartlebyho vodítko. Kocour se s netrpělivým zasyčením okamžitě vrhl kupředu a vodítko se s hlasitým plesknutím napjalo.

„Pomalu, Bartleby!“ vyjekla. Tento povel zjevně na rozvášněné zvíře zapůsobil, protože přece jen nepatrně zpomalilo.

Sára ho nepřestávala konejšit a prosila ho, ať zůstane klidný. Přitom vnímala, jak ze čtyř stínů, kteří se drželi o kousek za ní, vyzařuje jasný nesouhlas. Čtveřice Likvidátorů se na rozdíl od ní a od rozrušeného kocoura Pohybovala tiše jako duchové. Většinou splývali s okolím tak dokonale, že pro Sáru zůstávali neviditelní, ale momentálně se nechali vidět, skoro jako kdyby ji chtěli svou přítomností zastrašovat. Jestli to byl skutečně jejich úmysl, rozhodně se jim dařil.

Sára cítila vlastní rostoucí nejistotu.

Rebecca jí slíbila, že bude mít při stopování Willa volnou ruku. Proč jí tedy přidělili doprovod? A proč se vůbec Rebecca tak usilovně snažila, aby se Sára účastnila tohoto honu ve zcela novém a pro ni neznámém prostředí, s nímž neměla žádné zkušenosti, když za jejími syny současně vyslala tak zdatné vojáky? Nedávalo to smysl.

Bartleby se opět vrhl kupředu a táhl za sebou Sáru bez ohledu na její pochybnosti.

* * *

Elliott je odvedla hustým křovím z mýtiny. Will se prodíral a klopýtal jako poslední. Chester s Calem si o něj dělali starosti, ale ani jednoho nenapadalo, co by mu mohli říct. Když se konečně vynořili z porostu, ocitli se znovu na písčitém pruhu pobřeží. Kráčeli za Elliott podél vody. Pláž se zakrátko ohnula jako v ústí nějaké zátoky, ale pro černočernou tmu neviděli, jestli se ve svém odhadu nemýlí.

Will na tom byl hodně špatně. Účinky ořechu, který mu Elliott dala, už odezněly a dolehla na něj hluboká únava. Kráčel toporně jako nějaký frankensteinovský netvor a tento dojem ještě posilovalo kukátko před jeho okem. Když je dohonil, Elliott se na něj pátravě zadívala.

„Je hotový, potřebuje se vyspat," oznámila Chesterovi a Calovi, jako kdyby tu vůbec nebyl, a Will skutečně na její poznámku nijak nereagoval. Jen se nadále opile klátil ze strany na stranu. „Teď není k ničemu."

Chester s Calem si vyměnili zmatené pohledy. Nerozuměli tomu, co Elliott říká.

„K ničemu?" zopakoval Chester tázavě.

„Ano, a to není dobré." Obrátila se ke Calovi a prohlédla si ho od hlavy k patě. „Jak jsi na tom ty? Co tvoje noha?"

Chester si okamžitě uvědomil, že je Elliott hodnotí. Netušil, z jakého konkrétního důvodu, ale nelíbilo se mu to. Byl z toho celý nesvůj. Dobře věděl, že všichni musejí být ve vynikající formě, pokud mají mít naději utéct Styxům, ale její vyptávání znělo na jeho vkus trochu moc zlověstně.

„Jeho noha už je daleko lepší. Odpočinul si," ozval se rychle a střelil očima po Calovi, kterého Chesterova odpověď trochu překvapila.

„Copak neumí mluvit sám za sebe?" nasupila se Elliott.

„Ech, jistě, promiň," zamumlal Chester omluvně.

„Tak jak jsi na tom?"

„Jak říkal Chester..., mnohem líp," odpověděl Cal a protáhl si nohu, aby Elliott přesvědčil. Ve skutečnosti ji měl pořád značně ztuhlou a při každém došlápnutí pochyboval o tom, zda ho vůbec unese.

Elliott vteřinu pozorně studovala jeho tvář a poté obrátila svou pozornost na Chestera, který uvažoval, jaký posudek mu asi v duchu vystavuje a jestli splňuje její nároky. V tu chvíli je vyrušil Will, který jedinkrát zamumlal „unavený", těžce dosedl na zem a převrátil se na záda. Okamžitě upadl do hlubokého spánku a začal hlasitě chrápat.

„Ten je mimo. Za pár hodin bude jako rybička," řekla Elliott a oslovila Cala. „Ty zůstaneš se svým bratrem." Podala mu náhradní hledáček k pušce. „A sleduj břeh..., hlavně kolem brodu." Ukázala k moři a do neproniknutelné temnoty, v níž se kdesi nacházel neviditelný pruh pláže, po kterém přešli ke stejně neviditelnému brodu. „Potřebuji vědět, jestli něco uvidíš, cokoliv, bez ohledu na to, o jakou maličkost půjde. Je vrcholně důležité, abys dával pozor..., rozumíš?"

„A kam vlastně jdete?" zeptal se Cal a snažil se, aby mu do hlasu nepronikla úzkost, kterou cítil. Už dříve si dělal starosti, že ho Elliott s Drakeem někde nechají, a když tu teď Drake nebyl, se jeho strach vrátil s plnou silou. *Nemá v plánu vypařit se s Chesterem a nechat jeho a Willa, ať se o sebe starají, jak sami dovedou?*

„Daleko ne..., jen musíme něco obstarat," odpověděla. „Tohle taky hlídej," dodala, shodila si z ramen batoh a položila ho vedle nehybného Willa. Calovy obavy trochu polevily – bez vybavení jistě nepůjde nikam daleko. Přihlížel, jak si Elliott vytahuje z postranní kapsy batohu několik vaků a v Chesterově doprovodu mizí do tmy.

„Jak to zvládáš?" zeptal se jí Chester po chvilce chůze. Lucernu měl nastavenou na nejnižší výkon a podle Elliottiných pokynů ji ještě zastiňoval prsty, takže mu cestu osvětloval jen tenký proužek matné záře. Elliott jako obvykle nepotřebovala světlo vůbec. Jako by měla nadpřirozenou schopnost vnímat svoje okolí. Pronikali dále do zátoky a po celou dobu měli hustou vegetaci po levé straně a moře po pravici.

Elliott na jeho otázku neodpověděla a zachovávala tísnivé mlčení. Chester předpokládal, že vzpomíná na Drakea. Tušil, jak ji jeho smrt musela rozrušit, a měl pocit, že je třeba, aby něco řekl. Zjišťoval

ale, že je velice obtížné se k něčemu takovému přimět. I když s ní strávil značný čas během řady společných hlídkových obchůzek, nikdy s ní moc nemluvil. Teď si uvědomil, že ji vlastně nezná ani o trochu lépe než toho dne, kdy se k němu a Willovi poprvé připlížila s Drakeem. Střežila si svoje soukromí a v nepostižitelnosti si nezadala s jemným vánkem uprostřed hluboké noci, jehož přítomnost cítíte, ale nemůžete se ho dotknout.

Zkusil to ještě jednou.

„Elliott, jsi..., *vážně* jsi v pořádku?“

„Neměj péči,“ ozvala se odměřená odpověď.

„Jenom chci, abys věděla, že je nám všem moc líto, co se stalo Drakeovi. .. Vděčíme mu za... za všechno.“ Chester se na několik okamžiků odmlčel. „Asi to bylo hrozné, když Will musel..., ehm..., musel...“

Bez varování se zastavila a dloubla ho do hrudi s takovou agresivitou, že jen ohromeně zíral. „Nepokoušej se mě vodit za ručičku! Nepotřebuji ničí soucit!“

„Já jsem nechtěl...“

„Nech to být, ano?“

„Podívej, dělám si o tebe starosti,“ ohradil se rozhořčeně. „My všichni.“ Vypadalo to, že se trochu zklidnila, a když konečně promluvila, v hlase jí znělo pohnutí. „Prostě si nedokážu zvyknout na to, že je mrtvý.“ Z hrdla se jí vydral vzlyk. „Často mluvil o tom dni, který dřív nebo později nastane pro jednoho nebo pro oba z nás, a říkal, že se jen o kousek pohne kolo osudu. Prý na to musíme být připravení, ale nesmíme se tím nechat svazovat. Prý se člověk má dívat dopředu a snažit se co nejlíp využít každý okamžik, který právě prožívá...“ Posunula si trochu pušku na rameni a upravila si její řemínek. „Přesně to se snažím dělat, ale je to tak těžké...“

Chester se ve slabé záři lucerny díval na její tvář skrytou v přítmí a viděl, jak z ní odpadává obvyklá neproniknutelná maska a pod ní se objevuje vyděšená a ztracená dívka. Možná zrovna poprvé spatřil *pravou* Elliott.

„Jsme v tom společně,“ řekl vroucně a upřímně.

„Díky,“ odpověděla zaraženě a vyhýbala se pohledu do jeho očí. „Měli bychom jít dál.“

Nakonec dorazili k úzkému pruhu pláže, který vypadal, jako kdyby na něm ležel stín. Při bližším pohledu Chester zjistil, že to nemá nic společného se světlem. Na zdejší mělčině se jen nashromáždila tmavší a těžší usazenina.

„Tady by to mělo jít jako po másle," poznamenala Elliott a podala vaky Chesterovi. Vkročila do vody, shýbla se a zalovila rukama pod vodou, jako by něco hledala.

Postupovala přitom ke straně a pořád šmátrala při dně. Náhle se s radostným vyjeknutím narovnala. V rukou se jí zmítalo velké zvíře měřící od hlavy k ocasu asi půl metru. Jeho stříbrné tělo trochu připomínalo zploštělý kužel s vlnícími se ploutvemi po obou stranách, které se divoce chvěly, jako kdyby se živočich snažil odplout vzduchem pryč. Na vrcholu hlavy čněly obrovské složené oči černé barvy a ze spodní strany vyrůstaly dva přívěsky s ostny, jimiž se tvor pokoušel dosáhnout na Elliottiny ruce. Elliott ho nepouštěla, otočila se a přiběhla zpátky k břehu. Chester zakopl a sedl si na zadek, jak se před ní snažil rychle uhnout.

„Proboha!" vykvikl. „Co to je?"

Elliott se rozmáchla a udeřila zvířetem o kámen. Chester nevěděl, jestli ho zabila nebo pouze omráčila, ale zdálo se, že se tvor stále pomaličku pohybuje.

Překulila ho na záda a Chester spatřil, že se hlavové přívěsky stále ohýbají kolem kruhových úst, lemovaných po celém obvodu desítkami blyštivých bílých jehliček.

„Říká se jim *noční krabi*. Chutnají skvěle."

Chester polkl, jako kdyby se mu odporem zvedal žaludek. „To je teda pořádnej macek," zasténal vleže na místě, kam upadl. Elliott se ohlédla po vacích, které upustil na zem, a usoudila, že od něj nemůže čekat žádnou pomoc. Došla si tedy pro jeden a strčila zvíře dovnitř.

„Tohle bude hlavní chod," řekla. „Teď se poohlédneme..."

„Neříkej mi, že chceš chytat další příšery," zaúpěl Chester pisklavě, jako kdyby neměl daleko k hysterickému záchvatu.

„Ne, to se mi asi nepovede," odvětila klidně. „Noční krabi jsou docela vzácní. A takhle blízko ke břehu se přicházejí živit jen ti mladší. Měli jsme štěstí."

„Jo, to rozhodně," zahučel Chester a konečně se zvedl, aby se oprášil.

Elliott už se mezitím vrátila do vody, ale tentokrát zabořila ruce hluboko do bahna. „A tady je to, pro co si sem přišel náš krab," oznámila. Ruce měla pokryté hustým bahnem až po lokty, ale když jednu z nich natáhla k Chesterovi, spatřil na její dlani dvě zkroucené lastury, každou přibližně tři centimetry dlouhou.

„Mušle... a moc dobré. Jenom se podívám, jestli jich tu není víc."

Chester se celý otřásl. Elliott přece nemůže vážně očekávat, že bude jíst něco z těchhle potvor.

„Jen do toho, poslož si," řekl.

Když se vraceli po pobřeží, Chester měl dojem, že něco není v pořádku. Nikde neviděl žádný pohyb – žádné zamávání ani zavolání na znamení, že je Cal viděl. Elliott se rozlíceně vydala přímo ke spícímu chlapci. Sice pořád seděl, ale hlava se mu kývala na prsou. Dřímal vedle svého bratra, který také nevěděl o světě.

„Copak mě tady nikdo neposlouchá?" ptala se Chestera. Třásla se vzteky a Chester slyšel, jak se hvízdavě nadechuje. „Copak jsem neřekla naprosto jasně, že musí zůstat na hlídce?"

„Ano, řekla," odpověděl Chester nahlas.

„Psst!" přikázala mu a vyrazila po pláži o kousek dál, aby se rozhlédla hledáčkem pušky po obzoru. Chester čekal u obou spících chlapců na její návrat.

„U Drakea by mu to neprošlo," prohlásila nervózně a přecházela za Calem jako lvice chystající se k útoku. Cal pořád klímal v blažené nevědomosti a s každým nádechem se mu hlava mírně houpala.

„Jak to myslíš?" zeptal se Chester a snažil se něco vyčíst z jejích očí.

„Opustil by ho tady. Sbalil by tábor a nechal by ho, ať se stará sám o sebe," řekla.

„To přece nemyslíš vážně! Jak dlouho myslíš, že by Cal vydržel?" namítl Chester. „To je jako vynesení rozsudku smrti."

„Jeho smůla."

„Něco takového mu nemůžeš udělat," vyhrkl Chester. „Musíš k němu být trochu shovívavá. Chudák kluk je úplně vyřízený. Jako my ostatní."

Elliott ale zachovávala smrtelnou vážnost.

„Copak to nechápeš? Tím, že usnul, nás mohl všechny stáhnout ke dnu s sebou," řekla a střelila pohledem přes vodní hladinu. „Nevíme, jak se nám pokusí dostat na kobylku příště... Jestli půjde o Likvidátory, asi bych je neviděla přicházet ani *já*. Ale může se jednat o obyčejné civilisty. Styxové je často vysílají jako předvoj, protože jsou pro ně bezcenní. Používají je jako potravu pro děla. Tak někdy postupují. Vojáci je následují až později, aby vyřídili zbytky odporu."

„Jistě, jenže...," začal Chester.

„Ne, poslouchej mě. Stačí sebemenší chyba a skončíš bradou nahoru jako potrava pro ryby," přerušila ho mrazivě a trhla palcem k moři. Zdálo se, že se chvilku rozmýšlí, a pak si přehodila pušku přes rameno. Přikročila ke Calovi a tvrdě ho pleskla přes zátylek.

„Áááá!" vyjekl a okamžitě se vzbudil. Vyskočil a divoce rozhodil pažemi. Pak si uvědomil, že mu ten pohlavek dala Elliott, a probodl ji zlostným pohledem.

„Ty si asi myslíš, že to bylo vtipné?" obořil se na ni a nakvašeně odfukoval. „Já tedy ne..."

Její kamenný obličej mu prozradil vše, co potřeboval vědět, a další slova mu odumřela na rtech.

„Na hlídce se neusíná!" zavrčela výhružně.

„Ne," přitakal, stáhl si košili a ve tváři se mu zračily rozpaky.

„Já věděl, že slyším hlasy," ozval se Will, ospale si promnul oči klouby prstů a posadil se. „Co se děje?"

„Nic, jenom připravujeme večeři," odpověděla Elliott. Will si nevšiml, že věnovala Calovi poslední hrozivý pohled a přejela si hřbetem ruky významně přes hrdlo. Cal zamračeně přikývl.

Elliott vykopala v písku jámu a vyslala Chestera s Calem, aby přinesli nějaké dřevo, a pak ho rozložila po obvodu prohlubně. Jakmile všechno vypadalo k její spokojenosti, zapálila na dně jámy malý

ohýnek. Když plameny vyšlehly trochu výš, upravila okolní ohrádku, aby do okolí neunikalo žádné světlo.

Chester s Calem mezitím přihlíželi, jak se Will vrávoravě šourá k několika skalnatým lagunám na kraji moře. Sundal si z oka kukátko a začal si omývat obličej vodou. Zdálo se, že trvá celou věčnost, než si umyl ruce. Třel je mokrým pískem a oplachoval je ve vodě pořád znovu a znovu, pomalu a metodicky.

„Myslíš, že bych za ním měl jít? Chová se trochu potrhle," zeptal se Chester Elliott, když sledoval Willovo výstřední jednání. „Co má s rukama?"

„Opožděné následky šoku," řekla prostě Elliott a nechala Chestera s Calem nadále tápat v temnotách. Když se oba chlapci dozvěděli, že Will možná zastřelil Drakea, byli ve skutečnosti velice rádi, že se jim dosud nenaskytla příležitost si s ním promluvit. Zabití člověka ho od nich oddělilo pomyslnou zdí a přivedlo ho do situace, kterou ostatní neměli šanci pochopit.

Jak by se k němu tedy měli chovat? Ačkoliv by je ani ve snu nenapadlo, aby si o tom spolu promluvili, ta otázka se dostala do popředí jejich úvah. Rozhodně ho nemohli poplácat po zádech a poblahopřát mu. Měli by vyjádřit společnou lítost nad Drakeovou smrtí a utěšovat ho, *když byl příčinou jeho smrti on?* Will v nich vlastně budil posvátnou bázeň. Jak se cítil po tom, co udělal? Nejenže měl na rukou krev zabité lidské bytosti, ale jednalo se o Drakea..., jednoho z jejich skupiny..., jejich ochránce a přítele..., jeho přítele.

Chester se zamyšleně podíval na Elliott a znovu zauvažoval, jak se s tím asi vyrovnává ona. Po krátké chvilce, kdy před ním odkryla svou křehkou stránku, se podle všeho vrátila ke svému starému já a začala se o ně zase starat. Chesterovy myšlenky se rozprchly do všech směrů, když Elliott vytáhla z vaku nočního kraba a hodila ho do písku. Živočich byl právě tak čilý, jako když ho ulovila, a Elliott ho musela přimáčknout nohou k zemi, aby neutekl.

Chester si všiml, že se k nim blíží Will. Pohyboval se líně a loudavě, jako kdyby se dosud úplně nevzbudil. Odkapávala z něj voda a vypadal naprosto příšerně. Obličej si neumyl zvlášť dobře a pod očima, na čele i na krku se mu táhly černé šmouhy. I světlé vlasy měl na mnoha místech špinavé. Za jiných okolností by Chester možná

zažertoval, že se Will nápadně podobá pandě, ale teď na to nebyl vhodný čas ani místo.

Will se zastavil několik metrů od nich a odmítal se komukoliv podívat do očí. Místo toho svěsil hlavu a zahleděl se pod nohy. Ukazováčkem se škrábal na dlani druhé ruky, jako kdyby se z ní něco snažil odstranit nehtem.

„Co jsem to udělal?“ řekl. Dalo se mu těžko rozumět, protože špatně vyslovoval, jako kdyby měl znecitlivělá ústa, a nepřestával se škrábat na ruce.

„Nech toho!“ vyjela na něj Elliott ostře. Will se přestal drbat a spustil ruce podél těla. Stál s pokleslými rameny a svěšenou hlavou.

Chester viděl, jak se z Willova obličeje odděluje kapka a na okamžik se zaleskla ve světle, ale nedokázal poznat, jestli šlo o slzu nebo o zbytek mořské vody po jeho pokusech o očistu.

„Podívej se na mě,“ přikázala mu Elliott.

Will se nepohnul.

„Řekla jsem, aby ses na mě *podíval!*“

Will zvedl hlavu a vyčerpaně pohlédl na Elliott.

„To je lepší. Takže si něco vyjasníme... Udělali jsme to, co jsme museli,“ řekla mu pevně a dodala o něco jemněji: „Já na to nemyslím... a ty udělej totéž. Na to bude spousta času později.“

„Já...,“ vykoktal a pomalu zavrtěl hlavou.

„Ne, počkej..., poslouchej mě. Vystřelil jsi, protože já jsem nemohla. Zklamala jsem Drakea, ale ty ne. Udělal jsi správnou věc... pro něj.“

„Dobře,“ vzdychl konečně. „Neříkala jsi něco o večeři?“ řekl po dlouhé odmlce. Bylo vidět, že se ze všech sil snaží dát dohromady, ale v očích mu stále sídlil uštvaný, zoufalý výraz.

„Jak se cítíš?“ zeptala se ho a vzpomněla si, že musí něco udělat s tím nočním krabem, na kterém pořád stála. Bylo to na poslední chvíli, protože živočich hrabal ploutvičkami v písku a usilovně se pokoušel osvobodit.

„Mizerně,“ odvětil Will. „Hlava už mi tak netřeští, ale žaludek mám jako po projížďce na horské dráze.“

„Potřebuješ teplé jídlo,“ řekla, zvedla nohu z nočního kraba a vytrhla z pouzdra nůž. Zvíře hýbalo přívěsky pod hlavou jako oživlými televizními anténami.

Na okamžik se rozhostilo ticho, během něhož se Will srovnával s tím, co spatřil před sebou, a poté vykřikl.

„Anomalocaris canadensis!“

Jeho chování prodělalo k úžasu všech bleskurychlou proměnu. Doslova nadskakoval a vzrušeně gestikuloval rukama.

Elliott kraba překulila na záda a přiložila nůž ke spojnici mezi dvěma články na jeho plochém břiše.

„Hej!“ zařval Will. „Ne!“ Natáhl k ní ruku, aby ji zastavil, ale Elliott na něj byla příliš rychlá. Zajela nožem do živočichova těla a krabovy přívěsky se okamžitě přestaly hýbat a ochably.

„Ne!“ vykřikl Will znovu. „Jak jsi to mohla udělat? Vždyť je to *Anomalocaris!“* Pokročil k ní se stále nataženou rukou.

„Drž se ode mě dál,“ varovala ho a pozvedla nůž, „nebo vykostím i tebe.“

„Ale... vždyť je to zkamenělina... Chci říct... dávno vyhynulý členovec... Chci říct, že jsem viděl jeho zkamenělinu..., je VYHYNULÝ,“ ječel Will. Byl čím dál rozrušenější, protože mu podle všeho nikdo nerozuměl, nebo se snad ani nepokoušel porozumět tomu, co se jim snažil sdělit.

„Fakt? Mně moc vyhynulý nepřipadá,“ poznamenala Elliott a zamávala mu mrtvým živočichem před obličejem, jako by ho chtěla poškádlit.

„Copak si neuvědomuješ, jak je to důležité? Nemůžeš je takhle zabíjet! Ostatní už nech na pokoji!“ Všiml si druhého vaku a už nekřičel, jen drmolil, jako kdyby věděl, že s Elliott stejně nic nepořídí.

„Wille, přestaň se laskavě chovat jako pitomec, jo? V druhém pytli jsou jenom škeble. Kromě toho Elliott tvrdí, že těch krabů je tady plno,“ snažil se mu vysvětlit Chester a pokynul rukou neurčitě k moři.

„Ale... ale...!“

Elliottin výraz čirého podráždění stačil k tomu, aby Will spolkl další námitky. Kousl se do rtu a s tichou hrůzou hleděl na mrtvého kraba.

„Byl to největší dravec, jaký svého času brázdil všechna moře... Tyranosaurus rex kambrijské éry," mumlal Will nešťastně. „Je vyhynulý skoro pět set padesát milionů let."

Podobně ho ohromilo, když Elliott vytáhla z druhého vaku posbírané mušle, jak jim říkala.

„To snad ne," zalapal Will po dechu. „*Gryphaea arcuata*. Doma jich mám plnou krabici. Našel jsem je s tátou u Lyme Regis..., ale to jsou jenom zkameněliny!"

Za chvíli už se vyhynulý *Anomalocaris* rožnil nad plameny, Elliott, Cal a Chester se sesedli k pravěkému pikniku a Will si zhotovoval náčrt živého mlže, kterého vyžebral od Elliott. Jeho bratři a sestry (nebo možná oboje zároveň – Will si nevybavoval, jestli se podle vědců nejednalo o hermafrodity) neměli takové štěstí a se syčením se pekli na žhavých oharcích na okraji ohniště.

Will si tiše mumlal a hloupě se usmíval, zcela ponořený sám do sebe jako malé dítě zkoumající nějakého brouka, kterého chytilo v zahradě. „Ano, to je opravdu hodně silná ulita..., podívejme se na ty růstové kroužky... a tady je víčko," říkal Will a poklepával tužkou na plochou, kruhovou část schránky na nejširším konci živočicha. Vzhlédl a zjistil, že ho ostatní mlčky pozorují. „To je úplná senzace! Věděli jste, že to je předek ústřic?"

„Něco takového říkal i Drake. Měl je rád syrové," poznamenala Elliott věcně a obrátila nočního kraba nad ohněm, aby se opekl i z druhé strany.

„Nikdo nemáte ani páru, jak významný je objev těchhle živočichů," řekl Will a přepadal ho pocit marnosti z toho, že ostatní nedávají najevo sebemenší zájem. „Jak vás může vůbec napadnout je jíst?"

„Jestli nechceš svoji porci, Wille, já si ji vezmu," ozval se Cal. Obrátil se k Chesterovi. „Co je to vlastně ta *ústřice?*"

Během přípravy jídla Elliott zavedla hovor na onu podivnou síň s neprodyšně uzavřenými celami, kterou viděli s Calem v Bunkru. Očividně jí jejich objev vrtal hlavou a potřebovala si o něm promluvit.

„Tušili jsme, že je tam nějaká karanténní oblast, ale nevěděli jsme přesně kde ani k čemu slouží.“

„O tom se zmínil už Drake, ale jak jste se o ní doslechli?“ zeptal se Will.

„Od jednoho známého,“ odpověděla Elliott a spěšně sklopila oči. Will by přísahal, že v nich zahlédl rozpačitý a znepokojený záblesk, ale usoudil, že to je jenom reakce na objev oněch cel.

„Takže uvnitř byli samí mrtví,“ řekl Chester.

„Až na jednoho muže,“ upřesnila Elliott. „Taky psance.“

„Ostatní byli Kolonisté,“ dodal Cal. „Dalo se to poznat podle oblečení.“

„Ale proč by Styxové tak pracně vozili Kolonisty sem dolů, jen aby je potom takhle zabili?“ podivil se Chester.

„Nevím,“ pokrčila Elliott rameny. „Vždycky využívali Hlubiny jako oblast pro svoje pokusy, to není nic nového, ale všechno nasvědčuje tomu, že se tentokrát chystá něco velkého. Drake doufal, že nám vy tři pomůžete udělat Černohlavcům čáru přes rozpočet. Hlavně on.“ Protáhla obličej a podívala se na Willa, který pořád vytřeštěně hleděl na opékajícího se *Anomalocarise*. „Ale nejsem si jistá, jestli to Drake zvážil opravdu dobře.“

Sundala členovce z plamenů a položila ho na zem. Odhrnula špičkou nože jeden článek z jeho podbřišku a začala zvíře porcovat. „Je hotový,“ oznámila.

„No výborně,“ hlesl Will dutě.

Když si ale všichni rozdělovali jídlo, nakonec se vzdal. Odložil zápisník a pustil se do svého podílu s ostatními, zprvu zdráhavě, ale nakonec s hltavou náruživostí. Dokonce souhlasil s Chesterem, že ten *Anomalocaris* je chuťově docela podobný humrovi. Mlži představovaly zcela jiný případ a všichni chlapci se šklebili, zatímco se je statečně pokoušeli žvýkat.

„Hm. Zajímavé,“ podotkl Will, když spolkl první sousto. Přemítal o tom, že je jedním z několika málo lidí, kteří kdy hodovali na vyhynulém zvířeti. Najednou ho napadlo, jak by asi chutnal karbanátek z mauricijského doda, a neklidně se usmál.

„Jo, to byla bašta,“ zasmál se Chester a protáhl si nohy. „Skoro jako kdybysme byli zase doma.“

Will souhlasně přikývl.

Svěží závany větru, praskání dohořívajícího ohně, do něhož se mísilo šplouchání mořských vln, a chuť mořských plodů v ústech – to vše v Chesterovi a Willovi vyvolávalo hluboký stesk po domově a vzpomínky na dávné, bezstarostné časy strávené na Povrchu – jako kdyby si jednoho večera v pozdním létě vyjeli na plážový piknik. Willova rodina sice zřídka jezdila na nějaké výlety, a když už, pak aspoň ne všichni pohromadě, ale i tak ho ta představa dojala.

Čím více si ale zkoušeli namlouvat, že to je jako *doma*, tím více si uvědomovali, o jak lichou snahu se jedná. Ocitli se na cizím a nebezpečném místě, kde nikdy nevěděli, jestli přežijí další den. Aby potlačili chmurné myšlenky, mluvili o maličkostech a vyhýbali se čemukoliv, co nějak souviselo s Drakeovou smrtí, ale rozhovor brzy odumřel. Každý se ponořil do vlastních myšlenek a mlčky pokračovali v jídle.

Elliott si odnesla svou porci k vodě a pravidelně si přikládala k očím zbraň, aby se rozhlížela po protějším břehu.

„A jéje," řekl najednou Cal a Will s Chesterem se otočili právě včas, aby viděli, jak se Elliott zvedá na nohy a pouští jídlo z klína na zem. Stála naprosto nehybně a mířila zbraní na jakýsi neviditelný cíl.

„Je na čase vyrazit!" zavolala na ně s okem stále přitisknutým k hledáčku.

„Zahlédla jsi něco?" zeptal se Will.

„Ano, nějaký záblesk... Počítala jsem, že budeme mít víc času, než dojdou k pláži... Asi jde o předsunutou hlídku."

Chester hlasitě polkl vše, co měl v ústech.

37. kapitola

„Ty pitomé, hloupé zvíře!“ vykřikla Sára, kterou Bartleby táhl porostem tučnolistých rostlin ještě zběsileji než předtím. Nedalo se vůbec pochybovat, že sleduje horkou stopu obou chlapců, což představovalo dobrou zprávu. Horší ale bylo, že se choval stále divočeji, nedal se skoro zvládnout a jednou či dvakrát už Sára dokonce čekala, že se na ni vrhne.

„Zpomal!“ zaječela.

Vodítko jí s ostrým lupnutím zplihlo v ruce, Sára ztratila rovnováhu a padla na záda. Lucerna jí vyklouzla z prstů a odletěla stranou. Několikrát se odrazila od okolních rostlin a přitom se přepnula na nejvyšší výkon. Vysoké stromy za Sárou osvítila oslnivá záře mihotajících se paprsků, kterou muselo být vidět na míle odtud. Kdyby chtěla vyhlásit do všech stran svou přítomnost, nemohla to zařídit lépe.

Pád jí vyrazil dech a několik dlouhých vteřin se nedokázala pohnout. Pak se rychle doplazila ke svítilně a zastínila její záři vlastním tělem. Ležela na lucerně, lapala po dechu a tiše klela. *Taková školácká chyba!* Měla sto chutí vykřičet svou zuřivost do celého světa, ale to by ničemu nepomohlo.

Sáhla si rukou pod tělo a opět světlo ztlumila. Poté obrátila pozornost ke zbytku koženého vodítka omotaného kolem zápěstí. Konec, který před chvílí povolil, byl odřený a prošoupaný, ale při bližším ohledání na něm spatřila i otisky zubů. Bartleby ho potají překousal, když se nedívala. *Ten prohnaný mizera!* Kdyby se tak nevztekala sama na sebe, možná by dokonce obdivovala jeho lstivost.

Naposledy z něj zahlédla jen zadní nohy, které se míhaly zběsilou rychlostí a odhazovaly za sebe kousky suchých listů, jak nesly kocoura do tmy.

„Zatracené zvíře!“ vydechla a v rychlém sledu ho počastovala snad všemi nadávkami, které existují. Takovým tempem už je pěkně daleko odtud a Sára si nemohla nalhávat, že se jí ho podaří chytit. Právě přišla o jediný prostředek, s jehož pomocí mohla najít své dva syny. „Zatracené zvíře,“ řekla znovu, tentokrát sklíčeněji, a zapo-

slouchala se do šplouchání vln. Mohla jedině pokračovat v cestě podél pobřeží a doufat, že ji dovede k cíli.

Zvedla se, dala se do klusu a modlila se, aby Will nezatočil úplně jiným směrem, než kterým ho dosud Bartleby stopoval. Kdyby si v hustém porostu vybral nějakou odlišnou trasu, neměla sebemenší naději ho najít.

O půl hodiny později nahradil šumění moře jiný zvuk: šum proudící vody. Sára si vzpomněla, co viděla na mapě – jakousi cestu přes moře k nedalekému ostrovu. Zabočila k vodě a šplouchání zesílilo.

Téměř už dospěla ke zpola zalité cestě, když se přímo před ní náhle zhmotnila jakási postava. V tu chvíli by se v ní krve nedořezal. Viděla, že se jedná o muže. Kráčela po otevřené pláži, která široko daleko nenabízela žádný úkryt. Sára vůbec netušila, kde se tu ten člověk tak najednou objevil. Neobratně strhla pušku z ramene, ale v panice ji málem upustila.

Zaslechla nepříjemný, nosový smích a zůstala stát zcela nehybně, s puškou připravenou k obraně před tělem. Muž byl stejně příliš blízko, než aby ji proti němu mohla namířit.

„Ztratila jste něco?“ oslovil ji hlasem, z něhož čišelo pohrdání. Pokročil k ní a Sára o kousek zvedla svítilnu. V mdlé záři rozeznala ostře řezanou tvář se zapadlýma očima.

Likvidátor.

„To bylo nedbalé, velice nedbalé,“ poznamenal a hrubě jí vtiskl do ruky provaz se smyčkou na konci.

Sára se chvěla strachem a netušila, co může očekávat. Ve vlaku, kde seděla i Rebecca, to bylo něco jiného. Tady ji vůbec netěšilo, že je o samotě s těmi netvory, zejména když právě provedla něco, z čeho nemohou mít radost. V téhle divočině nemuseli respektovat žádná pravidla. Napadlo ji, jestli ta smyčka neznamená, že se ji chystají *oběsit*. Šlo snad o nějakou krutou hru, kterou s ní hráli? Třeba se ji chystají popravit, protože ji považují za neschopnou přítěž. A ona jim to ani nemohla vyčítat, protože zatím všechno jenom kazila.

Ve skutečnosti ale její strach nebyl opodstatněný. Zpoza Likvidátorových nohou se vyplížil Bartleby, který měl druhý konec provazu upevněný škrticí smyčkou kolem krku. Vypadal jako zpráskaný

pes a ocas táhl svěšený mezi nohama. Sára netušila, jestli mu Likvidátor uštědřil výprask, ale ať už udělal cokoliv, zjevně kocoura k smrti vyděsil. S Bartlebym se nemohla odehrát větší proměna. Když Sára zatáhla za provaz, přišel k ní bez sebemenší známky odporu.

„Odsud si bereme sledování na starost *my*," ozval se bezprostředně za ní další hlas. Bleskově se otočila a spatřila několik nezřetelných postav: zbývající příslušníky čtyřčlenné styxské hlídky. Ačkoliv je za celého půl dne vůbec nespatřila, jistě je po celou tu dobu měla v patách. Už chápala, odkud získali svou zaslouženou pověst. Skutečně se dokázali pohybovat naprosto nenápadně jako přeludy. A to si o sobě myslela, že je dobrá.

Neklidně si odkašlala. „Ne," začala pokorně a pohlédla směrem ke šplouchající vodě, kde začínal brod. Spočinula na ní zrakem. Raději se bude dívat kamkoliv jinam než do těch studených rybích očí. „Povedu lovce po stopě dál... na ten ostrov... a..."

„Není třeba," řekl Likvidátor, který jí blokoval cestu, hrozivě tichým hlasem. Na tom, jak šeptal, místo toho, aby štěkal rozkazy, bylo něco hluboce znepokojivého. Sára vnímala jeho vztek, že si s ním dovolila nesouhlasit. Prudce trhl hlavou ze strany na stranu. To násilné gesto naznačovalo, co může přijít, jestli jim bude nadále odmlouvat. „Už jste toho udělala dost," dodal. Sára z jeho tónu nepochybovala, že to myslí opovržlivě.

„Ale Rebecca říkala...," začala, dobře si vědoma toho, že se může jednat o úplně poslední slova, která *kdy* pronese.

„Nechte to na nás," zavrčel jeden z Likvidátorů za ní a sevřel jí paži tak bolestivě, až se mu reflexivně chtěla vyškubnout. Nakonec to však neudělala, ale odmítala se k němu otočit. Všichni tři nyní stáli velice blízko u ní. Cítila, jak se jeden z nich otřel o její druhou paži, a byla si téměř jistá, že na zátylku vnímá jejich dech. Musela si neochotně připustit, že je vyděšená k smrti. V duchu jasně viděla, jak jí podřezávají hrdlo a nechávají ji ležet tam, kde se její bezduché tělo zhroutí k zemi.

„Dobře," hlesla sotva slyšitelně. Ruka na její paži mírně uvolnila sevření, ale zůstala na místě. Sára svěsila hlavu a nenáviděla se za to, že se jim nedokáže postavit. Bude ale lepší, když poslechne, zdůvodňovala si vlastní slabost, než když se nechá popravit. Jestli uspějí a

zajmou Willa živého, ještě pořád se jí může naskytnout příležitost zjistit pravdu o Tamově smrti. Rebecca Sáře slíbila, že bude moct skoncovat s Willem sama, a to přinejmenším znamenalo, že si s ním aspoň na chvilku promluví. Teď ale nebyl vhodný čas, aby těmhle surovcům připomínala, na čem se s Rebeccou dohodla.

„Jděte dál po pobřeží. Uprchlíci možná opustí ostrov jinudy," zašeptal jí zezadu do ucha jeden z Likvidátorů. Ruka na její paži do ní neurvale strčila a Sára se o několik kroků odpotácela. Než našla ztracenou rovnováhu, Styxové se vypařili. Stála sama na mořské pláži, do tváře jí foukal mírný vánek a přemáhal ji drtivý pocit, že ostudně selhala. Došla tak daleko jen proto, aby ji nakonec odsunuli na vedlejší kolej. Útroby se jí svíraly mučivou prázdnotou, když pomyslela, že ti čtyři vojáci pokračují bez ní. Nemohla s tím však nic dělat. Byla by blázen, kdyby jim dál odporovala. Mrtvý blázen.

Pomalu vyrazila podél břehu a zakázala si zastavovat se u brodu. Kdyby se tu zastavila, jen by pokoušela osud. Otočila nicméně hlavu a krátce se k němu ohlédla. Po Likvidátorech nebylo nikde ani stopy, ale vsadila by se, že se jeden z nich zdržel vzadu, aby si ověřil, že Sára uposlechne jejich příkazu. Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat směrem, kterým ji poslali, ačkoliv věděla, že jde o bohapustou ztrátu času. Will byl na tom ostrově – ve slepé uličce bez možnosti úniku – a ona se ocitla tak blízko něj.

„Pohyb!" obořila se zbytečně na Bartlebyho. „Tohle všechno je tvoje chyba!"

Tvrdě zatáhla za provaz. Kocour ji poslušně následoval, ale otáčel hlavu k ostrovu a tence naříkal. Věděl stejně dobře jako ona, že se vydávají úplně špatným směrem.

38. kapitola

V prostorné jeskyni se objevil náznak pěšiny. Úzký proužek, na kamenitém podkladu sotva rozeznatelný. Dokonce mohl vzniknout přirozeně... Doktor Burrows si nebyl jistý, jestli jde o skutečnou cestu.

Podíval se pozorněji a... Tady!... Ano!... Už spatřil široké dlažební kameny položené od jednoho konce pěšiny k druhému. Odhrnul špičkou boty volný štěrk a odhalil pravidelně rozmístěné mezery mezi dlaždicemi. Není tedy pochyb, že se nejedná o přirozený útvar... Pomalu se vydal kupředu a za chviličku se před ním objevilo malé schodiště. Stoupl si na první schod a zastavil se. Stezka se táhla do dálky, ale doktor Burrows se pustil do zkoumání bezprostředního okolí, nejprve napravo a pak i vlevo od stezky. Zjistil, že po obou stranách hrdě stojí hranaté, na první pohled uměle opracované kameny.

„Ano! Ty někdo otesal!“ zahučel si pro sebe a vzápětí si všiml, že kameny jsou umístěny do řad. Předklonil se, aby je probádal pečlivěji. Ne, to nejsou rovné *linie*, ale *čtverce*.

„Rektilineární konstrukce!“ vykřikl doktor Burrows s rostoucím nadšením. „To jsou rozvaliny budov!“ Vytáhl zpoza opasku geologické kladívko s modrou rukojetí a vykročil ze stezky. Horečně se rozhlížel po zemi kolem svých nohou.

„Základy?“ Shýbl se k opracovaným kamenům, setřel z nich nános drobného štěrku a špičkou kladívka odsunul stranou větší kusy sutin, které ležely vedle nich. Kývl v odpověď na vlastní otázku a po zaprášené tváři se mu rozlil úsměv.

„O tom není pochyb, jsou to základy.“ Narovnal se a spatřil další čtvercovité tvary, které mizely ve tmě. „Jedná se snad o nějakou dávnou *osadu?*“ Když se ale rozhlédl do větší dálky, začínal si uvědomovat skutečné rozměry svého nálezu. „Ne, tohle je větší! Spíš nějaké *město*!“

Zasunul geologické kladívko zpátky za opasek a otřel si čelo. Panovalo tu dusivé horko a odněkud zblízka se k němu nesl zvuk kapající vody. Ve vzduchu se vznášely dlouhé stužky páry, které ho zvolna míjely jako konfety na večírku ve zpomaleném záběru. Ko-

lem proletěli dva netopýři, kteří narušili souvislé pentle vodní páry rychlým máváním křídel.

Obrovský roztoč jemně klapal čelistmi a čekal na doktora Burrowse na cestě jako dobře vycvičený pes. Zřejmě se ho rozhodl několik posledních kilometrů sledovat. Doktor Burrows byl sice rád, že má společnost, ale nedělal si žádné iluze o tom, proč s ním živočich zůstává. Roztoč se očividně zajímal především o jeho jídlo.

Průlom, který se mu podařil, když rozluštil dávný jazyk zdejších obyvatel, v něm podnítil vášnivou touhu dozvědět se o nich ještě více. Kdyby se mu podařilo najít nějaké artefakty, mohl by si utvořit obrázek o jejich životě. Šťoural se v základech budov a hledal jakýkoliv předmět, který by mu mohl pomoct, když tu nehybným vedrem jeskyně zaznělo jakési volání. Ostrý, hluboký skřek, odrážející se ozvěnou od stěn.

Následovalo o něco *tišší zasvištění*, které přicházelo odněkud shora.

Roztoč okamžitě znehybněl jako socha.

„Co to...?“ řekl doktor Burrows. Vzhlédl, ale zdroj zvuku zůstával jeho očím skrytý. Teprve v tuto chvíli si uvědomil, že nevidí strop jeskyně. Jako kdyby stál na dně obří propasti. Objev rozvalin ho tak zaujal, že si dosud vůbec nevšímal okolí.

Pomalu zvedl zářící kouli nad hlavu. V šeru rozeznal kolmé stěny propasti s mírně zvlněnými kamennými vrásami, které mizely v temnotě nad ním a připomínaly čokoládovou tyčinku. Ani jejich barva nebyla tak odlišná, dosahovala jen o něco světlejšího odstínu hnědi. Doktor Burrows, který už si po čertech dlouho nemohl dopřávat obvyklé denní příděly sladkostí, jež tvořily nedílnou součást jeho života v Highfieldu, se ponořil do roztoužených vzpomínek a v ústech se mu sbíhaly sliny. Díky náhlé chuti na čokoládu si uvědomil, jak obrovský hlad má. Zásoby, které dostal od Koprolitů, mu vůbec nechutnaly ani ho nikterak nezasycovaly.

Zasvištění se ozvalo znovu a doktor Burrows prozatím odsunul všechny myšlenky na jídlo stranou. Tentokrát svist zazněl hlasitěji a z větší blízkosti. Dokonce ucítil na tváři závan rozčeřeného vzduchu – blížilo se něco pořádně velkého. Stáhl ruku se světlem dolů, zastínil kouli dlaní a přikrčil se.

Žaludek se mu svíral strachem a bojoval s nutkáním utéct. Místo toho zůstal nehybně stát uprostřed rozvalin dávného města. Byl na otevřeném prostranství, kde se mu nikde poblíž nenabízel žádný úkryt. Ohlédl se na roztoče. Živočich zkameněl, takže doktoru Burrowsovi chvíli trvalo, než si ho vůbec na cestě všiml. V duchu si říkal, že jde určitě o obranné chování – roztoč se snaží splynout s okolím. Tudíž, uvažoval dál, to, co nad nimi krouží, je s největší pravděpodobností opravdu nebezpečné. Pokud se znepokojil i obludně přerostlý roztoč o velikosti dospívajícího slona, chráněný pancéřovaným krunýřem, pak on sám jistě představuje ten nejskvělejší cíl. Měkké, šťavnaté a chutné lidské sousto, připravené k vyzvednutí.

Svissst!

Vzduchem se mihl obrovský stín.

Snášel se pořád níž a níž, kroužil jako sokol a opisoval stále menší kruhy.

Doktor Burrows věděl, že nemůže zůstat tam, kde je. V tu chvíli se roztoč dal opět do pohybu a bystře vyrazil směrem, kudy podle všeho pokračovala stezka. Doktor Burrows na okamžik zaváhal, ale pak vyběhl za ním. Zakopával na nerovném terénu o základy budov, odíral si kotníky o kameny, klouzal a vrávoral přes různé překážky, které se mu při zběsilém útěku stavěly do cesty, ale nějakým zázrakem se mu podařilo udržet rovnováhu.

Svissst!

Stín byl už skoro nad ním. Doktor Burrows potlačil výkřik, zvedl paže, aby si ochránil hlavu, a prchal dál. *Co to proboha je? Nějaký okřídlený dravec, který se chystá zabít kořist?*

Ocitl se zpátky na cestě, ale nemohl uvěřit, jak rychle se ten roztoč dokáže na svých šesti nohách pohybovat. Už ho před sebou sotva viděl, a kdyby tu nebyl náznak pěšiny, určitě by se mu zcela ztratil z očí. Kam ale ta pěšina vede?

Svissst! Svissst!

„Kristepane!“ vykřikl a upadl na zem. Na tváři cítil poryv teplého vzduchu od mávnutí křídel. *Je to blízko!* Klečel na všech čtyřech a otáčel hlavu, aby se podíval, jaký tvor ho ohrožuje. Byl si jistý, že krouží někde kousek nad ním a každou vteřinou se snese, aby mu uštědřil smrtící ránu.

Takhle tedy zemře? Uloví ho nějaká podzemní létající potvora?

Popustil uzdu fantazii a představoval si, jak to zvíře asi může vypadat. Znovu vyrazil kupředu a lezl po zemi jako šílenec. Musel najít nějaký úkryt, a to zatraceně rychle.

Se svěšenou hlavou do něčeho prudce vrazil. Rozplácl se na břicho, zpola omráčený, a zvedl oči, aby zjistil, co mu stojí v cestě. Pořád byl na pěšině, takže někam sem musel utéct i ten roztoč. Viděl, že dospěl k jeskynní stěně. Navíc ale zpozoroval, že se před ním tyčí jakýsi vchod s jasně ohraničeným obloukem ve výšce přibližně dvaceti metrů.

Vykřikl ulehčením a odvážil se zadoufat, že našel nějaké bezpečné útočiště. Dal se zase do lezení a snažil se držet co možná nejvíce při zemi. Odíral si kolena a holeně a otloukal si klouby prstů o drsný štěrk, ale nezastavoval se, dokud si neuvědomil, že ten svištivý zvuk už několik vteřin neslyší. *Je v bezpečí?*

Klesl na zem a schoulil se do klubíčka. Nedokázal potlačit třas, který se ho zmocnil. Teprve teď na něj totiž dolehla prožitá hrůza a chvěl se od hlavy k patě jako osika, přestože už všude kolem panoval klid a ticho. Navíc ho přepadla příšerná škytavka, při níž se mu s každým škytnutím křečovitě sevřelo celé tělo. Po několika minutách se natáhl a překulil se na bok. Neustále přitom skytal. V této poloze se několikrát zhluboka a rozechvěle nadechl a pomalu rozevřel prsty, v nichž dosud třímal zářící kouli.

Odkašlal si a zamumlal: „Ano, ano, ano, *škyt!*“ jako kdyby se styděl za svou reakci. Sedl si a rozhlédl se kolem sebe. Ocitl se v uzavřeném, byť docela velkém prostoru, se dvěma řadami velkých sloupů ze stejného hnědavého kamene jako venkovní jeskyně. Vykulil oči úžasem.

„Co to *škyt?*“

* * *

Elliott odváděla chlapce do vnitrozemí ostrova. Na některých místech byl Porost tak hustý, že se jím musela prosekávat mačetou. Ostatní ji následovali v řadě za sebou a pomáhali si tím, že dávali pozor, aby pružné větve vysokých rostlin i nižší vějířovité listy stro-

mů nešlehaly do obličeje toho, kdo šel za nimi. V zatuchlém, parném vzduchu se ze všech brzy lil pot a stýskalo se jim po otevřeném prostranství a lehkém vánku na pláži.

Přes to všechno měl Will dobrou náladu. Těšilo ho, že postupují jako tým a mají starost jeden o druhého. Doufal, že veškeré rozmíšky s Chesterem jsou minulostí a jejich kamarádství bude stejné jako dřív. Především byl ale rád, že se Elliott po Drakeovi ujala role jejich vůdce. Vůbec nepochyboval o tom, že je k ní plně způsobilá.

Cestou slyšel duté chrastění a vrzavé skřeky zvířat. Dychtivě se snažil určit, odkud zvuky vycházejí, a rozhlížel se kolem sebe po korunách obrovských stromů, ale ničeho si nevšiml. Dal by cokoliv za to, aby se mohl zastavit a provést podrobný průzkum. Prodíral se prapůvodní džunglí, kde možná žijí nejroztodivnější fantastičtí tvorové.

Cesta je zavedla na mýtinu a Will stále nepřestával pátrat pohledem v okolní bujné vegetaci. Z celého srdce si přál, aby aspoň kratičce zahlédl některá ze zdejších zvířat. V duchu si představoval zázraky, které jsou od něj, co by kamenem dohodil.

Vtom se mezi rostlinami na okraji mýtiny objevila dvojice zvířat. Will sebou trhl. Nevěděl jistě, jestli jde o plazy nebo ptáky, ale zvířata připomínala drobné, čerstvě oškubané slepice liliputky s krátkými krky a maličkými zobáčky. Jako staré klevetnice, které si vzájemně vyměňují stížnosti na okolní svět, tito tvorové nezůstávali ani na okamžik zticha a dorozumívali se spolu vrzavými zvuky, jež Will slyšel po celou cestu pralesem. Zvířata se otočila a hbitě se vrátila mezi keře. Na útěku třepotala pahýlky křídel, z nichž vyráželo několik rozčepýřených per. Will pocítil přímo hmatatelné zklamání. To tedy byla ta exotická zvířata, o kterých snil.

Elliott je zavedla na jakousi stezku, po níž pokračovali dál, dokud Will nezaslechl zepředu Chesterův hlas.

„Moře," oznámil jeho kamarád.

Shromáždili se u Elliott, která se krčila v křoví. Před nimi se do obou stran táhl písčitý břeh a všichni opět slyšeli šplouchání mořských vln. Čekali, až jim Elliott oznámí, co mají dělat dál, když se ozval Cal.

„Vypadá to přesně jako naše pláž. Nechceš nám snad říct, že jsme se vrátili tam, odkud jsme vyšli?“ zeptal se rozhořčeně a otřel si pot z obličeje.

„Tohle není ta samá pláž,“ odtušila chladně Elliott.

„Ale kam půjdeme teď?“ vyptával se Cal a rozhlížel se na obě strany pobřeží.

Elliott ukázala dopředu, na zvlněnou hladinu moře.

„Jsme na *ostrově* a na pevninu...,“ začal Will.

„...se dá jít jedině přes ten brod,“ dopověděla za něj Elliott. „A vsadím se, že právě v tuhle chvíli už Černohlavci čmuchají kolem zbytků našeho ohniště,“ dodala.

Na skupinu padlo rozpačité ticho, dokud se ustaraně neozval Chester.

„Takže budeme plavat?“

39. kapitola

Vrávoravě se vyhrabal na nohy a zamžikal překvapením. To, co zahlédl z okolního prostoru, ho okouzlilo a jeho neukojitelná touha po vědění zase jednou potlačila všechny ostatní starosti. V tom okamžiku zázračně zmizela i škytavka a z doktora Burrowse se opět stal neohrožený badatel. Obavy z neznámého létajícího tvora i všechny vzpomínky na horečný úprk do bezpečí se rázem rozplynuly.

„To je ono!“ vykřikl.

Narazil na budovu, která byla zjevně vytesána přímo do skalní stěny jeskyně. Kdyby ještě potřeboval nějaký důkaz o existenci dávné lidské rasy, nyní by ho měl přímo před očima. Vydal se kupředu a jeho světlo ozařovalo řady kamenných sedadel, mnohá z nich rozdrtily padající sutiny. Postupoval směrem, kterým byla obrácená sedadla, když tu se náhodou podíval vzhůru.

Strop vysoko nad ním byl hladký a víceméně netknutý, s výjimkou několika úseků, které se zřítily. Vtom však zahlédl jakýsi dráždivý záblesk něčeho, co k němu odráželo jeho světlo.

„Pozoruhodné!“ pronesl a pozvedl zářící kouli o něco výš. Paprsky světla sotva dosahovaly k jakémusi matně blyštivému kruhu s nejméně dvacetimetrovým průměrem.

„Výš..., musím se dostat výš,“ zamručel si a vylezl na nejbližší kamenné lavice. Pořád to nestačilo, a tak si stoupl přímo na opěradlo.

Pomalu pohyboval světlem a vratce udržoval rovnováhu na úzkém stupínku. Nyní už ten kruh viděl o něco lépe. Barvou připomínal zlato či bronz a mohl být pozlacený, či dokonce namalovaný na skalním podkladu. Prohlížel si ho a přitom nepřestával mluvit sám k sobě.

„Takže tady máme prázdný kruh s... Copak to je uprostřed? Vypadá to jako...,“ mumlal a napínal zrak. Zvedal zářící kouli tak vysoko, jak mu natažená paže dovolovala, až ji podpíral jen špičkami prstů.

Přímo uprostřed kruhu se nacházel jakýsi pevný kotouč, rovněž kovového vzhledu. Z jeho obvodu se rozbíhaly linky podobné načrtnutým paprskům.

„Aha! Tak už je jasné, co máš představovat..., ty jsi *slunce!*“ prohlásil doktor Burrows a přemýšlivě nakrabatil čelo. „Takže co to tu máme? Podzemní národ, který uctívá *svět na povrchu*? Připomínali si snad ti lidé časy, kdy ještě žili nahoře?“

Zahlédl něco dalšího. To, čemu původně nevěnoval pozornost, neboť to považoval za pouhé poškození vnějšího kruhu, bylo ve skutečnosti něčím dočista jiným. Při bližším ohledání jasně spatřil zjednodušeně zobrazené lidské postavy, které obcházely po *vnitřku* většího kruhu. Nedalo se o tom pochybovat. Šlo o lidi, pravidelně rozmístěné po vnitřním obvodu, jako kdyby roztáčeli kolo podobně jako křečci.

„Vida, copak tam ti človíčci dělají? Vždyť jsou i s tím sluncem na špatných místech!“ poznamenal doktor Burrows a zamračil se ještě více. Znovu si posvítil na pevný kotouč uprostřed. „Nevím, kdo vás nakreslil, ale jste obráceně!“

Přes převrácené pojetí obrazu se sluncem uvnitř mu neuniklo, že zpodobnění Země jakožto koule, jež pochází z časů starých Féničanů, svědčí přinejmenším o značné osvícenosti tvůrců, kteří očividně předběhli svou dobu.

Doktora Burrowse už bolela paže od toho, jak pořád držel světlo vysoko nad hlavou, a proto sestoupil zpátky na zem. Dumal nad tím, co objevil.

„Prý se symbolům dá dobře porozumět!“ odfrkl si pohrdavě, než vykročil dál. Před první řadou sedadel se zarazil, protože paprsky jeho světla konečně ozářily přední část místnosti. Se zatajeným dechem spatřil vyvýšený stupínek, na kterém spočíval jednolitý kamenný blok. Odhadoval jeho šířku zhruba na patnáct metrů a výšku na metr a půl.

„A copak tu děláš *ty?*“ oslovil znovu ponuré šero, které ho obklopovalo. Ohlédl se k řadám sedadel i ke stropu ozdobenému lesklými kruhy a opět se zadíval na kamenný blok. „Máme tady lavice, máme tady praštěnou malbu na stropě a máme tu i oltář,“ shrnul. „Takže je to jasné..., určitě jsi nějaký svatostánek..., možná kostel nebo chrám...“

Vnitřek místnosti rozhodně svým uspořádáním připomínal chrám – jednalo se o typické místo k pořádání náboženských obřadů,

včetně prostřední uličky, a doktor Burrows nyní našel i oltář, který celý obrázek ještě doplňoval.

Mlčky se vydal kupředu a jeho světlo odhalovalo z oltáře stále více a více. Obdivoval zručnost dávných řemeslníků, kteří ozdobili povrch oltáře nádhernými a spletitými geometrickými rytinami, za něž by se nemuseli stydět ani nejlepší byzantští sochaři.

Pozvedl zářící kouli, aby se světlo odrazilo od stěny těsně za oltářem.

„Můj ty bože..., to se na to podívejme!“

Zrychleně oddechoval a rozrušeně se naklonil blíž. Byl to triptych; tři panely – *basreliéfy* – a bylo na nich cosi vyryto. Podle toho, jak panely odrážely světelné paprsky a jakým hřejivým dojmem působily, okamžitě poznal, že jsou z jiného materiálu než čokoládově hnědé stěny kolem.

Nohou nahmatal schůdek u základny oltáře, vzápětí další a jako zhypnotizovaný vystoupal až na vrchol, široký přibližně dva metry. Tři obrazové výjevy se táhly do stejné šířky jako samotný oltář a každý dosahoval dvojnásobku jeho výšky. S divoce bušícím srdcem uctivě přistoupil k prostřednímu z nich. Jemně z něj smetl prach a vrstvu pavučin a začal jej zkoumat. Prudce přitom otáčel hlavu ze strany na stranu.

„To je ale nádhera..., leštěný křišťál,“ vydechl, když přejel prsty po povrchu reliéfu. „Ty jsi ale krasavec..., ale proč tu vlastně jsi?“ zeptal se obrazu, na který mžoural ze vzdálenosti pouhých několika centimetrů. „U Joviše, myslím, že bys mohl být ze zlata!“ zalapal nevěřícně po dechu, když si všiml třpytivého jasu pod průhlednou povrchovou vrstvou. „Tři obrovské *zlaté* panely potažené křišťálem s vyrytými obrazy. To je naprosto úžasný nález! Ten si musím zaznamenat.“

I když měl sto chutí hned se vrhnout do studia zkoumání reliéfů, rozhodl se, že je nejprve třeba řádně se připravit, a vydal se proto sehnat nějaký materiál na rozdělání ohně. Sice se jednalo o to poslední, čím chtěl momentálně trávit čas, ale nemohl jako jediný zdroj světla používat zářící kouli a kromě toho – uvažoval – mu plameny umožní ocenit reliéfy v jejich plné nádheře. Za několik minut na-

shromáždil dostatek suché hmoty, aby na vrcholu oltáře rozdělal malý oheň. Zakrátko už vyšlehly plameny.

S praskajícím ohněm za zády začal předloktím ze všech tří panelů otírat prach. Na horní partie používal svůj odřený černý plášť, kterým švihal vzhůru, a někdy i povyskakoval ve snaze dosáhnout o něco výš.

Díky vynaloženému úsilí se do vzduchu vznesla mračna prachu, ale ta činnost ho v jeho oslabeném stavu záhy začala vyčerpávat. Přestal a s těžkým oddychováním se podíval, jak velkého pokroku dosáhl. S určitou úlevou si uvědomil, že nemusí prach stírat dočista, protože zbytková vrstvička dokonce v mihotavém světle ohně zvýrazňovala obrysy a kontury jednotlivých reliéfů, takže byly vidět lépe.

„Dobře, tak se na tebe krapet podíváme," oznámil doktor Burrows uměleckému dílu a s věrným pahýlem tužky připraveným v pohotovostní poloze nad novou stránkou zápisníku si netrpělivě pohvizdoval, zatímco čekal, až se zvířený prach usadí. Potom přisunul špičkou boty na oheň další suchou hmotu a otočil se k panelům. Konečně jim mohl věnovat plnou a soustředěnou pozornost. „Tak by mě zajímalo, copak mi asi povíš," zavrkal téměř koketně k levému obrazu a přistoupil k němu.

V dostatečném světle blikajících plamenů doktor Burrows okamžitě spatřil, že výjev zachycuje postavu s nějakou ozdobou ve vlasech, která se vzdáleně podobala nízké biskupské mitře. Postava měla výraznou čelist, husté obočí a její postoj svědčil o tom, že se jedná o osobu vrcholné důležitosti a významu. Tento dojem ještě posilovala dlouhá hůl, kterou muž svíral v ruce.

Postava zabírala většinu plochy panelu a doktor Burrows při bližším ohledání zjistil, že tento muž stojí v čele dlouhého a klikatého průvodu lidí, který se přes jakousi jednotvárnou planinu táhl do značné dálky až k obzoru. Doktor Burrows přiblížil hlavu k reliéfu a nakláněl ji ze strany na stranu, zatímco za ním nepřestával praskat oheň. Setřel z postavy další prach a foukl na naleštěný povrch stylizované rytiny.

„Že by odraz egyptského vlivu?“ zamručel si sám pro sebe, neboť mu neušla podobnost s předměty z doby starého Egypta, které studoval na univerzitě.

O krok ustoupil. „Tak copak mi vlastně říkáš? Snažíš se mi sdělit, že tenhle chlápek je bezpochyby nějaké velké kápo..., rozhodně vůdce, něco na způsob *Mojžíše*. Možná přivádí svůj lid na tohle místo, nebo... nebo je třeba naopak hromadně odvádí. Jenže *proč*... Co bylo na něm tak důležitého, aby ho někdo tak pracně zobrazil hned u oltáře?“

Chvilku si pobrukoval a čas od času pronesl nějaké náhodné slovo, ale nakonec mlaskl jazykem o zuby. „Ne, ty už mi toho víc nepovíš, viď? Budu si muset promluvit s tvými přáteli, ale za chvíli se možná vrátím,“ oznámil tichému panelu. Rázně se otočil a zamířil přímo k pravému reliéfu.

V porovnání s prvním výjevem tu bylo mnohem obtížnější poznat, co vlastně obraz představuje. Doktor Burrows se nemohl chytit žádného ústředního bodu – toto dílo bylo daleko složitější a také nejasnější. Ve světle plamenů nicméně nakonec poznal, co znázorňuje.

„Á..., takže ty jsi stylizovaná krajina..., zvlněná pole..., potok překlenutý můstkem a... copak to máme tady?“ zahučel a otřel rukou úsek panelu, který se nacházel přímo proti němu. „Něco zemědělského..., stromy..., že by ovocný sad? Ano, ty bys mohl být sad.“ O kousek ustoupil, aby si prohlédl horní polovinu panelu. „Ale copak bude tohle? Zvláštní, opravdu hodně zvláštní.“

Viděl, jak z pravého horního rohu vycházejí podivné čáry, mířící ke zbytku podrobně vyryté krajiny. Doktor Burrows se pomalu přiblížil k panelu a pak se opět od něj odklonil, jak se pokoušel pochopit, oč se jedná. Vtom znehybněl. Došlo mu, na co se dívá. V místě, odkud čáry vybíhaly, spatřil kruh.

„Slunce! Ach, to je zase můj starý přítel slunce!“ vykřikl doktor Burrows. „To jsem ale hlupák. Vždyť vypadáš stejně jako tamhle na stropě!“ Kruh byl umístěn do jednoho rohu a jeho paprsky se rozprostíraly po zbytku obrazu. „Tak co mi sděluješ *ty?* Ukazuješ mi místo, kam ten Mojžíš vedl svůj národ? Šlo snad o nějakou velkou pouť na Povrch? Uhodl jsem to?“

Ohlédl se k prvnímu panelu, který před chvilkou zkoumal. „Vládce, který odvádí svůj lid do nějaké idealizované nirvány, do edenu, do rajské zahrady?“ Znovu se zadíval na panel před sebou. „Ale ty mi ukazuješ povrch Země a slunce... A co dělá takový idylický obrázek na takovémhle místě, tak hluboko v podzemí? Sloužíš jenom jako připomínka toho, co je nahoře? Jako takový podzemní uzel na kapesníku, aby zdejší obyvatelé nezapomněli na místo, kde dřív žili? A kdo vlastně jsou ti lidé? Jde o nějakou zapomenutou kulturu, o předky Egypťanů, nebo – což vypadá ještě pravděpodobněji – Féničanů? Nebo... nebo ještě něco mnohem neuvěřitelnějšího?“ Zavrtěl hlavou. „Nemohlo se jednat o uprchlíky ze ztraceného města Atlantidy? Je to možné?“

Opanoval se, protože si uvědomil, že dělá ukvapené závěry, aniž by předtím provedl podrobný průzkum. „Ať už máš sdělovat cokoliv, proč někdo cítil potřebu umístit tě sem? Ty jsi mi ale pěkně zapeklitý případ. Vůbec ti nerozumím.“ S těmito slovy zmlkl a zamyšleně se kousal do suchých, popraskaných rtů.

„Třeba mi odpovědi prozradíš *ty*,“ zamručel, když se přesouval k prostřednímu panelu. To, co spatřil zde, ho dost překvapilo. Na prostředním výjevu, který by podle všech pravidel měl být nejdůležitější, očekával něco působivého – snad nějaký náboženský symbol či nejkrásnější obraz. Tento panel však zachycoval nejméně pozoruhodný reliéf ze všech.

„Ale, ale, ale,“ zavrtěl doktor Burrows hlavou. Byl tu kruhový otvor do země s drsnými skalnatými okraji, vyrytý z takového úhlu, že doktor Burrows mohl nahlédnout kousek dovnitř, jenže v otvoru nic zajímavého nespatřil – pouze pokračující skalnaté stěny.

„Ha!“ vykřikl a předklonil se. Na samém okraji otvoru si všiml několika maličkých lidských postav. „Takže ať už se mi jinak snažíš říct cokoliv, už aspoň vím, že jsi vyrytý v pěkně velkém měřítku, viď?“ řekl a natáhl se k obrazu, aby palcem otřel prach z drobounkých postav, ne o mnoho větších než mravenci. Chvíli v tom pokračoval a nacházel další a další liliputánské lidičky v řadě, až nakonec znehybněl a pomalu stáhl ruku zpátky.

Viděl, že úplně nalevo v zástupu mělo několik postav roztažené ruce i nohy, jako kdyby se řítily volným pádem dolů. Zdálo se, že

padají do ústí té obrovské díry a přitom se nad nimi vznášejí podivní okřídlení tvorové. Doktor Burrows si stoupl na špičky a prudce foukl, aby ony létající postavy zbavil další vrstvy prachu.

„To je ale nečekaný zvrat!“ poznamenal. Vypadalo to, že postavy mají lidská těla oděná do dlouhých, splývavých rouch a ze zad jim vystupují dvě labutí křídla. „Andělé... nebo ďáblové?“ uvažoval nahlas. O několik kroků ustoupil a dával si přitom pozor, aby nešlápl do ohně, který stále ještě hořel. S rukama zkříženýma na hrudi a s bradou opřenou o dlaň si prohlížel panel a neustále si nemelodicky, nepravidelně pohvizdoval.

Vtom ztichl. „Aha!“ vyjekl, když si na něco vzpomněl. Spěšně vytáhl z kapsy kalhot koprolitskou mapu, rozložil ji a přidržel si ji před očima. „Já věděl, že už jsem to někde viděl!“

Na konci dlouhé linky, o níž předpokládal, že na mapě symbolizuje tunel či cestu, a podél níž se nacházela řada značek, spatřil cosi podobného výjevu na panelu, byť na mapě byl obraz proveden několika tahy ve zjednodušené verzi. I tady se ale otvíral jakýsi otvor do nitra Země. „Nemohla by to být jedna a ta samá věc?“ nadhodil sám sobě doktor Burrows.

Vrátil se blíže k prostřednímu panelu a znovu si ho prohlédl. Úplně dole si všiml ještě něčeho dalšího, co mu při první obhlídce uniklo kvůli vrstvě plísně, nyní vysušené na prach. Spěšně ji seškrábal a zjistil, že zakrývala řádek klínového písma.

„Ano!“ zavyl jásavě a okamžitě nalistoval v zápisníku stránku s *Deskou doktora Burrowse.* Zdejší nápis se shodoval s písmeny ve spodním oddíle tabulky. .. To znamenalo, že si ho může přečíst!

Neztrácel ani vteřinu, sedl si do dřepu a ihned se pustil do překladu. Opakovaně těkal očima z panelu do notesu a zase zpátky a na tváři se mu rozlil široký, spokojený úsměv. Právě rozluštil první slovo: „ZAHRADA...“

Netrpělivě zamlaskal a přejížděl zrakem mezi zápisníkem a stěnou před sebou. „No tak, no tak,“ pobízel sám sebe. „Co se tam píše dál?“ Pokračoval: „Tohle slovo mi není jasné!“

Zhluboka se nadechl a shrnul, co dosud zjistil: „Takže se tu píše ZAHRADA NĚČEHO...,“ *oznámil* do ticha. Zbývala ještě dvě slova.

To další slovo bylo vážně zapeklité. „Mysli, mysli, mysli!“ opakoval si a pleskal se přitom dlaní do čela. „Seber se, Burrowsi, ty ťulpasi jeden,“ bručel, otrávený z toho, že mu mozek nepracuje na plné obrátky. „Co znamená ten zbytek?“

Poslední dvě slova ale představovala tvrdý oříšek a rozhořčovalo ho, že mu jejich překlad trvá tak dlouho. Hleděl na konec nápisu a doufal, že dosáhne průlomu jakýmsi náhlým prozřením.

V tu chvíli vyšlehly plameny o něco výš, protože zrovna s hlasitým zasyčením vzplál silnější kus paliva. Doktor Burrows koutkem oka cosi zahlédl a pomalu odvrátil hlavu od panelu.

V jasnějším světle ohně nyní viděl na obou postranních stěnách chrámu poměrně velké dutiny či snad otvory. Mnoho otvorů.

„To je divné,“ zamumlal si s nakrabaceným obočím. „Toho jsem si předtím nevšiml.“

Když se ale podíval pozorněji, prudce se mu rozbušilo srdce.

Ne, to nejsou *otvory*... Tyhle věci se *pohybují*.

Otočil se celým tělem. Vykřikl překvapením.

Před sebou měl tolik obřích roztočů, že je vůbec nedokázal spočítat. Jako kdyby si ten jedinec, který se s ním spřátelil, přivedl svoje bratříčky a nyní se jich v nitru chrámu tísnily stovky jako jakési přízračné shromáždění z hororu. Nacházely se mezi nimi obludy trojnásobné či čtyřnásobné velikosti oproti tomu, který ho sem zavedl. Připomínaly tanky a byly právě tak těžce opancéřované.

Jeho výkřik je vytrhl z nečinnosti a všichni roztoči začali klapat čelistmi, jako kdyby mu způsobně aplaudovali. Několik pomalu vykročilo směrem k němu s onou pozvolnou a nelidskou cílevědomostí, jaké je schopen pouze hmyz. V doktoru Burrowsovi by se krve nedořezal.

Původní roztoč ho nijak nepoplašil. Zpočátku si od něj sice opatrně udržoval uctivou vzdálenost, ale necítil se jím být ohrožený. Teď se však dostal do zcela jiné situace. Bylo jich tu příliš mnoho a vypadali příliš velcí. A také zatraceně *hladoví*. Doktor Burrows si najednou představil sám sebe v podobě přerostlé potravinové tyčinky, která se jim lákavě nabízí přímo na oltáři.

Bože, bože, bože, bože, znělo mu v hlavě.

Někteří z větších roztočů, nebezpečně vyhlížející bestie se zprohýbanými a pomačkanými krunýři, zrychlili a odstrkovali menší jedince z cesty. Jako kdyby vyšel na pralesní mýtinu a zjistil, že se ocitl uprostřed rodinky rozezlených nosorožců. Něco takového by nebylo zrovna dvakrát příjemné a on nepochyboval, že tato situace není o nic příznivější.

Popadl batoh, vrazil do něj svůj zápisník a hodil si ho na záda. Horečně přemýšlel. Potřeboval najít nějakou únikovou cestu, a to rychle.

Stádo roztočů se blížilo a chrámem se rozléhala ozvěna ostrého dusání článkovaných končetin po dlažbě. Někteří se naklonili a zamávali silnýma nohama ve vzduchu, jak přelézali řady laviček. Přitom se mu naskytl krátký pohled na jejich leskle černé podbřišky.

Obklíčili ho ze všech stran. Byli všude – vepředu, vlevo i vpravo – a blížili se jako pochodující vojenská jednotka, nelítostná a krvelačná.

Ach bože, ach bože, ach bože!

Divoce se rozhlížel a uvažoval, jestli by se neměl prostě pokusit utéct přes ně, přeskakovat z jednoho krunýře na druhý, jako kdyby běžel po kapotách vozů v dopravní zácpě. Ne, to je sice dobrý nápad, ale oni určitě nezůstanou jen tak stát a nebudou nečinně přihlížet. Bylo mu jasné, že tohle není schůdná možnost – takhle jednoduché to nebude. V každém případě by se raději nevracel do oné jeskyně, kde na něj možná pořád čeká ta létající potvora.

Uchopil kus ohořelého dřeva z ohně a zamával s ním proti nim. Snažil se je postrašit plameny. První roztoči už se přiblížili na pouhých pár metrů od oltáře a ostatní stále nevzrušeně postupovali ze stran. Oheň je nijak neodrazoval, vlastně možná spíš naopak. Vskutku, jako by je plameny spíše přitahovaly, protože někteří z roztočů ještě znatelně zrychlili.

Vší silou zoufale mrštil hořící větví proti jednomu obrovskému živočichovi. Větev se neškodně odrazila od jeho krunýře a nijak ho nezpomalila.

Bože, bože, bože, NE!

V bezhlavé panice se otočil a pokusil se vyškrábat po prostředním reliéfu triptychu. Zoufale uvažoval, jestli na něj dokáže vylézt a

pak snad pokračovat i po stěně nad ním. Třeba tím získá trochu času. Nepřemýšlel dál do budoucnosti než na několik vteřin.

Klouzal po zaprášeném povrchu panelu a nedokázal nikde najít pořádnou oporu pro ruce či pro nohy. „NO TAK, TY PITOMČE!“ zaječel sám na sebe, ale jeho hlas přehlušilo klapání roztočů – hlasitější a rychlejší, jako kdyby je rozrušilo, že se jejich lidská potravinová tyčinka pokouší uniknout.

Pak se prsty chytil stran panelu a s nadlidským úsilím se zvedl z oltáře. Přerývaně oddechoval a funěl námahou, napínal paže a chodidla se mu bezmocně houpala ve vzduchu.

„Prosím, prosím, prosím,“ opakoval, když mu postupně docházela síla v rukou. Nějakým zázrakem nahmatal špičkami bot oporu na jakémsi výčnělku reliéfu. Stačilo to. Rychle přesunul paže o něco výš, přenesl váhu jen na ně a znovu si našel stupínek pro nohy. Tímto píďalkovitým pohybem, při němž střídal ruce se špičkami chodidel, stoupal stále výš. Bojoval o vlastní život.

Z posledního zbytku sil, které mu dodaly panika a strach, dospěl k hornímu okraji obrazu. Pravou nohou se zapřel o rytinu obrovské jámy v zemi, prsty křečovitě svíral okraj reliéfu, tvořící římsu o šířce pouhých čtyř centimetrů, a rychle zvažoval svou situaci.

Nacházel se ve velice vratké pozici, v níž nemohl vydržet o mnoho déle, protože měl ruce i nohy vyčerpané namáhavým šplháním. A nemělo smysl si nalhávat, že ti obří roztoči nedokážou vylézt za ním. Viděl je, jak šplhají po stěnách chrámu. Očekával, že je bude mít každou chvíli za patami. *Ale jak se jim může bránit?* Napadlo ho jedině, že kdyby se pořádně rozmáchl a vykopl proti nim nohou, snad by jejich útok aspoň trochu zpomalil.

Vzhlédl a rychle se pokoušel vymyslet nový plán. Pustil se jednou chvějící se rukou okraje panelu a zvedl ji, aby ohmatal skalní stěnu nad sebou. *Ne, ta je jako zrcadlo. Tudy to nepůjde.* Stěna byla příliš hladká, nevyskytovala se tu sebemenší nerovnost, které by mohl využít jako opory či úchopu. Cítil, jak mu na čele vyrážejí kapky potu a další mu stékají po zádech. Opět ruku spustil, několikrát se zhluboka nadechl, aby se trochu uklidnil, a s neochvějným odhodláním zůstal viset na prostředním reliéfu.

Pomalu, jako člověk trpící závratí, se ohlédl na roztoče pod sebou. Přitom mu zpod kabátu vyklouzla zářící koule, kterou měl pověšenou kolem krku, a osvětlila jejich sevřené šiky. Paprsky světla je přiměly k pohybu. Několik jedinců se nadzvedlo a jejich čelisti zaklapaly ještě hlasitěji, jako kdyby se připravovaly na horečné, vzrušené vyvrcholení.

Doktor Burrows si z nějakého důvodu najednou vzpomněl na jídelní hůlky, na spousty hůlek, které drásají jeho tělo na kusy a odtrhují mu jednu končetinu po druhé.

„Kšá! Běžte pryč! Huš! Jedete, potvory?“ vykřikl přes rameno tatáž slova, jimiž se často snažil zaplašit sousedovu kočku z trávníku za svým domem v Highfieldu, i když nyní šlo o úplně jiný problém. Tady se na něm chystalo hodovat tisíc obřích hmyzáků.

Zpocené ruce mu klouzaly a škubala v nich bolestivá křeč. Co *teď*? Pořád měl na zádech batoh a jeho váha mu nijak nepomáhala. Přemítal, jestli by ho neměl setřást nejprve z jednoho a poté i z druhého ramene, ale obával se, že by přitom spadl. Jinak nemohl dělat vůbec nic a nedalo se ani povylézt nikam dál.

Znovu zvedl hlavu, aby si ověřil, že se skutečně nemá čeho chytit a nemůže se vytáhnout o kousek výš. Přitom na stropě chrámu spatřil proměnlivou stínohru ostře ohraničených částí těla mamutích klepítkatců, jejichž překrývající se obrysy promítal vzhůru dohasínající oheň z oltáře. Už jsou blízko. Takovéhle situace dosud zažíval jen v nočních můrách.

„Bože!“ vydechl v čirém zoufalství.

Cítil, jak mu levá ruka začíná klouzat z římsy. Prach pod rukou zvlhl od potu a proměnil se v kluzkou pastu. Přesunul prsty kus stranou, aby našel sušší místo, a současně se pokusil povytáhnout o trochu výš.

Něco se začalo dít.

Celým tělem mu otřásl dunivý rachot.

Bože, bože, bože, bože!

Rychle se rozhlédl kolem sebe. Zářící koule se mu volně houpala na krku a jen ho mátla.

„Jejda! Co to bude zase teď?“ vykřikl. Zavalila ho nová, ještě hlubší vlna děsu.

Zmocnil se ho podivný pocit, že se pohybuje... *Ale jak by to bylo možné?* Jeho ruce, nyní už téměř dokonale znecitlivělé, stále svíraly horní okraj prostředního panelu, a pravou nohou se dosud opíral o onen otvor na obraze. Ne, nesklouzává po reliéfu dolů vstříc dychtivým a hladovým členovcům.

Nic takového.

Náhle rachot ustal, a ačkoliv jeho situace nevyhlížela o nic lépe, už si začínal blahopřát. Povytáhl se vzhůru.

Dunění se okamžitě ozvalo znovu, tentokrát ještě hlasitěji.

Nejprve si pomyslel, že se chvěje celá země, že právě dochází k jakémusi podzemnímu zemětřesení, ale prakticky okamžitě změnil názor, protože si uvědomil, že se pohybuje *on*, nikoliv jeho okolí.

Prostřední kamenná deska, které se zoufale přidržoval, se pod jeho váhou pomaličku převracela. Kácela se *kupředu*, směrem ke stěně chrámu.

„Pomoc!“ vykřikl.

Vše se odehrávalo příliš rychle, než aby stačil chápat, co se děje. Všechno kolem se rozmazalo a doktor Burrows se lekl, že se panel uvolnil a řítí se k zemi. Neviděl, že se panel ve skutečnosti otáčí kolem vodorovné osy nacházející se zhruba v polovině, těsně pod jeho nohama.

A on se otáčel s ním, ať se mu to líbilo, nebo ne. Nabíral rychlost a během několika zlomků vteřiny padal jako kámen. Urputně se držel a panel se otáčel stále dál, až se doktor Burrows ocitl ve vodorovné poloze, kdy v podstatě ležel na vrcholu desky, která dosáhla krajního bodu své dráhy a s hromovým úderem se zastavila.

Nečekaný náraz ho vymrštil kupředu a za letu temnotou udělal několik kotrmelců. Jeho let však neměl dlouhého trvání a skončil téměř stejně rychle, jako začal. Doktor Burrows dopadl tvrdě na záda a vyrazil si dech. Kašlal a otvíral ústa, jak se pokoušel znovu nadechnout, a přitom rukama hrabal do jemného písku pod sebou. Měl štěstí, neboť ten písek ztlumil jeho pád.

Za ním se ozvalo hlasité bouchnutí doprovázené syčivým zvukem a na tvář mu dopadla jakási mokrá sprška.

„Co to...?“ Doktor Burrows se zvedl do sedu a otočil hlavu, aby se podíval za sebe. Očekával, že spatří, jak se na něj vrhá smečka

roztočů. Při pádu ale ztratil brýle a teď nedokázal v šeru rozeznat téměř nic. Šmátral kolem sebe v písku, dokud svoje brýle nenahmatal, a ihned si je nasadil.

Přesně v tu chvíli zaslechl po svém boku nějaké škrábání a trhl hlavou oním směrem. Spatřil článkovanou nohu jednoho z roztočů, širokou jako koňský kotník, která byla odtržena v místě, jež patrně představovalo něco jako obdobu ramene. Doktor Burrows sledoval, jak se několikrát sevřela a opět natáhla, a to s takovou silou, že se na písku převrátila. Pohybovala se, jako kdyby měla vlastní mozek, a podle jeho odhadu tomu tak možná opravdu bylo.

Odtáhl se od ní a zvedl se na nohy. Omámeně se kymácel a pořád sípavě kašlal, dokud se mu nepodařilo pozvolna nabrat dech. Úzkostně se rozhlížel a představoval si, že se na něj každým okamžikem vrhnou další klepítkatci.

Nikde ale po žádném nebylo ani stopy, a doktor Burrows už dokonce neviděl ani vnitřek chrámu. Panovalo tu ničím nenarušované ticho a tma a obklopovaly ho hladké kamenné stěny.

Pořád byl trochu omráčený z pádu a pokoušel se pochopit, co se vlastně stalo. Jako kdyby se v mžiku přenesl na zcela jiné místo.

„Kde to sakra jsem?“ zamručel, předklonil se a opřel se dlaněmi o kolena. Po chvilce již se cítil o něco lépe, a proto se narovnal, aby prozkoumal nové okolí. Vzpomněl si, jak se ten panel s reliéfem pod jeho váhou překotil, a po několika vteřinách sestavil jednotlivé kousky skládačky do celkového obrazu. Ihned mu došlo, jaké neuvěřitelné štěstí měl, a začal si sám pro sebe ohromeně drmolit.

„Ach, díky, díky, díky.“ Sepjal ruce v krátké modlitbě a setřel si z očí slzy vděčnosti.

Vzduchem proletěla další sprška teplé tekutiny, která nepříjemně páchla čímsi nelidským, z čeho se doktoru Burrowsovi málem zvedl žaludek. Zapátral kolem sebe po jejím zdroji.

Přibližně dva metry nad zemí vyčnívaly ze stěny lesklé, rozdrcené ostatky jednoho roztoče. Živočicha očividně sevřel otáčející se panel do pasti. Z několika poškozených trubic prýštila a stříkala namodralá tekutina. Některé otvory ve střední části těla měly rozměry odpadových rour. Zatímco doktor Burrows přihlížel, vytryskla z nich další sprška kapaliny, před níž poplašeně uskočil. Jako kdyby se otví-

raly záklopky nějakého strašidelného stroje, uvolňovaly vnitřní tlak a proplachovaly se.

Napadlo ho, že hlava mrtvého zvířete patrně nebude daleko odtud a s největší pravděpodobností jí budou pořád fungovat obě obří čelisti, aspoň pokud se dalo soudit podle neustále se zmítající končetiny.

Nehodlal se tu zdržovat, aby zjistil, jestli se ve svém odhadu nemýlí.

„Ty pošetilý starý blázne, teď jsi měl pořádně na kahánku," vydechl a spěšně vyrazil do tmy. Otřel si tvář rukávem a pořád poněkud omámeně spatřil, že před ním v chodbě s klenutým stropem vede dolů jakési široké, dlouhé schodiště... Začal po něm sestupovat a přitom si stále mumlal nesouvislé modlitby plné vděku.

40. kapitola

Sára sklíčeně seděla na pláži s koleny pod bradou a objímala si nohy. Vzdala veškerou snahu o nenápadnost, lucernu měla rozsvícenou na plný výkon a hleděla s Bartlebym na mírné vlny, které omývaly pobřeží.

Poslechla pokyny Likvidátorů a kráčela podle moře, ale jen si namlouvala, že šlo z jejich strany o něco více než o způsob, jak ji odklidit z cesty. Neexistoval jediný skutečný důvod, proč by tu měla být.

Cestou si povšimla, že když nyní kocour nesleduje žádnou stopu, opustilo ho veškeré nadšení. Nedokázala se na něj zlobit za to, jak se předtím choval. Na houževnatosti, s níž se snažil nalézt svého pána, bylo něco dojemného. Pořád si připomínala, že ten lovec byl Calův skutečný společník, a nepříjemnou pravdou bylo, že strávil s jejím synem více času než ona, *Calova vlastní matka.*

S náhlou náklonností sledovala, jak se Bartleby plíží kupředu a jak se jeho lopatky pravidelně zvedají a klesají, nejprve na jedné straně a potom na druhé. I za těch nejlepších časů se mu rýsovaly pod kůží, ale nyní, když měl smutně svěšenou hlavu několik centimetrů od země, vystupovaly ještě výrazněji. Sára mu sice neviděla do očí, ale zdálo se, že se kocour ani v nejmenším nezajímá o okolí. Bezcílnost, s jakou se nesl, hovořila za sebe – vypadal přesně tak, jak se cítila i Sára.

Když tak seděli vedle sebe na pláži, nedokázala potlačit svoje zklamání.

„Plácáme se tu nazdařbůh," zabručela ke kocourovi. Škrábal se packou v uchu, jako kdyby ho to otravovalo. „Už ses někdy jen tak plácal nazdařbůh?" zeptala se ho a kocour znehybněl se zadní nohou stále pozvednutou ve vzduchu. Podíval se na ni obrovskýma zářícíma očima. „Ach bože. Ani nevím, co to vlastně říkám," přiznala a lehla si do bílého písku. Bartleby pokračoval v drbání. „Nebo co dělám," připustila k neviditelnému kamennému stropu vysoko nad sebou.

Jak by se na jejím místě zachoval Tam? A – což bylo ještě důležitější – co by si pomyslel o tom, jak se chová? Podlézala hlídce mrtvoložroutských Likvidátorů. Měla přece zjistit, jestli je Will doo-

pravdy odpovědný za smrt jejího bratra, a také dostat Cala zpátky do bezpečí domova v Kolonii. Ke splnění obou těchto cílů však nyní měla zatraceně daleko. Obávala se, že na své úkoly zdaleka nestačila. „Proč jsem se jim nepostavila?“ ptala se sama sebe. „Jsem moc velký slaboch,“ odpověděla si nahlas. „Proto!“

Uvažovala, jak všechno dopadne, jestli Likvidátoři zajmou Willa živého. Pokud se tak stane a ona se mu postaví tváří v tvář, jak se zachová? Likvidátoři budou patrně očekávat, že ho chladnokrevně zabije. To však nemohla udělat, dokud nezjistí, jestli je opravdu vinen, anebo ne.

Pokud ho ale nezabije, čeká na něj ještě horší..., nemyslitelně horší osud. Rebecca a další Styxové ho vystaví strašnému mučení. Sára si uvědomila, jak silné city vůči svému synovi stále chová, přes všechno, co měl údajně napáchat. Vždyť je jeho matka! Na druhou stranu ho ale vlastně vůbec neznala. Třeba je skutečně schopen zradit vlastní rodinu... *Musí se k němu dostat jako první. To, že neznala pravdu, ji dohánělo k šílenství.*

Její myšlenky se vrátily k Tamovi a zaplavil ji nezvladatelný vztek. Proč jen přišel o život? Hněv v ní vzrůstal a Sára prohnula záda a zaryla hlavu do písku.

„TAME!“ vykřikla.

Bartleby, poplašený jejím křikem, se zvedl na nohy. Nechápavě ji pozoroval a lhostejně zívl, zatímco Sára se opět uvolnila. Znovu se usadil na zadní nohy a vypustil větry s hlasitostí trubače, který dává jednotce znamení k překotnému ústupu.

Sáru to nijak nepřekvapilo. Všimla si, že si kocour doplňuje jídelníček žvýkáním práchnivějících zbytků nepopsatelných věcí, které nacházel cestou. Něco mu zjevně příliš nesedlo.

„Sama bych to nevyjádřila lépe,“ procedila přes stisknuté zuby a s pocitem marnosti zavřela oči.

41. kapitola

Doktor Burrows neměl jinou možnost než sestupovat po širokém schodišti a čekat, kam ho dovede. Po chvíli se vynořil v obrovské jeskyni, kde zjistil, že cesta z pravidelně poskládaných kamenných desek pokračuje stále dál z mírného svahu, a vydal se po ní. Kam až dohlédl, všude kolem viděl podivné menhiry, vztyčené zavalité balvany ve tvaru kapky, s oblými vrcholy a vysoké přibližně tři až čtyři metry. Byl to prazvláštní pohled, jako kdyby tu nějaký polobůh náhodně rozházel hrudky těsta.

Skutečnost, že všechny menhiry měly stejný tvar, doktora Burrowse přivedla k úvahám o tom, zda sem byly umístěny schválně, nebo zda se jedná o čistě přírodní úkaz. Za chůze probíral jednotlivé teorie o jejich původu a každou chvíli polekaně nadskočil, protože světlo ze zářící koule dopadající na nejbližší balvany vrhalo dlouhé stíny, které vypadaly, jako by na něj někdo číhal. Po zkušenostech s tím létajícím tvorem a armádou hladových hmyzáků už se nehodlal bratřit s místní zvířenou.

Zároveň se ale jiná část jeho mysli stále zabývala výjevy znázorněnými na trojdílném obraze v chrámu a pokoušela se je pochopit. Zejména proklínal svou smůlu, která mu nedovolila vyluštit celý nápis pod prostřední částí triptychu. Přál si, aby býval měl trochu více času na překlad, ale za nic na světě se tam nechtěl vracet. Ačkoliv ta písmena zahlédl na kratičkou chvilku, přece jen je viděl a nyní si nápis ze všech sil snažil vybavit.

Měl na to svou celkem osvědčenou metodu – pokoušel se přemýšlet o něčem úplně jiném a čekal, jestli se mu ta slova nevynoří v paměti sama.

Cele se proto soustředil na koprolitskou mapu, která pro něj z velké části stále představovala záhadu.

Vše, s čím se dosud setkal, čokoládová jeskyně i pak chrám, bylo na mapě jasně zachyceno a teď to mohl snadno najít. Jenže symboly těchto míst byly velice drobounké a on někde cestou ztratil zvětšovací lupu. Ostatně i kdyby ji měl pořád u sebe, patrně by mu to nijak nepomohlo, protože žádný útvar na mapě nebyl doplněn vysvětlujícím popiskem. Určovat, co který symbol na mapě znamená,

bylo jako věštit z křišťálové koule. Nakonec si musel vždycky počkat, až na dané místo dorazí.

Koprolitská mapa mu ale aspoň poskytovala představu o ohromné rozloze Hlubin. Nacházely se na ní dvě hlavní oblasti: nalevo Velká pláň s přilehlými územími a napravo cosi, co připomínalo velkou díru (tu dobře viděl i bez lupy). Odhadoval, že jde o tu samou jámu, kterou viděl znázorněnou na prostředním panelu v chrámu.

Z Velké pláně vycházela řada cest, z nichž mnohé se nakonec sbíhaly u oné jámy. Doktoru Burrowsovi, který po jedné z těchto cest právě kráčel, to připomínalo plán centra nějaké městské aglomerace na zemském povrchu.

Pak tu byla spousta stezek vedoucích od jámy dále na pravou stranu mapy, které však podle plánku všechny končily slepě. Doktor Burrows nevěděl, jestli je Koprolité prostě nepoužívali, nebo jestli je nikdy neprozkoumali až na jejich konec. Druhá možnost se mu však jevila jako vrcholně nepravděpodobná. Tento národ zde žil po bezpočet generací a vzhledem k tomu, jak mistrně zvládal hornické řemeslo, by ho překvapilo, kdyby ponechal nějaké oblasti neprobádané. Podle toho, co o Koprolitech zjistil, nešlo pouze o vynikající horníky, ale také o skvělé *prospektory*. Obě tyto dovednosti u nich kráčely ruku v ruce, takže by jistě prohledali všechny okolní oblasti, zda v nich nenajdou drahé kameny či něco podobného.

V duchu často hloubal nad tím, jestli při své výpravě, té „velké cestě“ po podzemních krajích, nedojde do řady těchto *slepých uliček* a jestli se pokaždé nebude muset vracet zpátky. Pokud tedy najde nějaké jídlo a zejména pitnou vodu (což se ukazovalo jako větší problém, než se zprvu domníval), bude mít plné ruce práce s prozkoumáváním všech koutů vyznačených na mapě a jejich prohledáváním při pátrání po dávných sídlech a pozoruhodných artefaktech.

V takovém případě by jeho cesta měla jasně daný konec a on nemohl doufat, že se podívá do hlubších vrstev zemského pláště, kde mohou čekat netušené archeologické poklady či kde mohly existovat zašlé civilizace vymykající se lidské představivosti. A třeba tam dosud existují.

Věděl, že by neměl cítit žádné zklamání. Přes veškerá nebezpečí, jimž čelil, patřila jeho zjištění k nejzásadnějším objevům tohoto

století. Možná dokonce *všech* staletí. Jestli se někdy vrátí domů, bude veleben jako jeden z nejvýznamnějších představitelů archeologického bratrstva.

Když před tak dávnou dobou vyrážel z Highfieldu, kde ve sklepě odsunul stranou police s knihami, aby se jako postava nějaké bláznivé dobrodružné knížky pro děti vydal chodbou, kterou vyhloubil, neměl sebemenší tušení, do čeho se právě pouští. Dospěl ale až sem, cestou překonal veškerá protivenství a překážky, jež mu osud uchystal, a sám sebe mnohokrát překvapil.

Když o tom teď tak přemýšlel, uvědomil si, že se mu dobrodružství a riskování zalíbilo. Zatáhl ramena, vypjal hruď a chvíli si pyšně vykračoval jako páv.

„Uvolněte mi místo, Howarde Cartere," prohlásil hlasitě. „Tutanchamonova hrobka není nic ve srovnání s mými objevy!"

Téměř slyšel hromový potlesk, viděl udělování nejprestižnějších cen, představoval si svá televizní vystoupení a...

Najednou mu ramena opět poklesla a přestal se naparovat.

Nějak mu to nestačilo.

Jistě, měl před sebou mamutí úkol. Samotné zaznamenání všeho, co leží v oblastech vyznačených na mapě, by vystačilo na několik pilných lidských životů a vyžadovalo by velký výzkumný tým, ale doktor Burrows přesto pořád cítil neurčité zklamání.

Chtěl něco více!

Jeho myšlenky se najednou vydaly úplně jiným směrem. Ta díra na mapě. .. Nedokázal vypudit z hlavy otázku, co to tak asi může být. *Co by to mohlo být?* Muselo jít o něco důležitého, jinak by to Koprolité tak nezvýraznili... a nescházely by se tam všechny cesty.

NE! Ta jáma musí být něčím významná. Není to žádný obyčejný geologický útvar. Nebo si to aspoň mysleli ti, kdo postavili a vyzdobili ten dávný chrám.

Zastavil se a začal si něco vzrušeně mumlat. Ukazoval přitom prstem do vzduchu na pomyslnou tabuli.

„Velká pláň," přednášel a bodl prstem k levé straně tabule, jako by hovořil k posluchárně plné studentů. Druhou paží máchl doprava a světlem naznačil kruh. „Zde... velká jáma," řekl a několikrát píchl do jejího středu. „Copak jsi ke všem čertům zač?"

Spustil paže podél těla a hvízdavě vydechl mezi zuby. Určitě to je něco důležitého.

V duchu se mu vybavila trojice reliéfů, jako kdyby se mu snažily cosi sdělit, ale on to stále nedokázal rozlousknout. Ty tři panely skrývaly nějaké poselství. A on si potřeboval vzpomenout na poslední písmena nápisu, která měl zasutá kdesi v hlubinách paměti, aby mohl dokončit překlad a sestavit celou skládačku. Ta písmena však stále zůstávala mimo jeho dosah. Někdy se po nich už už natahoval, ale ona se v poslední chvíli opět schovala v mlze, jako kdyby se mu zamžila skla brýlí.

Povzdychl si.

Mohl učinit jediné. Musí dojít k té díře a přesvědčit se na vlastní oči. Třeba nalezne to, po čem tak toužil... cestu *dolů.*

Možná má stále naději.

Znovu bujně vykročil, ale po dvaceti minutách si uvědomil, jak je neuvěřitelně vyhládlý a jak slabý se cítí, a přiměl se trochu zmírnit tempo. Vtom před sebou zaslechl jakýsi skřípavý šramot a okamžitě vzhlédl. Zvuk se ozval znovu, tentokrát zřetelněji.

Během několika vteřin se v jeho světle objevily dvě postavy, které se k němu plynule blížily po cestě.

Doktor Burrows nevěřil vlastním očím – proti němu šli dva lidé.

Pokračoval v chůzi, oni také a vzhledem k záři jeho svítilny museli bezpochyby už nějakou dobu vědět o jeho přítomnosti.

Když se k němu o kus přiblížili, podle dlouhých plášťů, pušek a batohů poznal, že jde o dva Likvidátory. Tyhle styxské vojáky již totiž viděl v Důlní stanici, když vystoupil z vlaku. Právě oni vydávali skřípavé zvuky, když spolu rozmlouvali svou podivnou řečí.

Nedokázal uvěřit, že má takové štěstí. Kolik dní už nezahlédl živou duši a jaká to musela být náhoda narazit na jinou lidskou bytost tady dole, v síti tisíců kilometrů chodeb a vzájemně propojených jeskyní. Jak pravděpodobné bylo takové setkání?

Když od něj byli pouhých pět metrů, přátelsky a radostně je pozdravil: „Dobrý den.“

Jeden z nich po něm střelil pohledem ledově chladných očí. Tvářil se zcela bezvýrazně a nedal nijak najevo, že ho slyšel. Druhý voják ani nezvedl zrak z cesty a první vzápětí odvrátil pohled, jako

by tu doktor Burrows vůbec nebyl. Oba pokračovali v cílevědomém pochodu a rozhovoru, aniž by dali najevo sebemenší zájem.

Doktora Burrowse jejich lhostejnost ohromila, ale nezastavoval se ani on. Připadal si jako pouliční žebrák, který měl tu drzost požádat dva vážené obchodníky o almužnu. *To snad není pravda.*

„No dobře, jak chcete," pokrčil rameny a v duchu se začal opět zabývat podstatnějšími věcmi.

„Kdepak jsi a co jsi, díro do země?" vyptával se mlčenlivých menhirů kolem sebe a mysl už mu přetékala bezpočtem teorií.

42. kapitola

„Raz-dva! Raz-dva! Raz-dva!“ hekal Chester a opíral se s Willem do vesel. Tvrdil, že s otcem už kdysi trochu vesloval, a Elliott mu podle všeho s nástupem do vratce vyhlížející loďky přenechala velení. „Loďka“ vlastně bylo příliš velkolepé označení pro tuto křehkou kocábku, která zlověstně vrzala od okamžiku, kdy si do ní nastoupili. Na délku měřila přibližně čtyři metry a tvořila ji dřevěná kostra potažená jakýmsi sešitým a sestehovaným materiálem připomínajícím kůži.

Zjevně ji nekonstruovali pro čtyři cestující, navíc vybavené tolika zavazadly. Na přídi se mačkal Cal, tiše si bručel a snažil se trochu ulevit bolavé noze, skrčené ve značně nepohodlné pozici. Pokoušel se ji nějak natáhnout, což ale bylo prakticky nemožné, když se na něj z druhé strany lepil Will.

„Jau! Dávej bacha! Takhle nemůžu veslovat!“ ohradil se Will, když ho vrtící se Cal poněkolikáté dloubl do zad. Cal konečně zjistil, že nejlepší pro něj bude, když si lehne na dno loďky a hlavu vecpe do špičky přídě. Takhle si mohl nemocnou nohu zaháknout za okraj člunu a protáhnout si ji.

„Někdo si tu hoví,“ utrousil Will mezi dvěma výdechy, když si koutkem oka všiml, jak vedle něj do vzduchu trčí noha, a ohlédl se po svém bratrovi. „Tohle není žádná zábavní vyjížďka!“

„Raz-dva, raz..., soustřeď se, Wille!“ napomenul ho Chester, který se usilovně snažil, aby zabírali ve stejném rytmu. Brzy vyšlo najevo, že ani on přes dřívější holedbání příliš neví, co vlastně dělá, a jeho vesla často jen neúčinně plácla do hladiny, přičemž vyslala do vzduchu spršku vody.

„Kde jsi říkal, že ses to naučil?“ zeptal se ho Will. „V Legolandu?“

„Ne, na jezírku v parku,“ přiznal Chester.

„Děláš si srandu!“ vykřikl Will. „Na regatu právě nastupuje číslo devatenáct!“ napodobil zvuk hlasu z megafonu.

„Buď zticha, jo?“ odsekl Chester se širokým úsměvem.

Neveslovali sice nijak pravidelně, ale Will přesto usuzoval, že plavba loďkou teď představuje ten nejlepší způsob cestování. Fyzic-

ky namáhavé veslování ho rozptylovalo a projasňovalo mu mysl. Nad vodou vál lehký větřík, který mu stačil vysoušet pot z čela, a on si po několika dnech připadal opět svěží.

Will měl dojem, že se nijak neloudají, i když neviděl na břeh – vlastně neviděl vůbec nic –, a neměl tedy podle čeho odhadnout jejich rychlost. Nekonečná temnota a neviditelná rozloha okolní hladiny ho trochu skličovaly. Svítili jen Chesterovou lucernou, nastavenou na nejmenší výkon a položenou na dně člunu.

Elliott seděla u kormidla a jako obvykle ostražitě hleděla do tmy za nimi, i když se jim ostrov už dávno ztratil z očí. Will s Chesterem při veslování sotva rozeznávali její matnou siluetu. Čekali na další pokyny, ale trvalo zdánlivě nekonečně dlouhou dobu, než promluvila.

Náhle jim přikázala, ať přestanou, a Will s Chesterem poslušně vytáhli vesla z vody. Vypadalo to nicméně, že loďka pluje setrvačností překvapivě rychle vpřed, jako kdyby ji zachytil nějaký mocný proud. Will tomu nevěnoval pozornost a místo toho se díval do vody. Pokud se nepletl, rozeznával hluboko pod hladinou jakési nejasné a nezřetelné obrysy, které se nečekaně zhmotňovaly a opět mizely. Nedokázal rozeznat žádné podrobnosti. Některé tvary byly drobné a pohybovaly se velice hbitě, zatímco jiné, podstatně mohutnější, pluly daleko rozvážněji a vydávaly výrazně silnější světlo.

Přihlížel tomu divadlu s uchváceným zájmem a vtom se těsně pod hladinou mihla plochá hlava nějaké ryby, která měřila od jedněch skřelí k druhým možná půl metru. Mezi vypoulenýma očima jí čnělo dlouhé tykadlo zakončené nazelenalým, blikajícím světélkem. Ryba otevřela tlamu, uvolnila shluk bublinek a opět ji zavřela. Vzápětí se potopila zpátky do hlubin. Willovi přeběhl mráz po zádech, když si všiml podobnosti s ďasem mořským, který obývá nejhlubší zákoutí oceánů na povrchu. Uvědomil si, že se v těchto vodách jistě skrývá celý ekosystém s tvory, kteří si vytvářejí vlastní světlo.

Otevřel ústa podobně jako ta ryba, aby ostatním sdělil svůj objev, když tu ho umlčelo drobné šplouchnutí, jako když do vody padne drobný kamínek. Ozvalo se přibližně dvacet metrů od jejich člunu.

„Už to začíná," zašeptala Elliott záhadně.

Will si nejprve pomyslel, že se zřejmě nad hladinu vynořila nějaká další světélkující ryba, ale tuto domněnku záhy rozptýlilo vzdálené zadunění, které k nim dolehlo téměř s vteřinovým zpožděním. Následovala další šplouchnutí a rány, ovšem příliš vzdálené, než aby určil jejich zdroj.

„Teď by asi bylo vhodné zhasnout světlo," navrhla Elliott.

„Proč?" zeptal se Chester bezelstně, upíral oči do tmy a pořád se snažil zjistit, co je to za šplouchance.

„Protože na břehu jsou Likvidátoři."

„Střílejí po nás, tupče," ozval se Cal. Necelých pět metrů od pravoboku si Will všiml malého gejzírku vody, který se zvedl z mořské hladiny.

„Střílejí po nás?" zopakoval Chester, kterému pořád nedocházelo, co Cal právě řekl. „Ach, bože!" vyhrkl, když se mu konečně rozsvítilo, a ihned se předklonil a nemotorně zápolil se svítilnou. „Božebožebožebože!" Jakmile se mu podařilo zhasnout, narovnal se a otočil se k Elliott. Šokovalo ho, jak klidně o celé věci hovoří. Palba neustávala a kolem loďky se ozývala další šplouchnutí. Chesterovi připadalo, že jsou o něco blíž, a při každém s sebou trhl.

„Jestli to jsou fakt střely...," začal Will.

„To rozhodně jsou," potvrdila Elliott.

„...neměli bychom veslovat jako šílenci?" zeptal se Will a vyčkávavě sevřel prsty kolem vesla.

„Není třeba, jsme mimo dostřel... Pálí po nás jenom tak naslepo." Elliott se dokonce tiše zasmála. „Museli jsme jim pěkně pohnout žlučí. Pravděpodobnost, že nás trefí, je jedna k milionu."

Will slyšel, jak Chester v černočerné tmě brumlá něco jako „s mojí smůlou. ..", zatáhl hlavu mezi ramena a současně se pokoušel zahlédnout pobřeží ostrova, schované za Elliottinou dokonale nehybnou postavou.

„Mám je přesně tam, kde jsem je chtěla mít," řekla tiše.

„Ty je máš přesně tam, kde *je* chceš mít?" Chesterův hlas překypoval nedůvěrou. „To si snad děláš..."

„Pomalé roznětky," přerušila ho Elliott. „Na ty jsem byla vždycky dobrá."

Z jejího tónu se nedalo nic poznat. Všichni čekali a naslouchali vrzání loďky, ševelení vln a nepravidelnému šplouchání dopadajících nábojů.

„Už to přijde," ozvala se Elliott.

Uběhlo několik vteřin.

Na ostrově vyšlehl obrovský záblesk, který osvětlil část pobřeží, odkud vypluli. Na tu dálku chlapcům připadala maličká. Vzápětí k nim dolehlo i zadunění výbuchu, při němž sebou všichni trhli.

„Kristepane!" vyhrkl Cal, pokrčil nohu a napřímil se.

„Ne, počkejte...," řekla Elliott a zvedla ruku. Její postava se ostře rýsovala na pozadí vzdálených plamenů. „Jestli to některý z nich přežil, bude prchat jako opařená krysa do vnitrozemí ostrova." Začala počítat a s každým číslem mírně kývla hlavou.

Chlapci zadrželi dech. Nevěděli, co mají čekat.

Nastala druhá exploze, o hodně silnější než první. Vysoko ke stropu jeskyně vyšlehly červené a žluté sloupy plamenů, které lehce přesáhly koruny vzrostlých stromových kapradin. Will měl dojem, že výbuch musel rozmetat celý ostrov na padrť. Tentokrát všichni cítili na tvářích sílu nálože a do vody kolem nich už dopadaly první kousky trosek.

„No páni!" vydechl Cal.

„Super!" žasl Chester. „Ty jsi ten ostrov úplně srovnala se zemí!"

„Co *to* sakra bylo?" zeptal se Will a přemítal, jestli se zachránilo něco z tamější divoké zvěře, nebo jestli všechny druhy pohltil oheň. Musel si ale přiznat, že kdyby požár sežehl peří těm poněkud vypelichaným pravěkým slepicím, moc by mu to nevadilo.

„To byl svěrák," odpověděla Elliott. „Dokonalá akce... První výbuch je vehnal přímo do náruče druhého."

Sledovali, jak ostrov pohlcují plameny, které jako by se vznášely přímo nad hladinou moře, od níž se odrážely jejich odlesky. Will mohl poprvé obdivovat rozlohu zdejšího prostoru: oheň matně osvětloval vzdálenou linii pobřeží po pravé straně, ale ve směru, kterým pluli, vlevo od ostrova, neviděl naprosto nic.

Pod klenbou jeskyně se dosud převalovala ozvěna výbuchu a kolem loďky dopadaly další kusy trosek, z nichž mnohé ještě za letu hořely a nořily se s hlasitým syčením do vody.

„To jsi všechno připravila ty?“ zeptal se Chester Elliott.

„Já s Drakeem. Říkal tomu ‚mejdanový trik', i když jsem nikdy moc nechápala, co tím myslel,“ přiznala Elliott. Odvrátila pohled od požáru a skryla obličej do neproniknutelného stínu, který díky gloriole plamenných jazyků sama vrhala. Pomalu sklonila hlavu jako v modlitbě. „Byl to dobrý... dobrý člověk,“ řekla sotva hlasitěji než šeptem.

Will, Chester a Cal stále žasli nad peklem, které se rozpoutalo na ostrově, a nikdo z nich nepromluvil jediné slovo. Všichni sdíleli její smutek z Drakeovy ztráty. Jako kdyby hořící ostrov představoval pohřební hranici, obřad na rozloučenou. Nejenže se na počest jeho smrti uskutečnilo na jednom z nejnepravděpodobnějších míst toto marnotratné ohnivé představení, ale zároveň jím bylo pohnáno před nejvyšší spravedlnost několik jeho nepřátel.

Po krátkém mlčenlivém zahloubání opět promluvila Elliott.

„Sledujete, jak jsem si s nimi poradila?“

Vítězoslavně se rozesmála.

„Se zápalem,“ odtušil Chester rychle jako blesk. Chlapci se připojili k jejímu smíchu, zprvu váhavě, ale za chvíli už se řehtali tak silně, až rozhoupali loďku.

* * *

První výbuch vytrhl Sáru ze strnulosti a v okamžiku, kdy došlo k druhému, už běžela podél pobřeží s Bartlebym v patách.

Nad rozsahem exploze jen uznale hvízdla. Okamžitě si přiložila pušku k líci a omotala si její popruh kolem paže, aby ustálila hledáček, jímž se rozhlížela kolem ohnivého bodu, na tu vzdálenost přes mořskou hladinu docela drobného. Pak pomalu odklonila hlaveň stranou a pročesávala zrakem okolí. Záře sálající z ostrova zvyšovala výkon hledáčku, ale přesto trvalo několik minut, než si něčeho všimla. Upravila si přiblížení a pokoušela se zaostřit.

„Loďka?“ podivila se a opakovaně si ověřovala svůj prvotní dojem. Brzy se přesvědčila, že skutečně v obrovské dálce vidí malý člun. Na takovou vzdálenost se nedalo poznat, kdo v něm sedí, ale instinktivně věděla, že nejde o Styxe. Tušila, že v té loďce pohupující se na vlnách sedí ti, po nichž pátrá.

„Vypadá to, že jsme zpátky ve hře, starý brachu,“ podotkla k Bartlebymu, který mrskal kostnatým ocasem ze strany na stranu, jako kdyby už věděl, co budou dělat. Sára se naposledy ohlédla po hořícím ostrově a rty jí zvlnil zlomyslný úsměv. „Předpokládám, že Rebecca bude muset povolat další Likvidátory.“

43. kapitola

„Slaďte se," naléhala Elliott od kormidla na Willa s Chesterem, jimž se stále nedařilo zabírat vesly ve stejnou dobu.

„Kam přesně máme namířeno?" zavolal na ni Cal. „Říkala jsi, že jedeme někam do bezpečí."

Ozvalo se šplouchnutí od špatně vypočítaného Willova záběru, při kterém plácl veslem naplocho do vody. Elliott neodpovídala, a tak to Cal zkusil znovu. „Chceme vědět, kam nás vedeš. Máme na to právo," trval na svém. Mluvil otráveně a Will věděl, že mu jistě působí starosti bolavá noha.

Elliott zvedla hlavu od hledáčku pušky. „Ztratíme se v Mokřadech. Jestli se dostaneme tak daleko." Odmlčela se na dobu několika nepravidelných záběrů vesly a dodala: „Tam nás Bílé límce nebudou moct vystopovat."

„Jak to?" zeptal se Will a supěl námahou.

„Protože Mokřady jsou jako... jako jedna velká, nekonečná bažina..." Neznělo to příliš sebejistě, jako kdyby o svých slovech sama nebyla přesvědčená, a nijak tím tedy chlapce neuklidnila. „Nikdo, kdo má všech pět pohromadě, do těch oblastí nechodí," pokračovala. „Můžeme se tam schovat, dokud nás Styxové s konečnou platností neodepíšou a nepřestanou nás hledat."

„A tyhle Mokřady jsou ještě ve větší hloubce? Hlouběji než jsme teď?" ozval se Cal, než se stačil zeptat Will.

Elliott zavrtěla hlavou. „Ne, je to jedna z přilehlých oblastí Velké pláně, které se taky někdy říká *Pustina*. Některé okrajové úseky jsou příliš nebezpečné kvůli horkým místům... Drake nikdy nedovolil, abychom tam strávili víc než pár dní. Na nějakou dobu nám poslouží a pak se přesuneme někam jinam do Pustiny. Tam se dá přežít o hodně snadněji."

Po těchto slovech chlapci zůstali zticha a každý se ponořil do vlastních úvah. Všechny tři lehce znepokojila její poslední věta: „Tam se dá přežít o hodně snadněji." Když něco takového řekla Elliott, nevypadalo to vůbec slibně, ale momentálně nikdo z nich neměl chuť se vyptávat, co přesně tím myslela.

Donesl se k nim jakýsi šplíchavý zvuk, zcela odlišný od dopadů kulek styxských vojáků.

„Snad to nejsou další Likvidátoři," ozval se okamžitě Chester a oba s Willem přestali veslovat.

„Ne..., nehýbejte se..., nikdo se ani nepohne," zašeptala Elliott.

Následovalo další, hlasitější šplouchnutí a voda kolem nich se začala zuřivě čeřit a bublat, jako kdyby se na hladinu každou chvíli mělo vynořit něco obrovského. Zpod trupu loďky se ozvalo nervy drásající zaskřípání a celý člun se divoce zakýval ze strany na stranu. Během několika vteřin se však obnovil dosavadní klid.

„Uf!" vydechla Elliott.

„Co to...?" vyhrkl Chester.

„Leviatan," odpověděla Elliott prostě.

Will stihl vyrazit jen nedůvěřivé „he?", než ho přerušila.

„Teď není čas na vysvětlování... Mlč a vesluj," přikázala mu. „Táhnou nás proudy z několika vírů pár mil na východ odtud." Ukázala jim přes hlavy k pravoboku, opačným směrem, než kterým podle Willova odhadu leželo pobřeží. „A jestli si je nechcete prohlédnout zblízka, což není dobrý nápad, navrhuji, abyste se oba zase pěkně opřeli do vesel."

„Ba, ba, kapitáne," zabručel si Will pro sebe. Jeho původní nadšení z plavby už zcela vyprchalo.

O několik hodin později, po veslovacím maratónu, jim znovu pokynula, aby přestali. To už byli oba veslaři zcela vyčerpaní a přivítali možnost odpočinku. Když zvedali k ústům láhve s vodou, třásly se jim paže. Elliott nařídila Calovi, ať se rozhlíží po okolí hledáčkem pušky, a také vyzvala Willa, aby si nasadil Drakeovo kukátko.

Will si ho stáhl před oko a zapnul ho. Obraz nejprve chviličku připomínal oranžové sněžení, ale potom se ustálil a Will spatřil, že nejsou daleko od pobřeží. Loďka samovolně plula směrem k jakémusi stínu, který Will považoval za vybíhající mys, ačkoliv ani s pomocí optické pomůcky to nedokázal s jistotou rozeznat.

Nad hladinou se po nich natáhly hedvábně jemné prsty mlžného oparu, obklopily je a nakonec zhoustly tak, že začaly přetékat přes postranice člunu. Lucerna u Chesterových nohou šířila nejasný ostrůvek mléčně zakaleného světla, v němž jejich tváře strašidelně zář-

ly. Zakrátko neviděli ze svých těl od pasu dolů nic. Byl to zvláštní zážitek, sedět v těžké mlžné přikrývce a pohybovat se skrz ni v neviditelné loďce. Zdálo se, že mlha pohlcuje veškeré zvuky a tlumí i neustálé šplouchání vlnek, které nyní sotva slyšeli.

Teplota znatelně stoupala, a třebaže nikdo z nich nepromluvil, všichni měli pocit, jako kdyby na ně doléhala fyzická tíha. Ať už to bylo zasmušilou atmosférou mlžné krajiny nebo něčím jiným, do duší všech se vkradla stejná melancholie a stísněnost.

Nechávali se unášet dalších dvacet minut. Vypadalo to, že vplouvají do nějaké chráněné zátoky. Tísnivé ticho nakonec přerušil náraz kýlu o kameny a písek. Všem se ulevilo, jako kdyby náhle přestalo působit jakési temné kouzlo nebo jako by všichni naráz procitli z nepříjemného snu.

Elliott neztrácela čas a ihned vyskočila z loďky. Slyšeli šplouchnutí, ale nedalo se nijak poznat, jak je tu voda hluboká, protože mlha jí sahala až po stehna. Dobrodila se k přídi, pootočila loďku a táhla ji za sebou.

Will obrátil pozornost k pásu pobřeží a spatřil, že skutečně dopluli do zátoky, kterou z obou stran chránily výběžky souše. Pomalu se přelévající mlha zakrývala celé okolí s výjimkou tu a tam vyčnívajících vrcholů zubatých útesů. Zůstával s Calem a Chesterem sedět, dokud jim Elliott po krátké chvíli nepokynula, aby vystoupili. Jeden po druhém si neochotně hodili batohy na záda a přelezli bok loďky.

Vylézali obezřetně, protože neviděli, do čeho vstupují, ale vzápětí zjistili, že tu voda nedosahuje ani metrové hloubky, i když se jim do nohou opíraly silné proudy. Dávali pozor, aby neuklouzli po nerovném dně a kráčeli ke kamenitému břehu, zatímco Elliott mířila s loďkou o kousek dál, patrně proto, aby ji někam schovala. Když se Will s Chesterem dovlekli na pevninu, ozval se za nimi dutý skřípavý zvuk, jak Elliott právě vytáhla člun na břeh.

„Neměli bychom jí pomoct...?“ ozval se Chester přesně v okamžiku, kdy si oba povšimli prudké změny, k níž došlo na pobřeží vlevo i vpravo od nich. Hluk nečekaně vyvolal jakési šustění, kvůli mlžné přikrývce však chlapci nic neviděli. Will s Chesterem už byli skoro venku z vody i Cal, který se vlekl nějakých dvacet kroků za nimi, si také všiml, že se něco děje.

Všichni tři se zastavili a neustávajícímu tlumenému šustění naslouchali. Cítili pod nohama chvění a pohyb, jako kdyby ožívaly samotné kameny, a náhle spatřili těsně nad vrstvou mlhy desítky drobných světélek, které mrkaly jako páry svíček mihotajících se v průvanu.

„Oči!“ vykoktal Chester. „To jsou oči!“

Měl pravdu. Zachytávaly světlo z Chesterovy a Calovy lucerny a odrážely je zpátky jako oči kočky uprostřed silnice. Will viděl díky kukátku více než ostatní. To, co původně považoval za hrubé skalnaté útvary mysů a pobřeží, bylo ve skutečnosti něčím zcela jiným: živý koberec, který se ve zlomku vteřiny zahemžil čilou aktivitou. Ze všech stran se ozývalo šramocení. .. a prapodivný zvuk, jako když do sebe narážejí pružné gumové součástky.

Mlžný opar se v jednom místě protrhl a Will spatřil stvoření, která vypadala jako nějací zvláštní ptáci – snad čápi s dlouhýma nohama. Všichni si právě protahovali křídla. Nešlo ale o ptáky, nýbrž o plazy, jaké Will ještě nikdy neviděl.

„Co budeme dělat?“ zašeptal Chester a v panice se přiblížil k Willovi.

„Wille!“ zavolal Cal, který chvíli nejistě postával na místě, ale pak začal couvat zpátky do vody.

„Kde je Elliott?“ volal Chester naléhavě. Okamžitě ji vyhledali očima, aby viděli její reakci, a spatřili, jak klidně kráčí po kraji pobřeží. Nedávala najevo sebemenší obavu a procházela přímo středem hejna těch tvorů. Zvířata plácala křídly, uhýbala jí z cesty a vydávala přitom mimořádně znepokojivé zvuky, připomínající hlasité a žalostné kňourání trpících dětí.

„Z toho fakt běhá mráz po zádech,“ poznamenal Chester, který se poněkud uklidnil, když pochopil, že to hejno zřejmě nepředstavuje žádné nebezpečí.

Živočichové plácáním křídel trochu rozptýlili mlhu a Will zaznamenal, že jejich kostnatá křídla jsou na přední hraně vybavena výrazným drápem.

Tvorové měli zavalité tělo, úzkou hruď a široké břicho. Celí se šedivě břidlicově leskli stejně jako jejich křídla a otvírali a zavírali

bezzubé čelisti. Jejich hlava ve tvaru zploštělého válce se zakulaceným koncem byla posazena na vytáhlém krku.

Elliottin průchod je poplašil do té míry, že se začali zvedat do vzduchu. Než se ale dokázali odlepit od země, museli udělat několik rychlých, podivně toporných strojových kroků.

Během pár vteřin se vzduch zaplnil stovkami tvorů, jejichž pleskající křídla vydávala nepřetržité hučení. I dále se ozývalo ono podivné, tísnivé volání, které se šířilo kolonií jako stepní požár. Zvířata si jím patrně oznamovala nebezpečí. Jakmile vzlétla, utvořila nad hladinou jediné hejno. Will je okouzleně sledoval kukátkem, v němž tvorové připomínali neustále se měnící oranžovou skvrnu, která pomalu mizela v dálce.

„Pohyb," zavolala na ně Elliott. „Nemáme čas na vejrání." Netrpělivě na ně mávala, aby vyšli na břeh. Oslovila je takovým tónem, že Will zapudil nutkání vyptávat se na ty podivné tvory. Stejně by ho jenom odbyla.

„No řekni, nebyli skvělí? Kdybych si je tak mohl vyfotit," drmolil vzrušeně k Chesterovi, zatímco pospíchali za Elliott, která si to rázovala k jeskyni.

Chestera to zřejmě moc nepobavilo. „Jo, jasně. Co kdybychom tu fotku poslali jako pohled našim domů," odsekl hlasitě. „Škoda, že tady nejste s námi..., máme se tu skvěle..., v kraji šílených mluvících draků."

„Četl jsi moc fantasy knížek. Tohle nejsou žádní *šílení mluvící draci"* ohradil se Will. Tenhle poslední objev ho natolik zaujal, že si vůbec nevšiml Chesterovy rostoucí podrážděnosti a blížícího se výbuchu. „Vlastně to jsou *šíleně úžasná zvířata...*, pravěcí létající ještěři, něco jako pterosauři," pokračoval Will. „Však víš..., pterodaktylové..."

„Poslouchej, kámo, mně je úplně fuk, co jsou zač," skočil mu Chester bojovně do řeči, zatímco se sklopenou hlavou hledal nejvhodnější cestu mezi hrbolatými kameny. „Takhle je to pořád. Pokaždé si říkám, že horší už to být nemůže, a pochopitelně hned za dalším rohem..." Zavrtěl hlavou a zhnuseně si odplivl. „Možná kdybys taky četl fantasy, zajímal se o *normální* věci a nevrtal se v norách

jako magor z cvokhausu, nebyli bychom ted až po krk v bryndě. Jsi blázen..., ne, ty jsi ještě něco horšího, jsi úplný *pako!"*

„Ale no tak, nemusíš se tolik čertit, Chestere," pokoušel se Will všechno uhladit.

„Neříkej mi, co mám a co nemám dělat, ty tu nevelíš," zuřil Chester.

„Já jsem jenom... ti ještěři... já...," snažil se Will odpovědět, ale rozhořčeně zmlkl.

„Co kdybys sklapnul! Ty si zkrátka nedokážeš vtlouct do palice, že lidem kolem tebe jsou všechny ty mizerné zkameněliny a pitomá zvířata šumák. Všechny jsou hnusné a měli by je rozmačkat jako obtížnou havěť," řádil Chester. Dupl nohou do písku a zavrtěl patou ze strany na stranu, aby svoje slova podtrhl. Pak se prudce otočil k Willovi.

„Já jsem tě nechtěl rozčílit, Chestere," pravil Will omluvně.

„Rozčílit?" vykřikl Chester hystericky. „Ty jsi mi udělal něco *daleko* horšího. Mám toho tady plný zuby! Když se na tebe kouknu, dělá se mi z tebe blbě!"

„Říkal jsem ti, že je mi to všechno moc líto," hlesl Will chabě.

Chester agresivně rozpřáhl ruce. „Ty si myslíš, že je to tak jednoduché? Že se z toho vykroutíš jednou mizernou *omluvou* a já ti dám rozhřešení? To čekáš, že ti všechno odpustím?" V jeho pohledu bylo cítit takové opovržení, že Will úplně ztratil řeč. „Slova nic nestojí, a zvlášť ta tvoje ne," pronesl Chester tichým, vzteky roztřeseným hlasem a odkráčel.

Willa Chesterovy výčitky zničily. A to si myslel, že se jim podařilo obnovit kamarádské vztahy. Doufal, že jsou zase přátelé, ale teď viděl, že všechno to žertování na pláži ostrova i v loďce nic neznamenalo. Nechal se splést pouhou iluzí. Přestože se usilovně snažil nad Chesterovým výbuchem mávnout rukou, otřásl jím do hloubi duše. Nepotřeboval, aby mu někdo připomínal, že je to všechno jeho vina. Odvlekl Chestera od jeho rodičů a života v Highfieldu, zatáhl ho do téhle děsivé noční můry, která se navíc každým okamžikem zhoršovala.

Znovu vykročil, ale výčitky svědomí se vrátily s dvojnásobnou silou a tížily ho jako tunové závaží. Namlouval si, Chester na něj

vyjel jednoduše proto, že je vyčerpaný. Při dlouhodobém nedostatku spánku přece musely občas vybublat emoce na povrch. Nepřipadalo mu to ale jako příliš přesvědčivý důvod pro Chesterovo běsnění. Bylo to totiž zcela jednoduché: bývalý kamarád říkal to, co si opravdu myslel.

Will se sám o sobě cítil prachbídně a střet s Chesterem mu nijak nepomohl. Dal by cokoliv za horkou koupel a čistou postel s voňavým bílým povlečením. Měl pocit, že by dokázal prospat celý měsíc. Podíval se na svého bratra, který šel kousek před ním, s každým krokem se ztěžka opíral o hůlku a nakláněl se ke straně, jako kdyby se pod ním měla nemocná noha každou chvíli podlomit.

Ne, nikdo z nich na tom není dobře. Přál si, aby se jim zanedlouho naskytla příležitost k zaslouženému odpočinku, ale nemohl si nic nalhávat. Něco takového bylo mimořádně nepravděpodobné, zejména když měli stále v patách Likvidátory.

U stěny jeskyně se shromáždili kolem Elliott. Stála před několik metrů vysokou štěrbinovou puklinou ve skále. Právě odtud zřejmě prýštila zdejší mlha. Will se držel dál od Chestera a předstíral, že věnuje plnou pozornost štěrbině před sebou, přestože mu ji hustá mlha z větší části zakrývala, takže nedokázal ani odhadnout, jak je přesně široká.

„Čeká nás dlouhá a obtížná cesta," varovala je Elliott, zatímco rozmotávala kotouč provazu, který si všichni upevnili kolem pasu. Elliott byla v čele jejich řady, následoval Cal, pak Chester a nakonec Will. „Nechci, aby se někdo ztratil," řekla a odmlčela se, než se zadívala z Willa na Chestera.

„Vy dva už jste si to vyříkali?"

Ona to všechno slyšela... Určitě slyšela všechno, co mi Chester řekl, pomyslel si Will v rozpacích.

„Tohle totiž nebude žádná procházka růžovým sadem a musíme držet pohromadě," dodala.

Will zabručel cosi, co vzdáleně připomínalo přitakání, kdežto Chester nijak neodpověděl a svědomitě se vyhýbal Willovu pohledu.

„A ty," obrátila se Elliott na Cala, „musím vědět, jestli se na to cítíš."

„Zvládnu to," odpověděl a horlivě přikývl.

„V to vážně doufám,“ řekla a všechny ještě naposledy přejela očima, než vkročila do pukliny. „Uvidíme se na druhé straně.“

PÁTÁ ČÁST

Průduch

44. kapitola

„Pozoruhodné!“ zvolal doktor Burrows. Jeho hlas se rozléhal prostorem v mnohanásobných ozvěnách přes šplíchání vody, která tu stékala v občasných vodopádech. Stál před dvěma obrovskými kamennými sloupy, označujícími podle všeho konec cesty.

Otáčel hlavou ze strany na stranu, jak se pokoušel pojmout vše naráz. Hned z počátku si všiml, že ústřední kámen oblouku má v sobě vytesaný znak v podobě vidlice se třemi zuby, který doktor Burrows několikrát viděl na různých zbytcích zdiva při putování Hlubinami a také se objevoval na kamenných tabulkách, jež si opsal do notesu. Znak zřejmě neodpovídal žádnému z písmen na *Burrowsově desce*, a on tudíž neměl sebemenší tušení, co by mohl znamenat.

Tato otázka však ustoupila do pozadí, jakmile prošel pod obloukem a cesta se rozšířila a vytvořila plošinu dlážděnou plochými kameny.

Skoro tomu nemohl uvěřit. Zastavil se a znovu se zasmál, když mu zrak padl na černočernou propast přímo před ním. Byla to ta nejohromnější díra do země, jakou kdy viděl, a on stál na jakémsi molu, které vybíhalo nad ni.

Drobnými krůčky přistoupil po sešlapaných dlaždicích až k okraji srázu. Shora cítil poryvy větru.

Obří rozměry jámy ho zneklidnily a srdce se mu divoce rozbušilo vzrušením. Neviděl žádný náznak protějšího konce – ten zůstával zahalený v naprosté tmě. Přál si, aby měl s sebou silnější zdroj světla, který by mu umožnil odhadnout skutečnou velikost propasti, ale podle toho, co viděl, by do něj mohl shodit slušně velkou horu a ještě pořád by zbývalo dost místa.

Pomalu zvedl hlavu a spatřil, že se nad ním otvírá obdobně mamutí díra ve stropě. Ať už šlo o cokoliv, tento útvar očividně pokračoval vzhůru a představoval zdroj vanoucího větru i příležitostných spršek vody, dopadajících všude kolem. Doktor Burrows pohnul rty, ale nevydal ani hlásku a v duchu uvažoval, kde tato přirozená propast asi končí. Třeba kdysi vedla až na zemský povrch, ale někdy v minulosti ji uzavřel posun tektonických desek či třeba nějaký projev sopečné aktivity.

Nezabýval se tím však příliš dlouho, protože jeho pohled přitahovala hlubina pod ním. Jako kdyby ho černota prázdného prostoru hypnotizovala a lákala ho k sobě. Koutkem oka si všiml, že vlevo od něj vedou z dlážděné plošiny nějaké schody.

„Že by to bylo ono?“ ptal se sám sebe se zatajeným dechem. „Tudy se dostanu do nitra?“

Okamžitě si sundal ze zad batoh a vydal se po rozpraskaných kamenných stupních dolů.

„K čertu!“ ulevil si a poklesla mu ramena, když zjistil, že schodiště prakticky hned končí. Klekl si a nahlédl do šera, jestli se jen nezhroutil krátký úsek.

„Nic takového,“ povzdychl si sklesle.

Neviděl skutečně sebemenší náznak, že by schody pokračovaly někam níž. Zbylo tu pouze sedm stupínků, na nichž se teď krčil. Musel si přiznat, že doufal v něco úplně jiného. Třeba jeho výprava opravdu *dospěla* ke konci, ale on se ještě nevzdával veškeré naděje. Přemítal, jestli někde dál po obvodu propasti nejsou podobné schody, jenže zachovalejší. *Jiná cesta dolů.*

Vrátil se nahoru a zvedl ze země batoh. Pořád se snažil pochopit tenhle poslední nález. Tohle je tedy jáma z koprolitské mapy a určitě se jedná také o stejnou propast, která je znázorněna na prostředním dílu triptychu v tom hmyzáckém chrámu.

Už mu bylo jasné, proč tuto propast dávní lidé považovali za tak důležitou. Muselo v tom však být ještě něco více. Ti, kdo postavili a používali chrám, zjevně věřili, že jde o posvátné místo. Zamyšleně si promnul zátylek.

Vrhali se snad ti malí lidičkově na hlavním výjevu trojdílného obrazu do propasti v rámci nějakého rituálu? Obětovali tím činem sami sebe? Nebo za tím vším je něco více?

V hlavě mu vířily otázky a různé nápady, jako by jimi smýkalo tornádo, všechny se ucházely o jeho pozornost a volaly na něj, ať se teď zabývá právě jimi. Náhle sebou trhl, jako kdyby ho zasáhl blesk.

„Ano! Už to mám!“ zajásal. Jen tak tak se vyhnul výkřiku *Heuréka!*

Otevřel batoh a vytrhl z něj zápisník. Hodil ho na zem, klekl si k němu a začal zběsile čmárat vše, na co si právě vzpomněl. Konečně

se mu vybavila ta zbývající slova z ústředního panelu v chrámu. Dokázal si je představit prakticky do nejmenších podrobností, ne sice s fotografickou dokonalostí, ale dostatečně, aby se mohl s pomocí *Desky doktora Burrowse* pokusit o jejich překlad.

Po deseti minutách zuřivého čmárání mu rty zvlnil široký úsměv.

„Zahrada... *druhého slunce!“* vykřikl. Pak mu ale úsměv vyprchal a zamračil se. „Zahrada druhého slunce? Co to k čertu znamená? Jaká zahrada? Jaké druhé *slunce?“*

Překulil se na bok a nahlédl do propasti.

„Fakta, fakta, fakta a pouze fakta,“ použil svou oblíbenou mantru, na niž si vždycky vzpomněl, když měl pocit, že by se mohl oddávat příliš divokým spekulacím. Snažil se přemýšlet v logicky návazných krocích, ač to bylo v jeho momentálním vzrušení velice obtížné. Věděl, že musí nejprve vystavět pevné základy ze všech objevů, které dosud učinil, a na ně teprve může vršit teorie, jejichž platnost se pak pokusí ověřit.

S plnou vážností mohl tvrdit jednu věc: všichni geologové a geofyzikové tam nahoře se zcela mýlí. Stál mnoho kilometrů pod zemským povrchem a podle jejich pouček by měl být žárem spečený na škvarek. Sice cestou narazil na několik horkých oblastí, kde se s vysokou pravděpodobností mohly vyskytovat roztavené horniny, ale jeho dosavadní objevy jednoznačně odporovaly všeobecně uznávaným představám o složení planety a postupně se zvyšující teplotě směrem do jejího nitra.

To sice bylo všechno krásné, ale nijak mu to nepomáhalo nacházet odpovědi na otázky, jež ho trápily.

Začal si pohvizdovat a nepřestával přitom usilovně přemýšlet.

Kdo jsou ti lidé, kteří postavili chrám?

Očividně šlo o národ, který se před mnoha tisíciletími ukryl pod povrchem planety.

Ale *jak zobrazoval triptych „Rajské zahrady“, vydali se posléze na pouť zpátky na zemský povrch. Co se tam s nimi pak stalo?*

S výrazem naprostého zmatení ze sebe vyrazil poslední pisklavou notu a vstal. Znovu prošel obloukem a sestoupil po schodech.

Možná se zmýlil. Možná schody pokračují někde níž, ale on si jich nevšiml. Vytáhl zpoza opasku geologické kladívko s modrou rukojetí, dřepl si na posledním stupínku a přiložil špičku kladívka do pukliny ve stěně vedle sebe. Zatlačil ho do ní dlaní, aby se ujistil, že je ukotveno skutečně pevně. Zdálo se, že drží dostatečně dobře. Pak ho sevřel druhou rukou a se zářící koulí zavěšenou na krátkém provázku se vyklonil, co nejdál se odvážil. Pokoušel se rozeznat, co se skrývá v temnotě pod ním.

Nahlížel do hluboké tmy, zářící koule se mu houpala v ruce, v mysli se mu neustále rojily otázky týkající se trojice reliéfů v prastarém chrámu a vtom ho něco napadlo.

Co když ti lidé opravdu věřili, že skokem do téhle díry dosáhnou nějaké zaslíbené země? Byl to jejich způsob, jak se dostat do rajské zahrady nebo nirvány, či jak tomu chcete říkat?

Rozvíjel tuto myšlenku dál a zničehonic ho osvítilo poznání.

Možná se na to celou dobu díval *opačně*. Pořád hleděl *vzhůru*, místo aby se podíval *dolů*.

Třeba existoval velice dobrý důvod, proč tito dávní lidé neměli po mnoho tisíciletí nic společného s kulturami na zemském povrchu. I když původně uprchli z povrchu a vzali si s sebou písmo a další dovednosti, možná se nikdy nevrátili nahoru. Proto není schopen vymyslet, co se s nimi stalo, a proto ho nenapadal žádný odkaz z historických záznamů nejrozmanitějších pozemských civilizací, který by se zmiňoval o jejich příběhu.

Takže...

Na krátké nadechnutí se vynořil ze svých myšlenek, ale hned se do nich znovu vrhl po hlavě.

... znali tajemství toho, co se skrývá hluboko pod nimi, ve středu Země? Opravdu tam lze nalézt „zahradu druhého slunce“? A skutečně věřili, že se do ní dostanou skokem do téhle obludně velké díry? Proč by věřili něčemu takovému? Proč? Proč? Proč?

Třeba měli pravdu!

Taková představa mu připadala příliš fantastická, ale ti primitivní lidé na druhou stranu zjevně věřili, že se tak dostanou do idylického ráje. A věřili tomu celým srdcem.

Snad byl doktor Burrows příliš unavený a vyčerpaný z hladu, ale v mysli se mu vynořil nesmyslný nápad.

Neměl by sebrat odvahu a skočit do té jámy také?

„To nemyslíš vážně!“ napomenul se hned nahlas.

Ne, to by bylo šílenství! Na co jenom myslí?

Jak by mohl on, vzdělaný a sečtělý člověk, podlehnout pohanské víře, že se dá nějakým zázrakem přežít pád a dosáhnout přenádherných zahrad plných ovocných stromů a zářícího slunce, které čeká jen na něj ?

Slunce uprostřed Země?

Ne, napadají ho samé pošetilosti. A to chtěl postupovat rozumovou, vědeckou úvahou!

Zavrhl ten potřeštěný nápad, vytáhl se zpátky na schod a otočil se.

Zaječel hrůzou.

Hned za ním stál jeho obří prachový roztoč a mával mu kusadly před obličejem.

Doktor Burrows v neovladatelné panice uskočil. Ztratil rovnováhu a divoce zamával pažemi, protože se pomalu kácel dozadu.

Nevydal ze sebe žádný hrdinský pokřik, jen krátké, překvapené zavřeštění a v následujícím okamžiku už se řítil a padal do tmavého zapomnění.

45. kapitola

Chester zepředu zatáhl takovou silou, že se Willovi provaz zachytil za zápěstí a podtrhl mu paži, o kterou se opíral. Padl obličejem do horkého, lepkavého bahna. Slyšel Chesterův tlumený a nezřetelný hlas, který něco mumlal. Will předpokládal, že nadává, s největší pravděpodobností jemu. Chester znovu škubl za lano, tentokrát ještě zuřivěji. Ve světle jejich předchozího střetu si byl Will naprosto jistý, že Chester tento nepříjemný úsek cesty klade za vinu právě jemu, stejně jako vše další, co je zatím postihlo. Willovo podráždění vzrostlo. Copak netrpí stejně jako oni?

„Už jdu! Už sakra jdu!“ zařval vztekle a namáhavě se vlekl vpřed a snažil se dohonit ostatní. Plival přitom bláto a nadával.

Myslel si, že vzdálenost mezi ním a Chesterem se snižuje, ale v mlžném oparu stále nikoho neviděl. Teprve když zatáhl za provaz, zjistil, že se zřejmě za něco zachytil, a to docela pevně.

Chester znovu zaječel něco o zdržování. Ať už říkal cokoliv, znělo to pěkně protivně.

„Zavři zobák, jo? Zaseklo se lano!“ zařičel Will v odpověď, lehl si na bok a s pomocí lucerny se pokoušel odhalit, co problém způsobilo. K ničemu to však nevedlo; neviděl vůbec nic. Odhadoval, že se provaz omotal kolem nějakého kusu skály, a několikrát jím trhl směrem vzhůru, až se lano konečně uvolnilo. Pak se drápal do svahu jako šílenec, dokud nedohonil Chestera, který se opět zastavil, patrně proto, že znehybněl i Cal před ním.

Hned od počátku puklina stoupala pod neměnným úhlem třiceti stupňů. Vzhledem k nízkému stropu nezbývalo než lézt po čtyřech. Půda tu byla hladká a protékalo po ní značné množství vody, která mizela dole za nimi a vlévala se do moře. Postupně ji nahrazovalo bahno husté jako surová nafta. Bylo neuvěřitelně kluzké a výrazně znesnadňovalo další výstup.

O něco výš narazili na úsek, kde byla skála na dotyk docela horká, a Will kolem sebe viděl drobné probublávající kaluže bláta. Později dokonce prolézali oblastí miniaturních gejzírů horké páry – tohle patrně byl zdroj všudypřítomné mlhy, která se převalovala kolem jejich skupinky.

Trochu se to podobalo pobytu v sauně zapnuté na nejvyšší výkon – panovalo tu neúnosné vedro a vlhko. Will rychle dýchal a uvolňoval si límeček košile v marné snaze trochu se ochladit. Navíc vzduch každou chvíli prostoupil pach síry, z něhož se mu točila hlava. Přemítal, jak se s ním asi vypořádávají ostatní.

Elliott jim dovolila, aby zapnuli lucerny na maximum, protože podle ní bylo nepravděpodobné, že by uvnitř skalní štěrbiny někdo zpozoroval jejich světlo, zejména když všechno zahaloval mlžný příkrov. Will jí za to byl velice vděčný, protože bez světla, které aspoň trochu ozařovalo cestu, by si v tomto stísněném prostoru připadal velice nepříjemně.

Při několika příležitostech zaslechl zepředu bratrův hlas. Nadával ostošest, protože se mu cesta rozhodně nijak nezamlouvala. Všichni tři chlapci občas dávali průchod nespokojenosti a prokládali hekání a funění různými vybranými výrazy. Nejhlučněji se ozýval Chester, který se do toho skutečně obul a klel jako dlaždič. Jen Elliott si zachovávala svou obvyklou mlčenlivost a zůstávala potichu.

Při dalším trhnutí lana si Will uvědomil, že málem usnul, a rychle opět vyrazil. Zanedlouho se musel znovu zastavit, a jakmile si otřel bláto z očí, spatřil nedalekou bahenní kalužˇ, v níž se tvořily bubliny, praskaly, a vytvářely tak trvalou zvukovou kulisu, nejlépe popsatelnou jako *glop glop glop.*

Následovalo další přehnaně prudké zatahání za provaz.

„Jé, díky za pomoc, kámo!“ zaječel nahoru do svahu na Chestera.

Časté škubání mu neustále připomínalo, ke komu je připoután. Jelikož se pro tuto chvíli nemusel zabývat ničím jiným než vysilujícím stoupáním, vrátil se v duchu k hádce s Chesterem.

„Slova nic nestojí, a zvlášť ta tvoje ne!“

„Když se na tebe kouknu, dělá se mi z tebe blbě!“

Ty věty Willovi pořád jasně zněly v hlavě.

Jak se opovažuje říkat takové věci?

Nechtěl, aby se cokoliv z toho stalo. Ani za milion let by ho nenapadlo, že se s Chesterem dostanou do takového nebezpečí, když se vydali zjistit, co se přihodilo s jeho otcem. A když před několika měsíci společně kráčeli po kolejích směrem k Důlní stanici, tak se

Chesterovi upřímně omluvil. Tehdy se zdálo, že ta omluva byla bez výhrad přijata.

„Slova nic nestojí, a zvlášť ta tvoje ne!“

Teď mu Chester jeho omluvu mrštil zpátky do tváře. A co mohl Will udělat, aby vše napravil?

Nic.

Ocitli se v naprosto nemožné situaci. Will začal přemítat, co se stane, až se shledá s otcem. Bylo jasné, že si Chester vypěstoval vřelou náklonnost k Elliott a možná to částečně dělal jemu natruc. Ať už ale k tomu měl jakékoliv pohnutky, ti dva si podle všeho byli velice blízcí a Willa mezi sebe v podstatě nepustili.

Pokud se ovšem na scéně objeví jeho otec, jak bude Elliott reagovat, když se k nim připojí? A co bude otec říkat na ni? Zůstanou všichni pohromadě: on, otec, Chester, Cal a Elliott? To si Will nějak nedokázal představit. Doktor Burrows by Elliott připadal příliš nepraktický a odtržený od světa. Koneckonců si snad ani nelze představit odlišnější povahy; doktor Burrows a Elliott se vskutku nacházeli na zcela opačných koncích pomyslné škály.

Jestli se tedy rozdělí, co bude s Chesterem? Hranice byly vytyčeny a Chester už každopádně nepatřil do jeho tábora. Will si musel sám sobě přiznat, že se vztahy mezi nimi zhoršily natolik, že by mu vlastně vůbec nevadilo, kdyby jeho bývalý kamarád zůstal s Elliott. Tak jednoduché to ale nebylo. I on s otcem budou Elliott potřebovat, zejména když jsou mu v patách všichni ti Styxové.

Tok jeho myšlenek přerušilo další škubnutí lana a Chesterova nevrlá pobídka, aby si pospíšil.

Pokračovali ve stoupání, dokud si Will nepovšiml, že se mlha a vodní pára trochu projasňuje, a tvář mu ovanul chladný vzduch. To ovšem ničemu ani v nejmenším nepomohlo, neboť byli všichni pokryti silnou vrstvou bláta, které teď rychle vysychalo a začalo je dřít do kůže.

Vánek přešel v silnější vítr a po posledním zatahání Will zjistil, že dosáhli vrcholku. S obrovskou úlevou se mohl postavit a narovnat si ztuhlá záda. Když si vymnul bahno kolem očí, viděl, že i ostatní jsou na nohou a dělají totéž co on – protahují si unavené končetiny. Všichni kromě Cala, který se posadil na kámen a s výrazem pekel-

ných muk si masíroval nohu. Will se podíval na sebe i na ostatní. Proměnili se k nepoznání – tak silnou vrstvu zaschlého bláta na sobě měli.

Když vykročil do středu otevřeného prostoru, zasáhl ho tak silný poryv větru, že se na okamžik zalknul. Napřed měl pocit, že stojí před lesem stalagmitů nebo stalaktitů nebo obou typů krápníků, ale jakmile očistil kukátko od bahna a zapnul je, spatřil, že se ve svém odhadu zcela mýlil. Nacházeli se v obrovském tunelu se stropem vysokým snad dvacet nebo třicet metrů a s množstvím menších odstupujících chodeb po všech stranách. Bylo jich tu tolik, že se Will neklidně zachvěl, neboť si představil, že v tmavých otvorech číhají Styxové.

„Teď už provaz nepotřebuješ," zavolala na něj Elliott. Snažil se ho uvolnit, ale uzel byl tak slepený blátem, že mu musela pomoct. Jakmile mu ho odvázala od pasu, smotala jej zpátky do role a pokynula jim, ať se všichni shromáždí kolem ní. Willovi neušlo, že se Chester stále vyhýbá jeho pohledu.

„Vy půjdete tudy," řekla a ukázala k velké chodbě. Hlas jí od úst strhával vítr, takže ostatní měli co dělat, aby ji slyšeli.

„Cože?" zeptal se Will a přiložil si dlaň k uchu.

„Řekla jsem, že vy půjdete tudy," vykřikla a vykročila k postrannímu tunelu. Zjevně se nechystala jít s nimi.

Všichni za ní tázavě a zneklidněně hleděli.

* * *

Sára už je měla na dosah ruky. Byla tak blízko, že je téměř cítila sama i přes chomáče sirnaté mlhy.

Lovec byl skutečně ve svém živlu – přesně k tomuhle ho vycvičili. Pospíchal po čerstvé pachové stopě v posedlém chvatu, aby co nejdříve dostihl kořist. Z tlamy mu visely nitky mléčně zbarvených slin, hlavu držel při zemi a uši se mu chvěly. Rychle hrabal nohama, od nichž za něj odstřikovaly kapky bláta, a běžel do svahu ve skalní puklině. Doslova za sebou Sáru táhl a ona dělala, co mohla, aby ho udržela. Když se kocour na chvilku zastavil, aby si pročistil nozdry

několikerým zafrkáním, které připomínalo chrochtání vyluzované divokými prasaty, zavolala na něj.

„Kdepak je páníček?“

I když Bartleby nepotřeboval žádné pobízení, znovu na něj broukavě promluvila, aby ho ponoukla k dalšímu úsilí.

„Kdepak je Cal? No kde je Cal?“

Kocour prudce vyrazil plným tryskem kupředu tak rychle, že ji zastihl nepřipravenou a přepadla na obličej. Táhl ji po břiše za sebou a ona na něj celých dvacet metrů křičela, aby zpomalil, než konečně na chvilku zabrzdil, aby se stačila opět zvednout na všechny čtyři.

„Kdy se už konečně naučím držet jazyk za zuby?“ zamručela si pro sebe a mrkala přes svou bahenní obličejovou masku.

Když spatřila ty létající ještěry, věděla s naprostou jistotou, co je vyplašilo. Pospíchala s Bartlebym přes zbývající úsek pobřeží ke skále. Tam kocour brzy našel stopu, která vedla k štěrbině, pozvedl hlavu a vydal ze sebe vítězné, hluboké mňouknutí.

Nyní už urazili puklinou značný kus cesty a Sára viděla v blátě stopy zanechané předchozí skupinou – otisky dlaní jí oznámily, že je s Willem a Calem ještě někdo další, někdo menší. *Nějaké dítě?* uvažovala.

46. kapitola

Vítr v hlavní chodbě nepolevoval, a v užších místech dokonce zesiloval do poryvů vichřice, která ale vanula chlapcům do zad a pomáhala jim v rychlejším postupu. Po horku a parní lázni, kterou museli vydržet ve skalní štěrbině, šlo o vítanou změnu, ačkoliv i tady bylo pořád dost teplo.

Strop se nacházel vysoko nad nimi a všechny okolní povrchy byly hladké, jako kdyby je obrousil jemný písek hnaný větrem, který i nyní nutil chlapce kráčet se svěšenými hlavami, aby jim částečky písku nenapadaly do očí.

Poté, co je Elliott odeslala tímto tunelem, zprvu kráčeli svižným tempem. Jak ale ubíhal čas a ona se stále neobjevovala, postupně zpomalovali a nakonec se jen netečně vlekli.

Oznámila jim, že mají zůstat na hlavní trase, zatímco ona prozkoumá cestu před nimi, a mluvila o nějakých „odposlouchávacích stanovištích“. Chester s Calem zřejmě její vysvětlení přijali, ale Will jí příliš nedůvěřoval a pokusil se zjistit, co má doopravdy v úmyslu.

„Nechápu to..., proč musíš jít jinudy?“ zeptal se jí a pozorně se jí díval do očí. „Já myslel, že Likvidátoři jsou podle tebe za *námi?“*

Elliott neodpověděla ihned, střelila pohledem ke straně a naklonila hlavu, jako kdyby přes kvílení větru něco slyšela. Celou vteřinu naslouchala a pak se k němu znovu otočila. „Tihle vojáci znají krajinu skoro stejně dobře, jako ji zná Drake a já. Jako ji Drake *znal,“* opravila se a po tváři jí přeběhl bolestný výraz. „Můžou být kdekoliv. Tady se nemůžeme na nic spoléhat.“

„Takže na nás můžou číhat někde vepředu?“ ozval se Chester a neklidně se rozhlédl. „A my můžeme vlézt přímo do pasti?“

„Ano. Takže mě nechte dělat to, v čem jsem nejlepší,“ odtušila Elliott.

Teď jim jako vůdce chyběla a v čele skupiny kráčel Chester, kterého těsně následovali Will s Calem. Bez své ochránkyně, která se dokázala pohybovat s kočičí lehkostí, si připadali mimořádně zranitelní.

Neustávající vichr je sice ochlazoval, ale zároveň je i vysušoval a nikdo nic nenamítal, když Will navrhl přestávku na odpočinek. Opřeli se o stěnu a vděčně lokali vodu z polních láhví.

Roztržka mezi Chesterem a Willem byla ještě příliš živá a ani jeden z nich nemluvil. Cal měl kvůli nemocné noze vlastní starosti a zůstával potichu také.

Will se podíval na svoje dva společníky. Podle jejich chování poznal, že není sám, kdo uvažuje, jestli je Elliott neopustila a neponechala je vlastnímu osudu. Byl na to připravený a věřil, že je něčeho takového Elliott klidně schopná. Bez přítěže bude moct postupovat daleko rychleji do těch močálů, či kam to má namířeno.

Will uvažoval, jak by se s její případnou zradou vyrovnal Chester. Nebylo pochyb, že jí bezvýhradně důvěřoval a že by to pro něj představovalo hroznou ránu. I teď Chester neustále s přimhouřenýma očima hleděl do šera a hledal nějaké známky její přítomnosti.

Zničehonic se k nim přes vytí větru donesl zlověstné a hluboké kňučení.

Jakmile ho Will zaslechl, byl si jistý, co se k nim blíží. Byl to hrozný zvuk, který doufal, že už nikdy neuslyší. Poplašeně vykřikl.

„Pes! Stopař!“

Cal s Chesterem hleděli s omráčeným zmatkem, když Will upustil láhev a skočil k nim. Tahal je za oblečení a snažil se je zvednout.

„Utíkejte!“ ječel ve slepé panice.

V jediném okamžiku se odehrálo několik věcí.

Ozvalo se tiché zakňourání a ze tmy vyletěl tmavý, rozmazaný stín, který se odrazil ze země a zamířil přímo ke Calovi. Kdyby se Cal neopíral o stěnu, jistě by ztratil rovnováhu. Willa ten stín srazil stranou, ale on se rychle opět postavil. Zahlédl jakési šlachovité zvíře a byl si ještě jistější, že jde o styxského útočného psa. Už se domníval, že je všechno ztraceno, když tu uslyšel bratrovy výkřiky.

„Bartleby!“ volal Cal radostně. „Barte! To jsi ty!“

Zároveň o kus dál v chodbě Will zahlédl dvojici ohnivých zášlehů a ozvaly se dvě vzdálené rány.

„Tamhle je!“ vyhrkl Chester. „Elliott!“

Will s Chesterem sledovali, jak se dívka vynořila ze stínů a vykročila do středu chodby.

„Držte se zpátky!“ vykřikla na ně a odplížila se dovnitř tunelu.

Cal byl na vrcholu blaha. Seděl se svým kocourem a vůbec nevnímal, co se kolem něj děje. „Kdo ti navlékl tuhle hloupost?“ ptal se zvířete, okamžitě mu rozepnul kožený obojek a odhodil ho pryč. Pak začal kocoura objímat a Bartleby mu šťastně olizoval tvář.

„Nemůžu uvěřit, že tě mám zpátky, Bartleby,“ opakoval Cal pořád dokola.

„Já tomu taky nevěřím. Kde se tu u všech všudy vzal?“ oslovil Will Chestera, protože pro tento okamžik zapomněl na jejich dřívější výstup.

Navzdory Elliottiným pokynům se oba pomalu vydali za ní. Will zapnul svoje kukátko, aby viděl Elliott. Zrovna na něco mířila puškou. Byl pořád ještě silně otřesený z nenadálého Bartlebyho objevení a nechápal, co se děje, dokud se neozval Chester.

„Elliott po někom střílela,“ pronesl bezvýrazně.

„Kristepane,“ vydechl Will, když mu došlo, že ty záblesky ohně pocházely z hlavně Elliottiny zbraně. Ihned se zastavil a vůbec se mu nechtělo pokračovat.

Elliott o kus dál v chodbě odkopla zbraň od jakési ležící postavy a skláněla se k ní. Nemusela ani kontrolovat tep. Viděla šířící se kaluž krve a věděla, že jestli ten Styx ještě není mrtvý, je to jen otázka času.

První ránu mířila na spodní polovinu těla, aby útočníka zastavila, a následoval druhý rychlý výstřel do hlavy, který ho škrábl do spánku. *Zneškodnit. .. a potom zabít.* Nemířila tak přesně, jak by si bývala přála, ale výsledek bude stejný. Rty jí zvlnil spokojený úsměv.

Styx byl celý pokrytý seschlým bahnem, to znamená, že je sem sledoval skalní puklinou. Špičkami prstů Elliott nahmatala navoskovaný kožený povrch dlouhého pláště s nepravidelnými kostkami hnědé maskovací barvy. Ten vzor znala až příliš dobře. Aspoň je o jednoho Likvidátora méně. Tenhle už je obtěžovat nebude.

„Za tebe, Drakeu,“ zašeptala, ale pak se zamračila.

Něco tu nedávalo smysl. Ten útočník se řítil k chlapcům se zbraní přiloženou k rameni. Elliott si byla jistá, že se chystá vystřelit za běhu, ale přesto nevypálil. A nepohyboval se s onou kradmou plíživostí, jakou by očekávala od vojáka z likvidátorského oddílu. Jejich bojové schopnosti byly přímo legendární, ovšem tenhle z nějakého důvodu dusal jako normální člověk. Uvažovala nad tím a mračila se čím dál více, ale jednalo se o nepodstatný problém. Útočník byl po smrti a na tomhle místě nemohli otálet příliš dlouho. S největší pravděpodobností ho budou brzy následovat další a Elliott rozhodně nechtěla, aby ji zastihli na otevřeném prostranství.

Rozhlédla se po kořisti. Žádný batoh – to ji zklamalo. Likvidátor ho určitě odhodil ve skalní štěrbině, aby se mohl pohybovat rychleji. Měl však opasek s vybavením. Elliott mu ho odepnula a přehodila ho přes zabavenou pušku.

Prohledala kapsy pláště a narazila na přeložený list papíru. V domnění, že jde o mapu, papír rozložila a zanechala na něm několik šarlatových skvrn Likvidátorovy krve, od níž si ušpinila prsty. Jednalo se o velký leták oslavující jakousi událost. Takové už viděla v Kolonii. Hlavní obrázek zachycoval nějakou ženu a doplňovaly ho čtyři menší, které zobrazovaly různé výjevy. Elliott papír rychle přelétla očima, ale pak něco upoutalo její pozornost.

Úplně dole se nacházel pátý obrázek, který vypadal, jako kdyby ho někdo připojil dodatečně, a byl nakreslený tužkou. Elliott nevěřila tomu, co vidí.

Šlo o dokonalý Willův portrét, i když na něm Will vypadal lépe než ve skutečnosti, protože mu kreslíř namaloval upravené, nakrátko ostříhané vlasy.

Zadívala se na obrázek pozorněji a přiblížila k němu lucernu. Skutečně to byl Will, ale Elliott zatajila dech kvůli něčemu jinému. Will měl kolem krku utaženou oprátku, jejíž druhý konec zjevně vytvářel podobu velkého otazníku.

Za Willem postávala méně podrobně nakreslená postava, která se trochu podobala Calovi. Zatímco Will stál se svěšenou hlavou jako asi každý, koho se právě chystají popravit, druhá postava se klidně a vyrovnaně usmívala. Výrazy jejich tváří byly v naprostém protikladu a z jejich kombinace vyzařovalo cosi zneklidňujícího.

Prohlédla si zbytek stránky. Na chvíli se zarazila u ústředního obrázku té ženy a poté si přečetla jméno v hlavním titulku.

Sára Jeromeová.

Elliott se okamžitě shýbla k tělu a otočila ho hlavou k sobě, aby se mu podívala do tváře. Přes značné množství krve, která prýštila ze zranění na hlavě, ihned viděla, že to není Likvidátor.

Byla to žena s dlouhými hnědými vlasy staženými dozadu!

Mezi Likvidátory se žádné ženy nevyskytovaly. Něco takového bylo neslýchané a zrovna Elliott to dobře věděla.

A v tom okamžiku si uvědomila, koho má před sebou. Koho právě zabila.

Willovu a Calovu matku... *Sáru Jeromeovou.*

Znovu obrátila ženinu hlavu ke straně a pomyslela si, že by ji měla zakrýt pro případ, že sem přijde někdo z ostatních.

„Potřebuješ pomoc?“ zavolal na ni Will.

„É...,“ zaváhala Elliott. „Ne, zůstaňte na místě.“

„Je to jeden z těch zatracených Styxů, viď?“ vykřikl Will rozechvěle.

„Myslím, že ano,“ zavolala po chvíli v odpověď.

Váhala a dívala se na zkrvavenou hlavu své oběti. Zvažovala, jestli to má říct Willovi. S bodavou bolestí si vzpomněla na svůj domov v Kolonii. Pamatovala si na srdceryvný okamžik, kdy musela opustit vlastní matku a věděla, že ji s největší pravděpodobností už nikdy nespatří.

Nerozhodně se zadívala na papír. Nemohla si tohle tajemství nechat pro sebe. Nedokázala by žít s vědomím, že jim o tom neřekla.

„Wille, Cale, pojďte sem!“

„Jasně,“ odpověděl Will a přiklusal. „Pěkně jsi toho parchanta trefila,“ poznamenal a znepokojeně si prohlížel ležící tělo.

„Asi by ses měl podívat na tohle,“ řekla Elliott rychle a vrazila mu do ruky list papíru.

Přejel očima stránku, která se mu kvůli větru třepotala v rukou. Všiml si svého portrétu v dolní části a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Co to je?“ Oči se mu rozsvítily, když spatřil jméno v titulku. „Sára... Sára Jeromeová,“ přečetl nahlas. Otočil se k Chesterovi. „Sára Jeromeová?“ zopakoval.

„Není to tvoje matka?“ zeptal se Chester a naklonil se k němu, aby se také podíval na stránku.

Elliott si klekla k tělu, beze slova a velice jemně otočila ležící postavě hlavu a odhrnula jí vlhké vlasy z čela. Pak si stoupla. „Myslela jsem, že je to Likvidátor, Wille.“

„Ach bože, to je ona! To je opravdu ona!“ vykřikl Will a přejížděl očima mezi obrázkem na listu papíru a ženou na zemi. Ten obrázek vlastně ani nepotřeboval. Na první pohled si všiml, jak je mu ta osoba podobná. Jako kdyby se díval na svůj obraz v zabláceném zrcadle.

„Co dělá tady dole?“ zeptal se Chester. „A proč měla tohle?“ dodal a ukázal na pušku.

Will zavrtěl hlavou. Bylo toho na něj moc. „Přiveď sem Cala,“ pokynul Chesterovi a přistoupil blíž k Sáře. Dřepl si vedle jejího ramene a natáhl ruku, aby se dotkl tváře, která se tak podobala jeho vlastní.

Ucukl, když žena na zemi tiše zasténala.

„Elliott, ona žije,“ zalapal po dechu.

Ženina víčka se zachvěla, ale oči zůstaly zavřené.

Než se Elliott stačila pohnout, Sára otevřela ústa a nadechla se.

„Wille?“ vypravila ze sebe. Sotva přitom pohybovala rty a její hlas byl tak tichý, že ho Will přes ponuré kvílení větru téměř neslyšel.

„Jste Sára Jeromeová? Opravdu jste moje matka?“ zeptal se přerývaně. Svářily se v něm protikladné pocity. Právě se poprvé setkával se svou biologickou matkou, ale ta byla oblečená v uniformě vojáků, kteří se ho snažili chytit. Navíc měl na obrázku, který s sebou nesla, oprátku kolem krku. *Co to všechno znamená?* Chystala se ho snad zastřelit?

„Ano, jsem tvoje matka,“ zasténala. „Musíš mi říct...“ V následujícím okamžiku jí selhal hlas.

„Co? Co mám říct?“ naléhal Will.

„Zabil jsi Tama?“ vykřikla Sára. Vzedmula se jí hruď a doširoka otevřenýma očima se vpíjela do Willových. Její náhlá proměna ho tak šokovala, že málem vyděšeně padl na záda.

„Ne, nezabil ho," odpověděl Cal. Will si dosud ani nevšiml, že stojí vedle něj. „Jsi to doopravdy ty, mami?"

„Cale," obrátila se k němu Sára. Z očí jí vytryskly slzy. Zavřela je a rozkašlala se. Trvalo jí několik vteřin, než dokázala znovu promluvit. „Povězte mi, co se stalo ve Věčném městě..., povězte mi, co se stalo Tamovi. Potřebuji to vědět."

Calovi se chvěl ret a zdálo se, že ztratil řeč. „Strýček Tam zemřel, aby nás zachránil... Nás oba," řekl nakonec.

„Ach, můj bože," rozplakala se Sára. „Oni mi lhali. Já to věděla. Styxové mi celou dobu jenom lhali." Pokoušela se zvednout do sedu, ale nemohla.

„Musíte ležet klidně," ozvala se Elliott. „Těžce krvácíte. Myslela jsem, že jste Likvidátor. Střelila jsem..."

„Na tom teď nesejde," přerušila ji Sára a s bolestí zavrtěla hlavou.

„Můžu vám obvázat rány," nabídla Elliott a nejistě přešlápla z nohy na nohu, když k ní Will zvedl oči.

Sára se ji snažila odmítnout, ale přemohl ji další záchvat kašle. Jakmile odezněl, pokračovala: „Wille, omlouvám se, že jsem o tobě vůbec někdy pochybovala. Je mi to moc a moc líto."

„Ehm..., to je dobrý," vykoktal Will, aniž by přesně věděl, co tím Sára myslí.

„Pojďte blíž, oba dva," pokynula jim. „Poslouchejte mě."

Zatímco se nakláněli, aby zjistili, co jim chce jejich matka sdělit, Elliott přiložila Sáře ke zraněnému kyčli silnou vrstvu gázy a připevnila ji na místě obvazy.

„Styxové vyvinuli smrtící virus a chtějí ho rozšířit po Povrchu." Odmlčela se a na okamžik se zasténáním stiskla rty. Pak pokračovala: „Už vyzkoušeli jeho mírnější formu, ale... ale to byl jenom test... Tomu zabijáckému viru říkají Dominium..., vyvolají s ním hroznou epidemii."

„To jsme tedy viděli v Bunkru," zašeptal Cal a podíval se na Elliott.

„Wille..., Wille," řekla Sára a dívala se s hlubokým zoufalstvím na svého staršího syna. „Ten virus má u sebe Rebecca... a chce se tě jednou provždy zbavit. Likvidátoři...," Sára se na chvilku křečovitě

napjala, ale poté se znovu uvolnila, „...se nezastaví, dokud nebudeš mrtvý.“

„Ale proč já?“ Willovi se točila hlava. Právě se mu potvrdilo to, čeho se bál. Styxové skutečně pročesávají podzemí kvůli němu.

Sára neodpověděla a s nadlidským úsilím se podívala na Elliott, která jí právě obvazovala spánek. „Jdou po vás všech. Musíte odtud zmizet. Můžete se obrátit pro pomoc ještě na někoho?“

„Ne, jsme tu jenom my,“ odvětila Elliott. „Většinu psanců už Styxové chytili.“

Sára ztichla a snažila se klidněji dýchat. „Wille, Cale, v tom případě se musíte schovat..., někam, kde vás nenajdou.“

„Na tom právě pracujeme,“ potvrdila Elliott. „Míříme k Mokřadům.“

„Dobře,“ zachraptěla Sára. „A pak musíte jít na Povrch a varovat je před tím, co se chystá.“

„Jak...?“ začal Will.

„Ach, to bolí,“ zasténala Sára a ochabla jí tvář, jako kdyby omdlela. Jen příležitostné zachvění víček prozrazovalo, že se potácí na okraji vědomí.

„Mami,“ oslovil ji Will váhavě. Oslovovat takto naprostou cizinku mu připadalo hodně divné. Chtěl se jí zeptat na tisíc věcí, ale věděl, že na to není čas ani vhodné místo. „Mami, musíš jít s námi.“

„Můžeme tě nést,“ dodal Cal.

Sára odpověděla s plnou rozhodností. „Ne, strašně bych vás zpomalovala. Šanci máte, jenom když rychle půjdete dál.“

„Má pravdu,“ řekla Elliott, zvedla Sářinu pušku i opasek s vybavením a oboje podala Chesterovi. „Musíme vyrazit.“

„Já bez matky nikam nepůjdu,“ trval na svém Cal a vzal Sáru za povadlou ruku.

Zatímco Cal mluvil s matkou a po lících se mu koulely slzy, Will odvedl Elliott stranou.

„Něco přece můžeme udělat,“ naléhal. „Nemůžeme ji odnést aspoň kus cesty a někde ji schovat?“

„Ne,“ zavrtěla Elliott důrazně hlavou. „Pohyb by jí navíc jenom uškodil. Stejně nejspíš zemře, Wille.“

Vtom na Willa zavolala Sára a on se vrátil k ní a ke Calovi.

„Nikdy nezapomeňte," řekla oběma synům namáhavě, s tváří zkřivenou bolestí, „jak moc jsem na vás oba pyš..." Nedokončila větu. Will s Calem viděli, jak se jí zavřela víčka, a Sára znehybněla. Ztratila vědomí.

„Musíme jít," pobídla je Elliott. „Likvidátoři tu budou každou chvíli."

„Ne," vykřikl Cal. „To jsi jí provedla ty. Nemůžeme..."

„Nemůžu napravit, co jsem udělala," odpověděla Elliott klidně. „Ale pořád můžu pomoct vám. Záleží na vás, jestli mi to dovolíte."

Cal se chystal k dalším protestům, ale Elliott se vydala pryč a Chester ji těsně následoval.

„Podívej se na ni, Cale. Nijak bychom jí neprospěli, kdybychom se s ní pokoušeli hýbat," dodala Elliott přes rameno.

Cal – stejně jako Will – přes veškeré námitky hluboko ve svém srdci věděl, že Elliott má pravdu. Neexistoval způsob, jak by mohli vzít Sáru s sebou. Když od ní odcházeli, Elliott je ještě upozornila, že jejich matka bude mít lepší naději na přežití, pokud ji objeví nějaký jiný psanec a ošetří její zranění. Willovi s Calem ale bylo jasné, o jak nepravděpodobnou možnost se jedná a že se je Elliott jen snaží nějak utěšit.

Když se přiblížili k ohybu chodby, Will se ještě zastavil a ohlédl se k místu, kde ležela Sára. Obklopovalo ho stálé, truchlivé skučení větru a s mrazením v zádech si uvědomil, že jeho matka možná zemře ve tmě a nikdo nebude sedět po jejím boku. Třeba na něj čeká stejný osud – poslední vydechnutí ho možná zastihne o samotě v nějakém odlehlém koutě Země.

Ačkoliv ho celá událost rozrušila, věděl, že by měl cítit větší smutek, než jaký cítil.

Měl by být bez sebe žalem, že jeho skutečná matka krvácí v tmavém tunelu, ale místo žalu v něm pouze vířil oblak zmatených emocí. Byla pro něj jen cizinkou, kterou nešťastnou náhodou postřelili.

„Wille," pobídla ho Elliott a zatahala ho za paži.

„Nerozumím tomu. Co dělala tady dole?" řekl. „A proč jí dali s sebou Bartlebyho?"

„Ten lovec patřil Calovi?" zeptala se Elliott.

Will přikývl.

„Potom je to velice jednoduché,“ řekla Elliott. „Bílé límce věděly, že jste s Calem spolu. Co tedy mohli udělat lepšího než ji nechat, ať použije to zvíře, aby vystopovalo svého pána a zavedlo ji přímo k vám?“

„To by mohla být pravda,“ připustil Will zamračeně. „Ale proč je vůbec tady dole? Co si Styxové mysleli... ?“

„Copak to nechápeš? Chtěli, aby tě našla a zabila tě,“ vmísil se do hovoru Chester odměřeným a strohým hlasem. Dosud zachovával mlčení a myslelo mu to jasněji než Willovi. „Určitě se ji pokusili přesvědčit, že jsi odpovědný za Tamovu smrt. Je to jenom další z jejich ohavných intrik, jako to Dominium, o kterém mluvila.“

„Mohli bychom si pospíšit?“ řekla Elliott a rozsypala po zemi za nimi trochu žehovců.

Pokračovali hlavní chodbou. Cal se držel stranou, s poskakujícím a rozradostněným kocourem po boku.

Zanedlouho se vynořili na úzké římse, kde se zastavili. Stále vál prudký vítr. Před sebou neviděli nic, ani žádnou cestu dolů.

47. kapitola

„Co teď?“ zeptal se Will. Snažil se vytěsnit všechny myšlenky na Sáru a soustředit se na jejich situaci.

Se ztlumenými svítilnami a bez zapnutého kukátka měl dojem, že v oblasti před nimi vidí jakési nejasné skvrny, které připomínaly další hřebeny či vyvýšené plošiny v přibližně stejné výšce. Nedalo se pochybovat o tom, že je Elliott dovedla k okraji nějaké rozsedliny, ale nedokázal rozeznat, co leží v ní a za ní.

Cítil na sobě Chesterův chladný pohled, ze kterého mu pomalu začínala pěnit krev. Pořád měl dojem, že mu jeho bývalý přítel dává vinu za všechno, co se jim stalo. Vzhledem k tomu, čím si právě prošel, očekával, že Chester ve svém nepřátelství trochu poleví, ale zjevně se přepočítal.

„Takže skočíme?“ řekl a díval se na to, co považoval za příkrý sráz.

„Jistě, klidně začni. Je to nejmíň sto metrů,“ odvětila Elliott. „Ale možná bys to raději zkusil tudy.“

Podívali se naznačeným směrem ke konci římsy a spatřili dva hroty. Došli k nim tak blízko, jak si troufali, a kvůli silnému větru i prudké propasti hned vedle kráčeli velice opatrně. Zjistili, že hroty jsou vrškem starého železného žebříku, zrezivělého, ale bytelně postaveného.

„Žebřík Koprolitů. Není to tak rychlé jako skok, ale o hodně méně bolestivé,“ řekla Elliott. „Tomuhle místu se říká *Ostřiny.* A až se dostaneme dolů, uvidíte proč.“

„A co Bartleby?“ pípl najednou Cal. „Po žebříku nesleze a já ho tu rozhodně *nenechám!* Právě se mi vrátil!“

Klečel s paží kolem kocoura, který se k němu lísal a otíral se mu čumákem o tvář. Jeho hlasité předení připomínalo hukot v přeplněném včelím úle.

„Pošli ho po římse. On si najde vlastní cestu,“ řekla Elliott.

„Podruhé už se mi nesmí ztratit,“ opáčil Cal rozhodně.

„Myslím, že jsem to pochopila,“ vyštěkla Elliott. „Jestli jako lovec za něco stojí, najde si nás dole sám.“

Cal si uraženě odfrkl. „Co tím myslíš? Tohle je ten nejlepší lovec v celé Kolonii! Viď, Barte?“ Láskyplně ho pohladil po vrásčitém, lysém temeni. Předení ještě zesílilo, jako kdyby v úle probíhala nějaká vzpoura.

Elliott se vydala dolů jako první. Následoval ji Chester, který se protlačil kolem Willa dopředu. „Dovolíš?“ zabručel příkře.

Will raději neodpověděl, a hned jak Chester zmizel pod úrovní římsy, vydal se za ním. Nebylo mu příjemné, když se chytil obou konců žebříku a spouštěl nohu přes okraj římsy, dokud nenahmatal první příčku. Jakmile se ale dal do pohybu, nebylo to tak strašné. Jako poslední vyrazil Cal. Vyslal Bartlebyho delší trasou, ale zdálo se, že jemu samotnému se dolů příliš nechce. Sestupoval po žebříku velice prkenně a pomalu.

Byla to dlouhá cesta a žebřík se hrozivě chvěl a skřípal jim pod rukama, jako kdyby se některé úchyty uvolnily. Dlaně měli všichni brzy obalené rzí a tak suché, že si museli dávat mimořádný pozor, aby nesklouzli. Čím níž klesali, tím slabší vanul vítr, ale Will si po chvilce všiml, že nad sebou nevidí ani neslyší Cala.

„Jsi v pořádku?“ zavolal vzhůru.

Neozvala se žádná odpověď.

Zopakoval otázku ještě hlasitěji.

„Jo,“ doneslo se k němu nevraživé Chesterovo zamručení zdola.

„Ne ty, moulo. Mám strach o Cala.“

Zrovna když Chester huhlal něco v odpověď, proletěla kolem Willa Calova hůlka.

„Ježíši!“ vyhrkl Will a na jeden hrozný okamžik se domníval, že jeho bratr uklouzl a v další chvíli bude následovat svou hůl. Zatajil dech a čekal. Jeho obava se ukázala být neopodstatněná, ale pořád neviděl žádnou známku po Calově přítomnosti. Usoudil, že by ho měl raději zkontrolovat, a začal zase stoupat. Brzy na bratra narazil. Nehýbal se a oběma pažemi křečovitě objímal žebřík.

„Pustil jsi hůlku. Co se stalo?“

„Já to nedokážu...,“ namáhavě oddechoval Cal, „... je mi mizerně..., nech mě chvíli o samotě.“

„Je to kvůli tvé noze?“ zeptal se Will, kterému dělal starost bratrův nervózní tón. „Nebo jsi ještě pořád rozrušený kvůli Sáře? O co jde?“

„Ne. Jenom se mi..., točí se mi hlava.“

„Á,“ udělal Will, kterému náhle došlo, co Calovi působí takové problémy. Strávil celý život v Kolonii a nebyl zvyklý na žádné výšky. Jisté známky závratí se na něm daly postřehnout už při návštěvě Povrchu. „Tady nahoře se ti nelíbí? Kvůli té výšce, že ano?“

Cal spolkl tiché přitakání.

„V tomhle mi důvěřuj, Cale. Nechci, aby ses díval pod sebe, ale už jsme skoro dole... Právě teď tam vidím Elliott.“

„Jsi si jistý?“ hlesl Cal nedůvěřivým tónem.

„Naprosto. Tak pojď.“

Lest zabrala zhruba na třicet metrů, po nichž se Cal znovu zastavil.

„Lžeš. Teď už bychom tam měli být.“

„Ne, vážně, už zbývá jenom kousek,“ ujišťoval ho Will. „A nedívej se dolů!“

Tak to zopakovali ještě několikrát. Cal Willovi věřil stále méně a jeho zlost narůstala, dokud Will skutečně nedospěl na konec žebříku.

„Jsme v cíli!“ oznámil.

„Ty jsi mi lhal!“ obvinil ho Cal, jakmile se pustil žebříku.

„Jo, ale zabralo to, ne? Teď jsi v bezpečí,“ odpověděl Will s pokrčením ramen a byl šťastný, že se mu podařilo dostat bratra v pořádku až sem, i když se kvůli tomu musel uchýlit ke klamu.

„Už tě nikdy nebudu poslouchat,“ vmetl mu Cal vztekle do tváře a začal se rozhlížet po své holi. „Jsi lhář a podvodník.“

„No jasně, jen si poslu... V poslední době se do mě všichni strefují,“ odpověděl Will, ale jeho slova byla určena spíše Chesterovi než Calovi.

Zatím se zabýval svým bratrem, takže si dosud vůbec neprohlédl nové okolí. Odvrátil se od žebříku. Jako ostatním i jemu zem pod nohama křupala, jako kdyby došlapoval na střepy z rozbitých skleněných láhví.

Will si konečně všiml, co leží před ním. Podle toho mála, co viděl, šlo o jakousi kolonádu hustě postavených sloupů, které trčely do temnoty nad jejich hlavami a každý z nich měl obvod přibližně tak sedmdesáti metrů.

„Tohle udělám jenom proto, že by Likvidátoři měli být daleko za námi, takže na tom nezáleží, a chci, abyste věděli, do čeho jdeme," ozvala se Elliott, rozsvítila lucernu naplno a ozářila cestu před nimi.

„Páni!" neudržel se Will.

Jako kdyby hleděl na moře temných zrcadel. Paprsky Elliottiny svítilny dospěly k prvnímu sloupu, odrazily se od něj k dalšímu a tak dále křížem krážem kolem nich, takže vznikal ohromující výsledný dojem, že je obklopuje obrovské množství luceren. Zároveň Will zahlédl odrazy jejich skupinky z několika různých úhlů.

„Ostřiny" řekla Elliott. „Ty pilíře jsou z obsidiánu."

Will užasle zatajil dech a začal si prohlížet nejbližší sloup, který neměl kruhový obvod, jak to zpočátku vypadalo, ale skládal se z řady dokonale rovných ploch probíhajících svisle po celé jeho délce, jako kdyby vznikly lámáním většího bloku. Při pohledu vzhůru se Willovi zdálo, že se sloup vůbec nezužuje.

Když se rozhlédl kolem, zrak mu padl na další pilíř, který vypadal jinak. Jeho plochy se jemně zakřivovaly, takže sloup připomínal gigantické stočené lízátko. Při podrobnějším pohledu spatřil, že takových pilířů je tu více a některé jsou zakřivené opravdu hodně.

Vzpomněl si, že má pořád v batohu svůj poněkud obstarožní fotoaparát a uvažoval, jestli by se mu podařilo pořídit dobrý snímek. Rychle však dospěl k závěru, že to kvůli mnohonásobným odrazům nebude možné. V hlavě se mu honily teorie, jak asi mohl takový jedinečný přírodní úkaz vzniknout.

Pukal sice touhou probrat to s ostatními, ale včas se zarazil, protože si bolestně vzpomněl na Chesterovu reakci, když se nechal příliš uchvátit těmi létajícími ještěry. Pokud se však něco podobalo scenerii z nějaké Chesterovy oblíbené dobrodružné knihy, pak to byly tyto zrcadlové kamenné sloupy. *Tajné doupě temných víl,* pomyslel si Will jízlivě. Ne, ještě lépe: *Tajné doupě temných* a mimořádně marnivých *víl.* Potlačil smích, který už se mu dral na rty, a nechal si svůj

nápad pro sebe. Nemá smysl Chestera ještě více dráždit, už tak jsou jejich vztahy vůbec nejhorší, jaké kdy byly.

Zrovna v tu chvíli Chester promluvil a dával si pečlivě záležet, aby jeho hlas zněl, jako kdyby ho okolí ani v nejmenším nezaujalo. Pravděpodobně tím chtěl dožrat Willa.

„Fajn. A co teď?“ zeptal se Elliott, která znovu ztlumila světlo. Pavučina mnohočetných odražených paprsků zmizela a Willovi se vlastně docela ulevilo, protože se v ní obtížně orientoval.

„Jsme ve skutečném bludišti, takže dělejte přesně to, co vám řeknu,“ odpověděla Elliott. „Asi v polovině cesty jsme tu s Drakeem kdysi vybudovali úkryt, kde si můžeme nabrat další zásoby potravin a vody a taky si doplníme střelivo. Nezdržíme se tam dlouho a hned budeme pokračovat k Průduchu. Jakmile ho mineme, bude nám k Mokřadům zbývat ještě několikadenní cesta.“

„K Průduchu?“ zopakoval Will zvědavě.

„A co bude s Bartlebym?“ ukončil Cal rázně jejich rozhovor. „Ještě tu není.“

„Nespěchej na něj. Víš přece, že nás najde,“ řekla Elliott chápavě, aby ho trochu uchlácholila. Na Calovi bylo vidět, že je čím dál neklidnější.

„To by raději měl,“ poznamenal Cal.

„Takže vyrazíme,“ pokynula Elliott a povzdychla si. Začínala jí docházet trpělivost.

Její svěřenci nebyli schopni se pohybovat po skelném povrchu bez křupání a skřípění střepů pod nohama, ačkoliv jí se to dařilo bez zjevné námahy, jako kdyby se vznášela těsně nad zemí.

„Ten kravál, který děláte, se nese na míle daleko. Nemůžete našlapovat aspoň trochu tišeji?“ prosila je, ale k ničemu to nevedlo. Ať se snažili sebevíc, pořád vydávali zvuky jako stádo nosorožců dusajících ve sklárně. „Úkryt už není daleko odtud. Nejdřív si to tu trochu obhlédnu a pak můžete přijít za mnou. Rozumíte?“ řekla Elliott a ztratila se do tmy.

Čekali na její návrat, když tu Cal náhle promluvil.

„Myslím, že slyším Barta. Už jde.“

Opustil Willa s Chesterem a pomalu vykročil kupředu. Opíral se přitom o bok jednoho z pilířů.

Matné světlo jeho lucerny náhle padlo na nového příchozího.

Nebyl to Bartleby.

V první chvíli měl dojem, že hledí na svůj odraz, ale téměř okamžitě mu došlo, že se mýlí.

Přímo před ním stál Likvidátor v celé své temné kráse.

Obcházel právě sloup z opačné strany. Na sobě měl obvyklý dlouhý plášť a u pasu držel pušku.

Na kratičký okamžik vypadal stejně překvapeně jako Cal, který vyjekl jakési naléhavé a nesrozumitelné varování ostatním.

Calovy oči se střetly s Likvidátorovými. Styx zkřivil horní ret v krutém úšklebku a vycenil zuby, jež mu svítily ve škaredé tváři s propadlými lícemi. Měl zvířecí, nelítostný obličej zabijáka.

Cal instinktivně použil jedinou zbraň, kterou měl po ruce. Prudce se ohnal holí a neuvěřitelně šťastnou náhodou jejím zahnutým koncem zahákl Likvidátorovu pušku, než ji voják stačil pozvednout k výstřelu. V další chvíli mu ji Cal vytrhl z rukou.

Zbraň s rachotem dopadla do obsidiánového štěrku.

Následoval další zlomek vteřiny, kdy Likvidátor a Cal jenom stáli proti sobě, snad ještě překvapenější tím, co se právě odehrálo, než nečekaným setkáním před chvílí. Tato chvilka klidu však netrvala dlouho. Styx v mžiku hbitě trhl paží a v dlani se mu objevila lesklá, srpovitě zahnutá dýka, obvyklá zbraň styxských vojáků, s nebezpečně vyhlížejícím, přibližně patnácticentimetrovým ostřím. Likvidátor s ní hrozivě zamával a vrhl se na Cala.

To už ale u něj byl Will, prudce mu vrazil do boku, chytil ho za paži a odhodil ho na zem. Sám padl na něj a uvědomil si, že leží napříč přes vojákovo tělo. Pořád mu svíral ozbrojenou ruku a tlačil ji celým tělem dolů, aby Styx nemohl dýku použít.

Jakmile Cal zjistil, čeho se jeho bratr snaží dosáhnout, vrhl se vojákovi po nohou a pevně mu oběma rukama objal kotníky. Likvidátor volnou paží bušil Willa do zad a do zátylku a snažil se ho zasáhnout do obličeje. Will měl však na zádech batoh, který se při zápasu vysunul ještě o kousek výš, takže pro Styxe bylo mimořádně obtížné zasadit účinné rány. Will krčil hlavu mezi ramena a křičel na Chestera.

„Zastřel ho!“ ječel stále znovu a znovu z plných plic, ale jeho hlas zněl tlumeně, protože měl ústa přitisknutá k Styxově paži.

„Chestere, zbraň!“ přidal se k němu chraplavým výkřikem i Cal. „Střel ho!“

Odhozené lucerny vysílaly náhodnou změť paprsků, které se odrážely od okolních sloupů jako matoucí světla desítek reflektorů. Chester stál několik metrů od nich s pozvednutou puškou a pokoušel se zamířit.

„Střílej!“ křičeli Will s Calem jednohlasně.

„Nevidím!“ odpovídal Chester horečně.

„Udělej to!“

„Prostě vystřel!“

„Nemůžu pořádně zamířit!" vyvřískl Chester zoufale.

Voják se pod oběma chlapci divoce zmítal a Will už se chystal znovu zaječet, když ucítil silný náraz. Likvidátor na něj přestal útočit, ale Will pořád slyšel zvuk rychlých ran.

Musel se podívat.

Otočil hlavu a pozvedl ji jen natolik, aby viděl, že se k nim připojil i Chester. Zjevně si střílení definitivně rozmyslel a usoudil, že jediná věc, kterou může udělat, je přidat se k hromadné rvačce. Klekl si, jedno koleno zaryl Styxovi do břicha a bušil ho oběma pěstmi do obličeje. Mezi sprškou ran se ještě pokoušel přitlačit Likvidátorovi k zemi i druhou paži, aby se voják už vůbec nemohl bránit. Zrovna když se o to snažil znovu a naklonil se kupředu, Styx si nenechal ujít nabízenou příležitost. Náhle napjal krk a s odporným chrupnutím udeřil Chestera čelem do tváře.

„TY KSINDLE!“ zavyl Chester. Okamžitě zasypal Styxe dalšími údery a dával si přitom pozor, aby k němu příliš nesklonil hlavu. Zároveň uhýbal před vojákovou volnou rukou, kdykoliv se ho pokusila zasáhnout.

„CHCÍPNI! CHCÍPNI, TY HAJZLE, CHCÍPNI!“ běsnil Chester a tloukl Likvidátora do obličeje ještě větší silou.

Kdyby v tu chvíli zahlédl svůj odraz v sousedním sloupu, určitě by se nepoznal. Vztek mu proměnil tvář v nepříčetný, urputný škleb. Nikdy by ho nenapadlo, že je schopen takové krutosti a násilí. Veškerá zášť i zloba za to, jak s ním zacházeli v Kolonii, vyvřela na po-

vrch a tryskala z něj v jediném nezastavitelném proudu. Tloukl do vojáka pod sebou a přestával jen na krátké chvilky, kdy musel odrážet Styxovy pokusy o odvetné údery.

Všichni čtyři se zmítali v zápase na život a na smrt, kleli a napínali síly v bezdechém zoufalství, zatímco Styx pod nimi chroptivě supěl jako divoké zvíře a všemožně se jim pokoušel vysmeknout. Chester ho stále zasypával ranami, ale zdálo se, že nemají příliš velký účinek. Váha všech tří chlapců sice Likvidátora omezovala v pohybu, nicméně pořád dokázal využívat loket volné paže k příležitostnému protiúderu, byť do něj naštěstí nedokázal vložit žádnou nebo skoro žádnou sílu. Vzhledem k tomu, že tato obrana nezabírala, snažil se je Styx škrábat nehty do obličeje, ale ani v tom nebyl úspěšný. Chester odrážel všechny jeho pokusy a Will držel hlavu skloněnou mimo Likvidátorův dosah.

„ZABIJ HO!“ ječel Cal od Styxových nohou.

Chlapci bojovali dál a věděli, že musejí za každou cenu vojáka udržet v nehybnosti. Jako kdyby zápasili s prašivým, ale přesto smrtelně nebezpečným tygrem. Neexistovala jiná možnost než prostě pokračovat v boji. Nesměli ho pustit. Šlo jim o holý život. Buď on, nebo oni.

Napínali svaly a tiskli se k sobě v podivně důvěrné blízkosti. Chester cítil žluklý pach mužova potu i jeho kyselý dech. Will vnímal, jak pod ním Styx zatíná svaly v marných pokusech osvobodit si i druhou ruku.

„NA TO ZAPOMEŇ!“ vykřikl a ještě zdvojnásobil úsilí, s nímž tlačil Likvidátorovu paži k zemi.

Styx změnil taktiku. Uchýlil se patrně k poslední možnosti, která se mu nabízela. Přestal na Willa a Chestera útočit jakýmikoliv cílenými ranami, pozvedl hlavu, plival na ně a chňapal po nich zuby ve snaze je pokousat. Vydával přitom zvuky nápadně se podobající vrčení a funění stopaře, který před časem vážně poranil Willa ve Věčném městě.

Tato zuřivost ale jen měla odvést pozornost od jeho skutečných úmyslů. Neušlo mu, kdo představuje nejslabší článek v jejich společném útoku. Vítězně vyjekl, když se mu podařilo pokrčit kolena a aspoň na chvilku si uvolnit jednu nohu. Okamžitě s ní vykopl a patou

zasáhl Cala tvrdě do břicha. Chlapec odletěl se zcela vyraženým dechem po skelném štěrku. Přerývaně sípal, stočil se do klubíčka a pokoušel se opět nadechnout.

Teď už měl Likvidátor větší volnost pohybu. Zapřel se nohama a začal se kroutit takovou silou, že se na něm už Chester nedokázal udržet. Pokoušel se sice bojovat, ale Styx ho zasáhl mocným úderem do hlavy a Chester omráčeně klesl na zem.

Will nevěděl, jak jsou na tom Cal s Chesterem. Netroufal si zvednout oči, protože se obával, že by ho v takovém případě voják mohl zasáhnout do obličeje, tvrdošíjně svíral jeho paži a rozkládal svou váhu do stran, aby co nejúčinněji nepřítele přimáčkl k zemi. Hodlal mu za každou cenu zabránit, aby použil svůj srp, i kdyby to měla být poslední věc, kterou kdy udělá. A dobře věděl, že to tak může snadno dopadnout.

Nyní voják zaútočil na Willa údery pěstí do hlavy a zátylku. Will vykřikl bolestí. Takový útok nepřečká dlouho.

Styx ho naštěstí zasáhl jen několikrát, než se Chester znovu zapojil do bitvy. Takřka ihned přišel k sobě, popadl velký úlomek obsidiánu a s nepříčetným jekem s ním začal Likvidátora tlouct do hlavy.

Voják s nesrozumitelnými styxskými kletbami zvedl ruku a zachytil Chesterovu čelist. Zahákl mu palec do koutku úst a tímto bolestivým hmatem odsunul bezmocného chlapce stranou.

Chester nemohl dělat nic jiného než se podvolit. Likvidátor si ho přitáhl tak, aby ho mohl snadno zasáhnout, a uštědřil mu drtivou ránu pěstí do lebky. Tentokrát se Chester nemohl hned vzpamatovat. Ležel omráčeně na zemi a před očima se mu pavučinovitě proplétaly mléčně bílé jiskřičky s paprsky luceren, odrážejícími se od okolních zrcadlových ploch.

Po vyřízení Cala i Chestera tak zbýval už jen Will. Styx ho chytil za krk a zarýval do něj prsty, dokud mu zcela neuzavřel průdušnici. Něco přitom radostně drmolil ve svém jazyce. V očekávání brzkého vítězství ještě zesílil sevření.

Will se dusil a lapal bolestí po dechu. Věděl, že se blíží konec. Nijak ho to nepřekvapilo. Koneckonců zápasili s *vycvičeným vojákem*, a oni byli vlastně jen tři děti.

Likvidátor naproti tomu byl kýmsi naprosto cizím a nepochopitelným. Jakou proti němu kdy měli naději? Will už se smiřoval s prohrou, když vojákovy prsty kolem jeho hrdla náhle ochably. Zhluboka se nadechl a rozkašlal se. Uvědomil si, že se něco změnilo, a zadoufal, že to je změna k lepšímu. Nemohl se mýlit více.

Ozvalo se klapnutí, jako kdyby Likvidátor luskl prsty, a odněkud se v jeho volné ruce objevila druhá zahnutá dýka, jejíž ostří se zalesklo ve svitu opodál ležící lucerny. Voják jediným ladným a plynulým pohybem uchopil rukojeť zbraně pevně do dlaně.

Will pootočil hlavu o několik centimetrů, aby zjistil, co se děje a jestli je Cal či Chester dost blízko, aby stačili zasáhnout. Nikde je neviděl.

„Ne!“ vykřikl poplašeně a sevřely se mu útroby, když zahlédl Styxův srp. Nemohl naprosto nic dělat. Neměl čas uhnout. Likvidátor vyhrál. Ostří se opět zalesklo, voják se hvízdavě nadechl rozbitými rty a uvedl dýku do pohybu. Will měl nyní zcela odkrytý krk. Křečovitě stiskl zuby a čekal, až si zbraň najde svůj cíl. Opustila ho veškerá naděje.

Vtom se ozvala hromová rána.

Kulka proletěla kolem Willa tak blízko, že ji pocítil jako horký závan vzduchu. Po dobu, která Willovi připadala jako věčnost, ale ve skutečnosti šlo sotva o zlomek vteřiny, zůstala Likvidátorova ruka hrozivě napřažená, pak se jeho prsty rozevřely a dýka vypadla na zem.

Will zůstával na místě, ochromený a zmatený, a v uších mu stále zněl dozvuk výstřelu. Nedíval se přímo na vojáka, ale zahlédl toho dost na to, aby věděl, že se Styxova hlava změnila v krvavou tříšť. Slyšel dlouhý výdech, jak se vyprázdnily mužovy plíce, následovala poslední křeč, při které se Likvidátorovo tělo pod Willem napjalo, a nakonec se ozvalo bublavé zachroptění, po němž okolní vzduch vyplnila růžová mlha. Will cítil na tváři její kapky. To mu stačilo. Překotně se vyškrábal do kleku, vyskočil na nohy a ze rtů se mu linula nesouvislá slova spolu s citoslovci zděšení a odporu.

Zrychleně oddechoval a pořád dokola si otíral tvář rukávy. Potom se zarazil a ohlédl se. Cal držel v rukou Chesterovu pušku a zíral na mrtvolu.

„Dostal jsem ho," pronesl tiše. Nesklopil pohled a pořád mířil na Styxovo tělo.

Will k němu přešel, stejně jako Chester.

„Trefil jsem ho do obličeje," dodal Cal ještě o něco tišeji. Oči měl prázdné a bez výrazu.

„To je dobré, Cale," řekl Will, vzal mu pušku z nehybných rukou a podal ji Chesterovi. Objal bratra kolem ramen a pomalu ho odvedl od mrtvého Likvidátora. Byl otřesený do morku kostí a podlamovala se mu kolena, ale starost o Cala převažovala nad vším ostatním. Cal němě poslechl, když mu Will řekl, že by si oba měli sednout.

Teprve když se Will ohlédl na Styxovo nehybné tělo, pocítil pochmurné zadostiučinění a spokojenost nad tím, co dokázali. Nedíval se do znetvořené tváře mrtvoly, ale jeho pohled upoutala vojákova ruka, osvětlená jedním z odražených paprsků. Prsty měla volně ohnuté, jako kdyby její majitel jen odpočíval. Z nějakého iracionálního důvodu Will toužil po tom, aby se ta ruka pohnula, jako kdyby nic z toho nebylo skutečné a jednalo se jen o divadelní představení. Ruka se však nehýbala a už nikdy se nepohne.

Odtrhl oči od Likvidátora, protože cítil, jak se Cal vedle něj chvěje. Teď nebyla vhodná chvíle, aby jeho bratr upadl do šoku.

„Pěkně jsi ho dostal! Vyřídil jsi ho! Odrovnal jsi Likvidátora!" opakoval Chester vzrušeně a smál se. Měl opuchlou tvář a nedokázal pořádně vyslovovat. „Načoudil jsi mu to rovnou do ksichtu! Dobře mu tak! Hahahaha!"

„Proboha, sklapni, Chestere," zavrčel na něj Will. Jeho bratr se začal dávit a vzápětí se mu zvedl žaludek. Plakal a mumlal něco o mrtvém Styxovi.

„Už je to dobré, už je to dobré," utěšoval ho Will a stále ho objímal. „Už je po všem."

Přispěchala k nim Elliott.

„Kristepane! Nemohli byste dělat ještě větší kravál?"

Všimla si mrtvého Likvidátora a souhlasně přikývla. Ohlédla se na chlapce. Chester vzrušením z přestálého boje nedokázal stát klidně a neustále přešlapoval z nohy na nohu, zatímco Will s Calem vypadali na zhroucení.

Rozhlédla se po obsidiánových sloupech.

„Bílé límce jsou blíž, než jsem si myslela.“

„Neříkej,“ zahučel Will.

Obrátila se k Chesterovi, který si opatrně tiskl kapesník k nosu, aby zastavil proud krve. Usmála se na něj. „Zastřelil jsi ho. Dobrá práce,“ pochválila ho.

„Ehm..., já... ne...,“ koktal Chester. „Nemohl jsem pořádně...“

„Udělal to Cal,“ skočil mu do řeči Will.

„Ale pušku jsi měl přece ty?“ zeptala se Chestera. Tvářila se zmateně a trochu zklamaně. Chester jí nenabídl žádné vysvětlení a nevlídně hleděl na Willa. Elliott se otočila k Willovi a Calovi. „Vstávejte. Musíme jít..., hned teď. Je někdo raněný?“

„Moje čelist... a můj nos...,“ začal Chester.

„Cal potřebuje vteřinku klidu. Podívej se na něj,“ přerušil ho Will naléhavě a zaklonil se, aby Elliott viděla prázdný, nezaostřený pohled jeho bratra.

„Nepřichází v úvahu. Obzvlášť po tom rámusu,“ odmítla.

„Nemohl by...?“ prosil Will.

„Ne,“ zavrčela. „Poslouchej!“

Všichni ztichli a napínali uši. Z dálky k nim doléhalo psí vytí, ale nedalo se přesně určit, jak je daleko.

„Stopaři!“ vyhrkl Will a zježily se mu chloupky na zátylku.

„Ano, celá smečka,“ přikývla Elliott. S mírným úsměvem se rozhlédla po chlapcích. „Kromě toho je tu ještě další důvod, proč bychom odsud měli co nejrychleji vypadnout,“ dodala.

„Jaký?“ zeptal se Will rychle.

„Zapálila jsem v úkrytu roznětku. Za šedesát vteřin celý sklad zbraní vyletí do povětří.“

Naštěstí se zdálo, že tento dovětek postavil Cala na nohy. Elliott ještě zvedla Likvidátorovu zbraň, když míjeli jeho tělo, a potom už se všichni rozběhli tak rychle, jak ještě nikdy neběželi. Will zůstával u Cala, který se namáhavě snažil držet s ostatními krok i přes svou bolavou nohu, ale pak ho zřejmě vzpružilo, že se k nim připojil Bartleby.

Ozvala se palba, která v první chvíli vzdáleně připomínala prásknání ohňostrojů. Do sloupů kolem nich se zasekly kousky olova, kte-

ré z nich odštípaly ostré úlomky, jež létaly vzduchem. Will se instinktivně nahrbil a začal zpomalovat.

„Ne! Nezastavuj se!“ zaječela na něj Elliott.

Kulky se odrážely od lesklých povrchů a hvízdaly jim kolem uší. Will cítil v kalhotách na lýtku drobné záškuby, ale nemohl se ohlížet, aby zjistil, co je způsobuje.

„Připravte se!“ vykřikla Elliott do střelby.

Pak to začalo.

Nastal obrovský výbuch. Všude kolem vyšlehlo oslepující světlo, vysílané odrazy od pilířů do všech stran, a jakmile odezněla vlastní exploze, donesl se k nim další tříštivý zvuk.

Rozbité sloupy se hroutily k zemi a narážely jeden na druhý v řetězové reakci jako postavené kostky domina. Těsně za prchající skupinkou dopadla na zem mamutí část jednoho pilíře a zvedla do vzduchu víry skelného prášku, který se jim třpytil v patách jako černé diamanty, škrábal je v hrdlech a pálil v očích. S každým dopadem dalšího sloupu se jim otřásla půda pod nohama. Všeobecný chaos rozpohyboval i masy vzduchu, takže je bičovaly větry vanoucí z různých směrů.

Zmatek pokračoval a nezdálo se, že by měl záhy odeznít. Než se všichni nadáli, vbíhali za Elliott do lávového tunelu. Will se ohlédl právě včas, aby viděl, jak jeden ze sloupů spadl přímo před vchod do chodby a zcela ho zahradil. Několik set metrů ještě postupovali zvířeným skelným prachem, ale nakonec se vzduch pročistil a Elliott se zastavila.

„Musíme jít dál, musíme jít dál,“ naléhal Chester.

„Ne, teď máme pár minut čas. Sem se za námi nedostanou,“ odpověděla a odstraňovala si z obličeje úlomky skla. „Napijte se a trochu se vydýchejte.“ Krátce si přihnula z láhve, aby si propláchla ústa, napila se a poslala vodu kolovat. „Je někdo zraněný?“ zeptala se a postupně přejížděla očima z jednoho na druhého.

Chester nemohl dýchat nosem, ale Elliott ho uklidnila, že podle ní nemá zlomenou přepážku. Také mu ošklivě opuchly rty, měl roztržený koutek úst, za který ho Likvidátor chytil, a bolela ho hlava od řady inkasovaných úderů. Elliott si ve světle lucerny všimla, že má

červené, pohmožděné klouby prstů a rukávy i předloktí nasáklé krví. Pečlivě je prozkoumala.

„V pořádku. Ta krev není tvoje," řekla nakonec.

„Patřila tomu Styxovi?" zeptal se Chester s vykulenýma očima, když si vzpomněl, jak se na toho vojáka vrhl s odštěpkem obsidiánu. „To je hrozné. .. Jak jsem to mohl udělat... jinému člověku?" zašeptal.

„Protože on by s tebou provedl něco horšího," opáčila krátce a přesunula se ke Calovi.

Nezdál se zraněný, až na žebra, která měl citlivá na dotek. Pořád se pokoušel nějak vypořádat se se smrtícím výstřelem na Likvidátora a odpovídal jen velice pomalu na Elliottiny otázky.

Vzala ho za obě ramena a jemně ho oslovila.

„Cale, poslouchej mě. Drake mi jednou dal dobrou radu, těsně po tom, co se mi stalo něco hrozného."

Chlapec se na ni díval zastřeným zrakem.

„Řekl, že máme na kůži mrtvou vrstvu."

Nyní už si získala jeho pozornost a nechápavě se na ni zamračil.

„Je to pořádně mazaný způsob obrany. Kožní buňky umírají, horní vrstva se odlupuje, a tak nás chrání před nákazami." Narovnala se a přejela si jednou rukou po hřbetu druhé, aby mu názorně předvedla, co má na mysli. „Bakterie – cizorodé zárodky – dosedají na kůži, ale neudrží se tam."

„Co z toho plyne?" zeptal se Cal s rostoucí zvědavostí.

„Právě teď část tebe odumírá úplně stejně jako vrchní vrstva kůže. Možná to chvíli potrvá – u mě to taky neproběhlo hned –, ale nakonec zemře, aby tě zachránila. A příště budeš silnější a odolnější."

Cal přikývl.

„Takže to pusť z hlavy a jdi dál."

Cal znovu přikývl. „Myslím, že chápu," řekl a jeho tvář ztratila něco z dosavadní ztuhlosti. Dokonce i oči se mu zaleskly trochu životěji. „Ano, chápu."

Will to celé poslouchal a způsob, jakým Elliott dokázala Cala uklidnit, na něj udělal dojem. Cal jako by se téměř okamžitě vrátil k normálu a začal si povídat se svým milovaným kocourem.

Pak ještě Elliott zkontrolovala Willa. Navzdory tomu, čím prošel, byl poměrně v pořádku kromě několika jasně červených šrámů na krku, pár odřenin v obličeji a sérii boulí v týle. Nesměle se jich dotkl a vzpomněl si na ty záškuby, které za běhu cítil na lýtkách. Shýbl se, ohmatal si lýtko prsty a objevil v látce kalhot několik otvorů.

„Co to je?“ zeptal se Elliott. Věděl, že tam ty díry předtím nebyly.

Elliott si je prohlédla.

„Otvory po kulkách. Měl by ses pokládat za šťastlivce.“ Střely proletěly volnou látkou a Will mohl dírami, které po sobě zanechaly, prostrčit prsty. Nedokázal se přestat smát, snad z čiré úlevy, že nebyl zasažen. Cal po něm vrhl udivený pohled a Chester jen přezíravě mlaskl jazykem. Elliott ho pozorovala s tichým nesouhlasem.

„Dej se dohromady, Wille,“ pokárala ho.

„Ale já jsem pohromadě,“ odvětil a propukl v další záchvat hurónského smíchu. „Navzdory všemu.“

„Teď vyrazíme k Průduchu,“ oznámila. „Pak do Mokřadů.“

„Tam budeme v suchu?“ zeptal se Will a zahihňal se.

48. kapitola

„To jsi ty, Wille?“ zasténala Sára, když ucítila, jak ji někdo chytil za zápěstí. Pak si uvědomila, že Will, Cal i ostatní už dávno odešli, přesně jak jim nakázala.

Otevřela oči do temnoty a pocítila ta nejpříšernější muka, jaká kdy v životě poznala.

Připadalo jí, že naráz vnímá všechny jednotlivé trýzně a soužení, každou bolest zubů či hlavy, každé nepohodlí, jež ji za celý život potkalo. To všechno se slilo do jediné nesnesitelné agónie, ještě tisíckrát horší než porod.

Vykřikla a ze všech sil se snažila zůstat při vědomí. Nechala otevřené oči, přestože neviděla, kdo u ní je. Nevěděla, jak dlouho byla v bezvědomí. Jako kdyby se protlačila mezi dvěma těžkými oponami a cosi ji neúprosně táhlo zpátky, aby se za ní opony mohly s konečnou platností zavřít. Na opačnou stranu, na místo naprostého klidu, tepla a pohodlí, ji táhla bolest a Sára s tímto pokušením zápasila s hrdinským vypětím všech sil. Ještě si ale nechtěla povolit poslední úklonu a sveřepě bojovala o každé namáhavé nadechnutí.

Sevření na jejím zápěstí zesílilo a Sára uslyšela vrzavou řeč Styxů. Propadla beznaději. Někde na okraji jejího zorného pole se objevilo světlo a v něm spatřila mlhavé, temné postavy. Ozvaly se další styxské hlasy.

„Likvidátor,“ řekla, jakmile poznala maskovací barvu rukávu na paži, která jí nyní ohledávala tělo.

Na potvrzení jejího odhadu na ni vyštěkl příkrý hlas.

„Vstaňte!“

„Nemůžu,"odpověděla a snažila se v matném světle zaostřit.

Kolem ní stáli čtyři Likvidátoři. Našla ji jedna z jejich hlídek. Dva z nich ji zvedli na nohy. Kyčlí jí projela ochromující bolest, Sára zaječela a její výkřik se ozvěnou odrážel od stěn chodby, měla však zároveň podivný pocit, že to vlastně vykřikl někdo jiný. Málem znovu ztratila vědomí a opona se opět trochu rozevřela, aby ji pojala do svého nitra.

Visela mezi dvěma Likvidátory, kteří ji nutili k chůzi. Vnímala nesnesitelnou bolest a cítila, jak se v prostřelené kyčli o sebe třou

konce roztříštěných kostí. Obestřely ji mrákoty. Na čele jí vyrazily kapky potu, které jí stékaly do očí, nutily ji mrkat a nakonec zavřít oči.

Umírala a věděla o tom.

Ještě ale nezemře.

Dokud bude dýchat, existuje naděje, že nějak pomůže Willovi a Calovi.

* * *

Drake postupoval chodbou s hbitostí vichru, který se kolem něj prohánět. Každou chvíli se zarazil, aby se porozhlédl po stopách, jež by naznačovaly, že tuto cestu někdo nedávno použil. Neustálé proudění vzduchu zaručovalo, že prach a písek na zemi nezůstával dlouho bez pohybu, a tak si tu nemohl splést čerstvé stopy se starými.

Aniž se zastavil, dotkl se prstem ramene, kterým mu proletěla kulka. Šlo o čistý průstřel – už utrpěl horší. Sjel rukou k noži za pasem a poté k pouzdru se střelomety na stehně. Bez pušky a batohu plného výzbroje, o něž přišel u vchodu do Bunkru, si připadal zranitelný. A v uších mu neustále hvízdalo od výstřelu z kamnoždíře, který mu trochu poškodil sluch.

Byla to však výhodná cena za záchranu vlastního života. Měl namále. U Bunkru se dostal do dosud nejnebezpečnější situace v životě a pořád nechápal, jak z ní mohl vyváznout. Likvidátoři ho měli jako na talíři, ale přesto se z jakéhosi důvodu drželi zpátky. Jako kdyby ho chtěli zajmout živého, ovšem to vůbec nebyl jejich styl. Poté, co kamnoždíř způsobil v řadách blížících se Styxů zmatek, využil příležitosti a clonou rozvířeného prachu se odplížil do Bunkru.

Od té chvíle už to bylo směšně jednoduché. Znal stavbu jako své boty, i když exploze Elliottiných náloží uzavřely několik rychlejších tras. Navíc se tu pohybovala řada styxských hlídek, z nichž mnohé měly s sebou stopaře. Zůstal nějakou dobu v úkrytu, který si tu před časem připravil právě pro takové příležitosti. Měl štěstí, že psy zmátla oblaka kouře a prachu po četných detonacích, v nichž nedokázali vyčenichat jeho stopu.

Opustil Bunkr odvodňovacím kanálem, ale zjistil, že ani na Velké pláni ještě nemá vyhráno. Musel nastražit několik falešných stop, aby setřásl jízdní oddíl Styxů a smečky stopařů, kteří mu dýchali za krk. Těm pekelným psům se nedalo snadno uniknout a Drake musel využít veškerého nabytého umu a schopností, aby se mu to nakonec podařilo.

Když se nyní k pískotu v jeho uších připojilo kvílení větru, sedl si do dřepu a pozorně si prohlížel zem. Dělalo mu starosti, že dosud nic neobjevil. Elliott mohla postupovat několika možnými trasami, ale toto byla vzhledem k pohybu a rozmístění Likvidátorů nejpravděpodobnější z nich.

Vstal a pokračoval dalších třicet metrů, dokud nenarazil na stopy, v které doufal.

„Tady to máme," utrousil a ohledával otisky v prachu. Jednalo se o čerstvé kročeje a Drakeovi nedalo žádnou velkou práci určit, komu patřily.

„Chester, a tohle... tohle musí být *Will!* Takže to dokázal!" podivil se, potřásl hlavou a po rtech mu přejel krátký úsměv. Ulevilo se mu, když zjistil, že se Will neztratil nadobro a opět se připojil ke skupině. Natáhl ruku doleva a objel prstem obrys další šlápoty. Potom se k němu naklonil blíž, aby ho prozkoumal co nejpodrobněji.

„Ta noha tě pořád zlobí, co, Cale?" zamumlal si sám pro sebe, když spatřil nevyrovnanost chlapcových šlépějí.

Jeho pozornost však přilákala další sada stop vedle Calových.

„Stopař?" zeptal se a přemítal, jestli se někde nedaleko nenacházejí stopy zápasu, či dokonce cákance krve. Přiblížil k oněm stopám nos a sledoval je k opačné stěně tunelu. Zdálo se, že všechny vycházejí odtud, ale nyní ho zajímaly jen ty, které nepatřily člověku.

Vtom narazil na jasný otisk zvířecí packy. „Tohle není pes, kdepak, jde o kočku. Určitě je s nimi lovec."

Zadumal se, co by to mohlo znamenat. Nakonec vstal a prohledal širší oblast ve směru, odkud přišel. „Kde jsi ty, Elliott?" opakoval si při neúspěšné snaze najít i její otisky. Věděl, že díky jejímu stylu chůze je to náročnější úkol.

Rychlé pátrání nepřineslo žádné výsledky a Drake usoudil, že už nemůže dalším prohledáváním okolí ztrácet čas. Každou vteřinu se mu Elliott i s chlapci vzdalují, a tak se spěšně vydal chodbou za nimi.

O několik set metrů dál si znovu dřepl, aby si prohlédl zem, když vtom vyjekl:

„K čertu!“ Cítil, jak ho do dlaně pálí žehovci a vzápětí spatřil slabou záři, která se mu začínala linout z prstů. Okamžitě si otřel ruku do kalhot, aby dostal bakterie z kůže, než stačí vysát vlhkost z jeho dlaně a probudí se plně k životu. O chvilku později už by jejich reakci nedokázalo nic zastavit: poleptaly by mu ruku, jako kdyby ji ponořil do kyseliny. Viděl už dost stopařů, kteří kníkali a váleli se po zemi v mučivých bolestech. Jejich čenichy svítily se stejnou intenzitou jako zadní světla na površáckém bicyklu.

Naštěstí se mu podařilo odstranit bakterie včas. Bylo mu jasné, že by je Elliott nepoužila, pokud by to nepovažovala za naprosto nezbytné, a dal se do běhu.

V tu chvíli zaslechl odněkud zepředu mohutnou explozi.

„To znělo jako můj zbrojní sklad,“ řekl si tiše.

Následovalo hluboké dunění, které připomínalo hromobití za bouře, i když tohle znělo mnohem déle. Vítr v chodbě ustal a pak zcela změnil směr.

Jestli se Drake už předtím pohyboval rychle, nyní tunelem doslova letěl. Děsilo ho pomyšlení, že může přijít pozdě.

49. kapitola

„Máš něco?“ zeptal se Chester Elliott, zatímco se rozhlíželi hledáčky po obzoru.

„Ano..., nalevo se něco děje,“ přisvědčila. „Vidíš to?“

„Ne,“ přiznal Chester. „Já nevidím vůbec nic.“

„Jsou tam dva Likvidátoři, možná tři,“ řekla Elliott.

Cestou už několikrát zahlédli Styxe a pokaždé museli změnit směr. Tak postupovali od okamžiku, kdy se ocitli v rozlehlém prostoru s podivnými skalními útvary. Jednalo se o ony „těstovité“ menhiry, na které předtím narazil doktor Burrows. Na rozdíl od něj se ale Elliottina skupinka držela mimo stezku, protože Elliott usoudila, že by na ní byli v příliš velkém nebezpečí.

„Raději se vypaříme,“ rozhodla. Likvidátoři sice byli dost daleko, ale Elliott s Chesterem se během návratu k Willovi a Calovi přesto krčili při zemi a využívali krytí stojících menhirů.

„Tak co?“ přivítal je Will.

„Jsou tu další,“ odpověděl Chester stroze a odmítal se mu podívat do očí.

„Nevypadá to moc slibně,“ zavrtěla Elliott hlavou. „Nemůžeme jít, kudy jsem původně chtěla, takže musíme vyrazit dolů po svahu blíž u Průduchu a potom... potom dál k...“

Zaváhala, když k nim vítr donesl vzdálené vytí následované štěkotem.

Bartleby slabě zamňoukal, otočil se směrem, z něhož přišel ten zvuk, a pohyboval ušima jako talíři radarů.

„Mají tu stopaře,“ poznamenala Elliott. „Tak pojďte.“

Kráčeli rychle dál, ale Will i ostatní zjišťovali, že je neochromuje tak velká panika, jakou by zřejmě měli cítit. Vedly je k tomu dva důvody: zaprvé ti vojáci byli tak daleko, že pro ně nepředstavovali bezprostřední ohrožení, a zadruhé na ně měl zápas s Likvidátorem hluboký účinek. Slova, kterými Elliott za Ostřinami uklidňovala Cala, dosud zněla všem třem v uších, jako kdyby je částečně obrnila před neustálým strachem a hrůzou, s nimiž v poslední době žili. Elliott měla pravdu: ta zkušenost, jakkoliv příšerná, je posílila.

Také zjistili, že jejich protivníci nejsou neporazitelní, jak si dosud mysleli. Dají se přemoct. A navíc měli na své straně Elliott. Sestupovali po svahu a Will si ji napůl snivě začal představovat jako nový druh superhrdinky z komiksů. *Neuvěřitelná výbušná dívka*, přemítal, *s dynamitovými prsty a nitroglycerinovou krví*. Sám pro sebe se zasmál. Vždycky na poslední chvíli vytáhla eso z rukávu a pomohla jim uniknout ze zdánlivě beznadějné situace. *Kéž by to tak pokračovalo ještě dlouho*, pomyslel si.

Proto ho překvapilo, když se po další zastávce na obhlídku obzoru zdálo, že Elliott ztrácí svůj obvyklý klid. Její nynější nervozita byla tak nakažlivá, že ji okamžitě pociťovali i její tři svěřenci. Všude viděla Likvidátory.

„To není dobré. Musíme ještě níž," oznámila jim, prudce zatočila o devadesát stupňů a přiložila si pušku k líci, aby si naposledy ověřila, že je v tomto novém směru čistý vzduch.

Willovi nedošlo, co tato změna znamená, dokud nedorazili přímo k Průduchu.

Zalévaly je občasné spršky vody, vychylované větrem ze svislého směru, a Willovi se tak naskytl stejný pohled jako před časem doktoru Burrowsovi. Užasle hvízdl.

„To je tedy pořádná ďuzna!" vykřikl a okamžitě zamířil k okraji propasti, aby nahlédl dolů.

Cal nedokázal skrývat stísněnost způsobenou závratí a držel se v bezpečné vzdálenosti od příkrého srázu.

Will se s kukátkem na oku rozhlížel po zakřivení Průduchu. „Páni, ta je fakt obrovská."

„Ano," přitakala Elliott. „Dá se to tak říct."

„Ani nevidím na druhou stranu," zahučel Chester. Jeho slova nebyla určena nikomu konkrétnímu.

„V nejširším bodě měří přes míli," řekla Elliott a napila se z láhve vody. „A kdo ví, jak je hluboká? Nikdo z těch, kteří do ní spadli, se nevrátil, aby popsal, co zažil, jen jednou kdysi dávno se prý z ní vyšplhal nějaký muž."

„O něm už jsem slyšel. Abraham a nějak dál," vzpomněl si Will na Tamovo vyprávění.

„Plno lidí se domnívalo, že si vymýšlel," pokračovala Elliott, „nebo že se pomátl z horečky." Zahleděla se do hloubky Průduchu. „Existuje ale spousta legend o určitém...," zaváhala, jako kdyby se chystala pronést něco nesmyslného, „...určitém místě tam dole."

„O jakém místě?" zeptal se Will a rychle se k ní otočil. Potřeboval vědět více, bez ohledu na to, jak mohl reagovat Chester. „Jak to myslíš?"

„A jéje, vědátor zase začíná s výslechem," zamručel Chester jako na zavolanou. Will na něj nedbal.

„Tvrdí se, že je tam úplně jiný svět, ale Drake to považoval jenom za snůšku hloupých žvástů," odpověděla Elliott a zašroubovala láhev.

Při obcházení propasti nenarazili na žádné další Likvidátory. Po chvilce rychlého pochodu Will spatřil v kukátku obrys jakési pravidelné stavby. Za několik minut se ukázalo, že to není budova, ale obrovský oblouk.

Jakmile k němu dospěli, Willa zaujaly především dvě věci. Oblouk, byť oprýskaný, měl na svorníku vyrytý symbol, který okamžitě poznal. Zdobily ho ony tři rozbíhající se linky, které měl na jadeitovém přívěsku, jež mu dal strýček Tam těsně před posledním bojem se styxským oddílem ve Věčném městě.

A pak si za obloukem na zemi všiml něčeho, co připomínalo rozházené papíry. Chester s Elliott už jich několik posbírali a prohlíželi si je.

„Co to je?" zeptal se Will a připojil se k nim.

Chester mu beze slova podal několik stránek.

Willovi stačil jediný pohled.

„Táta!" vykřikl. „Můj táta!"

Viděl, že na mnoha stránkách jsou obrázky kamenných tabulek s pečlivě zakreslenými řadami složitých a podivných znaků. Po okrajích se kroutily jakési poznámky, bezpochyby psané otcovou rukou. Další stránky byly pokryté hustě psanými řádky textu.

Will se rozhlédl po okolí a odstrčil několik uvolněných stránek botou. Objevil pár poněkud chatrných vlněných ponožek svázaných dohromady, s velkými dírami na palcích, a potom také jakousi pra-

zvláštní náhodou i kartáček s obrázkem myšáka Mickeyho, podle všeho často používaný.

„Říkal jsem si, kam se poděl!“ usmál se Will a přejel palcem ušpiněné štětinky. „Potrhlý táta..., vzal si s sebou můj zubní kartáček!“

Pobavení z něj ale rychle vyprchalo, když narazil na modročervené desky poznámkového sešitu. Už bylo jasné, odkud pocházejí všechny ty volné stránky. Will rychle knihu zvedl a prohlédl si vepředu nalepený štítek s obrázkem obrýlené sovy na jedné straně a ozdobnými písmeny vyvedená slova *Jméno majitele* na straně druhé. Pod tím bylo cosi napsáno.

„Třetí deník... doktor Roger Burrows,“ přečetl Will nahlas.

Okamžitě vyběhl zpátky k oblouku. Prošel pod ním a hned si všiml sešlapaných schodů, které vedly z visuté plošiny. Sestoupil po nich a naklonil se z posledního schodu, aby nahlédl pod sebe. Nic neviděl. Zvedl oči a zamrkal v dopadajících kapkách vody. Vtom něco zahlédl.

Přímo před sebou měl otcovo geologické kladívko s modrou rukojetí, zabodnuté špičkou do skály. Sáhl po něm a několikrát s ním zacloumal, než se mu ho podařilo uvolnit. Pár vteřin na něj mlčky zíral a pak se s dvojnásobným úsilím pokoušel něco rozeznat na stěnách Průduchu. Kukátkem ale viděl, že tu nic dalšího není.

Zamyšleně a podstatně pomaleji se připojil k ostatním.

„Co se tu asi stalo?“ promluvil hlasem, v němž zněly obavy.

Elliott a Chester mlčeli – nikdo z nich mu nedokázal dát odpověď.

„Můj táta...?“ řekl Will Chesterovi.

Chester se díval mezi Willa a Elliott, s bezvýraznou tváří a pevně stisknutými rty, jako kdyby byl pevně rozhodnutý nepromluvit.

„Určitě je v pořádku,“ ozvala se Elliott. „Když hned vyrazíme, třeba se nám...“

„Ano, třeba ho dohoníme,“ dokončil Will větu za ni a zdálo se, že z toho pomyšlení načerpal nějakou útěchu. „Asi tu nechal ty věci nějakým nedopatřením..., upadly mu... Někdy je trochu roztržitý...“ Hlavou mu však vířila jiná vysvětlení a ohlédl se k oblouku. „Ale...

není lehkomyslný," dodal pomalu. „Chci říct..., není tady jeho batoh ani..."

V tu chvíli Cal vyděšeně vyjekl. Opíral se o mohutný balvan kousek od Průduchu, ale nyní vyskočil, jako kdyby ho uštkl had.

„Pohnul se! Přísahám, že se ten zatracený kámen pohnul!" křičel.

Kámen se opravdu pohnul a stále se ještě hýbal. Zvedl se na článkovaných končetinách a otáčel se. Za pár vteřin se zarazil a všichni spatřili dlouhá, chvějící se tykadla, pod nimiž zaklapaly obrovské čelisti.

„Proboha!" vyvřískl Chester.

„Ale no tak, zavři zobák!" okřikla ho Elliott. „To je jenom jeskynní kráva!"

Chlapci přihlíželi, jak členovec, gigantický „prachový roztoč" doktora Burrowse a jeho někdejší společník na cestě, znovu zaklapal čelistmi a těžkopádně se vydal kupředu. Bartleby běhal kolem něj, tu a tam si k němu přiskočil přičichnout a zase se vzdálil, jako kdyby si nebyl jistý, co si s ním má počít.

„Zastřel to!" vyzval Chester Elliott a schovával se v hrůze za ní. „Zabij tu bestii!"

„Vždyť je to jenom *mládě*" namítla Elliott bezstarostně, přešla k roztoči a s dutým zaduněním ho popleskala po krunýři. „Ti jsou neškodní. Živí se řasami, ne masem. Nemusíte si dělat..."

Odmlčela se, když si všimla, že jeskynní kráva svírá něco v čelistech. Znovu roztoče popleskala jako vysoce ceněnou jalovici, naklonila se kupředu a vytáhla zvířeti předmět z úst.

Jednalo se o batoh doktora Burrowse, ošklivě potrhaný a obrácený naruby.

Will se k ní pomalu přiblížil a vzal si ho od ní.

Jeho pohled vydal za tisíc slov.

„Takže tahle věc..., tahle jeskynní kráva..., tvrdíš, že je neškodná a nemohla ublížit mému otci?"

„Ani náhodou. Dokonce ani dospělci by ti nezkřivili jediný vlas na hlavě, snad jenom kdyby si na tebe omylem sedli. Říkala jsem ti, že nejedí maso." Položila Willovi dlaň na ruku, v níž držel batoh, a přitáhla si zbytky rozedrané látky k nosu, aby si k nim přičichla.

„Myslela jsem si to... Bylo v něm jídlo. O nic jiného jeskynní kráva neměla zájem.“

Willa to nijak neuklidnilo, stále přejížděl pohledem mezi nehybnou jeskynní krávou a kamenným obloukem a ustaraně se mračil.

Všem bylo jasné, že to s jeho otcem nevypadá nijak růžově.

„Promiň, Wille, ale nemůžeme se tu zdržovat,“ řekla Elliott. „Čím dřív odtud vypadneme, tím líp.“

„Máš pravdu,“ souhlasil.

Zatímco se Elliott, Chester a Cal připravovali k odchodu, Will ještě bleskově sesbíral co nejvíce vytrhaných stránek z otcova deníku a nastrkal si je do kapes kabátu. Pak, protože se obával, aby ho tu nenechali, vyběhl za ostatními. V ruce přitom pořád svíral svůj starý zubní kartáček s myšákem Mickeym.

* * *

„Ty boty nosím kdesi ve své duši...“

Sáře se zakalenou myslí neodbytně honily verše téhle písničky. Zpola sténala a zpola hekala, zatímco ji oba Likvidátoři nutili do chůze. Každý krok doprovázela strašlivá bolest v kyčli, jako kdyby se jí do masa zakusoval ostnatý drát.

Pomalu umírala a Styxové to dobře věděli. Nesnažili se ji nijak ošetřovat. Vůbec se o ní nestarali. Rebecca by je patrně pochválila, i kdyby jí předložili jen Sářinu mrtvolu.

Sára také věděla, že musí zůstat při vědomí, a zápasila s temnotou, která hrozila, že ji každým okamžikem zavalí.

„Ve své duši, ne však na nohou...“

Jeden z Likvidátorů na ni cosi zavrčel, ale ona na něj nedbala a pokračovala v odříkávání textu.

„Jsou tam dole, kde mi srdce buší..., od bušení mu však pomohou...“

Nechávala za sebou krvavou stopu, která jednou či dvakrát náhodou skápla i na skvrny žehovců, jež za sebou na útěku rozprášila Elliott. Bakterie, oživené Sářinou krví, zaplály jasným světlem, které budilo dojem, že vychází přímo ze země jako směrovky k prvnímu předpeklí.

Sára se ale o nic z toho nestarala. Cele a výhradně se soustředila na jediný úkol, který zatlačoval do pozadí vše ostatní. Likvidátoři ji podle všeho vedli stejným směrem, kterým prchali Will s Calem. To bylo zároveň dobře i špatně. Patrně to znamenalo, že její synové měli v patách i další Styxe, takže byli v nebezpečí, ale zároveň jim Sára třeba ještě nějak pomůže, i kdyby se jednalo o poslední čin v jejím životě. A tušila, že právě tak to se vší pravděpodobností dopadne.

Nevěděla však, jak nečekaný směr brzy události naberou.

50. kapitola

Drake musel zpomalit, když se zezadu přiblížil ke styxské hlídce. Tiše si pro sebe zaklel, protože mu Likvidátoři blokovali cestu a on je nemohl nijak obejít, pokud by se nechtěl vydávat hodně dlouhou obchůzkou.

Připlížil se k nim ještě více, aby mohl přesně posoudit, kdo mu stojí v cestě. Poznal, že s sebou někoho vlečou, ale nechtěl dělat ukvapené závěry, že jde o Elliott či o některého z chlapců. Možná vojáci zajali nějakého ubohého psance, opakoval si, zatímco netrpělivě čekal na příležitost, až bude moci vyrazit rychlejším tempem. Dotkl se střelometů v pouzdru na stehně, ale věděl, že by bylo příliš riskantní se s nimi snažit vyřídit všechny čtyři Likvidátory, a navíc hrozilo nebezpečí, že omylem zasáhne vězně.

A tak byl nucen čekat na vhodnou příležitost, která se mu konečně naskytla, když hlídka odvlekla zajatce na skalní římsu nad Ostřinami a odkud pokračovala delší trasou podél hřebene. Jakmile se ztratili z dohledu, Drake rychle sestoupil po žebříku Koprolitů a dole se okamžitě ukryl. Ve vzduchu se vznášely miliony blyštivých skleněných částeček, které ho škrábaly v krku a dráždily mu oči. Postupoval mezi obsidiánovými pahýly a popraskanými sloupy, které tu zbyly po ničivém výbuchu, ale často se musel zastavovat a schovávat. Cestou narazil na řadu mrtvých Likvidátorů, ale okolí se hemžilo i značným počtem živých Styxů, kteří podle všeho pročesávali celou oblast.

Konečně narazil na stezku, o níž věděl, že by se po ní vydala Elliott, ale ústí chodby blokoval ulomený skleněný pilíř. Nedalo se dělat nic jiného než pokračovat po obvodu Ostřin a hledat nejbližší volnou cestu.

Přitom si znovu všiml oné hlídky s vězněm, která právě zdolávala poslední úsek sestupu z římsy. Dva ze čtyř Likvidátorů se okamžitě oddělili, patrně aby se spojili se svými spolubojovníky v jeskyni. Zbývající dva pustili zajatce na zem. Při jeho pádu Drake uslyšel ženský výkřik. Sice vůbec netušil, co je to za ženu, ale bez ohledu na to, že potřeboval co nejrychleji dohonit Elliott, ji tu nemohl jen tak nechat na milost a nemilost Styxům.

Zvedl úlomek obsidiánu a hodil ho asi dvacet metrů od Likvidátorů. Oba ihned zareagovali, pozvedli pušky a začali se plížit směrem, odkud zvuk vyšel. Drake si vybral vhodnou chvilku a mrštil dalším úlomkem, aby je odlákal ještě dál. Pak se přikradl k ležící ženě, přikryl jí dlaní ústa, aby nevykřikla, zvedl ji do náruče a vyrazil k únikové chodbě. Jakmile ji odnesl dostatečně daleko, položil ji na zem.

Zaujalo ho, že má na sobě likvidátorskou uniformu, ale ještě zvláštnější bylo, že mu její tvář připadala nějak povědomá. Pokoušela se něco říct, ale on jí nakázal, ať je zticha, a prohlédl si její zranění. S překvapením si všiml, že obvazy na ženiných ranách vypadají úplně stejně jako ty, které používá Elliott.

„Kdo vás ošetřil?“ zeptal se té ženy.

„Vy jste psanec, že ano?“ odpověděla.

„Jenom mi řekněte, jestli to byla Elliott,“ zopakoval naléhavě. Neměl čas na žádné zdvořilosti.

„Malá holka s velkou puškou?“ otázala se Sára.

Drake přikývl a pořád se snažil přijít na to, odkud tu tvář zná.

„Předpokládám, že je to vaše kamarádka?“ pokračovala Sára ve vyptávání. Viděla, jak Drake povytáhl obočí. Na okamžik měla podivný dojem, že se dívá na Tama, možná na jeho štíhlejší verzi, ale ten tázavý výraz vypadal úplně stejně. Náhle k tomuto cizinci, prošedivělému muži s pronikavýma modrýma očima a zvláštním zařízením na čele, pocítila naprostou důvěru.

„Střílet tedy moc neumí,“ zasmála se ponuře.

Drakea ohromilo, že žena i přes rozsah svých zranění dává najevo neuvěřitelnou statečnost. Na obdiv ale neměl čas. Ztrácel tu drahocenné vteřiny.

„Musím jít,“ řekl omluvně a stoupl si. „Má přítelkyně Elliott potřebuje pomoc.“

„A já zase potřebuji pomoct svým dvěma synům, Willovi a Calovi,“ odpověděla Sára.

„Á, teď už vím, kdo jste,“ uvědomil si Drake a překvapeně sebou trhl. „Legendární Sára Jeromeová. Váš obličej mi připadal pově...“

„A jestli chcete zjistit, co mají Styxové za lubem,“ přerušila ho Sára, „můžeme si o tom promluvit cestou.“

* * *

Elliott odváděla chlapce k dalšímu oblouku, který však neodolal zubu času tak úspěšně jako předchozí, na nějž narazili. Tady stály už jen opěrné pilíře a zbytek ležel rozházený po okolní dlážděné plošině.

Jakmile Will s ostatními sestoupili z dlažby, donesl k nim vítr další vytí stopařů. Tentokrát znělo znepokojivě blízko. Elliott postupovala co nejrychleji, ale nyní se na místě zarazila a otočila se čelem k chlapcům.

„Jak jsem mohla být tak neskutečně pitomá?“ vybuchla zuřivým šepotem.

„Co tím myslíš?“ zeptal se Chester.

„Copak to nevidíte?“ řekla hlasem, ve kterém znělo podráždění.

Will s Calem a Chesterem si vyměnili nechápavé pohledy.

„Dotírají na nás už kolik mil... a mně to nedošlo.“ Elliott sevřela pušku tak křečovitě, až jí zapraskal jeden z kloubů. „Taková školácká chyba!“

„Co ti nedošlo?“ podivil se Chester. „O čem to mluvíš?“

„Jejich plán... Narazili jsme na Likvidátory pokaždé, když jsme chtěli odbočit, a teď nás mají přesně tam, kde nás chtěli mít, jako kdyby sháněli do ohrady nějaký zatracený dobytek. Postupně nás nahnali až sem.“

Will měl dojem, že se snad Elliott rozpláče, jaký na sebe měla vztek.

„Hrála jsem jim přímo do karet...“ Pažba pušky jí sklouzla k zemi, Elliott se opřela o hlaveň a svěsila hlavu. Na první pohled ji přepadla trudomyslnost, jako kdyby náhle ztratila cíl. „Po všem, co mě Drake naučil. On by nikdy...“

„Ale nech toho, jsme na tom celkem dobře,“ přerušil ji Cal. Snažil se mluvit klidně, ale příliš se mu to nedařilo. Nechtěl slyšet, co Elliott říkala. Byl zcela vyčerpaný a na pokraji zhroucení. Chtěl jenom dojít tam, kam měli namířeno, a oddat se zaslouženému odpo-

činku. „Nemůžeme prostě jít dál?“ zeptal se a ukázal podél obvodu Průduchu.

„Ani omylem,“ odvětila Elliott mdle.

„Proč ne?“ naléhal.

Chvilku neodpovídala a hleděla na Bartlebyho, který měl pozvednutou hlavu a ostražitě otáčel ušima do všech směrů. Právě zvedl hlavu ještě více a zavětřil. Elliott odevzdaně přikývla a konečně promluvila.

„Protože někde před námi je dobře vycvičený oddíl Likvidátorů s puškami.“ Když viděla, že ostatní stále nechtějí přijmout to, co jim říká, trochu se probrala z netečnosti. Zlostně se dívala z jednoho na druhého. „A tamhle,“ trhla palcem doleva od nich, „bude dost Bílých límců na to, aby zaplnily celý zatracený kostel. Proč se nezeptáš svého lovce? Ten to dobře ví.“

Cal pohlédl na kocoura a poté zvedl nejistě oči k Elliott. Will s Chesterem učinili několik kroků naznačeným směrem a rozhlíželi se po pusté krajině.

Will si stáhl přes oko kukátko a pátral s ním do velké vzdálenosti po svahu nad nimi, mezi nepravidelně rozmístěnými menhiry. „Ale... ale tam vůbec *nikdo* není,“ řekl.

„Já taky nic nevidím,“ doplnil Chester. „Začínáš být trochu nervózní, nic víc. Všechno je v pořádku, Elliott,“ přesvědčoval ji, jakmile se k ní s Willem vrátili. Podobně jako Cal i Chester toužil po tom, aby jim řekla, že je vše tak, jak má být.

„Jestli pro tebe v *pořádku* znamená, že nás za chvíli rozstřílejí na cucky, pak s tebou plně souhlasím,“ odsekla stroze a jediným hbitým pohybem si přiložila pušku k líci.

„Podívej, žádní Styxové tam nejsou,“ trval na svém Will plačtivě. „Tohle je celé nesmysl.“

Nic ho nemohlo připravit na to, co se stalo v další chvíli.

51. kapitola

Drake cestou zasypával Sáru otázkami a vyptával se jí na všechno, co věděla. Sára měla čím dál větší potíže soustředit se a často odpovídala dost nesouvisle. Někdy také při vyprávění o Rebecce a plánu s použitím Dominia zaměňovala skutečné pořadí jednotlivých událostí.

Nakonec ztichli, Drake proto, že věnoval veškerou energii nesení Sáry, a Sára proto, že ji stále častěji přepadala závrať. Cítila, jak z ní uniká životodárná krev jako z prasklého vědra, a věděla, že další ztráta krve může znamenat jediné. Nic si nenalhávala, věděla, jak nepravděpodobné je, že se jí před smrtí podaří splnit poslední předsevzetí a pomoct svým synům.

„Ty boty vždycky jdou...," sípala, zatímco ji Drake nesl stále dál. Bolest z roztříštěné kyčle ji celou pohlcovala a čas od času vnímala samu sebe jako korkovou zátku zmítanou vlnami na lesklém, žhavě červeném oceánu, který ji každou chvíli může pozřít a vtáhnout ji do svého nitra. S nadlidským úsilím bojovala, aby se udržela na hladině, ale postupně se jí zastírala mysl a hlava jí třeštila palčivou bolestí ze střelné rány na spánku, jako kdyby jí něco rozpoltilo mozek na dvě poloviny.

„...a všechno hezké zašlapou..."

Konečně se vynořili na vrcholu svahu, který vedl k Průduchu. Drakeovi se dmula hruď námahou, a jako kdyby vycítil, co se má brzy stát, rozběhl se tryskem dolů, ačkoliv věděl, že běh bude mít na Sáru ničivý dopad.

* * *

Nad otevřeným prostranstvím se k nim doneslo volání.

„Ach, Wille!"

Will ztuhl.

„Já vím, že tam jsi, sluníčko!" následoval další jásavý výkřik.

Will okamžitě poznal, kdo na něj volá. Zahleděl se na Elliott.

„Rebecca," vydechl.

Chvilku se nikdo z nich nepohnul ani nepromluvil.

„Myslím, že jsme v maléru," dodal Will bezmocně.

Elliott přikývla. „To máš pravdu," souhlasila dokonale bezvýrazným hlasem.

Will si připadal jako králík chycený v oslnivých reflektorech obrovského tiráku, který se na něj valí.

Jako kdyby někde hluboko uvnitř po celou dobu věděl, že tento okamžik jednou nevyhnutelně nastane, a přesto všechny dovedl přímo do pasti. Jeho zmatený pohled padl na Chestera, ale ten se na něj díval s tak hořkou výčitkou a pohrdáním, že se Will musel odvrátit.

„Nestůjte jako solné sloupy a schovejte se!" vyštěkla na ně Elliott. Naštěstí se jen několik metrů od nich tyčily dva zavalité menhiry. Elliott s Chesterem se vrhli za jeden z nich, zatímco Will s Calem se ukryli za druhým.

„Ach, Willeeéé!" ozval se znovu sladký dívčí hlas. „Vylez ven, vylez ven, ať jsi kde jsi!"

„Nehýbej se," naznačila mu Elliott rty a rázně zavrtěla hlavou.

„No tak, brácho, nehraj si se mnou!" vykřikla Rebecca. „Promluvme si, už kvůli starým dobrým časům."

Will podle Elliottiných pokynů neodpovídal. Vyhlédl jedním okem zpoza menhiru, ale viděl jen tmu.

Rebecca otráveně navázala: „Dobře, když si se mnou chceš takhle hloupě hrát, nejdřív ti vysvětlím pravidla."

Odmlčela se. Zjevně čekala, až jí Will dá nějak najevo, že poslouchá. Když se nic neozvalo, pokračovala.

„Takže k těm pravidlům. Zaprvé... vzhledem k tomu, že jsi patrně trochu nesmělý, sejdu já k tobě. Zadruhé... jestli někoho napadne, že by po mně mohl vystřelit, příměří skončí a další události budou vypadat zhruba následovně. Nejdřív vypustím stopaře. Ti moji drobečkové už nedostali několik dní nažrat, takže mi věř, že *rozhodně* nebudete chtít, abych je pouštěla. A pokud by vás nějakým zázrakem nedostali psi, dostane vás můj oddíl střelců. Nakonec tu mám vojáky s těžkou výzbrojí... Jejich zbraně rozdrtí všechno, co jim stojí v cestě, včetně vás. Takže zapomeňte na všechny triky, nebo ponesete následky. Rozumíte?"

Následovala další odmlka, po které Rebecca promluvila daleko ostřeji a panovačněji. „Wille, chci tvoje slovo, že mi zaručuješ bezpečný odchod."

Will vzdal snahu něco na svahu spatřit a zhroutil se za velký menhir. Měl pocit, že i tady Rebecca vidí skrz kámen přímo na něj, jako kdyby je oddělovala jenom skleněná tabulka.

Po zádech mu stékal chladný pot a chvěly se mu ruce. Zavřel oči a tloukl hlavou do balvanu za sebou. „Ne, ne, ne, ne."

Jak se to všechno mohlo tak pokazit? Už se přece blížili k Mokřadům, dělilo je od nich pouze otevřené prostranství za Průduchem a najednou se ocitli v kritické situaci, kdy jsou obklíčení a s tou zatracenou jámou za zády. *Jak se to mohlo přihodit?*

V Rebecce měli nejen zcela nemilosrdného a krutého protivníka, ale také protivníka, který ho zná jako své boty.

Vůbec netušil, jak by mohli vyváznout. Střelil pohledem po Elliott, ale ta se zrovna dohadovala s Chesterem. Will neslyšel ani slovo z toho, co si povídali, ale zdálo se, že právě dospěli ke shodě a jejich vzrušená debata utichla. Elliott si rychle sundala batoh ze zad a začala se v něm přehrabovat.

„Hej, krtčí ksichte!" zavolala Rebecca. „Čekám na odpověď."

„Elliott!" zasykl Will naléhavě. „Co mám dělat?"

„Získej pro nás trochu času. Promluv s ní," odsekla Elliott, aniž by vzhlédla. Vytahovala právě z batohu smotaný provaz.

Willa povzbudilo, že Elliott zřejmě má nějaký plán, několikrát se zhluboka nadechl a vyklonil hlavu zpoza menhiru. „Jo! Máš moje slovo!" zaječel na Rebeccu.

„Hodný kluk!" odpověděla Rebecca vesele. „Já věděla, že se dohodneme."

V následujících vteřinách neslyšeli nic dalšího. Elliott s Chesterem si ovázali pasy lanem a Chester hodil konec provazu k Willovi. Elliott si lehla s namířenou puškou na zem.

Will lano chytil a pokrčil na Chestera rameny. Ten mu gesto oplatil. Willa napadlo jediné: Elliott se rozhodla pro poslední zoufalý pokus o únik, který spočíval v tom, že zkusí slézt do nitra Průduchu. Jinou únikovou cestu neviděl. Otočil se ke Calovi. Jeho bratr tiše kňoural, tiskl si k sobě neklidného kocoura a opíral se mu tváří o široký zátylek. Zhroutil se a Will mu to nemohl vyčítat. Omotal si provaz kolem pasu a pak ho uvázal kolem pasu i Calovi. Jeho bratr mu to bez protestů dovolil a vůbec se ho neptal, proč to dělá.

Will se ohlédl k Průduchu. Opravdu to je jediná úniková trasa, ale pokud Elliott nevěděla více než on, příliš jim nepomůže. *Co má za lubem?* Will na vlastní oči viděl, že stěny propasti tvoří hladká skála bez stupínků či výčnělků, za které by se mohli chytit. Situace nadále vypadala zcela bezútěšně.

Slyšel, jak si Rebecca cestou k nim ve tmě píská.

„Ty jsi můj sluneční svit,“ zabručel. Tu melodii okamžitě poznal. „Tuhle písničku nesnáším.“

Když Rebecca znovu promluvila, byla podstatně blíž, snad pouhých třicet metrů od nich.

„Tak. Dál už nepůjdu.“

Ze svahu nad ní vyšlehly mocné kužely světel a pátracích reflektorů.

„Kruci! A je to v háji!“ vyhrkla Elliott a prudce zvedla hlavu od hledáčku pušky, který zasáhla plná dávka světla. Několikrát zamrkala, jako kdyby se vzpamatovávala. „To je sakra skvělé!“ zuřila. „Teď nic nezaměřím!“

Oslnivé paprsky poletovaly sem a tam po celé oblasti, kde se uprchlíci schovávali, a vytvářely v krajině dlouhé, černé stíny.

Will vyhlédl zpoza kamene. Musel vypnout kukátko, aby ho intenzivní světlo nepoškodilo, a v oslnivé záři toho moc neviděl, ale přece jen rozeznal jakousi postavu, která v každém případě vypadala jako Rebecca. Stála na otevřeném prostranství mezi oběma menhiry. Stáhl se zpátky a pohlédl na Elliott, která pořád ležela a vedle sebe měla rozprostřené výbušniny a střelomety. Trochu přenesla váhu na pažích, jako kdyby se chystala na Rebeccu vypálit i bez hledáčku.

„Nedělej to, nestřílej,“ škemral Will šeptem. „Co s těmi stopaři?“

Elliott neodpověděla a hlavu měla nadále skloněnou k pušce.

„Wille! Mám pro tebe malé překvapení!“ zvolala Rebecca. Ještě než domluvila, ozval se její hlas znovu. Připomínalo to nějaký břichomluvecký trik. „Takové docela malinké překvapeníčko!“

Will se zamračil, ale nedokázal se ovládnout – musel znovu vyhlédnout.

„Seznam se s mým dvojčetem,“ oznámila Rebecca. Nebo to spíše oznámily *dva* hlasy naráz.

„Opatrně!“ varovala ho Elliott, protože Will vstal a vystrčil hlavu ještě více.

Přihlížel, jak se osamělá postava rozdělila na dvě. Za první Rebeccou stála ještě jedna! Obě sestry se k sobě otočily a Will jasně viděl dvě totožné tváře jako zrcadlové odrazy.

„Ne!“ zajíkl se nevěřícně, trochu se stáhl, ale pak se opět vyklonil.

„To je gól, viď, bratříčku?“ vykřikla na něj levá Rebecca.

„Po celou dobu jsme byly *dvě*, dokonale zaměnitelné,“ smála se Rebecca napravo kdákavě jako mladá čarodějka.

To není klam.

Opravdu jsou dvě..., dvě Rebeccy, jedna vedle druhé!

Jak je to možné?

Po prvotním ohromení se snažil sám sebe přesvědčit, že se jedná o nějaký trik – o jakousi iluzi, nebo snad ta druhá osoba má na sobě masku. Jakmile se ale podíval podruhé, pochopil, že je to pravda. Když se dvojčata pohnula a když poslouchal jejich hlasy, připadala mu opravdu naprosto totožná.

Obě na něj pálily slova v rychlém sledu a Will ani nedokázal poznat, která z nich právě hovoří.

„Tvoje nejhorší noční můra – dvě protivné *sestřičky*. Co ty na to?“

„Jak si myslíš, že jsme to snášely, když jedna z nás musela být pořád na Povrchu?“

„Obě jsme o tebe pečovaly.“

„Všechny ty roky jsme se musely střídat ve službě.“

„Obě tě moc dobře známe...“

„Obě jsme ti vyvářely...“

„...sbíraly po tobě špinavé oblečení...“

„...praly ti zasviněné, páchnoucí spoďáry...“

„Vždycky jsi byl čuně!“ ušklíbla se jedna z nich zhnuseně.

„...a poslouchaly jsme, když jsi blábolil ze spaní a volal jsi *maminku...*“

„...jenže *mamince* to bylo jedno...“

Přes bezvýchodnou situaci, v níž se všichni ocitli, se Will pro tuto chvíli cítil především zahanbeně a trapně. Už tak by bylo dost ošk-

livé, kdyby mu to všechno říkala jedna Rebecca, ale *dvě* Rebeccy, které obě věděly o všech jeho zlozvycích – a navíc si o nich spolu povídaly – to Will nedokázal unést.

„Zmlkni, ty zatracená mrcho!“ vykřikl.

„Ale, ale, snad jsme se neurazili?“ zavrkalo jedno z dvojčat posměšně.

Will se náhle ocitl zpátky doma v Highfieldu. Vrátily se mu vzpomínky na dobu před zmizením nevlastního otce. Neustále se se svou sestrou střetával kvůli těm nejnesmyslnějším věcem. Tohle mu připomínalo další z jejich zuřivých hádek, při kterých ho dráždila ustavičným popichováním a dobře mířenými provokacemi. Výsledek byl vždy tentýž – Will vybuchl a Rebecca o krok ustoupila, aby se mohla škodolibě kochat tím, že se mu zase dostala na kobylku.

„A mám dojem, že jsi chtěl říct vy *zatracené mrchy*,“ poznamenala Rebecca napravo, zatímco její sestra pokračovala v kázání.

„Jenže maminka neměla čas na svého maličkého Willa... Nebyl v televizním programu...“

„...nedalo se na něj dívat jako na seriál.“

Následovaly dva totožné výbuchy smíchu.

„Byl to takový ubohý, přeubohý chlapec,“ posmívalo se jedno dvojče.

„Neměl žádné kamarády a pořád jenom o samotě kopal ty svoje díry,“ přizvukovalo druhé.

„Snažil se tak získat tátovu přízeň,“ ušklíblo se první a obě Rebeccy se opět rozesmály.

Will zavřel oči. Měl pocit, že se mu přehrabují v hlavě a s krutým potěšením vynášejí na světlo jeho nejniternější obavy a tajemství. Nic nezůstávalo nedotčeno: dvojčata předkládala celou jeho duši ostatním jako na talíři.

Pak Rebecca nalevo promluvila smrtelně vážným hlasem.

„Jenom jsme tobě a tomu přibrzděnému moulovi Chesterovi chtěly říct, že brzy už *nebudete* mít žádný domov, kam byste se mohli vrátit.“

„Už nebudou žádní Površáci,“ zašvitořilo její dvojče vesele.

„Nebo jich *aspoň* nebude tolik,“ opravila je první Rebecca zpěvavě.

„O čem to mluví?“ ozval se Chester. Po popelavě šedé tváři mu stékaly potůčky potu.

Will toho měl dost.

„Blbost! Vymýšlejí si lži!“ vykřikl. Celé tělo se mu třáslo hrůzou a vztekem.

„Sám jsi viděl, jak se činíme ve Věčném městě,“ řekla Rebecca. „Bádali jsme tam spoustu let.“

„A konečně se nám podařilo objevit ten bacil, co jsme po něm pátrali. Naši vědci si s ním trochu pohráli a tady jsou plody jejich úsilí.“

Will sledoval, jak dvojče nalevo zvedá jakýsi předmět, který mělo pověšený kolem krku a který se v paprsku reflektoru jasně zaleskl. Zdálo se, že jde o malou skleněnou lahvičku, ale Will si na tu vzdálenost nemohl být jistý.

„Vybraná jakost..., genocida v ampulce... Vedle toho budou všechny epidemie z doby před několika staletími vypadat jako nedochůdčata. Říkáme mu Dominium.“

„Dominium,“ zopakovalo druhé dvojče.

„Vypustíme ho na Povrch a...“

„...Kolonie se vrátí do svého právoplatného domova.“

Rebecca pozvedla lahvičku ke své sestře jako v přípitku.

„Na nový Londýn.“

„Na nový svět,“ dodala její sestra.

„Ano, na nový *svět.*“

„Nevěřím vám ani slovo! Celý je to snůška žvástů!“ zasyčel Will. „Lžete!“

„Proč bychom to dělaly?“ opáčilo dvojče napravo a zamávalo druhou lahvičkou. „Podívej se na tohle..., tady máme očkovací látku, bráško. Površákům se ji nepodaří vyvinout včas. Celá Země bude na kolenou, postačí natáhnout ruku a vzít si ji.“

„A nelichoť si, že jsme tady dole jenom kvůli tobě.“

„Už dlouho jsme chtěli vyčistit Hlubiny od všech starých prašivých psanců a zrádců naší věci.“

„Kromě toho jsme museli provést nějaké testy, ale to koneckonců tvoji noví kámoši viděli na vlastní oči.“

„Zeptej se té mrňavé coury Elliott.“

Při vyslovení svého jména Elliott prudce zvedla hlavu od pušky a naznačila rty jediné slovo: „Bunkr.“ Vzpomněla si na uzavřené komory, na něž narazila s Calem.

Willovi běžely myšlenky jako o závod. Dobře věděl, že Rebecca, tedy vlastně obě Rebeccy, jak si musel stále připomínat, jsou schopné té nejhorší krutosti. *Mohla by to být pravda? Opravdu vyvinuli nový mor?* Ze zahloubání ho vytrhly hlasy dvojčat.

„Takže k věci, brácho,“ řekla Rebecca nalevo. „Máme pro tebe jedinečnou nabídku.“

„Ale nejdřív se vrátíme,“ dodala druhá.

Will sledoval, jak se dvojčata líbezně otočila a vydala se zpátky do svahu.

„Jednu bych mohla dostat...,“ zašeptala Elliott. Opět se skláněla k pušce.

„Ne, počkej!“ prosil Will.

„...ale obě ne,“ pokračovala Elliott.

„Ne. Jen bys to zhoršila. Počkej, co mi chtějí nabídnout,“ žadonil Will a po zádech mu přeběhl mráz, když si představil, jak se na ně vrhá smečka stopařů a trhá je zaživa na kusy coby vítané zpestření jídelníčku. Sledoval, jak obě Rebeccy odcházejí z otevřeného prostranství mezi menhiry, a odmítal se vzdát naděje. Nedokázal si připustit, že je všemu konec.

Co ale mají dvojčata v úmyslu? Co mu asi hodlají nabídnout?

Věděl, že na odpověď nebude muset čekat dlouho, a vzápětí na něj obě Rebeccy skutečně začaly opět střídavě pokřikovat.

„Lidi kolem tebe kapou jako mouchy, co?“

„Strýček Tam, takový zábavný šprýmař, rozsekaný na kusy našimi muži.“

„A ten tlustý blázen Imago. Doslechla jsem se, že si nedával dost pozor...“

„...a teď je studený jako kámen,“ dodalo druhé dvojče. „Mimochodem, už jsi narazil na svou skutečnou matku? Sára je tady dole a hledá tě.“

„Nějak si vzala do hlavy, že jsi odpovědný za Tamovu smrt, a...“

„Ne! Ví, že to není pravda!“ vykřikl Will přeskakujícím hlasem.

Na zlomek vteřiny se sestry odmlčely, jako kdyby je vyvedl z rovnováhy.

„V každém případě podruhé nám neuteče," proneslo jedno z dvojčat, byť už nemluvilo tak sebejistě jako prve.

„Ne, neuteče. A když už si tak povídáme o rodině, ségro, pověz mu taky o babičce Macaulayové," radila druhá Rebecca kousavě. Tu zřejmě Willovo přerušení nijak nezaskočilo.

„Ach ano, málem bych zapomněla. Je mrtvá," chytila se toho neomaleně první Rebecca. „Zemřela nepřirozenou smrtí."

„Rozprášili jsme ji na houbová pole." Obě se studeně rozchechtaly a Will slyšel, jak si Cal, stále s tváří přitisknutou k Bartlebymu, něco zamumlal.

„Ne," zachraptěl Will a netroufal se podívat, jaký účinek mají ta slova na jeho bratra. „To není pravda," řekl slabě. „Lžou." Pak na ně zmučeně zaječel: „Proč to děláte? Nemůžete mě nechat na pokoji?"

„Promiň, ale to nejde," řekla jedna Rebecca.

„Oko za oko," dodala druhá.

„Jen tak pro zajímavost. Proč jste vlastně na Velké pláni zastřelili toho psance, kterého jsme vyslýchali?" navázala okamžitě první. „*Byla jsi to ty*, nebo ne, Elliott?"

„Přece sis ho nespletla s Drakeem, nebo snad jo?" přidala se druhá se smíchem. „Trochu moc ráda střílíš, vid?"

Will si s Elliott vyměnil zmatený pohled a Elliott rty naznačila povzdech: „Ach, ne."

„A pokud jde o toho starého blázna, doktora Burrowse, nechali jsme ho, ať se tady potlouká..."

Will při vyslovení otcova jména ztuhl a na několik okamžiků se mu zastavilo srdce.

„...jako návnadu do pasti..."

„...a ani jsme se ho nakonec nemuseli zbavovat."

„Ušetřil nám práci."

Nad tmavými kameny zněla ozvěna dvojitého dívčího hihňání.

„Ne, táta ne," zašeptal Will a vrtěl hlavou, zatímco se stahoval zpátky za menhir. Sjel po hrubém povrchu balvanu do sedu a svěsil hlavu.

„Takže tady je naše nabídka," vykřikla jedna Rebecca smrtelně vážným hlasem.

„Jestli chceš, aby tvoji kámoši přežili...,"

„...vzdej se nám."

„A ostatní můžou počítat s naší shovívavostí," dokončila její sestra.

Jenom si s ním pohrávají! Jako kdyby šlo o nějakou dětinskou hru, ale tohle bylo čiré mučení.

Obě sestry pokračovaly v přemlouvání a ujišťovaly ho, že když se vydá do styxských rukou, pomůže svým přátelům. Will slyšel, co říkají, ale jejich slova pro něj nepředstavovala nic než prázdné zvuky, protože už nedokázal chápat jejich smysl.

Byl zmatený, jako kdyby ho zalila hustá mlha, a dokázal jen sedět opřený zády o vysoký kámen. Rozhlédl se po zemi kolem sebe, netečně nabral hrst prachu a drtil jej v pěsti. Zvedl hlavu a spatřil Calovu tvář, po které stékaly slzy.

Will vůbec netušil, co by mu měl říct. Sám nebyl s to ani vyjádřit svůj smutek ze smrti babičky Macaulayové, a tak raději otočil hlavu opačným směrem. Přitom si všiml, že Elliott opustila svoje místo za menhirem a plazí se jako had obloukem k okraji Průduchu. Už byla skoro u kamenných schodů, které nikam nevedly. Chester, připojený k Elliott lanem, zahájil stejnou cestu a nezaostával daleko za ní.

Will se pokoušel vzpamatovat a odhodil hrst prachu. Znovu se podíval na Chestera. Věděl, že by ho měl následovat, ale nedokázal se k tomu přimět. Zjistil, že se nemůže pohnout. Ocitl se uprostřed víru nerozhodnosti. *Měl by si přiznat, že prohrál, a vzdát se? Obětovat se v pokusu zachránit životy svého bratra, Chestera a Elliott? To bylo to nejmenší, co mohl udělat... Koneckonců, sám je do téhle situace přivedl A jestli se nevzdá, se vší pravděpodobností budou tak jako tak všichni odsouzeni k záhubě.*

„Tak jak se rozhodneš, brácho?" ozvala se jedna Rebecca. „Uděláš správnou věc?"

Elliott už byla zcela schovaná na schodišti, ale evidentně slyšela všechno, co dvojčata říkala.

„Neposlouchej je, Wille. Stejně by v tom nebyl žádný rozdíl," zavolala na něj.

„Čekáme!" vykřikla druhá Rebecca a z hlasu jí zmizely veškeré stopy po pobavení. „Zbývá ti deset vteřin!" Zahájily odpočet a střídaly se v ohlašování jednotlivých sekund.

„Deset!"

„Devět!"

„Ach, bože," zamumlal Will a vrhl další pohled na Cala.

„Osm!"

Cal se otřásal tlumenými vzlyky a něco nesrozumitelného říkal, ale Will v odpověď beznadějně zavrtěl hlavou.

„Sedm!"

Elliott zpoza oblouku na oba naléhala, aby se pohnuli.

„Šest!"

Chester na něj z vrcholu schodiště něco spěšně drmolil.

„Pět!"

„No tak, Wille!" vyštěkla Elliott a její hlava se vynořila nad okrajem Průduchu.

„Čtyři!"

Všichni se na něj snažili mluvit naráz, ale Will slyšel jen chladné odpočítávání vteřin, které se blížilo ke konci.

„Tři!"

„Wille!" zaječel Chester a škubl provazem v pokusu přitáhnout ho blíž.

„Wille!" vykřikl Cal.

„Dvě!"

Will se potácivě zvedl na nohy.

„Jedna!"

„Nula!" řekla obě dvojčata jednohlasně.

„Tvůj čas vypršel."

„Dohoda padá."

„Právě jsi způsobil další zbytečné oběti, Wille!"

Následující události se odehrály ve zlomcích vteřiny.

Will uslyšel Calovo volání a otočil se k němu.

„NE! POČKEJTE!" křičel jeho bratr. „JÁ CHCI JÍT DOMŮ!"

Vyskočil zpoza menhiru a mával pažemi, zalitý jasnou září pátracích reflektorů, Likvidátorům na očích a přímo v linii palby.

V tom samém okamžiku se ozvalo rachocení střelby z pušek, které podle všeho přicházelo ze všech stran svahu nad nimi. Výstřely zněly tak rychle po sobě, že se slily v jediný zběsilý virbl.

Palba zasáhla Cala se smrtící přesností a kulky ho rozstřílely jako řešeto. Neměl naději. Salva ho smetla, jako kdyby ho udeřila obrovská neviditelná ruka, a jeho dráhu ve vzduchu na chvilku zviditelnily kapky červené krve.

Will mohl jedině sledovat, jak se jeho bratr hroutí těsně u okraje Průduchu jako loutka, které někdo přestřihl vodicí provázky. Měl pocit, že se všechno odehrává v děsivém zpomaleném záběru, a vnímal dokonce i ty nejmenší podrobnosti, jako například náraz bratrovy paže při dopadu na vlhkou zem, jako kdyby byla z neživé gumy, nebo to, že měl na sobě jen jednu ponožku. Zřejmě se oblékal v takovém spěchu, že na druhou zapomněl, pomyslel si Will v jakémsi odlehlém koutě mozku.

Potom se Calovo tělo prostě přesmyklo přes okraj propasti. Lano kolem Willova pasu se napjalo a strhlo ho o několik kroků kupředu.

Bartleby, který poslušně čekal tam, kde ho Cal nechal, prudce vyrazil za svým pánem a zmizel Willovi z očí v Průduchu. Tah na provaz zesílil a Will věděl, že se kocour určitě drží Calova těla.

Will se nyní ocitl zčásti na očích styxským střelcům a kulky protínaly světelné kužely, které se míhaly sem a tam tak rychle, až vytvářely stejný efekt jako stroboskop na diskotéce. Střely dopadaly všude kolem něj jako kovový déšť, odrážely se od menhiru a zvedaly mu u nohou obláčky prachu.

Will se ale nepokoušel ukrýt. S rukama přitisknutýma ke spánkům ze sebe vydal jek, který trval, dokud nespotřeboval veškerý vzduch z plic, a poté se změnil v chraplavé skřehotání. Nadechl se a zaječel podruhé, jenže tentokrát se v jeho křiku dalo rozeznat slovo.

„Dost!“

Nad okolím propasti se rozhostilo mrtvé ticho.

Likvidátoři přestali střílet a Chester s Elliott už na něj nevolali v pokusu upoutat jeho pozornost.

Will se otupěle kymácel a nevnímal provaz, který se mu ostře zařezával do pasu a stahoval ho k Průduchu.

Nevnímal vůbec nic.

Cal je mrtvý.

Tentokrát se o tom vůbec nedalo pochybovat. A Will by býval mohl zachránit bratrův život, kdyby se vzdal dvojčatům. Jenže to neudělal.

Už jednou se domníval, že je Cal po smrti, a Drake ho pak zázrakem oživil. Teď ale nelze čekat žádnou milost ani žádný šťastný konec. Tentokrát ne.

Willa drtila nesnesitelná tíha odpovědnosti. On, a jenom on, zničil tolika lidem život. Vybavily se mu jejich tváře. Strýček Tam. Babička Macaulayová. Lidé, kteří pro něj obětovali všechno. Lidé, kteří ho milovali.

A nemohl si pomoct, musel věřit, že i jeho nevlastní otec, doktor Burrows, je po smrti. Už ho nikdy neuvidí. Willův sen se rozplynul.

Okamžik ticha skončil, když Likvidátoři znovu zahájili palbu, tentokrát ještě zuřivější než prve, a Chester s Elliott se opět v panice pokoušeli voláním přilákat Willovu pozornost.

Will však nic neslyšel, jako kdyby někdo ztlumil všechny zvuky. Skelným pohledem přejel Chesterovu zděšenou a zoufalou tvář několik metrů od sebe. Chester na něj cosi ječel, ale Will ho nevnímal. Dokonce ani jejich přátelství mu nezůstalo.

Vše, nač se spoléhal, jistoty, o které se v životě opíral, postupně zmizelo.

Do mysli se mu palčivě vryl strašlivý a jasný obrázek bratrovy smrti, který potlačil všechny ostatní myšlenky.

„Dost," řekl podruhé, tentokrát docela vyrovnaně.

Cal zemřel kvůli *němu.*

Nemohl to nijak popřít, nedalo se to nijak omluvit a nenabízelo se mu žádné rozhřešení.

Věděl, že na té zemi, proděravělý bezpočtem kulek, měl ležet on, ne jeho bratr.

Jako kdyby se jeho mysl napínala k prasknutí a zmítala se ze strany na stranu, až hrozilo nebezpečí, že se celá jeho osobnost roztříští na tisíce kousků, které už nikdy nikdo nesloží dohromady.

Snažil se udržet na nohou, ale Calova mrtvá váha ho stahovala dolů. Styxové na něj nepřestávali pálit, ovšem Will byl úplně mimo a na ničem z toho mu nezáleželo.

Chester se krčil na vrcholu kamenných schodů, pořád divoce posunkoval a křičel, ale Will ho nevnímal.

Všechno pro něj bylo ztraceno.

Učinil jediný toporný krok k Průduchu a nechal se Calovou váhou táhnout dál.

Chester mu vyběhl naproti, napřahoval k němu ruku a hlasitě ječel jeho jméno.

Will vzhlédl a podíval se na něj, jako kdyby ho uviděl poprvé v životě.

„JE MI TO LÍTO, WILLE!“ křičel Chester, ale když si všiml, že ho Will najednou poslouchá, ztišil hlas. „Pojď sem. Všechno je v pořádku.“

„Opravdu?“ zeptal se Will.

Přes strašlivou situaci, do níž se dostali, měli na vteřinu pocit, že jsou odděleni od všech hrůz a strachu, který je obklopoval, jakousi neprodyšnou hradbou. Chester přikývl a krátce se na něj usmál. „Ano, a to platí i pro nás,“ odpověděl. „Je mi to líto.“ Zjevně se omlouval za to, jak krutě se k Willovi v poslední době choval, protože si uvědomil, že je sám částečně odpovědný za kamarádovo zoufalství.

Ve Willovi vzklíčilo drobné semínko naděje.

Pořád má přítele – všechno není ztraceno. Nějak se z toho dostanou.

Učinil další krok a natáhl se po Chesterově ruce.

Kráčel stále rychleji a blížil se ke kamarádovi a už ani nepoužíval nohy, stačilo jenom, aby se nechal táhnout provazem. Na samém okraji propasti se chystal sevřít Chesterovu ruku ve své.

Obě Rebeccy na vrcholu svahu současně vykřikly.

„K čertu s ním!“

„Palte!“

Dělostřelectvo, jehož se týkal pokyn dvojčat, zahájilo střelbu. Styxské houfnice vyplivly masivní náboje, které mířily přímo k místu, kde Will udržoval rovnováhu těsně nad Průduchem, a nechávaly

za sebou stopy z červených plamenů. Jejich ohnivá záře osvětlovala celý svah a rozezněl se ohlušující hřmot.

Střely dopadly, zničily všechny menhiry, které jim stály v cestě, a vyvrhly do vzduchu oblaka prachu i kamínků. Jedna zasáhla dlážděný chodníček, převrátila pilíř oblouku a zvedla dlažbu, podobně jako když poryv větru rozpráší balíček karet.

Willa výbuch omráčil a vrhl ho kupředu. Přeletěl Chesterovi nad hlavou a zřítil se přímo do černočerné propasti.

Kdyby byl při vědomí, viděl by, jak se Chester horečně pokouší čehokoliv zachytit v zoufalém pokusu zabránit tomu, aby lano, jež ho spojovalo s Willem, stáhlo dolů i jeho.

A slyšel by i Elliottin křik, když ji provaz strhl do Průduchu za Chesterem.

Kdyby Will vnímal, co se kolem něj děje, cítil by, jak při volném pádu rozráží vzduch, a uvědomoval by si, že kdesi pod ním je tělo jeho mrtvého bratra. Shora by slyšel neutichající jek Chestera a Elliott a děsily by ho kusy kamenů a sutin z roztříštěných menhirů, které se řítily dolů všude okolo.

Ve Willově mysli se ale rozhostila prázdná temnota bez myšlenek, stejná jako ta, kterou padal.

Stále zrychloval, ze změn tlaku mu neúprosně lupalo v uších a každou chvíli se zalkl prudkým prouděním vzduchu.

Občas narazil do Elliott, do Chestera, či dokonce do ochablého Calova těla. Lano se jim omotávalo kolem končetin, svazovalo je v náhodných uspořádáních a pak je zase uvolňovalo ze svého sevření, jako kdyby tančili v jakémsi hrůzném vzdušném baletu. Will většinu času letěl volně černou prázdnotou, ale občas se přiblížil ke stěnám zdánlivě nekonečné propasti a prudce vrazil do tvrdé skály nebo – kupodivu – do nějaké měkčí hmoty, což by v něm – kdyby byl při vědomí – vyvolalo notné překvapení.

Ve svém omámeném stavu ale o ničem z toho neměl ani tušení. Ocitl se na místě, kam k němu nemohly dosáhnout žádné starosti.

Kdyby jeho mysl nebyla odpojena od všech tělesných požitků, všiml by si také toho, že i když se nadále řítí temnotou, jeho pád se nepatrně zpomaluje.

Napřed neznatelně, ale přece jen... Zjistil by, že padá stále pomaleji..., pomaleji..., pomaleji...

52. kapitola

Jakmile spatřili světlo styxských reflektorů, Drake už neriskoval další běh a poslední úsek cesty na výhodné místo mezi pozicí Likvidátorů a úpatím svahu, kde se podle všeho schovávala Elliott s chlapci, Sáru vlekl s sebou po zemi.

Krčil se za jedním z menhirů, zatímco Sára ležela vedle. Byla příliš vyčerpaná, takže dokázala jen poslouchat. Hlavu měla opřenou o balvan a promočené oblečení se na ni lepilo její vlastní krví. Tak zachytila část hlasitého rozhovoru mezi dvojčaty a Willem. Skutečnost, že existují dvě Rebeccy, ji nijak neohromila. V Kolonii dlouho kolovaly zvěsti o tom, že se Styxové pletou do eugeniky – genetických manipulací pro vylepšení své rasy – a že při rozšiřování jejich řad se často objevují dvojčata či trojčata. Jednalo se o další potvrzenou informaci. Mělo jí dojít, že Rebecca má dvojče, už když jí jedna z nich ve vlaku tvrdila, že ráno byla na Povrchu – tehdy to styxské dítě mluvilo pravdu.

Vleže poslouchala, jak obě sestry popichují Willa a vyhrožují tím, že pozabíjejí Površáky Dominiem.

„Slyšela jste to?“ zašeptal jí Drake.

„Ano,“ řekla a pochmurně přikývla.

Celý rozhovor vnímala, jako kdyby se nacházela na dně hluboké studny. Zvuky k ní doléhaly zastřeně a s podivnými ozvěnami, takže nerozuměla úplně všemu. Přestože ale vteřinu od vteřiny slábla, část jejího mozku si uchovávala dostatečnou provozuschopnost, aby dokázala zpracovávat, byť velmi pomalu, útržky, které zaslechla.

Slyšela svoje jméno i to, co dvojčata říkala o smrti Tama a babičky Macaulayové. Ztuhla zuřivostí. Styxové vyhlazují všechny členy její rodiny, jednoho po druhém. Vzápětí se k ní donesly hrozby, že Likvidátoři zabijí Willa, Cala i všechny, kteří jsou s nimi.

„Musíte jim pomoct!“ obrátila se na Drakea.

Bezmocně se na ni podíval. „Co můžu udělat? Je jich mnohonásobně víc a já mám jenom střelomety. Nad námi leží celá styxská armáda.“

„Musíte přece něco podniknout!“ namítla.

„Co navrhujete? Mám po nich házet kameny?“ odsekl. Hlas se mu chvěl bolestnou úzkostí.

Sára se však musela aspoň pokusit o to, aby svým synům nějak pomohla. Drake nadále v úkrytu za menhirem sledoval vývoj událostí a Sára se začala nepozorovaně plazit pryč. Byla rozhodnuta dostat se k Willovi a Calovi, i kdyby musela každých několik metrů odpočívat.

Měla oslabený zrak a viděla všechno rozmazaně, ale přesto vytrvala. Roztřeseně pozvedla hlavu a jedním okem zamžourala do světla reflektorů.

Slyšela, jak dvojčata odpočítávají, a dolehly k ní i zoufalé výkřiky od úpatí svahu.

Zahlédla drobnou postavu, která vykročila do světla. Mateřskou intuicí poznala, že je to Cal. Chabě se jí rozbušilo srdce, když k němu natáhla paži. Byl tak daleko. Viděla, jak horečně mává rukama a něco zoufale křičí.

Pak se ozvaly výstřely.

Viděla ho zemřít. Její paže klesla k zemi.

Dolehl k ní děsivý jek, následovaný nelibozvučným syčením a vzduch vyplnily jakési podivné ohnivé komety. Země se zachvěla jako ještě nikdy předtím. Sára měla pocit, že se na ni hroutí celá jeskyně. V další chvíli světlo pohaslo a hluk odezněl. Nastalo děsivé ticho.

Přišla příliš pozdě, pravděpodobně příliš pozdě pro všechny. Chtěla zavolat na Cala, ale neučinila to.

Po zaprášeném obličeji jí stékaly slzy.

Uvědomila si, jak pošetile se chovala. *Nikdy neměla o Willovi pochybovat.* Styxové se ji pokoušeli obelstít a chtěli ji přimět k nejhorší chybě celého jejího mizerného života, který beztak nestál za nic. Dokonce přesvědčili i babičku Macaulayovou, že Will může za smrt jejího syna. Ta ubohá stařena uvěřila jejich lžím.

Nyní už Sáře bylo jasné, že Styxové začišťovali všechny volné konce – tak to měli ve zvyku –, a jakmile by posloužila jejich cílům, samozřejmě by se jí zbavili jako další v řadě.

Proč nedůvěřovala svým instinktům? Tehdy v tom výkopu v Highfieldu měla spáchat sebevraždu. Přepadl ji tak špatný pocit,

když spustila ruku s ostřím nože od svého hrdla a dovolila tomu malému háděti, aby ji přemluvilo ke spolupráci se Styxy. Od tohoto okamžiku slabosti se Sára bezděčně vydala po cestě, která ji přivedla až k honu na vlastní syny. Sehrála roli hloupého kolečka ve velkém styxském soukolí. A to nedokázala odpustit ani sobě, ani Styxům.

Zavřela oči a vnímala slabé, překotné bušení svého srdce, jako kdyby měla v hrudním koši uvězněného kolibříka.

Možná bude lepší, když všechno skončí, teď a tady.

Prudce otevřela oči dokořán.

Ne!

Nemohla si dovolit přepych smrti, ještě ne. Pořád ještě neuhasla poslední naděje, že se jí podaří něco aspoň částečně napravit.

Will je možná pořád ještě naživu a ona se k němu třeba dostane. Neviděla, že by ho zastřelili jako jeho bratra, ačkoliv bylo krajně nepravděpodobné, že by přečkal ten výbuch. I kdyby však nějakým zázrakem pořád žil a ona se k němu dovlekla, co by mohla udělat? Tato nejistota ji bodala v mozku jako jehla a působila jí téměř větší bolest než tělesná zranění. Musela pokračovat dál.

Pomocí paží se dovlekla k místu, kde Likvidátoři obklíčili Willa, ale každý metr představoval větší a větší problém, jako kdyby se pohybovala houstnoucím sirupem. Nevzdávala se. Urazila několik set metrů, než ztratila vědomí.

Když přišla Sára k sobě, netušila, kolik času mezitím uběhlo. Po Drakeovi nebylo nikde ani památky, ale slyšela nedaleko od sebe nějaké hlasy. Zvedla hlavu a zahlédla obě Rebeccy, jak vydávají rozkazy oddílu Likvidátorů na samém okraji Průduchu.

V tu chvíli pochopila, že už Willa zachránit nemůže. Nemohla by ale něco dokázat i ve svém zesláblém stavu? Nemohla by se Styxům nějak pomstít za Tama, svou matku i oba syny?

Dominium!

Ano, něco by snad přece svedla. Vsadila by se, že jedna či obě Rebeccy mají pořád u sebe lahvičky s Dominiem. A Sára věděla, jakou zásadní důležitost má onen virus pro styxské plány.

Ano!

V tu chvíli pochopila, co musí udělat. Jestli se jí podaří zhatit záměry Styxů a přitom zachránit životy nějakých Površáků, zprostí ji

to části vin, jež s sebou musela vláčet. Pochybovala o vlastním synovi. Dopustila se tolika nespravedlností. Nastal čas, aby udělala aspoň něco správně.

Opřela se o bok roztříštěného menhiru a podařilo se jí vstát. V hlavě jí bušil nepravidelný tep, hlasitý jako zlostný tympán. Okolí se s ní houpalo, ale udržela se na nohou. Stála nahrbená v rozeklaném stínu a začala ji pohlcovat jiná temnota – temnota, kterou nemohlo rozptýlit žádné pozemské světlo.

Dvojčata stála na okraji obrovské díry do země, kde – pokud se Sára nepletla – se ještě před chvílí tyčil jeden z pilířů bývalého oblouku. Obě styxské dívky ukazovaly dolů a hleděly do Průduchu.

Sára s nadlidským úsilím zmobilizovala poslední rezervy svého zmrzačeného těla a s rozpaženýma rukama se vrhla na Rebeccy tak rychle, jak ve svém bědném stavu dokázala.

Sestry se k ní otočily, Sára spatřila na jejich obličejích dva stejně překvapené výrazy a uslyšela i jejich totožné výkřiky, když je smetla s sebou do propasti. Nebylo tak těžké je shodit, ale i tak to Sáru stálo všechny síly, které jí zbývaly.

Při posledním výdechu se usmívala.

53. kapitola

Paní Burrowsová seděla o samotě ve společenské místnosti Humphrey House. Už bylo dlouho po půlnoci a poté, co se zbavila toho záhadného viru, neměla potíže se sledováním televize. Teď se ale nedívala na jeden z mnoha oblíbených seriálů. Obrazovku před ní vyplňoval zrnitý černobílý záběr. Jako už mnohokrát předtím zastavila přehrávání a pustila si celou scénu znovu.

Nahrávka zachycovala, jak se prudce rozletěly dveře do přijímací haly a vyběhla jimi ženská postava. Než ale zmizela ze záběru, na okamžik jí bylo vidět do tváře, neboť žena vzhlédla, ale vzápětí spěšně sklonila hlavu, jako by si uvědomila, že ji zabírá bezpečnostní kamera.

Paní Burrowsová zastavila nahrávku rozhodným zmáčknutím příslušného tlačítka na dálkovém ovládání a přešla k televizi, aby si zblízka prohlédla obličej té ženy s neklidnýma očima a hustými vlasy. Dotkla se obrazovky a přejela prstem po jejích rysech, které přeskakovaly mezi dvěma obrázky záznamu a byly rozmazané, jako by bezděky nafilmovali nějakého ducha.

„Pro vaši radost a potěšení, jediná a jedinečná Kate O'Learyová, fascinující pletichářka," zahučela paní Burrowsová, přimhouřila oči do úzkých štěrbinek a několikrát mlaskla jazykem. Pořád si přitom prohlížela Sářin obličej. „Inu, paní Kate, ať už se *jmenujete jakkoliv,* na celé Zemi není místo, kde byste se přede mnou mohla schovat tak, abych vás nenašla." Chvilku si zamyšleně a nemelodicky pohvizdovala, což byl zlozvyk doktora Burrowse, za který ho v minulosti mnohokrát peskovala. „A vezmu si od vás zpátky svou rodinu, i kdyby to měla být poslední věc, kterou kdy udělám."

Ozvalo se soví houkání. Paní Burrowsová se otočila k oknu a vyhlédla do tmy, jež panovala na venkovní zahradě.

Muž v ploché čepici a dlouhém plášti ustoupil od okna, aby si ho nevšimla. Bylo vysoce nepravděpodobné, že by ho ve tmě spatřila nějaká Površačka s prachbídným nočním viděním, ale nehodlal pokoušet štěstí.

Sova vzlétla z nedaleké větve a proplachtila mezi stromy, zatímco podsaditý muž chvíli trpělivě čekal, než se vrátil na hlídku k oknu.

Současně ho z malého kopečku asi tři sta metrů odtud pozoroval jiný muž, který na něj zaměřil přístroj umístěný na trojnožce a určený k soustřeďování slabých paprsků světla.

„Vidím tě," řekl Drake a ohrnul si límec kabátu, aby ho chránil před sílícím větrem. Mírně upravil zaostření dalekohledu a šeptem si zamručel: „Kdo bude hlídat hlídače?"

Na zadní stranu Humphrey House nakrátko dopadlo světlo z reflektorů půl kilometru vzdáleného automobilu. Na takovou vzdálenost nešlo o nic více než chabé zablikání, ale po zesílení citlivou elektronikou přístroje přinutilo Drakea zamžikat. Tento nečekaný záblesk ho překvapil a on se prudce nadechl. Připomnělo mu to oslnivé oblouky styxských střel, které se snášely na Elliott a chlapce v oněch posledních okamžicích u Průduchu, kdy nemohl dělat nic jiného než sledovat strašlivý vývoj událostí.

Narovnal se, protáhl si záda a zvedl oči k bezedné hloubce noční oblohy.

Nemohl sice zachránit Elliott ani její společníky, ale udělá vše, co bude v jeho silách, aby zastavil Styxe. Jestli si myslí, že vzkřísí plán na použití Dominia, čeká je ošklivé vystřízlivění. Vytáhl z kapsy mobil, vyťukal číslo, a zatímco čekal, až volaný zvedne telefon, vykročil k zaparkovanému range roveru.

Chtěli bychom poděkovat Barrymu Cunninghamovi, Rachel Hickmanové, Imogen Cooperové, Mary Byrneové, Elinor Bagenalové, Ianu Butterworthovi a Gemmě Fletcherové z nakladatelství The Chicken House, že zvládali naše špatné nálady, a Catherine Pellegrinové od Rogerse, Coleridgea & Whitea, že nás v našem rozčílení poslouchala.

Mimořádné díky patří kolegovi spisovateli Stuartu Webbovi za jeho neocenitelnou pomoc, Marku Carnallovi z Grantova muzea zoologie a srovnávací anatomie, který nám poskytl potřebné informace o členovcích a všemožných vyhynulých zvířatech, a Katie Morrisonové a Cathrin Preeceové u Colmana Gettyho, které nás držely za naše roztřesené ruce.

Nakonec bychom rádi vyjádřili neskonalou vděčnost svým rodinám, které stále čekají, až se vynoříme na denní světlo. Už to bude brzy...

Poznámka pro entomology:
Ve snaze předejít zmatkům upozorňujeme, že prachový roztoč doktora Burrowse je pavoukovec, nikoliv hmyz. Evoluční tlaky hluboko pod zemí však zjevně vyústily v řadu zvláštních přizpůsobení: takzvaná jeskynní kráva má tři páry nohou (což u roztočů není taková výjimka), zatímco čtvrtý pár se mohl přeměnit v to, co doktor Burrows považoval za „tykadla“ či „čelisti“. Autoři se pokusí chytit nějakého jedince k dalšímu studiu a své nálezy v patřičnou dobu zveřejní na internetové adrese www.deeperthebook.com. Děkujeme vám.

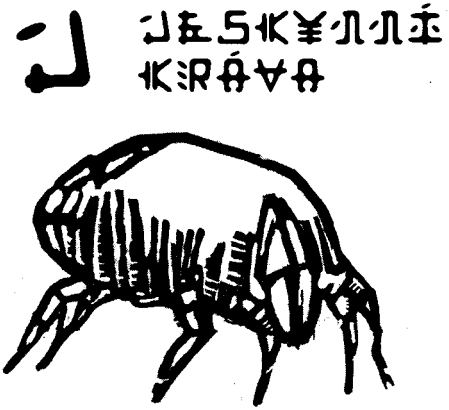

Hlouběji do PODZEMÍ

Podzemní dobrodružství pro Willa Burrowse zdaleka nekončí...

POKRAČOVÁNÍ SVĚTOVÉHO BESTSELLERU ZTRACENÝ SVĚT V PODZEMÍ.

První část plánované trilogie - Ztracený svět v PODZEMÍ se stal bestsellerem ve více než 40 zemích světa.
Ve Francii a v Rumunsku dosáhl nejvyšší příčky hitparád a umístil se na 6. místě v nejprestižnějším žebříčku bestsellerů amerického deníku New York Times.
V Česku se kniha vyhoupla brzy po jejím vydání na nejvyšší místo žebříčku bestsellerů SČKN a držela se v první desítce po několik měsíců.

Dvojice autorů Roderick Gordon a Brian Williams uzavřeli smlouvu s hollywoodskými studii za více než milion dolarů!
Velkofilm na motivy knihy Ztracený svět v PODZEMÍ přijde do kin v roce 2010!

Těšte se na závěrečnou část trilogie z PODZEMÍ v roce 2009!

Již vyšlo:

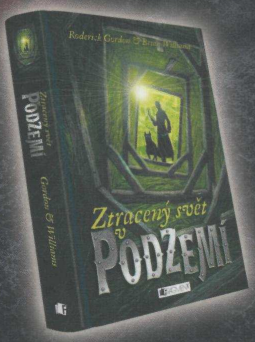

FRAGMENT
čtení ■ radost ■ poučení
www.fragment.cz

ISBN 978-80-253-0770-0